

Giới thiệu Ly Hồn Ký

Truyện Ly Hồn Ký của tác giả Thanh Thanh Lục La Quân là câu chuyện tình yêu hiện đại nhưng lại có chút huyền huyền trong đó.

Cô sống trong nhà mình với cuộc sống bình dị, nhưng bỗng một ngày trong nhà cô xuất hiện một ốc đồng tiên sinh, cũng kể từ đó cô có bạn trai mà không ai nhìn biết được điều đó. Tưởng chừng cuộc đời cô cứ như vậy nhưng bỗng một ngày hồn xác của người đó đã nhập về.

Liệu có còn những thử thách nào cho cô hay không mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hồn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Chương 1: Lời mở đầu

Trước khi đào hồ này, tôi vẫn muốn viết một hồ cổ đại, nhưng rồi lại quyết định vẫn nên viết bộ hiện đại này xong trước thì hơn, không có nguyên nhân gì cả, chỉ là muốn vậy thôi.

Trước đây đã từng nghe ai đó nói, đại ý là trong cuộc sống chung quy phải có hai giai đoạn: một là thời gian tuyệt đẹp, một sẽ là những ngày tháng nhẹ nhàng. Có rất nhiều người chìm đắm trong thời gian tuyệt đẹp, ký ức không thể phai nhạt, từ đó về sau mãi mãi khắc sâu trong lòng.

Sau này tôi nghĩ, truyền kỳ dù gì cũng là truyền kỳ, đa số chúng ta đều chỉ là người phàm trần, sướng vui đau buồn, cùi gạo dầu muối là những sinh hoạt trần thế, vì vậy cũng hi vọng có một đoạn thời gian nhẹ nhàng ấm áp.

Câu truyện này tôi viết dành tặng cho các cô gái, hy vọng có thể tìm được vị lang trung như ý, dắt tay đi bên nhau đời đời kiếp kiếp, không oán trách, không hối hận.

Ly Hồn ký: chủ yếu là viết về Trương Thiên Nương cùng người anh họ Vương Trụ yêu nhau từ khi còn bé, ba của Thiên Nương, Trương Dật cũng thường nhắc đi nhắc lại chuyện sẽ gả Thiên Nương cho Vương Trụ. Thế nhưng sau khi trưởng thành, Trương Dật lại muốn Trương Thiên Nương đi lấy người khác, Thiên Nương từ đó uất ức mà sinh bệnh. Vương Trụ cũng mượn cớ rời Trường An, xa Thiên Nương. Không ngờ nửa đêm Thiên Nương đuổi theo lên thuyền, cùng đi đến nước Thục, chung sống với nhau, sinh được hai người con trai. Sau này Thiên Nương rất nhớ cha mẹ mình nên cùng Vương Trụ về nhà thăm viếng. Một mình Vương Trụ đến trước nhà Trương Dật kể rõ chuyện Thiên Nương bỏ trốn, lúc đó mới biết Thiên Nương vẫn còn ốm đau nằm ở nhà, người ra đi theo anh ta chính là linh hồn của Thiên Nương. Thề xác và linh hồn gặp gỡ, hợp lại thành một thể.

Năm ba Bắc Ngụy, Trương Dật làm quan ở Hoành Châu, trăm tính, ít bạn bè, có hai người con gái, một đứa chết sớm, chỉ còn lại Thiên Nương, đoan trang xinh đẹp tuyệt trần. Vương Trụ là cháu trai, khôi ngô tuấn tú.

Trương Dật viết, “Sau này nó sẽ là chồng của Thiên Nương!”

Sau khi trưởng thành, Vương Trụ và Thiên Nương yêu nhau thắm thiết, người trong nhà không ai không biết. Sau đó được ban hôn, tranh giành với Trương Dật. Con gái thì uất ức, Vương Trụ cũng oán hận. Dùng cái chết để xin từ hôn, nhưng không thể. Trụ đau buồn, quyết tâm bỏ đi.

Hoàng hôn, cách chân núi vài ba dặm. Nửa đêm, Vương Trụ đang mơ ngủ, chợt nghe trên bờ có người, bước chân rất nhanh, chẳng mấy chốc đã lên đến thuyền. Hỏi ra mới biết Thiên Nương mang theo đồ đạc đến đây. Vương Trụ kinh ngạc phát điên, cầm tay hỏi han. “Chàng thâm tình như vậy, có tình cảm khăng khít. Nay lại đoạt mất ý nguyện, lại biết có một quân lang yêu sâu đậm không dễ, nên đành tự sát lấy thân phụng báo, thà bỏ mạng chứ nhất quyết không theo.” Vương Trụ không suy nghĩ bất cứ điều gì, vui vẻ nhanh chóng cùng Thiên Nương lên thuyền, suốt đêm bỏ trốn.

Bốn ba mấy tháng đến nước Thục, lưu lạc ở đó năm năm, sinh hai người con, tuyệt tin với Trương Dật. Người vợ nhớ thương cha mẹ ruột liền nói: “Thiếp ngày đó không từ mà biệt, theo chàng. Hiện tại đã năm năm trôi qua, không biết phụ thân sống một mình thế nào?”, Trụ đáp: “Chi bằng quay về!” Hai người đồng ý quay về Hoành Châu.

Đến nơi, một mình Vương Trụ đi đến nhà Trương Dật. Trương Dật nói: “Thiên Nương nằm bệnh liệt mấy năm nay, cậu nói cái quý gì vậy!” Trụ đáp: “Người ở trong thuyền!” Trương Dật kinh hãi, cho người đi kiểm nghiệm. Quả nhiên Thiên Nương ở bên trong, thân thái vui vẻ, người hầu họ Tần đi theo: “Mau báo đại nhân!”, người nhà nhanh chóng về thông báo với Trương Dật. Người con gái nằm trong phòng đột nhiên ngồi dậy, thay y phục, mỉm cười không nói ra nghênh đón hợp hai thành một. Toàn bộ gia đình giữ bí mật. Bốn mươi năm sau, hai vợ chồng qua đời. Hai người con trai Hiếu, Liêm thi đỗ thừa, úy.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hồn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Trước kia, Kim Thu vốn không tin vào ma quỷ, nhưng qua những chuyện gần đây, cô không thể không nghĩ mọi chuyện theo hướng linh dị được.

Chuyện này nên kể ra như thế nào nhỉ? Haiz, thôi cứ kể từ đầu đi. Lúc mới đầu, Kim Thu chỉ cảm thấy như có người đang theo dõi cô, đó là một loại cảm giác rất khó tả, mặc dù giác quan thứ sáu của cô nói cho cô biết người này không hề có ác ý, cảm giác đó vẫn khiến người ta phải nổi da gà.

Nhưng đó cũng chỉ là một loại cảm giác, không hề có bằng chứng xác thực nào để chứng minh là có người đang theo dõi cô, cô đã từng bắt ngờ quay đầu lại, nhưng xung quanh cũng chỉ có những người đang đi đường vội vã, không hề có người đàn ông thô tục nào như cô tưởng tượng.

Cho nên khi ấy Kim Thu chỉ cho rằng là do mình có áp lực công việc quá lớn nên bị ảo giác, nên không bận tâm đến chuyện này nữa.

Nhưng những chuyện sau đó thì hoàn toàn không thể giải thích nổi, cô buổi sáng vội đi làm, quên đem túi rác xuống dưới nhà, nhưng đến buổi tối, khi về nhà, cô lại phát hiện ra túi rác đã được đem đi vứt, nếu như cô quên túi rác ở ngoài cửa thì không nói làm gì, nhưng rõ ràng cô nhớ là mình để quên nó trong nhà cơ mà.

Lại ví dụ như, một buổi tối nào đó, cô ở nhà làm tăng ca phần việc chưa làm xong ở công ty, vừa làm vừa đun nước, cuối cùng vì mệt quá nên ngủ gật trên bàn, đến khi cô tỉnh lại, tưởng chừng như ấm nước kia vì cạn khô mà hồng luôn rồi, thì cô lại phát hiện ra ấm điện đã được rút ra, thậm chí nước còn được gạn vào trong ấm.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Kim Thu không giải thích nổi.

“Này, đây rồi kia.”

Ở công ty có mỹ nữ gọi là ‘Giải Ngữ Hoa’ tốt bụng nhắc cô một tiếng, lúc này Kim Thu mới phát hiện cốc nước nóng mình đang rót đã tràn ra ngoài một ít.

Từ khi có những chuyện kì lạ xảy ra, cô thường xuyên có tình trạng mất hồn mất vía như bây giờ, có một lần cô thất thần trong phòng họp, mặc dù khi ấy cấp trên cũng không lên tiếng trách mắng cô, nhưng cả ngày hôm ấy Kim Thu đều cảm thấy mặt mình nóng rát.

Cô ngồi lại vào bàn máy tính, thấy tờ giấy nhớ trên bàn mới đột nhiên nhớ ra một chuyện. ... xấu, bản báo cáo cô làm hôm qua, hình như để quên ở nhà rồi.

Cô thức cả một đêm, mới làm xong được bản báo cáo ấy, giờ lại để quên ở nhà rồi hả? Cô nhớ rõ, khi ấy USB vẫn còn cắm vào máy tính ở nhà, chưa rút ra, buổi tối hôm qua cô không chú ý, sáng đi làm vội lại quên không rút.

Kim Thu vò đầu, nghĩ xem có cách nào để giải quyết chuyện này hay không, vô tình đụng tay vào túi đồ để trên bàn, đồ bên trong túi rơi hết xuống đất, cô vội vàng ngồi xổm xuống nhặt, bỗng nhiên cô ngăn người.

Một chiếc USB màu bạc đang nằm lẳng lẳng trên sàn nhà, lẳng im nhưng vẫn khiến chủ nhân của nó phải khiếp sợ.

Cô rõ ràng nhớ là mình đã quên không mang nó theo, sao nó lại có thể tự mình chạy đến túi xách của cô vậy? Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Kim Thu đột nhiên cảm thấy rung mình, mặc dù đang là ban ngày, thời tiết cũng rất nóng, nhưng chẳng hiểu sao cô lại cảm thấy không rét mà run.

Nghĩ lại, tất cả mọi việc làm của mình luôn bị người nào đó để trong mắt, mặc dù đối phương từ trước đến nay vẫn không biểu hiện chút ác ý nào, nhưng chắc chắn người nọ đã hiểu rõ cô, thậm chí, có thể người nọ đều yên lặng nhìn chằm chằm cô mỗi giây, mỗi phút, loại cảm giác này, thật sự không ổn.

Trong cái rủi còn có cái may, có USB cô tránh được việc bị sếp mắng, nhưng cũng mang theo tin dữ là cô cần phải tăng ca.

Công ty, là nơi hướng đến mục tiêu tích cực bóc lột nhân viên. Tăng ca vốn là chuyện thường ngày, có than thở cũng vô dụng, nên tốt nhất là cứ ngoan ngoãn nghe theo. Kim Thu lại càng không có quyền lên tiếng, ngoan ngoãn ở lại tăng ca, làm đến hơn chín giờ mới được thả về.

Tàu điện ngầm vẫn còn chưa chạy, chỗ trống không ít, nhưng vì khi đoàn tàu chuẩn bị xuất phát, Kim Thu vẫn còn đang đứng trên thang cuốn, nên cô mới cố chạy vài bước, dùng hết sức để chạy vào cửa tàu trước khi nó đóng lại, kết quả... Cô bị trọ chân.

Đau quá, Kim Thu nhăn mặt, may là đôi giày cao gót của cô không phải là hàng dỏm, lúc này không bị gãy gót, nếu không thì chắc cô khóc không ra tiếng mắt.

Cố nén đau ra khỏi nhà ga, bên ngoài là cảnh thành phố Hải về đêm, ánh đèn rực rỡ như ban ngày, đúng là thành phố không đêm, bên đường có cửa hàng tiện lợi 24 giờ, cô nghĩ một chút rồi mua một hộp cao dán Văn Nam để lát nữa về nhà rồi dùng, sống một mình, chỉ có thể tự chăm sóc bản thân, càng nghĩ cô càng cảm thấy đau lòng.

Giờ đã là hơn mười giờ, về nhà tắm rửa, đến mười hai giờ thì đi ngủ. Thật mệt mỏi, lúc đi học cô không ngờ đi làm lại mệt mỏi như vậy, cả người đã mệt, mà lòng còn mệt hơn.

Những lúc như vậy lại làm cô nhớ đến quãng thời gian học đại học, một cuộc sống vô lo, chỉ cần thi qua môn, ai thèm để ý xem ngày thường cô đang khóc hay cười? Nhưng đi làm thì khác, thử mang về mặt đưa đám một ngày xem, không bị người ta mắng cho mới là lạ.

Vừa đi đường vừa nghĩ miên man, Kim Thu rẽ vào một khu nhà nhỏ, giá nhà ở thành phố Hải cao thứ ba trên toàn quốc, dù là thuê, thì tiền nhà cũng khiến cho ví của cô nhỏ lại không ít, cũng may là nơi này rất gần nhà ga, mỗi ngày đi bộ mười lăm phút là đến, còn có siêu thị, quan trọng nhất là rất an toàn, nhà cô thuê có một phòng khách và một phòng vệ sinh, hết gần hai nghìn tệ, coi như cũng có lợi.

Cô sống ở tầng năm, thang máy có vẻ cũ kĩ, sau lưng có một tấm gương lớn, cô có thể nhìn thấy vẻ mặt mình trong gương... sao những người khác sống trong khu nhà này thường nói gì mà nửa đêm nhìn gương trong thang máy thì sẽ thấy thứ gì đó lạ nhỉ?

Kim Thu nghĩ một chút liền cảm ưa nổi da gà, may sao một tiếng “ding” vang lên rồi cửa thang máy mở ra, cô nhanh chóng ra ngoài, lấy chìa khóa trong túi xách ra mở cửa.

Trước khi đóng cửa cô còn cẩn thận nhìn quanh một lần, hành lang không có một bóng người.

Chắc hẳn là do cô nghĩ nhiều rồi, làm gì có ai rảnh rỗi đi theo dõi một kẻ vô danh tiểu tốt như cô chứ? Không quyền không thế, không tài mà cũng chẳng có sắc.

Kim Thu bật điện lên, nhà hơi lộn xộn, nhưng cô không còn sức để dọn lại, để cuối tuần rồi tính. Cô nghĩ vậy rồi đến phòng ngủ lấy quần áo chuẩn bị đi tắm.

Khi cô đóng cửa phòng tắm lại, cảm giác áy lại ập đến.

Dù là Kim Thu, lúc này cũng không nhìn được mà quát lên: “Cái quái gì vậy!” Cô đột ngột mở cửa ra, nhìn lại khóa cửa, đã khóa rồi! Cửa sổ cũng khóa chặt, cô không yên tâm, đến cửa sổ kéo rèm lại, nhất định phải che phòng lại thật kín! Kiểm tra lại nhà một lượt, cửa sổ đã đóng chặt, cửa ra vào đã khóa kĩ, thậm chí cô còn cẩn thận nằm xuống sàn nhà nhìn xuống gầm giường, tốt, không có gì trong nhà cả.

Loading...

Kim Thu thấy đã đủ an toàn nên đi tắm, nước nóng chảy từ vòi hoa sen ra, hơi nước lượn lơ lên cao, màn sương trắng quanh quẩn trong phòng tắm nhỏ, cô vừa gội đầu vừa khẽ hát, không để cho bản thân mình suy nghĩ lung tung nữa.

Con gái sống một mình mà luôn nghi thần nghi quỷ, sớm muộn gì cũng phát điên.

Tắm nước nóng xong, cả người đều thư giãn thoải mái, Kim Thu kéo rèm ra, khi chuẩn bị bước ra ngoài, ngoài ý muốn cả người cô lại đổ về phía trước, thì ra cô dẫm phải vũng nước nên bị trượt chân, mà chân kia của cô đang bị trật nên càng không thể đứng vững, cô cuống lên, nhưng xung quanh lại không có chỗ nào để giữ thăng bằng, khi mặt còn cách bồn rửa mặt chừng ba thước, Kim Thu đột nhiên phát hiện ra cả người mình dừng lại ở thế chuẩn bị ngã sắp xuống.

Cô vốn đã nhắm mắt lại, chuẩn bị nhận đau, mà lúc này tự dưng lại cảm giác mọi thứ đều dừng lại, chuyện gì đang xảy ra? Cô mở mắt, chỉ thấy đầu mình còn cách bồn rửa mặt một khoảng, cúi xuống chút nữa, cô liền hoảng.

Ít nhất là trong vài giây, đầu cô hoàn toàn không nghĩ nổi xem cô phải làm gì, vì... đang có một cánh tay đàn ông đè trước ngực cô, màu da trắng nõn, không quá gầy yếu cũng không quá cường tráng, vừa đủ, mạnh mẽ ôm lấy cô, giúp cô tránh khỏi thảm kịch bị ngã sắp xuống.

Nhưng ! Mà ! Thứ nhất, cánh tay kia đang đè đúng vào ngực cô, hơn nữa còn đè mạnh, thứ hai, lòng bàn tay kia đặt vừa đúng vào ngực trái của cô, thứ ba, hiện tại cô đang.... khóa thân!

Chiếc gương gắn trên bồn rửa tay bị mờ đi vì hơi nước, Kim Thu có thể nhìn thấy mờ mờ hai người trong đó, một là cô, người kia.... Cả người cô vô thức run lên, nỗi sợ hãi ập đến.

Là trộm hay cướp? Chưa nói đến chuyện đòi tiền, có khi nào thấy cô như thế này hấn sẽ..... cường bức cô không?

Suy nghĩ trong đầu Kim Thu bắt đầu rối lên, cả người cứng đờ, động không dám động, cô không động, người đằng sau cũng không động, người vẫn còn hơi nước bốc lên, nhưng cô lại cảm thấy rất lạnh.

Tự ép bản thân phải tỉnh táo, cô nhắm mắt lại: “Tôi không biết anh là ai, cũng không muốn biết, tôi nhắm mắt lại không nhìn thấy anh, ví tiền bên ngoài, anh có thể cầm đi, còn cả điện thoại và máy tính, anh cầm luôn đi cùng được.”

Cô có thể cảm giác được hơi thở của hắn ta bên tai, cô khấn nguyện đến mức dường như nghe thấy cả tiếng tim mình đập thình thịch, như tiếng trống vậy.

Cô đang đợi đáp án, có vẻ như đối phương cũng đang tự hỏi bản thân nên làm gì, qua vài giây, Kim Thu không nghe thấy tiếng động nào, chỉ cảm thấy trước ngực trống không, cánh tay kia dường như biến mất, cô lo sợ quay đầu, lại phát hiện ra một sự thật khiến cô không thể tin nổi.

Trong phòng tắm nhỏ không có một ai, cả phòng chỉ có một chiếc cửa sổ thông gió trên cao, hơn nữa, cô đang quay mặt về phía cửa. Nhưng thời gian cô quay lại chưa đến nửa giây, cánh tay vừa ấn đầu hũ của cô liền không cánh mà bay, hoàn toàn biến mất.

Kim Thu ngáy người nửa ngày, thậm chí nghĩ hay là mình bị hoa mắt, cô lưỡng lự một chút, rồi đưa tay lau tấm gương trên bồn rửa mặt, sau khi hơi nước được lau đi, cô thấy mình đang trần truồng, trên ngực trái vẫn còn dấu đỏ nhàn nhạt chưa kịp phai đi.

“Có ma?” Kim Thu không rét mà run, đột nhiên xuất hiện rồi đột nhiên biến mất, đây chẳng phải là ma thì là gì? Căn phòng này có ma? Nhưng người chủ lúc cho cô thuê không hề nói thế mà.

Kim Thu nhanh chóng mặc áo ngủ, chạy vào phòng ngủ lục ngăn kéo, bên trong có một tấm danh thiếp của chủ nhà để lại cho cô, dù đã hơn nửa đêm, bàn tay cầm điện thoại của Kim Thu hơi run lên, bên kia bắt đầu đổ chuông... “Đất trời mịt mờ đều là tình yêu của ta, dưới chân núi xanh trùng điệp hoa đang nở... Alo”

Có người nghe, Kim Thu cố bình tĩnh, nhưng lại không phát hiện ra giọng của mình đang run, “Vương tiên sinh đúng không ạ? Không, không, không phải phòng có vấn đề, không, đúng đúng, là phòng ở có vấn đề.”

Cô nói lộn xộn mấy câu, rồi cô mới hỏi nhỏ: “Vương tiên sinh, tôi xin hỏi ông một chút, nhà này của ông, trước kia đã từng gặp... Chuyện kì quái nào chưa?”

“Chuyện kì quái gì?” Đối phương nâng giọng, “Có thể có chuyện kì quái gì? Khi cô đến thuê phòng tôi đã nói rõ với cô còn gì! Giờ cô lại hỏi tôi có chuyện kì quái hay không là sao?”

Lời đối phương tỏ rõ là không có gì, Kim Thu thấy chuyện này hơi điên rồ, không biết phải nói với ông ta thế nào, liền vô tình tắt điện thoại.

Ngồi yên trên giường một lúc lâu, cô mới cảm thấy mệt mỏi, trái chân dẽm ra xong, cô lại ngáp ngừng một lúc lâu, cuối cùng vẫn quyết định không tắt đèn đầu giường đi, chỉ vịn nhỏ nó đi một chút, ánh đèn khiến cô cảm thấy yên tâm hơn một chút, lúc này Kim Thu mới xoay lưng về phía bàn, ép bản thân mình phải ngủ.

Mấy phút sau, cô mở mắt, ngồi lên rồi thở dài, xảy ra chuyện đáng sợ như vậy, sao cô có thể ngủ ngon được nữa đây?

Kim Thu nhìn lên trần nhà, căn nhà này được xây cũng khoảng mười năm, không mới, nhưng cũng không cũ, chủ nhà quét dọn nó rất sạch sẽ, sau khi cô chuyển về đây cô cũng đã quét dọn cẩn thận hết một lượt, ở hai tháng cũng không thấy có chuyện quái dị nào xảy ra.

Từ khi nào thì cô có cảm giác bị rình trộm? Kim Thu nghĩ một lúc lâu, cảm thấy đại khái hình như là ba ngày trước, đêm cô đột nhiên tỉnh dậy, bỗng dưng cảm thấy có người đang nhìn mình chằm chằm, loại cảm giác ấy khiến cho cô không rét mà run, cũng không dám nghĩ lung tung, chỉ kéo chăn che kín người rồi ngủ tiếp, sáng hôm sau tỉnh dậy thì không thấy chuyện gì xảy ra, cô liền vứt chuyện đó ra khỏi đầu.

Cô không thể ngờ được sẽ có chuyện như vậy xảy ra, cánh tay ôm lấy mình... Trông trong phòng tắm, chẳng lẽ là một con ma háo sắc?

Kim Thu càng nghĩ lại càng cảm thấy rợn người, da gà trên người đều nổi hết lên, chỉ hận không thể chạy sang nhà bạn ngủ nhờ một đêm... Chờ chút.

Sao cô lại cảm thấy con quỷ kia không phải ở sẵn trong nhà này, mà là theo chân cô đến đây! Hôm nay khi cô ở công ty cũng có cảm giác là lạ này, chẳng lẽ là hồn ma bám trên lưng?

Đền miếu ở thành phố Hải nổi tiếng linh thiêng, cô có nên đi cầu một cái bùa hộ mệnh không? Hay giờ mở máy tính bật một đoạn kinh Phật lên thì tốt hơn, có khi nó lại có ích hơn.

Kim Thu nghĩ ngợi lung tung, xuống giường laptop, bật “Đại Bi chú” lên, dần dần tiếng niệm kinh bắt đầu thôi miên cô.

Sau khi ngủ thiếp đi, cô không hề phát hiện ra, có người thay cô tắt máy tính và đèn bàn đi, cẩn thận đắp lại chăn cho cô, sau đó lại nhẹ nhàng ngồi ở mép giường ngắm dáng vẻ khi ngủ của cô, muốn đưa tay ra chạm vào ngón tay cô, nhưng bàn tay vươn ra rồi lại trượt xuống, anh ngạc nhiên nhìn ngón tay mình, trên đó dường như vẫn còn phảng phất hương thơm và độ ấm trên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hồn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chương 3: Nữ Pháp Sư

Cả người Kim Thu đều không ổn.

Cả đêm cô ngủ không ngon, lần qua lần lại đều nghĩ đến chuyện hôm qua, sáng sớm hôm nay ngủ dậy thì cảm thấy đầu rất nặng, cố gắng lắm mới có thể dậy đánh răng rửa mặt, trong gương, vành mắt đen xì lằng lằng nói lên bi kịch của lòng cô.

Cái này cũng không sao, có rất nhiều hôm cô đi tăng ca về rồi mất ngủ, quan trọng nhất là hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Kim Thu hy vọng hôm qua cô nằm mơ, hoặc mọi chuyện chỉ là ảo giác, nhưng lý trí của cô lại phản đối.

“Này, cô có mua không?” Ông chủ bán đồ ăn sáng thấy cô đứng thẫn người, liền giục một tiếng, lúc này Kim Thu mới hoàn hồn, mua một cái bánh trứng và sữa đậu nành, lại tiếp tục công cuộc đấu tranh của mình trên tàu điện ngầm.

Người đề người, chen đến mức cả dạ dày cũng xẹp xuống, khoảng bốn mươi phút đi tàu điện ngầm, Kim Thu mới hoa mắt chóng mặt đến nơi làm việc, công việc bận rộn bắt đầu, Kim Thu liền không có tâm trạng để nghĩ đến chuyện hôm qua nữa. Chồng báo cáo cao ngất cũng đủ khiến cho cô hận mình không thể mọc ra hai cái đầu.

Mãi đến bữa trưa, Kim Thu cùng vị đồng nghiệp mỹ nữ “Giải Ngữ Hoa” kia ngồi chung một chỗ ăn cơm, nhà ăn cũng không tệ, đại mỹ nữ ngồi xuống chỗ đó, liền thu hút tầm mắt của đa số các đồng nghiệp nam, cô ấy thì coi như không thấy, hẳn là đã quen rồi.

“Nhìn sắc mặt cô rất kém, hôm qua ngủ không đủ giấc sao?” Vị đại mỹ nhân này tên là Lam Như Vân, vốn dĩ người luôn chỉ biết đến công việc như Kim Thu, thường thì sẽ không quen người nổi bật như cô ấy, nhưng chuyện gì cũng có ngoại lệ, Lâm Như Vân là đàn chị khóa trên của cô. Khi Kim Thu mới vào công ty, cái gì cũng không biết, cô ấy đã dạy cô không ít, thường xuyên qua lại, dần dần hai người liền trở nên thân thiết.

Lại nói, có Lam mỹ nữ bao bọc, Kim Thu mặc dù bị mọi người cô lập, nhưng đa số lại từ phái nữ, các nam đồng nghiệp thì không làm gì cô cả, thỉnh thoảng cô còn gặp may được người ta giúp đỡ.

Tình trường như chiến trường, lần này, Lâm Như Vân cảnh cáo cô, “Tìm đàn ông ấy, thì phải thật tinh táo phân biệt xem bọn họ có mục đích gì, có vài tên cũng không phải là vì muốn kết hôn với cô, chỉ là muốn chiếm chút tiện nghi, muốn ném thử mối tình công sở mà thôi, còn có mấy tên đàn ông đã kết hôn ấy, thật ra họ chỉ muốn tìm chút kích thích, cô đừng có ngây thơ cắn câu.”

“Hả.” Kim Thu giật mình cười, “Em cảm thấy mình rất an toàn.”

Nói đến scandal, đầu ai dám so sánh với Lam Như Vân? Nhìn Kim Thu, vừa mới tốt nghiệp, mặc dù toàn mặc đồ công sở, nhưng mặt mũi cũng coi như trẻ trung, đầu giống như Lam Như Vân, nhả mây một cái, cười một tiếng, giờ tay nhắc chân đều mang vẻ phong tình.

“A!” Lam Như Vân cười một tiếng, nhướn mày lên, đã thấy một nam nhân viên chuẩn bị qua đây ngồi bắt chuyện, Kim Thu không dám ở lại, ăn mấy miếng cơm rồi lập tức chào tạm biệt, Lam Như Vân lườm cô một cái.

Kim Thu thờ phào, cô không có bản lĩnh như Lam Như Vân, vẫn nên làm việc đàng hoàng, kiếm chắc tiền là được rồi.

Còn chuyện yêu đương? Bây giờ cô nhớ lại, trong lòng vẫn còn có chút khó chịu. Một năm trước, vào một ngày tháng tư đầy nắng, cô và mối tình đầu của mình vẫn còn tay trong tay chậm bước trên con đường tình yêu ở trường đại học, cùng nhau nghĩ về tương lai.

Người nọ là lớp trưởng của cô, cực kì ưu tú, tỏ tình với cô trước mặt cả lớp, đó là lần đầu tiên trong đời Kim Thu được nhiều người chú ý đến vậy, các bạn học xung quanh âm ỹ không ngừng, bạn cùng phòng kí túc đẩy cô ra khỏi đám người, rồi cô cũng ôm ở đồng ý.

Sau đó là những buổi hẹn hò rất bài bản, đi xem phim, ra ngoài chơi, thỉnh thoảng nắm tay, nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi, khi tốt nghiệp, lớp trưởng rất lễ độ nói lời chia tay, lý do là cảm thấy tình cảm của hai người không còn nữa, cho nên sớm chia tay thì hơn.

Kim Thu cứ mơ hồ như vậy kết thúc mối tình đầu của mình, không biết vì sao người ta thích mình, cũng không biết vì sao lại chia tay, dường như tất cả đều là do người ta chủ động, cô chỉ bị động tiếp nhận mà thôi.

Mặc dù vậy, sau đó một năm, cô cũng đã hiểu ra tình cảnh lúc đó, chuyện rành rành ra trước mắt nhưng khi ấy cô lại không phát hiện ra, người ta thích cô sau một lần hai người cùng nhau hát song ca, chỉ thế thôi. Đôi lúc Kim Thu nghĩ, hay là cô quá chậm chạp, không rõ mình thích người ta từ bao giờ, mà khi mất đi rồi thì lại hiểu ra lòng mình.

Không cần nghĩ nữa. Kim Thu lắc đầu, lên QQ hỏi Lam Như Vân.

“Chị Lam, chị có biết chùa nào linh nghiệm ở thành phố Hải không?”

Lam Như Vân nhanh chóng hỏi lại: “Sao, muốn cầu duyên?”

“Không, nhà em có ma...” Mặt Kim Thu đen lại, cô muốn cầu bùa hộ mệnh, đuổi tên sắc quỷ kia đi, nếu không thì cô lúc nào cũng thấy cả người không thoải mái.

Lam Như Vân là người bản địa, rất nhanh giới thiệu cho cô địa chỉ của một... nữ pháp sư. Kim Thu vốn định đến một ngôi chùa lớn nào đó, vái lấy một cái, góp tiền đèn nhang, rồi mua một chiếc bùa hộ mệnh thôi, nhưng Lam Như Vân lại thần bí nói với cô: “Linh nghiệm lắm, những ông chủ giàu có cũng đến đây cầu bùa bình an đấy.”

Thấy lời thề thốt chân thành của cô ấy, Kim Thu nửa tin nửa ngờ chép địa chỉ lại, rồi chuẩn bị ngày mai qua đó một chuyến, mai vừa đúng là ngày thứ bảy, cô được nghỉ.

Càng khiến cô vui vẻ hơn chính là, tối nay không cần làm thêm giờ, cô có thể tan làm và về nhà đúng giờ! Dọn đồ ra ngoài công ty, cô liền nhìn thấy xe của Lam Như Vân, mặc dù cô không biết đó là hãng gì, nhưng nhìn có vẻ như là xe sang, Lam Như Vân mặc bộ quần áo lụa, lộng lẫy xinh đẹp.

Kim Thu giả vờ như không thấy, chạy thẳng đến ga tàu điện ngầm. Vừa lên tàu mới nhận ra... Giờ đang là giờ cao điểm, cô lại bị ép thành cá khô.

Càng đen đui hơn, đằng sau cô có một ông chú khoác áo lên tay, tay còn lại cầm cặp che, và cực kì biến thái cọ cọ vào người cô, Kim Thu nghĩ vài giây, liền xác định, chuyện đang xảy ra là ... quấy rối trong truyền thuyết.

Kim Thu hơi do dự, tính cách bình thường của cô không thích nổi tiếng, không thích bị chú ý, khi còn đi học, thấy có người gian lận trong thi cử, cô cũng sẽ nhắm mắt một mắt mở một mắt, mà nếu có người hỏi bài cô cũng chỉ giả chết.

Về ngoài bánh bao ấy của cô đã lừa không ít người, kể cả nam sinh quay cốp bài kia, khi cậu ta dùng bút chọc chọc vào lưng cô, Kim Thu cũng chỉ đưa một tay lên, giả vờ vô tình hất hộp bút của cậu ta xuống đất, tiếng “loảng xoảng” liền khiến cho giám thị để ý đến hai người, nam sinh kia liền không dám làm gì nữa, Kim Thu cũng nhanh chóng làm xong đề thi rồi nộp bài rồi đi.

Cho nên trong tình huống này, Kim Thu cũng chọn cách nhấc chân, đập mạnh lên gáy của đối phương, ông chú kia quát lớn: “Cô không có mắt à?”

Loading...

“Ông mới không có mắt!” Kim Thu tức giận lườm ông ta một cái, “Ông đang cọ cọ gì đấy, còn dựa vào người tôi nữa tôi sẽ tố cáo ông về tội quấy rối!”

Các hành khách khác trong khoang tàu cũng chú ý đến chỗ này, ông chú kia cố cãi lại, “Quấy rối cô? Hừ, còn không tự nhìn lại mình đi?”

Kim Thu cười lạnh một tiếng, “Vậy ông bỏ cái áo ra cho mọi người nhìn xem nào.”

“Đồ điên!” Ông chú kia muốn đẩy cô ra, mà chẳng hiểu sao, chiếc áo đang nằm yên trên tay ông ta tự nhiên rơi xuống đất, để lộ ra đũng quần, khóa kéo đã bị kéo xuống, còn có thể thấy được đầu của thứ nào đó ... Ánh mắt những người phụ nữ khác trên toa tàu liền trở nên khó chịu.

Vừa đúng lúc đến trạm dừng, ông chú kia chạy trời chết, lúc này Kim Thu mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà cái cảm giác khó chịu kia vẫn không biết mất.

Cảm giác bị một ông chú hèn hạ quấy rối thật là ... Rất khó nói, thật mệt mỏi. Kim Thu còn mãi nghĩ những vấn đề khác, nên cũng không nghĩ xem, rõ ràng tàu điện không rung lắc gì, mà sao chiếc áo kia lại rơi xuống đất, nói là rơi, thà nói nó bị người nào đó kéo xuống thì nghe còn hợp lý hơn.

Hôm trước gặp quý, hôm nay gặp yêu râu xanh, Kim Thu cảm thấy hình như năm nay là năm hạn của mình thì phải, lúc nào cũng gặp xui, nên quyết định ngày mai sẽ đến tìm nữ pháp sư kia, hỏi thử xem có thể giải xui được không.

Cuối cùng cô không ngờ vị nữ pháp sư kia lại khiến cô tức đến bốc khói.

Chuyện là như vậy, cô ngủ đến chín giờ, rồi xa bộ chăn gối trong lưu luyến, lăn qua lăn lại một lúc rồi mới thức dậy, khi đến phòng vệ sinh đánh răng, cô thấy có một ly nước ấm được chuẩn bị sẵn, kem đánh răng cũng được nặn sẵn ra bàn chải, thậm chí ở ngoài bàn ăn còn có sẵn một ly nước mật ong ấm.

Kim Thu vừa đánh răng vừa nghĩ, con ma này đang lấy lòng, để cho mình thấy nó tốt rồi không đuổi nó đi?

Hừ hừ, nghĩ gì chứ, cô không muốn ở chung một nhà với một con sắc quỷ đã từng sàm sỡ cô một chút nào! Có lấy lòng cũng không được!

“Tôi cảnh cáo anh! Tôi không thích đồ của mình bị người khác động vào!” Trước khi ra cửa, không biết vì sao, Kim Thu lại nói một câu như vậy với căn nhà trống rỗng.

Nói xong, cô cảm thấy mình thật ngu ngốc, cô run lập cập, khóa kĩ cửa nhà. Vì hôm nay là thứ bảy, lại không phải là giờ cao điểm, nên tàu điện ngậm rất rộng rãi, cô cho địa chỉ của nữ pháp sư vào trong túi xách, trên đường đi không ngừng tưởng tượng người nọ trông như thế nào, trong tưởng tượng của cô, những nữ pháp sư thường rất thần kì, sống trong một ngôi hẻm âm u, mặc áo choàng rách, ánh mắt hung ác, sắc bén như nhìn thấu lòng người, trong phòng thì luôn phảng phất có mùi hương, nhưng thực tế lại là ...

Ở một quảng trường rộng lớn, có một đoàn các bác gái đang khiêu vũ, bài hát đang vang lên “Cùng nhau leo lên đỉnh núi, không có gì ngăn trở tương lai...” (1) Dáng khiêu vũ của những bác gái kia khiến cho Kim Thu ngạc nhiên, cô thấy mình trẻ như vậy mà độ dẻo dai có khi không bằng những bác gái ấy, nên đứng yên một chỗ nhìn rất lâu.

(1) Bài hát: High 歌 – 黄龄 (现场版)

Mà rõ ràng địa chỉ ghi là quảng trường này, Kim Thu lại không thể tìm thấy chỗ nào giống như phòng pháp sư cả, cuối cùng đành phải ra hỏi một bác gái, ngay lập tức cô thấy bác gái ấy chống nạnh gọi lớn: “Thím Hồng, có người tìm thím!”

Người được gọi là thím Hồng tầm tuổi 50, là người hướng dẫn khiêu vũ của những bác gái khi này cô thấy, dáng người bà được chăm sóc rất tốt, nhìn eo bà còn nhỏ hơn những cô gái bây giờ, tóc uốn xoắn đứng một: “Tìm tôi?”

“Dạ, đúng vậy.” Kim Thu không thể ngờ rằng người mình cần tìm lại là một bác gái hướng dẫn nhảy ở quảng trường, trong lòng có chút nửa tin nửa ngờ, nhưng dù sao cũng đã tới đây rồi, thử một lần cũng được, “Cháu có chút chuyện muốn hỏi.”

Thím Hồng rất thoải mái: “Được, lại đây nào.”

Sau đó bà dẫn cô đến một quán mì gần quảng trường, thím Hồng còn gọi cho mình một bát mì gà và cốc Cocacola, hỏi cô: “Cháu đến xem bói hay xem tướng?”

“Cháu luôn cảm thấy, ” Kim Thu không ngờ mình sẽ nói vấn đề này trong một quán mì, cảm thấy có chút mất tự nhiên, “Có người đi theo cháu, nên cháu muốn mua một lá bùa bình an.”

Thím Hồng nhìn cô một cái, cười: “Bùa bình an, chỉ là bùa bảo vệ hay trừ tà nữa.”

“À.” Kim Thu không hiểu mấy chuyện này lắm, nghĩ một lúc rồi hỏi lại: “Cô có thể cho cháu hướng giải quyết chuyện này được không?”

Thím Hồng vừa uống CocaCola vừa nói chuyện với Kim Thu: “Giá cả chỗ cô được quy định rõ ràng từng mục, còn tùy xem cháu chọn mục nào.” Bà đưa một ngón tay ra, móng tay được sơn màu đỏ nhìn rất đẹp, “Nếu cháu chỉ muốn nó không quấy rầy cháu thì rất dễ, còn nếu cháu muốn siêu độ hoặc hàng ma, thì sẽ phải mất rất nhiều tiền đấy.”

Giọng thím Hồng rất thoải mái, thái độ có vẻ rất tốt, Kim Thu nghe giả cả bà nói ra, có chút lúng túng, “Chỉ cần nó không làm phiền cháu là được rồi.” Nghĩ đến việc anh ta lấy lòng cô, dù không muốn thừa nhận, nhưng thật ra Kim Thu cũng có chút mềm lòng.

“Năm mươi.” Thím Hồng rất thoải mái lấy một tấm bùa được xếp thành hình trái tim. “Đề trên người, nó sẽ không đến gần cháu được, dán trên cửa, hắt sẽ không vào nhà được.”

“Cảm ơn.” Kim Thu trả tiền, rồi cất tấm bùa vào ví, nhưng vẫn cảm thấy có chút không yên tâm lắm, thím Hồng tiện tay viết một dãy số lên khăn giấy, “Có việc gì thì cứ đến tìm cô, đây là số điện thoại.”

Cất bùa đi, tâm trạng Kim Thu có chút phức tạp, đầu tiên là cô nghi ngờ tấm bùa này có hữu dụng không, tiếp theo cô nghĩ... Minh có phải là quá đáng quá không, dù sao con ma kia cũng không hù dọa gì cô, cũng không làm chuyện gì xấu, trái lại, có vẻ như anh ta lại luôn giúp đỡ mình.

Nhưng nhớ lại cảm giác sợ hãi trong nhà tắm hôm đó, Kim Thu lập tức hạ quyết tâm. Con quỷ xuất hiện trong phòng tắm chắc chắn không phải là con quỷ tốt! Chỉ đuổi ra ngoài là tốt cho anh ta rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ly Hồn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 4: Hiện Hình

Về đến nhà, Kim Thu luôn bồn chồn, chần chừ nửa ngày, rồi mới quyết định dán cẩn thận tấm bùa ấy lên lưng cửa, vốn dĩ cô dán thần môn (1) ở đó, nhưng rõ ràng thần môn không có tác dụng gì với con ma kia.

(1) Thần môn

Đội mấy giây, Kim Thu vênh tai, không nghe thấy tiếng động nào đặc biệt, trong lòng cô có chút bất an, thế mà vừa xoay người, cô liền nghe thấy một giọng nói trong trẻo dễ nghe, còn có chút quyến rũ nữa: “Nhà không có quỷ, em dán bùa làm gì thế?”

Kim Thu bị dọa, suýt nữa ngã xuống đất, cũng may là bám kịp vào vách tường bên cạnh. Cô hoảng sợ nhìn người đàn ông đứng ở cửa ra vào, môi run run “Quý...?” Mới đầu giọng cô hơi run run, âm cuối lại mang theo vài phân kính ngạc, khó tin.

Cô chắc chắn trăm phần trăm đây là một con quỷ, vì hẳn thành linh xuất hiện sau lưng cô, nhưng nếu như nói người này là quỷ, Kim Thu lại có chút bất ngờ.

Mới đầu nghĩ đến quỷ, phản ứng đầu tiên của cô là nghĩ đến nữ quỷ, sau chuyện ở nhà tắm, nàng xác định lại, kia là con quỷ nam, còn có thể là sắc quỷ, nên cả người cô đều cảm thấy không thoải mái, dù sao bị một “người” đàn ông xa lạ nhìn thấy hết, thẹn quá hóa giận là chuyện bình thường.

Nhưng cô không ngờ rằng, đối phương lại đẹp mắt đến vậy, đẹp rất khác với đẹp trai, người đàn ông này rất trẻ, khoảng tầm hai lăm, hai sáu tuổi, cao tầm 1m75 trở lên, mái tóc mềm mại bị gió thổi hơi bay lên một chút, gò má mềm mại, lông mày đen nhánh, nhìn rất thông minh, hai mắt sáng ngời, trong veo, môi đỏ răng trắng, da mịn như ngọc, dù là ở thời đại người người, nhà nhà đua nhau phẫu thuật thẩm mỹ, thì đây vẫn là vẻ đẹp khiến người ta phải nhìn chăm chăm.

Trong mắt Kim Thu, cô cảm thấy cả người anh đều dán chữ “Tôi rất đẹp trai”, khá giống với những người đang nổi tiếng trên mạng, mỗi người đều có lòng yêu cái đẹp, dù biết đối phương có lai lịch không rõ ràng, nhưng thái độ của cô cũng tốt hơn trước rất nhiều.

“Hà, anh không phải là quỷ à?” Kim Thu khó hiểu.

Anh nghiêm túc nghĩ một lúc mới đáp lại cô, “Tôi chưa chết, tất nhiên không phải là quỷ rồi.”

Kim Thu bất ngờ: “Gần đây, có phải là anh làm những việc kia không? Như kiểu đổ rác giúp tôi hay rót nước cho tôi ấy?”

“Đúng rồi, là tôi.” Lúc anh cười, xung quanh như bừng sáng lên vậy, “Mấy ngày trước, tôi còn ôm em trong nhà tắm”

Không nói thì không ai biết! (2) Nhắc đến chuyện này, Kim Thu lại thấy tức, sắc mặt liền xấu đi: “Dù anh là ai đi chăng nữa, tôi cũng không hoan nghênh anh, tốt nhất là tự mình rút ra ngoài đi!”

(2) Nguyên văn, tác giả dùng câu này “他认真想了想” nghĩa đen: ầm nào không sôi thì lấy ầm đó, nghĩa bóng: Cố tình khai ra bí mật của người khác, không nói không ai bảo người nào

Anh mở miệng định nói gì đó, xong lại thôi, Kim Thu hung hăng lườm anh, sau đó lại thấy trên khuôn mặt trắng nõn của anh dần hiện lên một vết đỏ ửng, đẹp hết như hoa hồng nở trên tuyết. Kim Thu buồn bực, chẳng lẽ anh ta đang xấu hổ? Nếu vậy thì... Cô cảm thấy con giận của mình dường như giảm đi không ít.

Nhưng mà, anh lại ngại ngùng nhận sai: “Tôi không cố ý nhìn em tắm”

Holy! Sh*t! Kim Thu cảm thấy dường như có một nghìn từ f**k vừa bay qua đầu mình, cô không nhịn nổi nữa, lộ bộ mặt thật, gào lên: “Gi cơ? Anh nhìn lên tôi tắm?!”

Cô nhặt túi xách của mình lên, đập vào đầu anh: “Lưu manh! Biến thái! Đồ điên!” Anh cũng không tránh, đứng yên cho cô đánh, chỉ chăm chăm xin lỗi: “Xin lỗi, tôi thật sự không cố ý.”

“Rút ra ngoài cho tôi!” Kim Thu cực kì tức giận.

Anh khó xử nhìn cô: “Không được.”

“Đây là nhà tôi, tôi bảo anh rút!” Kim Thu tức đến mức, giọng nói cũng nâng hẳn lên một quãng tám

Anh thật thà đáp: “Tôi có thể rời khỏi nhà em, nhưng tôi không thể rời khỏi em!”

“Anh còn muốn dính lấy tôi?” Kim Thu hít sâu một hơi, dần bình tĩnh lại: “Nói thật, anh quán lấy tôi làm gì? Tôi phải làm thế nào thì anh mới rời khỏi?”

Anh cuống quýt, “Đừng tức giận, để tôi kể lại hết mọi chuyện đã.”

Kim Thu vừa hét lớn, có chút rát họng, cô định vào bếp đun nước, lại phát hiện ra bình nước nóng đã được đổ đầy, cô lườm anh một cái, uống nước, “Nói đi, tôi nghe.”

Anh nghĩ một chút, mở lời: “Hình như tôi bị tai nạn giao thông.”

“Chết?”

“Không, tôi chắc chắn mình vẫn còn sống, nhưng lại không nhớ gì cả.” Anh nghĩ kĩ hơn một chút, “Tôi cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra, khi tôi có ý thức, thì đã đi theo em được mấy ngày rồi.”

Kim Thu cảm thấy nổi da gà: “Anh đi theo tôi làm gì?”

“Cần em.” Anh cau mày nghĩ một lúc lâu mới đáp lại, thật sự mà nói, anh cau mày khiến cho người nhìn có cảm giác rất đau lòng. Kim Thu cố gắng nhìn cảm giác ấy xuống, tiếp tục nghe anh kể, “Đến gần em, tôi cảm thấy rất vui vẻ, ví dụ như khi đứng gần em như thế này.” Anh đứng cách cô khoảng 3m “Tôi sẽ cảm thấy rất yên tâm”

Rồi tiến thêm vài bước nữa, cách cô khoảng 1m: “Như vậy thì sẽ cảm thấy tâm trạng mình cực kì tốt.”

Sau đó anh bước một bước nữa, đứng trước mặt cô, hít sâu một hơi, cảm giác như kiểu đang ngửi mùi thơm của một loài hoa, anh si mê trong đó: “Hôm đó ôm em, tôi không có cách nào để khống chế bản thân, tôi thấy rất vui vẻ, rất hạnh phúc.”

Kim Thu bị một đồng ví dụ của anh dọa sợ, thấy gương mặt tuấn tú của anh phóng đại trước mắt, cảm nhận được hơi thở của anh, cô lắp bắp nói: “Không phải là anh muốn ăn tôi đấy chứ? Tôi cũng không phải là Đường Tăng, ăn xong không bắt từ đâu.”

Trong phim “Chạng Vạng”, nam chính rất nhạy cảm với máu của nữ chính, rất khó khống chế bản thân. Mà những nữ yêu tinh thì lúc nào cũng muốn ăn thịt đường tăng! Đột nhiên hôm nay có loại vinh dự này, cô thật sự... chỉ thấy sợ mà chẳng thấy vui.

“Không phải.” Anh cúi đầu xuống hờn vai cô, ngửi ngửi, “Trong vô thức, tôi luôn muốn đến gần em”

Kim Thu suy nghĩ một lúc về những lời này của anh, thấy rất khó tin: “Anh nói cái gì thế? Lừa tôi? Sao tôi lại chưa bao giờ nghe qua về loại quỷ bắt thường như anh?”

“Thật.” Anh sốt ruột, kéo tay cô đè ở ngực, “Em xem, em chạm được vào người tôi đúng không, tôi không phải là quỷ, chẳng qua là tôi... tôi...” Anh không nói tiếp được, vì anh cũng không hiểu vì sao mình lại trong trạng thái quỷ không ra quỷ, người không ra người này.

Mà Kim Thu chạm vào ngực anh, cảm nhận được nhiệt độ của anh, tiếng tim đập trong lồng ngực anh cũng có thể nghe rất rõ trong phòng bếp yên tĩnh

này. Kim Thu cảm thấy hình như càng lúc tìm anh đập càng nhanh, ngẩng đầu lên, thấy anh đang lại gần mình, cô nghiêng người để tránh, đúng lúc ấy đôi môi ấm áp của anh chạm vào cổ cô, chỗ nhạy cảm như vậy liền khiến cho Kim Thu nhảy cẫng lên, nhanh chóng tránh xa anh, hai mắt trừng lớn như kiểu cảnh cáo: “Đừng có lại đây.”

Loading...

Lần này cô lại thẹn quá hóa giận, vừa đối với anh, mà cả với mình nữa, cô thật sự không muốn thừa nhận vừa rồi mình bị vẻ đẹp của anh mê hoặc, nên mới để cho anh ta chiếm tiện nghi lớn như thế.

“Tôi không đến.” Thậm chí anh còn lùi ra phía sau một bước, “Em cẩn thận trượt chân, trên sàn có nước.”

Cô cúi đầu xuống, gần chân cô đúng là có một vũng nước nhỏ, cô đang đi dép, nếu không cẩn thận thì rất dễ trượt chân ngã xuống, cô đi ra ngoài, mới đi được vài bước, không nhận được, quay lại: “Nói chung là, anh cách xa tôi ra.”

“Được.” Anh lùi đến phía cửa, vừa đi vừa van xin cô, “Vay em đừng đuổi tôi ra ngoài nhé?”

Kim Thu nhìn dáng vẻ của anh, lại mềm lòng, nhưng lời đã đến miệng, không nói không được. Cô nghĩ một lúc, chọn ra một giải pháp thích hợp nhất: “Không đuổi anh đi cũng được, nhưng anh phải nghe lời tôi.”

Anh đồng ý ngay lập tức: “Được, được.”

“Thứ nhất, không được đến gần tôi trong vòng 1m, thứ hai, không được vào phòng tắm và phòng ngủ, thứ ba, không được làm ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi, thứ tư, tuyệt đối không được xâm phạm đến tôi, hiểu chưa?” Kim Thu nhấn mạnh vào điểm cuối cùng, “Không được nhìn lên tôi tắm, thay quần áo nữa. Nhớ chưa?”

“Nhớ!” Anh đảm bảo, “Tôi đồng ý với em, thế nào cũng được, miễn là đừng đuổi tôi đi.”

Kim Thu tạm thời yên tâm, khi cô ra khỏi phòng bếp, anh vẫn đứng cách cô khoảng 5m, không quá xa, không quá gần. Nhưng khi Kim Thu vừa ra khỏi bếp, khi quay lại đã không thấy anh đâu.

“Người đâu?” Theo bản năng, cô thốt ra một câu như vậy.

Sau đó liền thấy anh xuất hiện cách cô không xa, cẩn thận nhìn sắc mặt cô, lắp bắp nói: “Tôi sợ em không quen việc trong nhà có thêm người.”

Đúng là thế thật, Kim Thu nghĩ một chút, nhưng vẫn trả lời: “Không thấy anh tôi cảm thấy trống vắng, còn dễ bị dọa sợ hơn.”

Nghe lời này của cô, anh không nói gì, chỉ ngồi yên ở ghế sa lông, cô đi đâu thì anh liền nhìn vào đó. Kim Thu lại càng thấy thiếu tự nhiên hơn, lấy một quyển sách trên giá xuống, đưa cho anh: “Nhìn vào đây.”

Sau đó cô mới cảm thấy dễ chịu, về phòng ngủ, mở máy tính lên. Phim vẫn chưa ra tập mới, cô tiện tay mở Renren (3) lên, trên đó là một đám bạn học khoe tình yêu, cãi nhau, khoe công việc....

(3) Renren: Một loại mạng xã hội của Trung Quốc

Cô lơ đãng vào trang cá nhân của một người, đó là bạn trai cũ của cô, Đỗ Thiên Trạch. Lúc đi học anh thường đăng các tài liệu liên quan đến chuyện học hành lên Renren, rất ít khi đăng cảm xúc cá nhân lên, trạng thái mới nhất là cảm nghĩ về một bộ phim, chỉ lác đác vài câu bình luận, trước kia, Kim Thu theo thói quen sẽ bình luận, trên Renren của hai người cũng có rất nhiều cảnh tình cảm.

Nhưng giờ thì sao.... Hay là đóng lại.

Tránh việc nhìn cảnh sinh tình...

Đợi chút!

Kim Thu đã di chuột đến ô x màu đỏ, đúng lúc ấy lại thấy một bình luận ở trạng thái của Đỗ Thiên Trạch.

Hạ Tĩnh: Hôm ấy rất vui, lần sau đi tiếp nhé.

Ngay sau đó, Đỗ Thiên Trạch liền đáp lại: Được.

Kim Thu khá hiểu Đỗ Thiên Trạch, là một lớp trưởng, anh luôn ôm đồm nhiều việc, rất nhiều hoạt động của lớp đều là do anh bận bịu thu xếp, chuẩn bị, nhiều lần Kim Thu thấy anh bận rộn, liền không làm phiền anh, chỉ nhắn mấy tin nhắn hỏi thăm, sau đó đến hôm hoạt động thì chỉ đi tham gia vào đội tiếp nước một lúc.

Chính vì thế, trong lớp có khá nhiều người bất mãn với sự ‘bạc đãi’ này của cô đối với Đỗ Thiên Trạch, Hạ Tĩnh cũng thế, cô ấy là bí thư đoàn của lớp, bình thường những chuyện trong lớp đều là do bí thư và lớp trưởng cùng nhau giải quyết, nên thời gian Hạ Tĩnh ở cạnh Đỗ Thiên Trạch còn nhiều hơn cả Kim Thu.

Kim Thu cũng từng nghe mọi người đồn sau lưng cô, rằng Hạ Tĩnh vẫn luôn thích Đỗ Thiên Trạch, nhưng không ngờ Đỗ Thiên Trạch lại chọn người như Kim Thu để hẹn hò, lúc ấy thật sự có rất nhiều người kinh ngạc.

Sau đó, đến năm thứ tư đại học, hai người chia tay, cô ở lại thành phố Hải, mà Đỗ Thiên Trạch lại ra Bắc phát triển. Còn Hạ Tĩnh... Kim Thu tiện tay mở trang cá nhân của Hạ Tĩnh, qua vài bài viết, cô liền hiểu ra tình huống lúc này của cô ấy.

Hạ Tĩnh và Đỗ Thiên Trạch đều ở Bắc Kinh, quan hệ của hai người vốn luôn rất tốt, đến tận bây giờ vẫn giữ liên lạc với nhau, qua ảnh Hạ Tĩnh đăng lên, có thể thấy, cô ấy và Đỗ Thiên Trạch rất hay đi ngắm cảnh đêm, xem phim, xem triển lãm... Dù không có cử chỉ tình cảm, nhưng những lời bình luận phía dưới đều là những câu mập mờ của các bạn học.

“Em đang thấy khó sở sao?” Không biết vì sao, đột nhiên anh lại xuất hiện bên cạnh cô, cẩn thận đứng cách cô 1m, nhìn vào máy tính, rồi lại nhìn cô một cái.

Kim Thu lắc đầu một cái: “Không phải là khó sở, chẳng qua... hơi buồn chán.”

Từ nay về sau, cô gái cùng anh ấy tay trong tay xem phim, ăn kem... không phải là cô nữa.

Điều phiền muộn nhất của chuyện chia tay chính là thói quen, từ bỏ một thói quen, giống như là kì tích vậy, Kim Thu không thấy tức giận vì mấy chuyện kiểu như vừa chia tay không bao lâu người kia liền có niềm vui mới, chẳng qua cô cảm thấy buồn chán.

Năm tháng tươi đẹp nhất, mỗi tình đầu đẹp nhất, vốn phải ghi lòng tạc dạ, cuối cùng là chia tay một cách thật oanh liệt, nhưng cô không có.

Ngày Đỗ Thiên Trạch nói chia tay với cô, không hề có chút không khí đau thương nào, thậm chí trời xuân còn tràn đầy nắng, anh nói: “Anh cảm thấy tình cảm của chúng ta có vấn đề, nói cách khác, từ trước đến nay, anh đều cảm thấy chỉ có mình anh đang tự biến tự diễn, em chỉ không phản đối mà thôi, anh mệt rồi.”

Cô không nói gì, đá viên sỏi ven đường, giọng Đỗ Thiên Trạch không nhanh không chậm rõ ràng, mạch lạc: “Cho nên anh nghĩ, tốt nhất là chúng ta nên tách ra một thời gian.”

Con gái nói chia tay, chỉ là đang phát cáu mà thôi, con trai nói chia tay thì thật sự muốn chia tay. Nói gì cũng vô dụng. Kim Thu cũng không mặt dày nín kéo anh, cô chỉ gật đầu một cái: “Được.”

Giống như lần đầu tiên anh tỏ tình với cô, khi anh hỏi: “Em có đồng ý làm bạn gái anh không?” Cô dưới ánh mắt kinh ngạc, chúc phúc, thậm chí là chế nhạo của mọi người, cũng ngại ngần nói một câu “Được.” như vậy.

Cô cúi đầu, nên không thấy trong ánh mắt Đỗ Thiên Trạch lúc ấy có lóe lên một tia thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5: Buồn Chuyện

Kim Thu cảm thấy gần đây cuộc sống của cô trở nên tốt đến kì diệu, sáng sớm, lúc đánh răng rửa mặt, kem đánh răng đã được chuẩn bị sẵn, nước cũng có, thậm chí cô còn thấy trên bàn ăn có hai quả trứng được luộc sẵn, phản ứng đầu tiên của cô khi ấy là: “Tôi không thích ăn trứng luộc.”

Dù khi ăn không cảm nhận được mùi vị gì, nhưng anh vẫn nghiêm túc nhắc cô: “Ngày nào cũng ăn đồ ngoài hàng không tốt cho sức khỏe, từ nay về sau để tôi nấu cơm cho em đi.”

“...” Kim Thu nghĩ một chút, thấy chuyện này cũng tạm chấp nhận được, “Để tối về tôi đi siêu thị.”

Thật ra, ngày nào cũng ăn bánh rán, bánh trứng, bánh bao các thứ, cô cũng chán ngấy rồi, nhưng cô nấu ăn không ngon, sáng dậy cũng không nấu kịp, nhưng có người chủ động, cô tất nhiên rất hoan nghênh... Coi như đây là tiền thuê nhà đi, Kim Thu tự lấy cớ với bản thân.

Hôm nay tan làm hơi trễ, nhưng cũng may là chưa muộn lắm, lâu rồi Kim Thu mới đến siêu thị, lúc này đang có rau quả, thịt giảm giá, cô mua bánh mì, trứng gà, sữa, trứng muối, ít rau, tất nhiên cũng mua cho mình ít đồ ăn vặt nữa.

Cứ chút một, chút một gộp lại, ví của cô lại đỏ máu thêm lần nữa, Kim Thu bắt đầu hối hận, “Biết trước thế này đã không đến siêu thị.”

Cô tức giận lườm kẻ đầu têu kia một cái, anh chỉ đơn giản nói một câu: “Về sau tôi nấu cơm cho em ăn.”

Kim Thu thờ chậm lại một chút, đột nhiên nhớ lại, rất lâu lâu trước kia, có người từng nói: “Bà xã, em nấu cơm, anh rửa bát.” Không hiểu sao lại khiến cho cô có cảm giác ấm áp của một gia đình, hôm nay, một lần nữa nghe được câu nói tương tự như vậy, cô không nhịn được, hỏi tiếp: “Thế rửa bát?”

Giọng nói anh rất chắc chắn: “Tất nhiên là tôi rửa.”

“Về sau, mọi chuyện đều do tôi làm, chỉ cần em đừng đuổi tôi đi.” Giọng anh phảng phất có chút nịnh nọt, làm nũng. Kim Thu thấy vậy, cảm giác mặt mình nóng lên, đàn ông đẹp trai đúng là có lợi, những lời này, không khiến người khác thấy chán ghét, mà lại là lạ giống như có một chiếc lông vũ vuốt nhẹ trong lòng vậy.

Cô cười, “Anh cũng biết nịnh nọt cơ à.”

“Tôi thích em.” Anh thân nhiên trả lời, đồng thời cười mình họa một cái, tâm trạng Kim Thu liền trở nên phức tạp, cuối cùng anh lại hào phóng, nói thêm một câu, “Rất muốn ôm em, hôn em,” Càng nói càng có chút ngại ngùng, “Ồ cùng em...”

Mẹ nó! Kim Thu đen mặt lùi lại mấy bước, “Cả đời này anh cũng đừng nghĩ đến chuyện lại gần tôi.”

Anh tủi thân: “Đây chẳng phải là chuyện rất bình thường sao?”

“Bình thường cái rắm!” Kim Thu sợ đến mức nổi hết da gà, trong nhà có người đàn ông lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm muốn làm loạn với mình thật sự rất kinh khủng, cô lập tức trốn tránh, “Tôi muốn vào phòng, đừng có vào theo.”

“A!”

Kim Thu nghĩ xem có nên gọi cho thám Hồng hay không, cô thấy tám bữa thám Hồng đưa cho, căn bản là vô dụng, thế này chẳng phải là quá bất lợi sao? Nhưng nếu siêu độ anh ta, Kim Thu lại không nỡ.

Nhất là khi nhìn thấy bát cháo trắng vừa nấu xong lúc sáng, những suy nghĩ hôm trước dường như biến mất. Hôn nữa, cháo rất ngon, lâu lắm rồi cô không uống cháo trắng.

“Cháo rất tốt cho dạ dày, em uống hết đi.” Anh ngồi bên cạnh, bóc trứng vịt muối cho cô, “Nhớ ăn com đúng giờ.”

Kim Thu lườm anh một cái: “Anh quản nhiều nhì?”

Hậu quả của việc ăn sáng ở nhà là suốt muộn làm, sáng sớm, sau khi quẹt thẻ xong kiểu gì cũng có một đồng việc làm, cô bận bịu đến mức quên giờ ăn, đến khi nhìn đồng hồ, đã hơn một giờ, gọi thức ăn bên ngoài đến, dù thế nào cô cũng thấy đồ ăn hôm nay có vẻ quá ngấy.

Lam Như Vân cảm xúc cả phê đến, cười cô: “Gần đây tâm trạng không tệ, có bạn trai?”

Kim Thu suốt phun hết com ra ngoài: “Muốn thì cũng phải có thời gian chứ.”

Mỗi ngày cô chỉ đi lại giữa công ty và nhà ở, làm gì có thời gian quen bạn trai?! Lam Như Vân cũng biết, vỗ vỗ vai cô: “Cần chị giới thiệu người cho em không?”

“Em không có ý định yêu đương!” Kim Thu nghiêm túc tỏ thái độ của mình.

Lam Như Vân cười duyên một tiếng: “Đây không phải là chuyện em thích hay không, duyên mà đã đến, em có muốn ngăn cũng không được.”

Về chuyện này cô cũng đồng ý, mối tình đầu của cô là trên trời rơi xuống, cứ bỗng dưng xuất hiện như vậy. Lam Như Vân trừng mắt với cô: “Biết không, có vài người phụ nữ rất tốt số, không cần mắt công theo đuổi, tự nhiên sẽ có đàn ông tự tìm đến.”

Kim Thu vỗ mông ngựa: “Vậy chắc chắn đó là chị Lam đây, không phải em.”

“Cái này cũng chưa chắc.” Lam Như Vân nhìn cô nghĩ nghĩ một lúc, Kim Thu bị chị ta nhìn đến phát sợ, lấy cớ phải đi photo tài liệu, trốn đi.

Tối cô bị giám đốc bắt ở lại làm thêm giờ, Kim Thu mới tốt nghiệp một năm, giữ chức trợ lý giám đốc, cấp trên là một vị gái ế 35 tuổi, vì vậy nên tính cách có chút nóng nảy, nhưng Kim Thu lại cảm thấy có cấp trên là phụ nữ, ít nhất thì cũng sẽ tránh được chuyện quy tắc ngầm, nên cô không oán trách một câu nào, ngoan ngoãn ở lại tăng ca.

Nhưng khi cô tăng ca xong, ngẩng đầu lên, đã thấy phòng làm việc tối đen, trong lòng Kim Thu có chút sợ hãi, cô dọn qua quét một số thứ, chuẩn bị về nhà sớm, giày cao gót vang lên tiếng “Lộc cộc” ở hành lang vắng tanh, rơi vào tai cô, giống như có người đi theo cô vậy,

Kim Thu cảm thấy nổi hết da gà, trước đây vì không tin vào ma quỷ nên cô không sợ, nhưng sau khi gặp con quỷ ở nhà, thần kinh cô bắt đầu yếu đi rất nhiều.

Thang máy vừa mở ra, Kim Thu liền thấy một người đàn ông trẻ tầm 30 tuổi, mặc âu phục đi giày da đứng trong thang máy, phong thái ung dung, dù là làm tăng ca đến giờ này, nhưng trên mặt vẫn không có chút mệt mỏi nào.

Kim Thu gật đầu với anh một cái, coi như chào hỏi, sau đó im lặng đứng trong góc đợi thang máy xuống.

Đúng lúc này, đột nhiên cô nhớ ra người trước mặt, đây chẳng phải là tổng tài của các cô, Vệ Thiên Hành sao? Vì vẻ ngoài đẹp trai, nhiều tai tiếng, anh ta vẫn luôn là trung tâm tám chuyện của mọi người trong công ty, Kim Thu thầm xấu hổ vì này không nhận ra anh ta. Cũng khó tránh, công ty lớn có hon

mấy nghìn người, sao có thể nhớ được hết chứ.

Nhưng mà trai đẹp thì vẫn là trai đẹp, góc cạnh rõ ràng, mùi hương sắc bén, bộ âu phục mặc trên người cực kì vừa vặn, kẹp cà vạt. ... Hình như là kim cương thật, lấp lánh rực rỡ. Nghe nói là cháu ngoại của chủ tịch công ty, tương lai sẽ là người thừa kế, đẹp trai, nhiều tiền, đại diện cho các nhân vật tổng tài trong ngôn tình.

Loading...

Thang máy mở ra, Kim Thu và Vệ Thiên Hành lần lượt đi ra ngoài, còn chưa kịp rẽ về phía trạm xe, đã thấy một mỹ nữ giận dùm dùm đi đến, gót giày cao gót nhỏ nhìn như chuẩn bị gãy đến nơi.

“Vệ Thiên Hành, anh là đồ không có lương tâm!” Lời mở đầu thật kinh điển! Kim Thu đi chậm lại, trong lòng tò mò, thật sự rất muốn xem tận mắt xem vị tổng tài nổi tiếng trắng hoa này đối phó với bạn gái thế nào.

Vệ Thiên Hành nhướn mày một cái: “Quách Quỳnh!”

Quách Quỳnh! Đây chẳng phải là nữ minh tinh đang nổi tiếng sao, gần đây hình như mấy bộ phim nào tàn trên tivi, đều là do cô ta đóng nhân vật chính thì phải! Kim Thu chưa từng được tiếp xúc với minh tinh ở khoảng cách gần, lúc này không kìm được lòng hiếu kì, ngẩng đầu lên nhìn cô ta một cái.

Ngay sau đó, một chuyện cực kì máu chó diễn ra, Quách Quỳnh giẫm chân một cái, nhấc ví da lên, đánh mạnh về người Kim Thu: “Tao đánh chết mày, đồ tiện nhân.”

Biểu cảm của Kim Thu: “(๑๐๑)!” cô liên tục lùi người về sau mấy bước, Quách Quỳnh tiếp tục đuổi theo: “Mày còn muốn chạy?”

“Chị Hai, chị đánh tôi, sao tôi lại không được chạy chứ?” Kim Thu cực kì oan uổng, cô cảm thấy mình đúng là xui xẻo, chỉ là tò mò nhìn người nổi tiếng một cái thôi, sao người kia lại kích động thế chứ.

Vệ Thiên Hành nắm lấy cổ tay Quách Quỳnh: “Em đang làm gì thế, cô ấy chọc giận gì em?”

“Anh còn không thừa nhận! Em nghe nói anh cùng thư kí ở công ty có dây dưa mập mờ với nhau!” Quách Quỳnh căm hận nhìn Kim Thu, “Con hồ ly tinh này!”

Kim Thu biết mình nằm không cũng trúng đạn, cô lập tức lên tiếng: “Tôi không quen anh ta, chị nhận lầm người rồi.” Bây giờ có quen thì cũng phải làm như không quen, buồn chuyện rất vui, nhưng bị buồn chuyện thì là một bi kịch đấy!

Vệ Thiên Hành giống như không muốn nói lý với cô ta nữa: “Cả ngày lẫn đêm đều chỉ biết phát điên, anh cũng không quản em nữa.” Anh ta xoay người vào bãi đỗ xe lấy xe, Quách Quỳnh giẫm chân một cái rồi chạy theo.

Thấy một màn như vậy, Kim Thu liền thở phào nhẹ nhõm, cũng chuẩn bị chạy nhanh đến ga tàu điện ngầm, nhưng một giây sau, sắc mặt cô liền chuyển sang kém, kém đến không thể kém hơn, đen đến không thể đen hơn nữa.

Nguyên nhân không là gì khác, mà là... chân cô lại .... Treo, nãy khi cô né tránh Quách Quỳnh, không để ý nên bước hụt một bậc thềm, khi nãy không thấy gì, giờ cử động một cái liền thấy cực kì đau nhức.

Tò mò hại chết mèo, lời các cụ nói cấm có sai! Kim Thu thề, sau này thấy chỗ nào ồn ào, nhất định phải trốn kĩ rồi mới xem, hậu quả chuyện này để lại thật đau.

Cô thử lắc cổ chân, thấy đau đến lạnh người, “Em không sao chứ?” Cô thấy bên tai có tiếng người hỏi, dưới đèn đường, cô thấy anh lo lắng bước đến, đêm đến gió rất lớn, vạt áo mỏng của anh bị thổi bay lên, tình cờ lại để lộ ra một kẻ hở nhỏ bên hông.

Eo kia thật nhỏ. Kim Thu không ngờ là mình còn có tâm trạng để ghen tị. Anh cũng ngồi xổm xuống, xoa xoa cổ chân cô, Kim Thu đau đến hít một hơi lạnh: “Đau chết tôi!”

“Có trật khớp không?” Anh bối rối, muốn đỡ cô, lại không dám tiến gần đến cô trong phạm vi một thước, Kim Thu cũng không dám nói chuyện với anh trước mặt mọi người, sợ người ta tưởng cô bị điên, nên chỉ có thể ngồi xuống bậc thềm, cầm nửa chai nước trong túi xách đồ xuống chân.

Nước lạnh cũng có chút tác dụng, Kim Thu lao đảo đứng lên, anh không đứng nhìn được nữa, tiến lên một bước, ôm cô từ phía sau, nói nhỏ: “Đừng quay đầu lại nhìn, cứ đi thôi em thế này đi.”

Hơn nửa trọng lượng của Kim Thu đều dựa lên người anh, từ từ đi đến ga tàu, cứ như vậy, áp lực đặt lên mắt cá chân giảm đi rất nhiều. Kim Thu cũng không nhắc đến khoảng cách một thước kia nữa.

Vừa đi được mười mấy bước, một chiếc xe lái tới, Kim Thu liếc qua, hình như, là chiếc xe trước kia Lam Như Vân từng lên, nhìn lại cái nữa, sắc mặt của cô liền trở nên đặc sắc hơn.

Người ngồi chỗ tài xế là Vệ Thiên Hành! Hình như anh ta cũng chú ý đến tư thế quái gở của cô, hạ cửa kính xuống, nhìn một lúc rồi nói: “Tôi chờ cô về.”

Kim Thu hơi do dự, lên xe của người lạ không an toàn, nhưng trong tình huống này của cô, từ chối cũng không phải là lựa chọn sáng suốt, nên cô cắn

răng, thoải mái đáp: “VẬY thì làm phiền anh.”

“Không có gì.” Vệ Thiên Hành còn rất lịch sự mở cửa xe giúp cô: “Cô ở đâu?”

“Khu Lệ Chi”

Xe tốt, kĩ thuật lái của Vệ Thiên Hành cũng rất tốt, lái xe rất ổn định, hai người cũng không có gì để nói với nhau, một lúc sau, Vệ Thiên Hành lên tiếng trước: “Vừa nãy cô ấy nhận nhầm người, khiến cô bị thương, xin lỗi.”

“Không sao.” Kim Thu thăm oán giận, tôi nói có sao thì anh có bồi thường cho tôi không?

“Chuyện ngày hôm nay...” Vệ Thiên Hành còn chưa nói hết câu, Kim Thu liền biết điều, nói tiếp: “Tôi chẳng biết gì cả.”

Rất tốt!

Vệ Thiên Hành liếc mắt nhìn cô một cái, đối với cô nhân viên quèn này, anh ta chả có ấn tượng gì, nhưng lúc này, dưới ánh đèn đường, anh lại phát hiện ra khuôn mặt cô rất thanh tú, mềm mại, không trang điểm, da rất mịn, ánh mắt nhanh nhẹn, theo cách nói của anh ta, thì là rất có linh khí.

Mấy phút sau, trong lòng anh lại thêm một nhận xét nữa, rất dễ nhìn.

“Đến nơi rồi.”

“Cảm ơn.”

Anh chưa nói thân phận của mình, mà cô cũng không có ý định làm quen, khi xuống xe cô liền rầu rĩ, cô không báo rõ địa chỉ cho anh ta, cũng là một kiểu tự vệ, mà bây giờ cô phải đối mặt với khu trọ tối đen vắng lặng, đứng một mình trong những cơn gió lớn, khó tránh khỏi cảm giác cô đơn.

Một đôi tay khỏe mạnh nhanh chóng ôm lấy eo cô, từ từ đỡ cô đi vào trong, đường đi rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng chó sủa, tiếng côn trùng, có nhiều chỗ đèn đường bị hỏng, cô phải dùng điện thoại để chiếu sáng, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn anh một cái.

Anh vẫn chăm chú nhìn đường, giúp cô tránh giẫm phải đá hoặc vấp phải những bậc thềm, nhưng Kim Thu phát hiện ra, dù vô tình hay cố ý, giữa người anh và cô, luôn có một khoảng cách tầm 30cm, anh không hề kì kèo một câu nào, chỉ có hai cánh tay vững vàng đỡ lấy cô, không biết tại sao, Kim Thu lại không thấy khó chịu hay ghét bỏ, thậm chí, cảm giác gần gũi này lại khiến cho lòng cô từ từ ấm áp, bình yên lại.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 6: A!?!

Mở cửa về nhà, Kim Thu liền thở phào nhẹ nhõm, hai vai mỏi nhừ, cả người chỗ nào cũng đau, ước gì có thể lên giường nghỉ ngơi luôn, nhưng mà chuyện cần làm đầu tiên là cởi giày đã.

Trong nháy mắt, anh đã lấy dép lê đến, ngồi xổm xuống, chuẩn bị đổi dép cho cô. Kim Thu giật mình, “Anh làm gì?”

“Đổi dép.” Anh nói thản nhiên.

Kim Thu phát tay đuỗi anh đi: “Được rồi, anh không nhất thiết phải làm chuyện này, tôi tự làm được.” Cô đi giày cao gót, chỉ cần hất chân là xong, anh xếp đôi giày cao gót của cô gọn gàng vào tủ để giày, sau đó nói: “Tôi ôm em.”

Vừa nói xong, Kim Thu liền cảm thấy cả người mình bay lên, may là ngực anh rất rắn chắc, cũng rất ấm áp, anh ôm Kim Thu đặt lên giường, “Em có việc gì thì cứ gọi tôi là được.”

“Tôi muốn tắm rửa!” Kim Thu vừa tức vừa buồn cười, nhưng giường chiếu quá mềm mại, cô nằm trên đó, cả người vừa thả lỏng liền cảm thấy cực kì mệt mỏi, không muốn động đậy chút nào.

Anh đến gần cô, mặt dày: “Tôi có thể giúp em tắm.”

“Biến!” Kim Thu chỉ chỉ vào trán anh, “Này, rốt cuộc trong đầu anh chứa cái gì thế?”

“Em.” Anh mỉm cười nói, rồi ngồi xuống sàn nhà, Kim Thu nằm nghiêng, hai người mặt đối mặt, anh đưa tay lên vuốt tóc cô, “Tất nhiên là tôi vẫn luôn nghĩ về em rồi.”

Tối nào cũng tỏ tình một lần sao? Kim Thu lắc đầu, mặc kệ anh: “Nghe này, anh không cần phải lấy lòng tôi, chỉ cần không ảnh hưởng đến tôi, tôi sẽ

không đuổi anh đi, biết không?”

Anh lắc đầu: “Tôi thích em.”

Lần thứ hai trong ngày, Kim Thu lờm anh: “Anh muốn theo đuổi tôi?”

“Phải, phải.” Anh gật như gà mổ thóc.

“Anh không phải Nhiếp Tiểu Thiên, tôi cũng không là Ninh Thái Thần.” (1) Kim Thu từ chối thẳng thừng, mặc dù tên quý này rất đẹp trai, rất đặc biệt, nhưng cô không còn là thiếu nữ nữa, gì mà yêu nhau với ma quỷ, đúng là một chuyện hoang đường. “Nên đừng phí công.”

(1) Nhiếp Tiểu Thiên, Ninh Thái Thần: 2 nhân vật chính trong phim “Thiện nữ u hồn”

Anh nghe xong những lời này, đột nhiên đứng lên, Kim Thu bị anh dọa giật mình, nhưng anh chỉ chôn đầu ở hõm vai cô, cắn cắn vành tai cô, cô mắt tự nhiên tránh đi một chút, anh vẫn tiếp tục cắn nhẹ, Kim Thu thấy hơi ngứa... Trước kia cô cũng chỉ bị Đỗ Thiên Trạch hôn má, lần đầu tiên bị người khác chạm đến chỗ nhạy cảm như vậy.

Cô thấy cực kì thiếu tự nhiên, chỉ thấy mặt càng lúc càng nóng, nhưng lại sợ anh làm bừa, đành nói khẽ: “Thả tôi ra đi.”

“Không.” Giọng anh phảng phất chút hờn dỗi, cứ dè cô như vậy, nhưng lại không hề xúc phạm cô, hôn môi cũng không hôn, chỉ cắn vành tai, liếm cổ cô, toàn là những chỗ nhạy cảm.

Kim Thu không chịu nổi nữa, đang nghĩ xem có nên đá một cái vào chỗ quan trọng của anh không, thì đột nhiên anh lại ngừng, áp ứng, “Cái kia... Tôi...”

Kim Thu cũng vừa định lên tiếng, lại cảm thấy chỗ nào đấy trên người anh có thay đổi, sắc mặt cô lập tức trở nên khó coi, anh thấy cô có dấu hiệu chuẩn bị nổi giận, liền nhanh chóng ngồi dậy: “Tôi... Tự tôi đi giải quyết.”

“Cút xuống giường, ngay!” Kim Thu lấy gối, đánh mạnh vào đầu anh, anh không nói gì, nhanh chóng chạy vào phòng tắm.

Anh vừa đi, cô lại càng cảm thấy lúng túng hơn, cô vừa tức vừa ôm mặt, nhất quyết không chịu thừa nhận tim mình đang đập càng lúc càng nhanh.

Kim Thu không ngừng tự an ủi mình, may chỉ bị sắc đẹp mê hoặc thôi, đây là phản ứng sinh lý bình thường, không sao.

Cô thật sự thấy rất phiền lòng, bình thường, gặp đàn ông, chỉ cần cô tỏ thái độ không tiếp nhận, thì sẽ không có ai đưa tình yêu cuồng nhiệt của mình dán lên mộng lạnh, cũng không có ai ép cô, trừ khi là tội phạm, nhưng cái người trong nhà tắm kia lại khác....

Chỉ cần anh ta thích, anh ta có thể nhìn trộm cô tắm, nửa đêm có thể bò lên cửa sổ của cô, luật pháp cũng không có tác dụng với anh ta, có thể báo án bắt anh ta chắc? Bữa của thím Hồng cũng không đuổi anh ta đi được. Có thể nói là cô hoàn toàn không có cách nào để đối phó.

Kim Thu phân vân, nghĩ xem có nên gọi điện cho thím Hồng không. Cuối cùng, cô chưa kịp cầm điện thoại lên, thì nghe thấy có tiếng .... Rên... Phát ra từ nhà tắm, cô suýt học máu mồm, “Này! Anh đang làm trò gì thế!?”

Câu này của cô là câu cảm thán, nhưng chẳng hiểu sao vào tai anh lại thành câu nghi vấn, nên cửa phòng tắm từ từ mở ra, anh che che lấp lấp: “Tôi... Tôi...”

Kim Thu vô tình liếc mắt xuống, lập tức thấy mình như bị sét đánh, giọng nói run rẩy: “Anh... Anh... Đồ biến thái!”

“... Là em hỏi tôi đang làm gì mà...” Anh oan ức, giấu mình sau cánh cửa, chỉ để lộ cái đầu nhìn cô.

Kim Thu cảm thấy đầu mình như bốc khói: “Buồn nôn! Biến thái!” Lần đầu tiên thấy chỗ kia của đàn ông, cô thấy cực kì sốc, may là trong tay cô không có đồ gì gây sát thương, nếu không thì chắc chắn cô sẽ nện nó vào đầu anh.

“Đây là phản ứng tự nhiên, bình thường.” Anh nhấn mạnh, “Không phản ứng mới là bất thường.”

Bình thường con quỷ. À không, anh ta đúng là quỷ! Kim Thu không thể nhịn được nữa, định đẩy anh ta vào nhà tắm, sau đó lại đau khổ phát hiện, trong nháy mắt, trên váy cô xuất hiện thêm một thứ gì đó...

Cô không nói gì, anh lo lắng: “Thật xin lỗi, tôi lau cho em...” Còn chưa đưa tay ra, anh đã nhận được một bạt tai của Kim Thu. “Ngay lập tức biết khôi phục thôi!” Anh không dám nói thêm câu nào, lập tức biến mất.

Loading...

Kim Thu cời chiếc váy bản ra, càng nhìn càng thấy buồn nôn, ném bừa nó vào rổ quần áo bẩn, rồi đi tắm luôn, khi mùi sữa tắm hoàn toàn át đi cái mùi khó chịu kia, cô mặc đồ ngủ, vẫn là phong cách đáng yêu như thời đại học, nhưng nhìn người trong gương, Kim Thu vẫn thấy có chút xa lạ.

Khi đi học, mái tóc cô đen, thẳng, dài, quần áo cũng rất rộng rãi, thoải mái, hầu như lúc nào cũng đeo cặp sách, nhưng giờ, cô uốn tóc xoắn, nhuộm. Đổi loại kính khác, mặc đồ công sở, dùng túi xách da, nhìn đậm chất OL (2)

(2) OL: Office lady: cô gái văn phòng.

Năm đầu tiên cô tốt nghiệp, rất loạn, giờ nhớ lại, cô cảm thấy có chút không thật, tốt nghiệp, xin việc, dọn nhà ra ở riêng, cuộc sống cứ thế tuân theo một quỹ đạo nhất định, cô cũng không chắc rằng mình có thể làm được hay không.

Thế nhưng cô vẫn kiên trì, cố gắng làm việc, cố gắng thích ứng, dần dần cô cũng quên đi bản thân mình khi còn học đại học trông như thế nào.

Nhưng giờ đây, khi mặc bộ đồ ngủ có vẽ ngây thơ này lên, cô lại phát hiện ra, thật ra mình vẫn còn mơ hồ như khi mới tốt nghiệp.

Bên ngoài có tiếng chó sủa, Kim Thu mở cửa sổ nhà tắm ra, cô ở tầng hai, tầng dưới có trồng một hàng cây, nhìn có vẻ giống hoa đào, gió thổi qua mang theo hương thơm nhẹ nhàng.

Thấy có gió mát, cô còn định đứng đau buồn một lúc nữa, nhưng lại phát hiện ra chân mình không chịu đựng được nữa, vết thương kia có vẻ nghiêm trọng, đứng lâu một chút là lại đau, cô vội vàng đi ra ngoài, anh lại đột nhiên xuất hiện, đỡ cô đến giường, rồi lấy cao Vân Nam bôi cho cô.

Kim Thu nhìn anh, anh liền ra về áy náy, không dám nhìn cô, sau khi bôi cao cho cô xong, liền chạy vào nhà tắm, một lát sau Kim Thu liền nghe thấy tiếng nước ào ào, cô tức xạm mặt lại, “Anh lại làm gì thế?”

“Giặt quần áo.” Anh thò mặt ra, giơ chiếc váy của cô lên.

Kim Thu yên tâm, nhìn đồng hồ đã 11 giờ rồi, cô cũng cảm thấy rất mệt mỏi, nên đưa tay tắt điện đi ngủ.

Hôm sau thấy vết sưng đỏ ở chân đã tan đi không ít, nhưng vẫn không thể đi giày cao gót được nữa, Kim Thu đành đi đôi giày bệt mềm. Bữa sáng là chiếc sandwich đơn giản, bánh mì kẹp trứng ốp, lạp xưởng được gói lại cẩn thận, trong cốc giữ nhiệt là sữa đậu nành. ... Quan trọng nhất là đây là sữa được làm từ máy làm sữa đậu nành cô trúng thưởng trong sự kiện hằng năm của công ty.

Kim Thu thừa nhận khi mình thấy phần bữa sáng này, trong lòng có chút cảm động, con tức hôm qua cứ thế mà biến mất lúc nào không hay, đêm qua trước khi đi ngủ cô còn định gọi điện cho thím Hồng hỏi thử xem có cách nào để đuổi quỷ đi không, nhưng khi được anh quan tâm thật lòng như vậy, không xúc động không được.

Đến công ty, đồng nghiệp bên cạnh ân cần hỏi: “Chân cô sao thế?”

Kim Thu nói dối không chớp mắt: “Hôm qua lúc về, hành lang tối quá nên bước hụt.”

Nhưng cô không lăm chuyen không có nghĩa là người khác cũng thế, khi cô đến phòng nước, đã thấy có mấy nữ đồng nghiệp đứng đó buồn chuyện, phòng nước chính là nơi nhiều chuyện nhất trần đời, đi qua đi lại, không biết bao nhiêu tin đồn được truyền ra từ nơi này.

“Này, mấy cô có thấy vòng tay của chị Lam không? Loại Cartier đấy, dù không nạm kim cương nhưng giá cũng trên dưới ba vạn.”

Chân Kim Thu đứng không vững, suýt nữa ngã sấp xuống, tiền lương của cô bây giờ mỗi tháng có bốn nghìn tệ, thế mà chỉ 1 chiếc vòng tay của Lam Như Vân đã là ba vạn rồi?

Thật đáng sợ, trong ấn tượng của Kim Thu, khái niệm về xa xỉ phẩm cũng chỉ dừng lại ở mặt dây chuyền kim cương mấy nghìn tệ... Nhanh chóng uống cốc nước an ủi mình, Kim Thu nghĩ lại, thấy mình thật ngu ngốc, dù sao người ta cũng là nhân hiệu châu báu đẳng cấp thế giới, đại khái chỉ có quý hơn chứ không có quý nhất, mấy nghìn tệ cũng chỉ đủ cho mấy người dân đen như cô mua về cho đã nghiền thôi.

Tất nhiên là đối với mọi người, Lam Như Vân không phải là chủ đề bàn tán chính, có người không cam lòng yếu thế, chuyển chủ đề sang Vệ Thiên Hành, “Tổng giám đốc mới đổi xe, nghe đồn hơn hai trăm vạn đấy!”

“Chuyện này thì có gì, chúng ta đều biết tổng giám đốc là cháu ngoại của chủ tịch, anh ta đâu cần phải sống dựa vào tiền lương hàng tháng đâu.” Một cô nhân viên xinh đẹp khác bung chén cà phê, thần bí nói, “Hôm trước tôi và bạn trai còn thấy tổng giám đốc vào quán rượu với một người có dáng rất giống Quách Quỳnh cơ.”

“Có khi nào là Quách Quỳnh thật không?”

Kim Thu trầm nghĩ, không phải là có lẽ, mà đúng là Quách Quỳnh! Chân cô bị trật khớp còn là do cô ta tặng đấy, phụ nữ ghen tuông thật đáng sợ!

“Khụ khụ...” Ngoài cửa có tiếng ho khan, nhân vật chính trong tin đồn đột nhiên xuất hiện ngoài cửa, những người còn lại liền tản ra, Kim Thu cũng muốn tránh đi, nhưng chân cô không tiện, không chạy nhanh được, đành dứt khoát giả bộ cái gì cũng không biết, lên tiếng chào hỏi: “Chị Lam.”

“Chân sao thế?” Thật ra Lam Như Vân có phòng làm việc riêng, không cần phải đến chỗ này uống nước, mà có vẻ cô cũng không có ý định uống trà, xem ra chỉ là đi ngang qua, ở công ty này, chức vụ càng cao, văn phòng cũng cao theo, giả sử như Vệ Thiên Hành, văn phòng anh ta chiếm nguyên cả tầng cao nhất.

Kim Thu không để mình để lộ ra chút sơ hở nào, chỉ cười nói: “Không cẩn thận bị trật khớp thôi.”

“Bị thương đến gần cốt, cẩn thận tĩnh dưỡng 100 ngày.” Lam Như Vân cũng không nhắc đến chuyện vừa nghe được, chỉ hỏi cô, “Lần trước cô đi tìm

thím Hồng, sao rồi?”

À, chuyện này... Kim Thu bắt đầu kể: “Chắc là do em nghi thần nghi quỷ thôi, chỉ lấy một tấm bùa bình an là xong.”

“Vậy thôi.” Lam Như Vân nháy mắt, cô rất thích dùng kính áp tròng màu lam, vừa đẹp vừa lạnh lùng, “Thím Hồng không chỉ có danh tiếng ở việc đoán mệnh đâu, thím ấy còn tính duyên nữa, chuẩn cực!”

Kim Thu ngạc nhiên: “Chị tính rồi à?”

“Đúng vậy, thím ấy nói, cuộc đời chị nhất định sẽ... Gặp quý nhân.” Lam Như Vân nói câu này phảng phất mang theo ý khác nữa, Kim Thu liền im miệng, cô rất thích nghe bắt quái, coi như tô màu thêm cho cuộc sống đỡ buồn tẻ, nhưng cô chỉ nghe thôi, không nói, cũng tuyệt đối không bao giờ nói xấu sau lưng người khác, Lam Như Vân rất thích cô ở điểm kín như bưng này, nên quan hệ giữa hai người càng ngày càng tốt lên, “À, còn có thể cầu hoa đào, cô rảnh thì đi thử xem”

Hoa đào? Kim Thu nghĩ, giờ trong nhà cô còn đang có một đóa hoa đào nết, không biết khi nào mới giải quyết xong đây?

Bạn đang đọc truyện *Ly Hồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 7: Cùng Đọc Truyện

Nhưng, chuyện trong nhà mình, Kim Thu không có ý định nói với ai, một phần do cô nghĩ người khác sẽ không tin, phần còn lại vì cô vô thức muốn bảo vệ anh, nói chung là không cho ai biết, cô chỉ nói là: “Em còn chưa muốn bàn chuyện yêu đương.”

Năm nay cô mới 24 tuổi, bốn bỏ năm lên (1), vẫn miễn cưỡng gọi là còn trẻ, nên cô thấy không cần vội bàn chuyện yêu đương làm gì, nhưng Lam Như Vân năm nay 28 tuổi lại có suy nghĩ khác: “Tuổi càng lớn, càng khó tìm, nhân lúc còn trẻ, đẹp, thì tranh thủ thời gian chọn lấy một người đi.”

(1) Bốn bỏ năm lên: quy tắc làm tròn, dưới 5 làm tròn xuống, 5 và trên năm thì làm tròn lên.

Kim Thu biết xã hội bây giờ rất đề ý đến gái ế, mẹ của cô cũng suốt ngày gọi điện thoại hỏi bóng hỏi gió xem cô có bạn trai chưa, nhưng Kim Thu lại thấy, càng sốt ruột muốn tìm thì sẽ càng tìm không ra, nên nhún vai nói: “Tùy duyên thôi chị.”

“Cô thích loại người nào, để chị xem rồi giới thiệu cho.” Lam Như Vân quả nhiên là rất hào hứng muốn làm mai cho cô.

Kim Thu không có cách nào, đành tiện miệng nói bừa: “Em thích trai đẹp, cao, thu nhập cao hơn em, tính cách tốt hơn em...” Cô chọn không ít điều kiện tạp nham xong, lại đau lòng phát hiện ra, vẫn chỉ có bạn trai cũ là hợp khẩu vị cô nhất.

Mất đi mới biết quý trọng, mà hối hận thì đã quá muộn!

Lam Như Vân cười bí hiểm: “Sai, điều quan trọng nhất không phải mấy cái này.”

“Đúng vậy. Còn có tiền?” Kim Thu nói đùa: “Có tiền có thể sai cả ma quỷ nữa đó!”

Lam Như Vân liền cười cô, “Hầy, có tiền rất quan trọng, nhưng năng lực ở mặt kia cũng phải mạnh nữa, nếu không thì thời gian trôi qua sẽ có nghĩa lý gì? Đừng đo mặt nhanh thế chứ, lời chị nói với em đều là thật lòng cả.”

“Vâng.” Kim Thu lập tức nói cảm ơn, Lam Như Vân luôn truyền cho cô mấy kinh nghiệm quý báu, giúp cô tránh khỏi phải đi đường vòng. “Chị Lam lúc nào cũng chăm sóc em...”

Lam Như Vân hơi xúc động: “Nên cô cũng phải hiểu, lần này chị không nói bậy, những điều vi diệu ấy, về sau em sẽ tự hiểu.”

Kim Thu giật mình cười, chưa kịp nói thêm mấy câu nữa, đã thấy có người đến: “Như Vân, cô đứng đây nói chuyện gì đấy? Ra ngoài với tôi một chuyện.”

“Vâng, Vệ tổng.” Lam Như Vân thấy Vệ Thiên Hành đích thân xuống tìm mình, sắc mặt liền thay đổi, nghiêm túc hẳn lên.

Kim Thu rất thức thời: “Chào Vệ tổng, tôi đi trước.”

“Chờ chút.” Lam Như Vân về văn phòng lấy túi xách, Vệ Thiên Hành gọi cô lại, nhìn thoáng qua thẻ nhân viên của cô, “Cô là người hôm qua...”

Mặt Kim Thu không đổi sắc: “Tôi không hiểu ngài đang nói gì.”

Vệ Thiên Hành không lên tiếng về hành động cắt lời của cô, chỉ gạt đầu ra hiệu cô có thể đi.

Kim Thu chuồn mắt. Cô thấy, sếp trực tiếp của mình mặc dù nóng tính, thích mắng chửi người khác, nhưng còn dễ ở chung hơn là tên Vệ Thiên Hành này, chỉ cần yên phận làm việc là sẽ không sao, nhưng Vệ Thiên Hành lại giống như bệnh truyền nhiễm vậy, Lam Như Vân chưa chắc đã có gì với anh ta, nhưng trong công ty đã đồn Lam Như Vân là hồ ly tinh, sức mạnh của lời đồn thật đáng sợ.

Tóm lại, loại người như vậy, nhất định phải tránh xa. Kim Thu nghĩ, anh ta còn không đáng yêu bằng tên quý ở nhà mình, ít ra anh sẽ giả ngây thơ, thì thoảng còn làm nũng. ... Ngừng ngừng ngừng, không được nghĩ nữa.

Nào ngờ Kim Thu vừa ở đây khen anh tốt, khi về nhà liền như bị sét đánh. ... À tất nhiên, là nói hơi quá.

Cô phát hiện ra quần áo của mình đã được giặt hết, đã thế còn là giặt cực kì sạch sẽ phơi trên ban công, chuyện này cũng được... Nhưng đồ lót của cô cũng ở trong đó!

Đồ riêng tư như vậy, Kim Thu luôn tự tay giặt, cô tức giận đùng đùng: “Này! Ai bảo anh giặt quần áo của tôi?”

Anh không hiểu: “Hôm qua giặt vấy giúp em, tiện tay nên tôi giặt luôn.. Tôi giặt hồng?” Không thể, anh đã nhìn kĩ, mấy thứ đó đều được làm từ cotton, giặt tay chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

“Tóm lại, đừng giặt quần áo của tôi!” Kim Thu ôm quần áo lại, trừng mắt với anh một cái, anh hơi chột dạ, đi qua nhìn: “Chẳng lẽ tôi giặt không sạch?”

Kim Thu đưa tay đẩy đầu anh ra: “Tóm lại, không được động vào đồ của tôi, tôi nhớ là đã nói rõ rồi cơ mà.”

Anh vẫn còn đứng đó nhìn quanh, lẩm bẩm: “Không thể, tôi chắc chắn là đã giặt sạch rồi.” Kim Thu thuận miệng hỏi: “Giặt sạch cái gì?” Cô không làm dính cái gì ra nội ý chứ? Nếu vậy thì quá là mất mặt.

Cuối cùng, cô vừa hỏi một câu, anh liền có tặc giạt mình, vội vàng phủ nhận: “Không, không có gì.”

Kim Thu nghi ngờ nhìn anh, anh không phủ nhận thì thôi, mà thái độ quyết liệt này ngược lại càng làm cho cô thấy nghi ngờ hơn, liền nói dối: “A, đây là gì?” Cô cầm quần áo, nhìn anh.

Anh liền đầu hàng, tự giác sẽ được nhận khoan hồng: “Cái này... Là ngoài ý muốn.” Tội phạm nào cũng sẽ đều lấy cớ như vậy, Kim Thu hừ một tiếng, sự thông minh của anh liền biến mất sạch, “Tôi đã giặt sạch cho em rồi.”

“Không phải là anh bức mình quá rồi ném quần áo của tôi xuống đất rồi dẫm lên chứ?” Nghĩ đến khả năng này, liền vội vàng lật từng thứ trên tay mình kiểm tra, nhưng không phát hiện ra vết bẩn nào.

Lúc này anh cũng đã tìm được cớ: “Thật ra... Do tôi không cẩn thận, lúc giặt làm rơi đồ của em xuống đất, xin lỗi.” Thái độ nhận lỗi rất thành khẩn, Kim Thu cũng không nghĩ được chuyện nào khác, đành bỏ qua, không nhắc đến nữa: “Về sau anh đừng giặt đồ của tôi nữa.”

“Nhưng em đi làm về còn phải giặt đồ nữa sẽ rất mệt.” Đúng thế thật, tất cả việc nhà, Kim Thu ghét nhất là giặt quần áo và rửa bát, nhất là mùa đông, giống như muốn lấy mạng cô vậy, nhưng tình hình này, dù thế nào cô cũng nhất định không để cho anh giặt đồ lót của mình.

Loading...

Quá xấu hổ!

Để đề phòng ngộ nhỡ, cô còn ra lệnh cảnh cáo thêm lần nữa: “Nếu anh còn dám làm loạn, tôi sẽ tìm đại sư, làm cho anh biến thành tro bụi.”

“... Vô dụng.” Anh không dám đứng quá gần cô, đi theo phía sau cô, “Tôi không phải ma quỷ, sao có thể tan thành tro bụi được?”

Kim Thu thay quần áo ở nhà, chuẩn bị dọn nhà, bình thường bận làm việc, lại thường xuyên tăng ca, nên hôm nào không phải tăng ca cô sẽ tranh thủ dọn dẹp lại nhà, nhưng cô vừa cầm khăn lên, anh liền giành lấy: “Để tôi làm.”

“Tôi muốn lau sàn!” Mỗi ngày quét một lần, nhưng cô vẫn cảm thấy sàn nhà quá bẩn, nhất định phải lau một lượt mới cảm thấy dễ chịu.

Anh liền trả lời: “Thế thì càng phải để tôi làm!” Sau đó anh quỳ gối, từ từ lau sàn, Kim Thu đi quanh nhà một vòng, phát hiện ra mình không có chuyện gì để làm, quần áo giặt rồi, nhà có người lau, rác có người đổ, ngay cả mấy chậu hoa cô trồng, để trên bàn sách cũng có người tưới rồi.

Trong nhà cảm giác như có thêm một cô ốc... à không, là một vị ốc đồng tiền sinh.

Kim Thu mở sách ra đọc, cảm thấy có chút không tập trung, dưới ánh đèn, anh quỳ ở chỗ đó, nghiêm túc lau sàn, áo sơ mi bị kéo căng, có thể tưởng người anh không tề, vai rộng, eo nhỏ, chân dài, móng vênh lên, cũng khá gọi cảm, nghĩ đến đây, Kim Thu tự thấy xấu hổ, thầm nghĩ, quả nhiên là bị Lam Như Vân ảnh hưởng rồi.

Trước kia khi nhìn các anh chàng, cô thường xem mặt mũi, sau đó là nhìn chiều cao, thứ ba là móng tay, móng tay được cắt gọn gàng lại sạch sẽ, rất dễ chiếm được cảm tình của cô. Chiều cao, khuôn mặt hơn nữa là do cha mẹ ban cho, con trai có thể không đẹp trai lắm, nhưng tối thiểu là phải thích sạch sẽ.

Thứ tư là ngửi mùi, có vài cô gái rất dễ yêu mùi hương của đàn ông, mùi hương đặc biệt trên người anh ta sẽ khiến cho cô gái ấy một lòng si mê anh ta.

Hôm nay không hiểu sao, cô lại nhìn đến chỗ khác, chẳng hạn như thấy anh rất thon, dài, khi quỳ trên đất có thể thấy được bờ mông căng mềm, khi đưa tay về phía trước, áo sơ mi sẽ bị kéo lên, để lộ ra eo và lưng, vòng eo mảnh kia thật sự khiến cô thấy rất ghen tị. . .

Xuống chút nữa. . . Á. . . Cô không nên nhìn tiếp thì hơn. Kim Thu thu ánh mắt lại, cố gắng rời sự chú ý của mình lên ebook đang mở.

Cô rất thích đọc tiểu thuyết, khi còn là học sinh cô vẫn luôn giữ thói quen mua sách, nhưng khi tốt nghiệp, thu hành lý, cô liền bật khóc, xếp đầy cốp sau toàn là sách rồi mang về nhà. Để đề phòng về sau mỗi lần dọn nhà là liền một muốn chết, Kim Thu quyết định, trước khi ổn định thì sẽ mua ít sách đi.

Cô chuyển sang mua sách điện tử, nhưng lại phát hiện ra, đọc ebook cảm giác như thiếu thiếu gì đó, đọc tiểu thuyết thì vẫn được, nhưng đọc những truyện khác thì liền mất cảm giác, nên giờ cô tải ebook cũng chỉ là mấy quyển tiểu thuyết mạng linh tinh, dùng để giết thời gian.

Lúc này, nam nữ chính trong truyện đang trong thời gian yêu đương cuồng nhiệt, sau khi nói mập mờ một hai câu liền lăn lên giường. . .

“Á!” Anh lau xong, chạy đến, cúi đầu nhìn vào, đọc từng chữ, từng chữ một: “. . . Hân ôm cô vào chiếc giường lớn mềm mại, trong đầu chỉ nghĩ đến việc chiếm lấy cô, chiếm lấy cô. . .” Anh đọc vài chữ rồi liếc nhìn cô một cái, lại đọc vài chữ nữa, Kim Thu cảm thấy máu nóng trào lên, ném điện thoại lên bàn: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Bảo bối cùng đến phòng Tây ký.” Anh lại đọc thêm một lúc, đoạn thịt kia dài khoảng mấy nghìn chữ, anh im lặng đọc, Kim Thu vô tình ngẩng đầu lên nhìn anh, liền thất thần.

Trước kia cô thường coi những câu đại loại như ánh mắt trong trẻo long lanh như làn nước hồ thu là mấy lời vớ vẩn, thì hôm nay mới phát hiện ra chúng có thật, đôi mắt anh dường như chứa cả hồ nước, sóng gợn lăn tăn, anh dịu dàng nhìn cô, cảm giác như ý xuân có thể chảy ra bất kì lúc nào.

Chỉ một ánh mắt như vậy, cũng đủ để khiến cho người ta ngạt thở.

Những âm thanh đơn điệu phát ra, sau đó anh gục đầu, tựa trán vào hõm vai cô, Kim Thu như trúng phải bùa mê, nằm bất động. Hơi thở anh phả lên cổ cô nóng rực, ngưa ngứa. . . Nếu không phải Kim Thu từng chứng kiến tận mắt cảnh anh biến mất thì có lẽ cô sẽ coi anh là một người bình thường

Anh lại bắt đầu như hôm trước, đôi môi mềm mại nhẹ nhàng ma sát lên da cô, không phải là hôn, mà chỉ dụi dụi, sau đó từ từ liếm đến xương quai xanh của cô, Kim Thu hít sâu, định đưa tay lên cản anh, lại nghe thấy anh nói khẽ: “Màu đỏ.”

Hả? Cô cúi đầu nhìn, phát hiện ra nút áo trên cùng của mình sắp bị bung ra, để lộ hai bầu ngực trắng nõn bên trong, còn có cả rãnh sâu, da trắng áo đỏ, thật sự rất trêu người.

Nhưng chuyện này đã xúc phạm đến chỗ mẫn cảm của cô, Kim Thu vừa cài lại áo, vừa đẩy anh ra: “Đừng đến đây.”

Anh dùng ánh mắt tội nghiệp lên án cô, đến sát cạnh cô, đưa tay chặn lối đi rồi nhanh chóng dùng đầu gối chặn cú đá của cô, ấn cả người cô xuống ghế sa lông.

Lại còn có chiêu này! Kim Thu tức đến nghiến răng, cô không chú trọng rèn luyện thể lực, sau khi đi làm chủ yếu ngồi yên ở phòng làm việc, so với người đàn ông cả người rắn chắc này, chút sức lực này của cô, căn bản không hề xi nhê gì, chỉ có thể đi đường vòng cứu nước vậy: “Chúng ta có thể bình tĩnh nói chuyện được không?”

Anh hôn trán cô, hạnh phúc khiến cả người anh như chuyển sang màu hồng: “Em nói đi.”

“Anh thả tôi ra đã.”

“Thả rồi em sẽ đánh tôi.” Anh nịnh nọt cọ cọ mặt cô, “Em yên tâm, tôi sẽ chỉ chạm em như thế này thôi.”

Như thế này thôi? Kim Thu bị anh chọc tức đến muốn học máu, nhìn về mặt miễn cưỡng này, thật sự sẽ chỉ chạm một chút thôi sao?

Cuối cùng. . . Đúng là chỉ chạm một chút. . . Anh hôn hết một lượt từ mặt, cổ, cả xương quai xanh của cô nữa, mặc dù từ đầu tới cuối ánh mắt anh vẫn không hề rời khỏi ngực cô, nhưng đúng như lời cam đoan của mình, tay chân anh rất đáng hoàng, không chạm vào chỗ quan trọng nào.

Kim Thu thừa nhận, khi anh chạm vào giới hạn tiếp nhận của cô, cô rất muốn lời trì hoãn anh ra thành trăm mảnh, để anh ta chết cũng không được yên, khó khăn lắm cô mới có thể kiềm chế, dù câu nhưng không trở mặt, nhưng lại bị anh ta chiếm hết tiện nghi rồi.

Cảm giác này. . . Nói thế nào đây, giống như có một ngum máu mắc ở cổ họng, nuốt không trôi, cực kì khó chịu!!

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 8: Đến Ngày

Kim Thu nhận ra rằng, sống trên đời sẽ luôn có mấy chuyện chết tiệt như này. Chẳng hạn như trong nhà cô đột nhiên có thêm tên quỷ háo sắc, đánh đuổi thế nào cũng không chịu đi. Hoặc ví dụ như khi cô đang đi làm thì bà đi cả đến, đau đến ngã xuống trong nhà vệ sinh, cuối cùng được đồng nghiệp đỡ lên, cả người không có chút sức lực nào, sắc mặt trắng bệch, ngay cả nói cũng không nói nổi.

Chuyện đến tai tổ trưởng, khuôn mặt nghiêm túc thường ngày của cô ta hôm nay lại có thêm vài phần dịu dàng, cùng là phụ nữ, cần gì phải làm khó nhau, nhất là người phụ nữ đang đau bụng kinh, vị gái ế nghiêm khắc hôm nay hạ giọng, “Chiều xin phép nghỉ đi, đến bệnh viện kiểm tra xem sao.”

Kim Thu chỉ có thể gật đầu, dùng ánh mắt để biểu đạt lòng biết ơn của mình.

Đi với tốc độ nửa bò đến cổng công ty, thì thấy Lam Như Vân chuẩn bị lên xe rồi đi cùng Vệ Thiên Hành, Lam Như Vân thấy cô, ngạc nhiên: “Cô sao thế?”

“Chị Lam.” Cô cười khổ, “Bệnh cũ.”

Lam Như Vân hiểu, đồng tình vỗ vỗ bả vai cô, nghĩ chút rồi hỏi Vệ Thiên Hành: “Thiên Hành, người cô ấy khó chịu, lên tàu điện ngầm chen chúc rất mệt mỏi, đưa cô ấy về một đoạn được không?”

Kim Thu vội vàng từ chối: “Chị Lam, em không sao đâu, thật đấy.” Cô không muốn lại tận mắt chứng kiến một tin đồn nữa. chân cô vừa mới trật mấy hôm trước xong.

Người đã biết quá nhiều bí mật thì không thể thoát ra nữa.

Nhưng Vệ Thiên Hành chỉ liếc cô một cái, vuốt cằm nói: “Đừng cậy mạnh.” Anh ta rất lịch sự mở cửa xe cho cô, “Lên xe đi.”

Lam Như Vân không đợi cô từ chối, nửa đỡ nửa kéo cô vào xe, ngồi trên chiếc xe cao cấp của Vệ Thiên Hành rất dễ chịu, điều này làm cho cơn đau của Kim Thu giảm đi phần nào, cô ngồi co quắp ở một chỗ, cố gắng làm giảm đi sự tồn tại của mình.

Vì quá đau, nên khái niệm thời gian của cô có chút không rõ ràng, cô cảm thấy mình chỉ vừa nhắm mắt, Vệ Thiên Hành đã nói, “Đến.”

Lam Như Vân đưa cô xuống xe, còn thân mật hỏi: “Cần chị dìu cô lên không?”

“Không cần đâu, cảm ơn chị Lam.” Kim Thu tỉnh táo lại một chút, “Em tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn chị.”

Lam Như Vân cười duyên, “Không có gì, dù sao cũng tiện đường.” Cô liếc qua Vệ Thiên Hành một cái, nhưng anh ta không chú ý lắm, chỉ nói một câu quan tâm rất đơn giản: “Uống nhiều nước một chút.”

Câu nói này khiến Kim Thu 囧 (há mồm), tất cả đàn ông đều coi nước uống là vạn năng à? Người khó chịu, uống nước, đau bụng, uống nước, đến kì, cũng uống nước...

Kim Thu bước chầm chậm về nhà, Lam Như Vân thấy cô đi xa, đột nhiên nhớ ra một chuyện, nửa đùa nửa thật hỏi: “Em cũng không biết cô ấy ở đây, Thiên Hành, sao anh lại biết thế?”

Vệ Thiên Hành thân nhiên nhìn cô một cái, “Không phải em đã nói rồi sao? Tiện đường.”

Đôi mi thanh tú của Lam Như Vân hơi nhú lại, nhưng Vệ Thiên Hành cũng chỉ thân nhiên nhìn cô như vậy, chưa chắc đã có chuyện gì đặc biệt, cô nghĩ một hồi, vẫn không hiểu, liền lắc đầu, lên xe, hai người vẫn còn chuyện quan trọng cần làm.

Kim Thu mất mười lăm phút để đi hết quãng đường thường ngày cô đi hết có sáu, bảy phút, cảm giác chân như nhũn ra, giống như đang bay trên mây, vì mỗi bước đều rất nhẹ nhàng, mệt mỏi, khi cô về nhà cũng không có tiếng động nào, vì không tập trung nên cô hoàn toàn không để ý đến tiếng nước như có như không truyền ra từ phòng tắm, mà trực tiếp đẩy cửa tiến vào.

Sau đó cô giặt mình, anh tròn tròn mắt.

Kim Thu phản ứng lại trước, vốn cô nghĩ là anh đang dùng nhà vệ sinh, nhưng nhìn kĩ lại thì thấy anh đang ngồi xổm cạnh chậu nước giặt quần áo, thứ anh cầm trong tay, có vẻ như là đồ lót hôm qua cô thay ra thì phải?

“Không phải đã nói là anh không được giặt sao?” Cô nhú mày, có chút tức giận, giờ cô cũng không có tâm trạng để truy cứu chuyện này, “Ra ngoài, tôi cần dùng nhà vệ sinh.”

Anh đưa lưng về phía cô, dùng tư thế rất quý quái đi ngang qua, bước chân rất nhỏ, nhìn thế nào cũng thấy rất kì lạ, mắt Kim Thu không mù, tất nhiên sẽ phát hiện ra anh đang giấu gì đó, cô tiến lên phía trước: “Anh cầm đồ của tôi làm gì? Trả đây.”

Kim Thu rõ ràng thấp hơn anh không ít, nhưng đứng trước cô, anh càng lúc càng thấy bối rối, nặt lại đồ đến mang tai, ấp úng muốn nói rồi lại thôi, Kim Thu lần này có thể khẳng định chắc chắn rằng anh đang làm việc gì khuất tất, liền hết đau bụng, tiến lên lấy lại đồ.

Sau đó cô thấy, là khóa quần anh bị kéo xuống, cùng chỗ nào đó đang dựng đứng lên.

Im lặng đúng nửa phút, Kim Thu rút cuộc cũng lùi lại một bước, để lộ ra vẻ mặt cực kì chán ghét. “Anh dùng quần áo của tôi để làm loại chuyện này?”

“Trên đất... Còn có mùi của em...” Anh biết chuyện lớn đã lộ, tính mạng rất khó giữ, liền nhanh chóng nhận sai, “Tôi không nhận nổi mà, xin lỗi.”

Kim Thu mặt không đổi sắc, ném quần áo vào mặt anh, “Biến.” Nếu bây giờ anh không lập tức biến khỏi mắt cô, cô sợ sẽ không khống chế nổi cảm xúc mà giết chết anh ta.

“Được rồi, được rồi, đừng tức giận!” Tất nhiên anh cũng không dám tiếp tục chọc cô phát cáu, nhưng vừa bước ra khỏi cửa một bước liền quay đầu lại, cuống cuồng hỏi, “Em sao thế? Sắc mặt rất khó nhìn, chỗ nào khó chịu sao?” Anh còn định tiến lên đỡ cô, nhưng bị cô tát một cái.

Kim Thu cũng không nghĩ đến việc mình bị mất khống chế đến mức tát người khác như vậy, nhất thời chưa kịp phản ứng lại, anh lại càng khấn trương hơn, hận không thể cầm tay cô lên xoa xoa: “Có đau tay không, em muốn đánh tôi cũng không sao, nhưng đừng làm mình khó chịu.”

Kim Thu hoàn toàn bó tay với anh, bị người khác tát một cái, anh còn có thể cười, còn đưa cả bên mặt còn lại để người ta đánh tiếp: “Anh có còn chút tự tôn nào của người đàn ông không vậy?”

“Hả.” Anh không hiểu nổi, rốt cuộc cô đang cáu vì chuyện gì, “Bị em đánh thì cũng có sao đâu.”

“Bị phụ nữ tát đối với anh không quan trọng chút nào sao?” Tính tình Kim Thu hôm nay có chút nóng nảy. “Anh có tin là tôi tát anh thêm một cái nữa không?”

Đáp án là anh đưa má còn lại cho cô, ra vẻ để mặc cho người khác chà đạp, cuối cùng khiến cho Kim Thu không nổi tay.

Loading...

“Biến thái.” Cô chỉ có thể nói hai chữ này, nói xong mắt liền nổi đom đóm, đau đến mức cô phải ngồi xổm xuống đất, không đứng dậy nổi.

Anh bị dọa: “Em sao thế? Khó chịu chỗ nào?” Anh cuống lên, nhìn dưới đất có nước, sợ cô bị cảm lạnh, chỉ có thể ôm cô về phòng ngủ trước, cô đau đến mức nhủ mày, cả người cũng co lại thành hình con tôm, cuối cùng anh cũng đoán ra được chút đầu mối, cẩn thận hỏi: “Đau bụng, đến kì sao?”

Cô đau đốn gât đầu.

Anh chỉnh lại gối cho cô, để cô cảm thấy dễ chịu hơn, sau đó giúp cô cởi nút áo khoác và chiếc váy bó, không thể không nói, cúc váy bó sát eo kia được tháo ra, Kim Thu cảm thấy cả người dễ chịu hơn không ít, bên trong cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng và tất da chân, anh bất giác nuốt nước miếng một cái, nhìn trộm cô một chút, thấy cô vẫn nhắm mắt như cũ, liền to gan cởi tất chân giúp cô, để lộ ra đôi chân trắng muốt, thẳng tắp, vì quanh năm làm văn phòng, quần lót của cô đa số cũng đều là màu đỏ, càng làm nổi bật làn da trắng của cô hơn.

Anh nhìn chằm chằm một lúc, im lặng cúi đầu vào bếp pha nước đường đồ cho cô. Khi mang cốc nước đến, đột nhiên hỏi cô: “Em thấy Doãn Chí Bình thế nào?”

Kim Thu rất ngạc nhiên vì đột nhiên anh lại hỏi vấn đề này, nhưng “Thần Điều Đại Hiệp” là tác phẩm yêu thích của cô, từ khi còn nhỏ, cô đã thích Dương Quá đẹp trai, thâm tình, giữ gìn Tiểu Long Nữ suốt mười sáu năm.

Còn Doãn Chí Bình? Cô chỉ nói hai từ: “Cầm thú, cặn bã.”

Anh đưa cốc nước đường đồ còn ấm cho cô, cô dựa vào đệm, uống từng ngụm nhỏ, anh ngồi ở mép giường, nói rất nghiêm túc với cô: “Không phải vậy, đàn ông khi thấy người phụ nữ họ thích, sẽ... sẽ không thể nhịn được...”

Kim Thu không đồng ý, cho rằng đây chắc chắn chỉ là cái cớ của đàn ông mà thôi: “Chẳng phải nói khi người đàn ông thích một ai đó, thì sẽ không muốn làm tổn thương cô ấy sao?”

Anh nghĩ một chút, bác bỏ, “Tôi thấy em, cũng sẽ không nhịn được, muốn làm chuyện ấy.” Anh lượn vòng vòng, cuối cùng cũng nói được ý nghĩ của mình, “Không phải là cố ý chọc giận em, nhưng tôi thấy, ... Ừm... Đúng là không nhịn nổi...”

Mới đầu Kim Thu cảm thấy tức giận, tát anh một cái, giờ lại thấy tỉnh táo hơn, giờ nghe lời bào chữa của anh cho bản thân, một câu cô cũng lười nói, chỉ lờ mờ một cái.

Anh nhìn sắc mặt cô nói chuyện, xoa bụng giúp cô, bị cô đẩy ra, “Em tha thứ cho tôi đi.”

“Anh dùng đồ lót của tôi để ~~~ Tự an ủi, còn muốn tôi tha thứ?” Lửa giận vừa lắng xuống của Kim Thu lại bị anh kích lên, “Đàn ông trừ việc suy nghĩ bằng nửa thân dưới, thì trong đầu đều là cò à?”

Anh nhẹ nhàng trả lời: “Trong đầu tôi chỉ nghĩ đến em.”

“... Theo anh thì tôi là bao cò?” Kim Thu u ám nhìn chằm chằm anh.

Anh tránh nặng tìm nhẹ, liền tiếp tục đề tài đang nói dở: “Nhưng mà, sự thật là, nếu như một người đàn ông không yêu một cô gái, thì sẽ không có cảm giác đối với cô ấy.” Lời thề son sắt của anh bị Kim Thu xem thường. “Ai nói, trên tàu điện ngầm không thiếu đàn ông cứ thấy gái đẹp là có phản ứng.”

Loại chuyện này nhìn mãi cũng thành quen, trong tàu điện ngầm, nếu như có một mỹ nữ mặc váy ngắn, áo trễ ngực rất dễ khiến cho đàn ông cảm thấy xúc động về mặt sinh lý.

“Nhưng tôi không thế mà.” Anh nhanh chóng phôi sạch mọi quan hệ với mấy người kia, “Tôi chỉ thích em.”

Kim Thu không nhịn nổi nữa, “Anh thích tôi thì sao? Tôi có thể kết hôn, sinh con với anh sao? Nếu như anh là người bình thường, có khi tôi sẽ còn xem xét, nhưng anh nhìn mình bây giờ xem, người không ra người, ma không ra ma.” Những lời này của cô là vuốt mặt không hề mũi, vừa nói ra khỏi miệng, lòng cô cũng có chút hối hận.

Nhưng mà đây cũng là lời nói thật lòng của cô, nếu như anh là một người bình thường, đẹp trai, đối xử với cô tốt như vậy, dù cô đánh mắng thế nào cũng không đáp trả lại, hơn nữa còn dịu dàng, hiền lành, biết làm việc nhà, loại bạn trai tốt thế này có đốt đèn cũng không tìm nổi, cô không thể không rung động.

Sở dĩ vừa rồi nói những lời ấy, vừa cảnh cáo anh, cũng vừa cảnh cáo chính bản thân mình.

Kim Thu hai mươi tư tuổi, mặc dù không lớn tuổi, nhưng cũng không nhỏ, cha mẹ mong cô yêu đương mấy năm rồi cưới chồng sinh con, cứ thế bình yên sống đến hết đời.

Dù thích Dương Quá si tình, nhưng nếu như kết hôn, cô thà chọn Vi Tiểu Bảo, sáng sủa, nhanh nhẹn, biết dỗ phụ nữ, biết kiếm tiền, lại trọng nghĩa khí, tất nhiên, điều kiện đầu tiên là anh ta không có bảy cô vợ.

Mấy ngày gần đây, thỉnh thoảng những việc ngu ngốc của anh, hay cử chỉ quan tâm giành cho cô, đều khiến lòng Kim Thu có chút cảm giác khó nói, nên cô hi vọng mình có thể chấm dứt chút tình cảm ấy.

Nhưng lời nói của cô quá nặng, không hiểu sao, nói xong cô lại hối hận, ngẩng đầu lên nhìn anh, thấy anh đã cúi xuống nghĩ kĩ lại, môi hơi nhếch, dường như rất buồn bã.

“Tôi...” Cô muốn giải thích, lại cảm thấy vẫn nên kiên quyết nói rõ ràng thì hơn, nên lời an ủi đến miệng, liền thay đổi, “Ý của tôi, anh đã rõ rồi chứ?”

Anh gật đầu, “Tôi rõ, tình huống hiện giờ của tôi rất kì lạ, em đừng mạo hiểm.” Anh dựa sát vào người cô, Kim Thu không đẩy anh ra, kệ anh cúi mặt vào cổ cô, “Tôi hiểu ý em, tôi hiểu ý em.”

Nghe giọng anh giống như sắp khóc, lòng Kim Thu có chút khó chịu, đưa một tay ra vuốt lưng của anh, một lúc sau mới lên tiếng: “Hiểu thì tốt.”

“Nhưng tôi vẫn thích em!” Đột nhiên anh ngẩng đầu lên, hốc mắt đỏ ửng, giọng mũi rất nặng. “Em cứ kệ, để cho tôi thích em, ở cạnh em, tôi không cần em phải vì tôi mà cố gắng làm gì, em cũng không mất gì cả, nhưng nếu em không đồng ý, tôi sẽ ngủ với em, ngay bây giờ.”

Khóe miệng Kim Thu giật một cái, hận không thể đập anh một phát chết luôn, nhưng không biết vì sao, trong lòng cô vẫn hơi áy náy, dứt khoát coi như chưa nghe thấy gì: “Kệ anh.”

“Vậy coi như em đồng ý.” Anh vui vẻ ra mặt, cảm giác buồn phiền vừa rồi biết mất sạch.

Kim Thu thấy, cô sống lâu như vậy, nhưng trước giờ chưa từng gặp qua người đàn ông nào vô sỉ như vậy! Cô lập tức nhớ đến ngọn nguồn của câu chuyện này, trong lòng có chút sợ hãi: “Đúng rồi, về sau cấm không cho anh làm chuyện hôm nay!”

Anh tỏ vẻ đau khổ, nhưng thấy sắc mặt tái nhợt của cô, chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng lại khóc thầm — cái chuyện cấm dục này, thật đáng ghét!

Bạn đang đọc truyện *Ly Hồn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 9: Thăng Chức

Khi đau bụng kinh, nằm thế nào cũng không thấy thoải mái, làm gì cũng thấy khó chịu, Kim Thu trần trọc rất lâu, chỉ mơ mơ màng màng ngủ một lúc rồi tỉnh, nhưng cô không mở mắt, cứ nằm nhắm mắt dưỡng thần như vậy.

Cô nghe thấy tiếng động bên ngoài phòng, nhà của cô rất nhỏ, cùng lắm cũng chỉ được bốn, năm mươi mét vuông, một phòng ngủ, một phòng khách, một phòng vệ sinh. Chỗ nhỏ như vậy đi qua đi lại cũng khó khăn, nhưng tiền thuê đã hơn một nghìn tệ, đúng là giết người không dao.

Cũng vì thế mà tiếng động bên ngoài rất rõ, đầu tiên là tiếng nước, chắc đang giặt đồ, sau đó là ra ban công phơi quần áo, động tác của anh rất nhẹ

nhàng, nếu không để ý, sẽ không nghe thấy,

Phoi quần áo xong, anh vào phòng ngủ, giống như kiểm tra xem cô có ngủ ngon, có thoải mái hay không, thấy cô có vẻ như vẫn ngủ ngon, anh yên tâm đưa tay ra, sờ lên môi cô, rồi vuốt ve lông mày, một lúc sau lại vuốt tóc cô, không ngừng lên lút, cuối cùng là hôn “bếp” một cái lên mặt cô.

Kim Thu không giả vờ được nữa, mở mắt ra lờm anh: “Xong chưa?”

Về mặt anh dễ chịu, cười rất vui: “Tôi vừa nhớ ra chút chuyện.”

“Cuối cùng nhớ ra việc phải cách xa tôi ít nhất 1m sao?” Kim Thu cũng rất phiền lòng, quy định đặt ra lúc trước, anh không làm theo thì thôi, giờ ngay cả cô cũng quên mất nó, đã thế còn không thể hạ quyết tâm phân rõ giới hạn với anh nữa.

Thật lạ, quá kì lạ!

“Tôi nhớ ra tên tôi rồi!” Anh cực kì hưng phấn, “Lúc đầu tôi chỉ nhớ tôi đang ngồi trên xe, sau đó phanh gấp, còn lại chẳng nhớ được gì cả.”

Trước kia anh cũng đã từng nói, vì bị tai nạn giao thông nên anh mới trở thành dạng này, nhưng chỉ nhớ được mỗi tai nạn giao thông? Kim Thu đột nhiên buột miệng nói tiếp: “Tôi còn tưởng anh nhớ ra, thật ra anh đã có bạn gái rồi.”

Cô chỉ thuận miệng nhắc đến chuyện này, nhưng anh lại ngây người, sau đó đứng nghĩ một lúc lâu, mới chắc chắn khẳng định với cô: “Tôi chắc chắn không có bạn gái!”

“Chẳng phải anh nói là không nhớ gì sao?” Kim Thu đùa anh, “Nhờ đâu anh đã kết hôn, có con rồi, còn đến quán lấy tôi, chẳng phải là rất quá đáng sao?”

Phản ứng của anh so với tưởng tượng của cô còn dữ dội hơn nhiều, giống như mèo bị giật đuôi vậy: “Tôi không có! Dù không nhớ, nhưng tôi cũng biết rõ là mình không có!”

Kim Thu bị anh làm giật mình, khó hiểu: “Anh kích động cái gì?”

Có vẻ như anh tức giận thật sự, liên biến mất, Kim Thu cực kì ngạc nhiên, cô có nói gì động chạm đến tử huyệt của anh ta à?

Dường như đúng vậy thật. Vì về sau, Kim Thu không gặp lại anh nữa, tối đi ngủ cũng không thấy anh đến quán quýt nói chuyện, sáng ngày thứ hai tỉnh lại, cũng chỉ thấy bữa sáng được làm từ tẻ sẵn rồi, nhưng vẫn không thấy người đầu.

Nếu như không có bữa sáng này, cô còn nghĩ anh đã đi mất rồi.

Buổi tối đi làm về, quần áo đã được thu vào, chăn màn cũng được gấp gọn gàng lại, tất cả mọi thứ đều được thu dọn rất gọn gàng, sạch sẽ, giống như có người giúp việc theo giờ vậy, nhưng khi mở cửa, không có người nào cười tươi đón cô nữa.

Đây đúng là kết quả mà Kim Thu muốn có, cuối cùng anh cũng không quán lấy cô nữa, nhưng không hiểu sao, trong lòng cô vẫn cảm thấy có chút là lạ.

Không phải là tiếc nuối, không phải thất vọng, cũng không tức giận, trong lòng chỉ có áy náy, hay là câu nói kia mình chỉ thuận miệng nói mà thôi, nhưng đối với anh đó là một vấn đề rất nghiêm trọng?

Nhưng nếu muốn cô mở miệng xin lỗi, cô lại không muốn kết thúc sự hiểu lầm này. Kim Thu thừa nhận, cô vốn có một thiện cảm khó nói với anh, có thể là vì vẻ đẹp trai, cũng có thể là vì sự dịu dàng ân cần của anh.

Nhưng lý trí tỉnh táo lại nói cho cô, đây là một việc rất nguy hiểm, một khi cô đã mở lòng, cô liền có dự cảm sau này mình sẽ không bỏ được nữa.

Khi cần quyết đoán thì sẽ quyết đoán, Kim Thu nghĩ, tình trạng mập mờ này vẫn nên chấm dứt sớm thì hơn, không làm hại anh thì cũng sẽ làm hại mình.

Nên buổi tối, sau khi tắm rửa, cô liền tự giặt sạch quần áo, phoi ra ngoài, tự quét dọn lại nhà cửa, sáng hôm sau ngủ dậy, không ăn bữa sáng do anh chuẩn bị mà ăn bánh trứng.

Quá nhiều dầu, quá mặn, Kim Thu ăn bánh trứng, trong lòng rất bất đắc dĩ, nghĩ đến cháo hay chiếc bánh sandwich đơn giản anh làm, mùi vị đều không tệ, ăn mấy ngày, cô bắt đầu có chút nghiện, giờ quay về ăn đồ ăn bên lề đường, cảm thấy rất khó nuốt.

Kim Thu không muốn nghĩ tiếp nữa, ném thẳng nửa cái bánh trứng trên tay vào thùng rác, chỉ thấy nhạt như nước ốc, thà không ăn còn hơn.

Đến công ty quẹt thẻ, gặp nữ đồng nghiệp phòng bên cạnh hơn hờ phát hi dân (1), cô ấy vừa trở lại công ty sau khi nghỉ ở cũ, sinh được một cậu con trai mập mạp, khiến cho nhà chồng mừng đến không khép miệng lại nổi, khen cô có phúc, Kim Thu cũng chúc mừng cô ấy vài câu.

(1) Hi dân = trứng hi

Người này hai mươi chín tuổi, mặt mày bình thường, còn có chút béo, nhưng giờ đang có cuộc sống gia đình êm đềm, lại mới sinh được cậu con trai, ai gặp cũng khen là có phúc. Lúc nào khi nói xấu sau lưng cấp trên, kiểu gì cũng có người nói, “Ba mươi lăm tuổi còn không có ai cưới, làm tổ trưởng thì có ích gì chứ?”

Mỗi lần nói đến vấn đề này, Kim Thu đều cảm thấy có chút lo, tất cả mọi người đều nói, phụ nữ, hai sáu tuổi mà còn chưa có ai cưới, sau này sẽ gặp nguy hiểm, Kim Thu bấm đốt ngón tay tính toán, mình năm nay hai mươi tư tuổi, tính cả tuổi mụ là hai mươi lăm, có vẻ như cô không còn nhiều thời gian nữa rồi.

Nữ đồng nghiệp kia dừng chân, hớn hờ kể chuyện, “Phụ nữ, cả đời này muốn nhất là gì, chẳng phải là được gả cho một người đàn ông tử tế, rồi sinh một đứa bé ngoan ngoãn hiểu chuyện, còn gì nữa không? Ánh mắt dừng cao quá, chọn chọn, loại loại, về sau không ai dám cưới nữa.”

Mấy cô gái khác cũng nhao nhao nói phải, mỗi lần Kim Thu nghe đến đề tài này, liền cảm thấy tê hết da đầu, tranh thủ lấy cớ đi photo tài liệu, trốn đi, vừa ra khỏi cửa, liền thấy tổ trưởng lạnh lùng nhìn đám người đang nói xấu mình.

“Chào tổ trưởng!” Kim Thu lớn tiếng chào cấp trên, dọa cho đám người đang nói xấu trong góc giật mình, tất cả liền im lặng.

Tổ trưởng thân nhiên nhìn cô một cái: “Đến phòng làm việc của tôi một chút.”

What? Rõ ràng là mấy người kia nói xấu, sao người phải đến phòng làm việc lại là mình... Kim Thu hoảng sợ, cuối cùng vừa ngồi xuống, tin tức quản lý nói cho cô lại càng khiến cô hoảng hơn.

Loading...

“Điều, điều tôi đi đâu?” Kim Thu lắp bắp, thầm nghĩ, chắc chắn tai mình có vấn đề rồi.

Tổ trưởng vẫn giữ nguyên thái độ cũ, “Lập tức thu dọn đồ đạc, đến tầng năm mươi tư, văn phòng giám đốc.”

Kim Thu rất muốn quỳ, vì sao cô đang làm việc yên lành, giờ lại bị điều lên làm thư kí của Vệ Thiên Hành? Cô vẫn luôn kín miệng, một câu tám nhảm cũng chưa từng nói mà!

Cô vốn định hỏi, xem cô có thể không lên chốn thị phi ấy không, nhưng lại nghĩ lại, trừ khi mình từ chức, không thì lấy quyền gì mà lên tiếng?

Nên cô đành ôm đồ lên tầng năm mươi tư, dưới ánh mắt “nhìn con hồ ly tinh này bay lên cảnh cao cũng chưa chắc đã thành phượng hoàng” của tất cả mọi người trong văn phòng.

Đứng trên cao ngắm cảnh đẹp, có thể khiến lòng người cảm thấy vui vẻ, đây là chưa nói đến việc đây là tầng cao nhất của tòa cao ốc này, ánh sáng cực đẹp, nhìn từ cửa sổ sát đất xuống, cảm thấy cả thành phố với những ngôi nhà xi măng cốt thép nằm san sát nhau đang nằm trong lòng bàn tay.

Nếu là ngày thường, có lẽ Kim Thu còn có tâm trạng ngắm cảnh. Nhưng hôm nay cô chậm chậm lên tầng, cảm thấy cả người chỗ nào cũng thiếu tự nhiên.

Có vẻ người thiếu tự nhiên không chỉ có mình cô, cả lầu năm mươi tư, văn phòng xa hoa của Vệ Thiên Hành đã chiếm mất một nửa, phần diện tích còn lại là văn phòng của các thư kí, trợ lý, phòng tiếp khách, mọi người bận rộn ra vào phòng giám đốc. Ngoài ra còn có một chiếc bàn mới tinh được kê trong góc, có vẻ như là đồ dùng làm việc mới tinh.

Có một người đàn ông mặc tây trang tiến đến, vội vàng hỏi: “Kim Thu?”

“Vâng.”

“Trong vòng một tiếng, sửa lại phần tài liệu này cho tôi.” Anh ta không nói nhiều, nhanh chóng phân việc, Kim Thu gật gù đầu, không dám chậm trễ, vội vàng bỏ đồ xuống, nhận tài liệu.

Người đàn ông kia có vẻ không hài lòng: “Về sau chúng ta là đồng nghiệp, tôi là Eddy, trợ lý của Vệ Tổng, cô có gì không hiểu thì có thể hỏi Elizabeth.”

“Vâng.” Kim Thu gật đầu.

Cô vừa ngồi xuống, người tên Elizabeth liền tiến đến, Kim Thu không để ý đến dây chuyền ngọc trai trên cổ, hay chiếc nhẫn kim cương ba cara trên tay cô ấy, tất nhiên cũng không chú ý đến chiếc váy hàng hiệu mấy vạn tệ mà cô ấy mặc trên người.

Cô chỉ ngây người nhìn chiếc bụng đã nhô ra của cô ấy.

Elizabeth thấy cô nhìn bụng mình, đưa tay lên đỡ dưới bụng, trên mặt tràn đầy hạnh phúc của một người mẹ: “Năm tháng rồi, là một cậu bé.”

“Chúc mừng, chúc mừng!” Kim Thu vừa lấy lòng, vừa nghĩ, dạo này có nhiều chuyện vui nhì. Nhưng sao không ai bảo cô, vì sao đột nhiên cô được thăng chức lên đây?

Elizabeth cực kì tinh ý, dường như những người làm thư kí đều vậy, lúc nào cũng để ý xem người khác đang nghĩ gì, chưa cần nói ra lời, cô ấy đã lên tiếng trước: “Vi tôi sắp nghĩ đẻ sinh con, chồng tôi bảo sau này để tôi ở nhà chăm con, không cần đi làm nữa, nhưng trong thời gian ngắn, Vệ Tổng không tìm được người thay thế tôi, nên giờ để cô theo tôi học việc một thời gian, sau đó tôi có thể yên tâm rồi việc.”

Lừa nhau à! Tổng giám đốc mà còn không thể kiếm bù lấy một người làm thư kí sao? Kim Thu oán thầm mấy câu, nhưng vẫn rất lịch sự nói: “Vâng sau

này đành làm phiền chị về sau dạy bảo em nhiều một chút.”

“Tất nhiên.” Nụ cười của Elizabeth có chút hàm ý.

Kim Thu: “Ha ha.”

Cảm giác khó chịu khi đổi chỗ làm việc, hay còn gọi là thăng chức hoàn toàn biến mất sau khi Kim Thu thấy tiền lương của mình. Đúng là, chuyện gì cũng có thể bắn khoăn, trừ tiền. Gần đây kiếm tiền rất khó, mỗi tháng, sau khi trả tiền thuê nhà, tiền sinh hoạt và một số việc vặt nữa, thì cô liền cháy túi.

Nên cô tự an ủi mình, dù chuyện này có chút kì lạ, chỉ cần cô làm việc thật tốt, chấp hành nghiêm mọi nội quy, còn vấn đề gì nữa không?

Tất nhiên là còn.

Bận rộn suốt từ sáng đến tận trưa, Kim Thu cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, thấy Lam Như Vân đang bước nhanh đến, thời tiết đang nóng dần lên, quần áo của các cô gái càng ngày càng mỏng. Lam Như Vân, người cũng như tên, rất thích màu lam, hôm nay cô ấy mặc một chiếc váy liền thân màu lam, nhìn có chút lóa mắt.

Cô ấy đến chúc mừng Kim Thu, Kim Thu thấy xung quanh vắng tanh, liền ngồi kể khổ: “Chị Lam, chị cũng biết, em mới chỉ có vài năm kinh nghiệm, đột nhiên thăng chức cho em, em thấy không yên tâm chút nào.”

Lam Như Vân cười nhẹ: “Thiên Hành coi trọng cô, cô nhất định phải làm cho thật tốt.”

Kim Thu cười trừ mấy tiếng, thấy câu này vào tai Lam Như Vân cảm giác giống như mình đang khoe khoang, nên cô nhanh chóng đổi chủ đề: “Đúng rồi, chị Lam, cuối tuần chúng ta đến chỗ thăm Hồng xem mệnh đi.”

Lam Như Vân ngạc nhiên: “Lúc trước em bảo không muốn đi mà?”

“Đúng thế, nhưng chuyện này.” Kim Thu tỏ vẻ buồn rầu, “Gần đây em mới quen một người, nhưng không chắc chắn lắm. . . Nên muốn đi hỏi thử.”

Phiền não của cô không phải giả, Lam Như Vân nghe xong, giọng nói vừa mới lạnh nhạt, liền vui tươi hơn hờ trở lại, giọng nói còn mang theo chút chế nhạo, tò mò: “Trước vừa mới nói là không muốn yêu đương cơ mà. . . Giờ thấy chưa? Chị nói mà, duyên đến, có muốn ngăn cũng không nổi.”

Kim Thu ngại ngùng cười, “Mọi chuyện còn chưa đầu vào đầu mà chị.”

“Không sao.” Lam Như Vân rất nhiệt tình, “Để thứ Bảy được nghỉ thì chúng ta đi nhé.”

“Vâng.” Kim Thu đồng ý, trong lòng có chút lo lắng — Ngày đầu tiên đi làm đã xảy ra chuyện như vậy, sợ mấy ngày sau sẽ không được yên bình.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hồn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 10: Duyên Phận

Hôm sau, Kim Thu cảm thấy có vẻ như mình nghĩ quá nhiều, vì sau khi thăng chức, cô chưa nói câu nào với Vệ Thiên Hành, anh ta có việc cần gọi Elizabeth cũng sẽ gọi bằng điện thoại nội bộ, sau đó Elizabeth sẽ vào phòng làm việc riêng của anh ta.

Nhưng Lam Như Vân thì khác, có lúc sau khi ra khỏi phòng làm việc của Vệ Thiên Hành, sẽ chạy đến chỗ cô ngồi một lúc, nhân tiện hỏi thăm “tình hình yêu đương” của Kim Thu. Kim Thu ngạc nhiên, mấy lời ấy cô chỉ tiện mồm nói ra, sao có thể buồn chuyện với Lam Như Vân được?

Bị dồn vào đường cùng, cô chỉ có thể nói qua loa vài lời, chẳng hạn như “Anh ấy đối xử với em rất tốt.” ví dụ như chuyện giặt quần áo, nấu cơm, còn có người đàn ông nào đảm đang hơn anh ta sao? “Nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ làm một số chuyện rất ấu trĩ.” Chẳng hạn như nhìn lên cô tắm lại còn nói ra, hoặc dùng quần áo của cô làm mấy chuyện biến thái kia. . .

Sau khi Lam Như Vân nói bóng nói gió một lúc, xác nhận người trong lòng cô chắc chắn không phải là Vệ Thiên Hành, thì thấy rất áy náy với suy nghĩ của mình lúc trước, nên thường xuyên đến dặn dò cô mấy chuyện vặt vãnh, lúc trước cô ấy là trợ lý của Vệ Thiên Hành, nên biết rất nhiều chuyện, mà những chuyện đó bình thường Elizabeth lại không nhắc cô bao giờ.

Elizabeth chỉ dạy cô soạn công văn thế nào, rồi chỉnh lý hồ sơ ra sao, nhưng không bao giờ nhắc cô mấy chuyện đại loại như “Vệ tổng thích uống cà phê không đường.”

Cũng có lúc, tiểu tiết lại quyết định thành bại.

Kim Thu có qua có lại, rất cảm kích, liên tục tỏ thái độ mình không có bất kì ý nghĩ xấu nào với Vệ Thiên Hành. Cũng chính vì thế mà tình cảm giữa cô

và Lam Như Vân càng ngày lại càng thân thiết hơn.

Cứ như vậy, đến thứ bảy.

Cả tuần qua, Kim Thu vẫn tự mình giặt quần áo, ra ngoài ăn sáng, không chờ cho anh cơ hội nào để xuất hiện, thế nên khi ra cửa, cô quay lại nhìn căn phòng trống rỗng, bỗng nhiên cảm thấy nghi ngờ, có khi nào anh đã đi rồi không?

Đột nhiên cô có chút mất mát.

Đi thôi, cô nghĩ thầm, sau đó khóa cửa. Trong khoảnh khắc cửa bị sập lại, một bóng người lẻ loi, âm thầm hiện ra ở phòng khách.

Sau khi Kim Thu và Lam Như Vân gặp nhau, việc đầu tiên hai người làm không phải là đi tìm thím Hồng, hai cô gái đi dạo phố, sao có thể không mua quần áo được? Tiền lương của Kim Thu không nhiều, nên Lam Như Vân nói cho cô không ít mẹo vặt khi chọn quần áo, “Đây là một cửa hàng chuyên giảm giá quần áo, cô có thể thấy không ít quần áo hằng được giảm giá đấy.”

Kim Thu cười trừ: “Em không phân biệt nổi hãng nào với hãng nào đâu.”

Có người bị mù đường, cũng có người bị mù mắt (1), còn cô thì mù nhãn hiệu, nhất là đối với các loại hàng hiệu, dù thế nào cũng không nhớ nổi, ví dụ như có một chiếc xe thương và một chiếc rolls-royce, cô vẫn mãi không phân biệt nổi cái nào ra cái nào... Đây cũng là một bệnh cực kì hiếm gặp.

(1) Chứng bệnh không nhớ nổi mặt người khác còn có tên khác là prosopagnosia hay “face blind”

Nhưng mà đi theo Lam Như Vân quả nhiên là có thịt ăn, trong chỗ hàng giảm giá, cô tìm ra được mấy bộ quần áo vừa người, lại rất mềm mại. Sắp sang mùa hè, mặc như vậy là vừa đẹp.

Ăn xong mì thịt bò ở một cửa hàng nổi tiếng, Lam Như Vân đến một hàng bánh ngọt lâu năm mua một hộp bánh rồi mới cùng cô đến gặp thím Hồng.

Thím Hồng hôm nay không khiêu vũ ở quảng trường nữa mà ở nhà chơi nhảy Audition (2), Kim Thu thấy rất xấu hổ, bảo sao đáng người ta lại đẹp đến thế.

(2) Loại máy nhảy Audition mà hay có ở mấy khu giải trí ấy, chứ không phải chơi trên máy tính đâu nhé.

“Thím Hồng,” Lam Như Vân cười lấy lòng thím, “Vóc người này của thím khiến cả cháu cũng phải ghen tị đấy.”

“Tiểu Vân đến rồi!” Thím Hồng rất nhiệt tình đón hai người vào, trong nhà thím được bày trí rất ngăn nắp, gọn gàng, nhìn không ra chủ nhà lại là một nữ pháp sư, “Ngồi đi.”

Thím bung hai chén trà thơm ra, Lam Như Vân ngồi hàn huyên vài câu với thím rồi mới giới thiệu Kim Thu: “Thím Hồng, đây là bạn cháu, muốn nhờ thím xem duyên hộ.”

Thím Hồng nhận ra cô, cười hỏi: “Vấn đề lần trước đã giải quyết được chưa?”

Chưa giải quyết, từ chuyện bị ma trêu chuyển thành trêu phải hoa đào. Trong đầu Kim Thu nghĩ vậy, nhưng cũng không dám nói ra miệng: “Rồi ạ.”

Thím Hồng rất thẳng thắn: “Vậy hôm nay cô đến, để xem nhân duyên?”

“Vâng.” Kim Thu vẫn còn hơi nghi ngờ năng lực của thím Hồng, nhưng trên đường đến đây, Lam Như Vân cũng kể với cô, thím Hồng trước kia là hàng xóm của cô ấy, đoán mệnh cực kì chuẩn, có cả một sổ thương nhân Hồng Kông, Đài Loan hay đến hỏi mệnh, giờ cực kì nổi tiếng ở thành phố Hải.

Đâm lao thì đi theo lao thôi, mục đích chính của cô là để Lam Như Vân không nghi ngờ cô nữa, cô ấy giúp cô nhiều như vậy, Kim Thu cũng không muốn chỉ vì Vệ Thiên Hành mà mất đi một người bạn như vậy.

Thím Hồng hỏi ngày sinh tháng đẻ của cô, lúc này Kim Thu mới phát hiện ra Thím Hồng có một chiếc bút lông rất tốt, rất khí thế, không giống loại bút của nữ.

Sau đó thím cầm quyển sổ ghi chép ra, lật một lúc, rồi bấm đốt ngón tay tính toán một hồi, đột nhiên ồ lên một tiếng, Kim Thu có chút sốt ruột: “Sao ạ?”

“Nhân duyên của cô rất kì lạ.” Thím Hồng đoán mệnh, không cố ý thần bí như những người khác, có lẽ vì thật sự có tài, nên thím không hề lập lờ: “Người kia của cô, có chút đặc biệt, cụ thể là chỗ nào, thím nhìn không ra, nhưng cô đừng chủ động đi tìm, hẳn ta sẽ tự nói cho cô biết, mà tình cảm hẳn dành cho cô là thủy chung tuyệt đối.”

“Thật sao?” Kim Thu cực kì ngạc nhiên, “Số cháu lại tốt vậy sao?”

Thím Hồng đột nhiên nghiêm túc lại: “Dù vậy, cô cũng phải nhớ, không có đoạn nhân duyên nào là thuận buồm xuôi gió, không gặp chút trắc trở nào, nếu cô không có lòng tin kiên định, sẽ có thể mất đi phần tình cảm này, cả đời cô cũng chỉ có một người ở với cô đến già như thế, nếu để lỡ, thì sẽ không bao giờ gặp lại được người nào như thế nữa.”

Kim Thu sùng sốt một lúc mới nói: “Ý thím, nếu cháu bỏ lỡ anh ấy, thì có thể sẽ sống cô độc cả quãng đời còn lại sao?”

“Tùng ra biển thì sẽ thấy nước sông rất nhạt” (3) Thím Hồng cười khẽ, “Thím cũng chỉ có thể nói vậy, cô yên tâm, khi nào hấn xuất hiện, chắc chắn cô sẽ biết, vì hấn rất đặc biệt.”

(3) Đại ý nói về một tình yêu thủy chung, ngoài người đó ra không còn ai khác như thế nữa.

Nghe thấy câu này, Kim Thu liền ngồi im lặng suy nghĩ, ngược lại, Lam Như Vân lại có chút tò mò: “Đặc biệt như thế nào? Đặc biệt có tiền hay đặc biệt đẹp trai?”

“Thím không biết thật.” Thím Hồng cũng thấy có chút quái lạ, “Lần đầu tiên thím thấy loại nhân duyên này.”

Loading...

Lam Như Vân ồ một tiếng, quay sang hỏi Kim Thu: “Vậy người cô thích, có đặc biệt không?”

Kim Thu cười miễn cưỡng, trả lời qua loa: “Trong mắt người tình hóa Tây Thi, đương nhiên là em thấy anh ấy đặc biệt rồi.” Vì mấy câu của thím Hồng mà lòng cô đang rất loạn.

Cô rất khó tiếp nhận, mình cũng không phải sống ở Liêu Trai (4), sao có thể sống với ma quỷ cả đời được, cô thấy giữa hai người có một bức tường ngăn, cô không dám bước qua, thật sự không dám, cô sợ một khi rơi vào đoạn tình ấy, cả đời sẽ không ra nổi nữa.

(4) Bộ truyện “Liêu Trai chí dị” của Bồ Tùng Linh

Thậm chí còn có dự cảm, chỉ cần bắt đầu, sẽ rất khó kết thúc. Chuyện này khác với mối tình đầu bình thường của cô với Đỗ Thiên Trạch, có thể bắt đầu, cũng có thể chia tay, đến lúc đó mỗi người mỗi đường, ai cũng không ngại ai.

Có thể bắt đầu lại từ đầu, cũng có quyền lựa chọn.

Nhưng kiểu đánh bạc liều lĩnh này, Kim Thu không dám đánh, cô vẫn luôn tưởng tượng một nửa kia là người có tướng mạo đài hoàng, tử tế, tính cách tốt một chút, còn môn đăng hộ đối, gia đình trong sạch, thế là đã rất hiếm có rồi, hai bên có thể bàn bạc, cân nhắc mọi chuyện với nhau. Nói chung là một cặp vợ chồng điển hình, chỉ cần không có khuynh hướng bạo lực, không ngoại tình, thì cô đã thấy cuộc hôn nhân này rất mỹ mãn rồi.

Nhưng anh lại khác xa tưởng tượng ấy của cô, đẹp trai, dịu dàng, quan tâm, giống như là một người tình hoàn mỹ, đúng, là người tình, nguy hiểm, nhưng vẫn khiến người khác muốn đến gần, mấy ngày qua, cô luôn bị anh hấp dẫn.

Theo lời của mẹ Kim, “Những ngôi sao kia, về ngoài đẹp trai, nhưng không thể làm bạn trai được.” mà về ngoài của anh, còn đẹp hơn không ít mình tính.

Khi cô có chút mất tập trung, đột nhiên nghe thấy Lam Như Vân nói một câu, “Dù có sai thì cũng sai sớm, yêu đương phải càng nhanh càng tốt, nếu không về sau, khi ở cùng một người đàn ông bình thường, ngày này qua ngày khác, kiểu gì cũng sẽ chán người, chị đây dù có nằm mơ, cũng muốn có một người đàn ông nửa đêm đứng dưới ban công gọi tên chị, sau đó chị lao nhanh xuống ôm chầm lấy anh ta, rồi hai người cùng nhau đi đến chân trời góc bể.”

Kim Thu tỉnh lại, không tin nổi: “Nghe giống mấy tình tiết trong ngôn tình.”

“Đừng nói là cô chưa từng ảo tưởng như vậy.” Lam Như Vân nhún vai, “Trong suy nghĩ của mỗi một thiếu nữ đều có một chàng bạch mã hoàng tử, xuất hiện khi cô gặp nguy hiểm, đưa cô khỏi đó trước mặt bao nhiêu người, để lại đằng sau là vô vàn ánh mắt hâm mộ.”

Kim Thu nghĩ một lúc, rồi cười lớn: “Trước kia em hi vọng sẽ có người đưa em về quê ở ẩn, hái cúc đồng ly, sống thoải mái tự do, sau đó đi dạo quanh thôn một vòng thì nhận ra đây lại là một giấc mơ.”

Thím Hồng, Lam Như Vân cùng cười: “Mơ ước và sự thật, kiểu gì thì cũng có khoảng cách.”

Đúng vậy, cũng vì biết ước mơ cũng chỉ là mơ ước, nên cô mới e ngại với sự hiện diện không chân thực của anh.

Tối, cô và Lam Như Vân đi ăn tôm, đang là mùa tôm, trong quán ăn nhỏ đầy dầu mỡ, có không ít cán bộ mặc đẹp đẽ, ngồi uống rượu, ăn tôm, cực kì thoải mái.

Hai người gọi một chậu tôm đầy ắp, khi Kim Thu đang ngồi lột vỏ tôm, Lam Như Vân rót cho cô nửa cốc bia, Kim Thu vội nói: “Em không uống bia rượu.”

“Sao có thể không uống được?” Lam Như Vân nhún mày lại, “Về sau kiểu gì cũng có dịp phải uống, giờ nên luyện dần đi.”

Kim Thu nghĩ về sau còn phải đi tiếp khách với Vệ Thiên Hành, liền nhún chặt mày lại: “Chị Lam, em thật sự không thích xã giao, cũng tự thấy mình không đảm đương nổi trách nhiệm ấy, chi bằng...” Cô thử thăm dò: “Chị nói giúp em vài câu đi.”

Lam Như Vân nói: “Cô bị ngộ à, sao tôi nói được, Thiên Hành đích thân bảo điều cô lên đây.”

Kim Thu giật mình, chẳng trách Lam Như Vân lại tỏ thái độ thù địch như vậy, nhưng mà sao Vệ Thiên Hành lại phải điều cô lên, cô buột miệng hỏi, Lam

Như Vân liền đáp: “Thì chắc vì cô có cố gắng, miệng cũng đủ kín, chuyện xung quanh Thiên Hành rất nhiều, nếu có thư kí không kín miệng, chuyện xấu sẽ bay đầy trời.”

Chẳng lẽ bây giờ vẫn chưa bay đầy trời? Kim Thu im lặng, thì ra tính cẩn thận của cô lại hại cô rơi vào mắt của sếp sao?

“Nếu cô thật sự muốn hết khổ, để chị dạy cho cách này, cô chịu khó làm việc, khi thấy năng lực của cô không chỉ dừng lại ở vị trí của một thư kí, anh ta sẽ tự điều cô đến chỗ mà cô có thể phát huy hết tiềm năng của mình.” Lam Như Vân lắc lắc cốc thủy tinh, để thấy cô đang cực kì hài lòng với ý tưởng của mình.

Kim Thu nghĩ, quyết định hỏi thẳng: “Chị Lam, em muốn hỏi chị một chuyện.”

“Đáp án của chị là có.” Lam Như Vân không đợi cô nói, liền cho cô đáp án, “Nếu như cô hỏi, có phải chị và Vệ Thiên Hành có quan hệ hay không, đáp án của chị là có.” Cô cười tự giễu, “Dù sao nếu giờ không nói cho cô, sớm muộn gì thì cô cũng tự biết.”

Kim Thu yên lặng ăn tôm, nghe thấy Lam Như Vân thờ dài, cô chần chờ mở miệng an ủi, “Chị Lam...”

“Không cần khuyên chị, chị tình nguyện.” Lam Như Vân bình tĩnh nói, “Chị và anh ấy, không hẳn là vì anh ấy là sếp, mà vì anh ấy rất hấp dẫn chị, trước kia chị từ chức, là vì bị sếp cũ động tay động chân, nhưng anh ấy khác, đó là người đàn ông rất dễ khiến người ta cảm thấy mê muội, nhất là khi đang tập trung, cô sẽ cảm thấy anh ấy vô cùng vĩ đại.”

Ha ha. Nhưng chị có biết là anh ta còn dính líu với Quách Quỳnh không? Kim Thu rất muốn nói móc một câu, nhưng nghĩ lại, vẫn nên ngậm chặt miệng thì hơn, loại chuyện này, càng nói càng sai, im miệng ngồi nghe thì hơn.

“Được rồi, không nói nữa.” Lam Như Vân lại rót cho cô một cốc bia, tội nghiệp, vì tôm quá cay, nên cô coi tạm bia như đồ uống, uống một mạch hết nửa cốc, đang nghĩ có thể đổi bia thành nước uống thường hay không, thì Lam Như Vân lại rót đầy cốc, “Hôm nay chúc mừng cô thăng chức, cạn ly!”

Kim Thu sợ hết hồn nhìn Lam Như Vân uống hết cốc này đến cốc khác, nồng độ còn trong bia thấp, cô ấy liền uống như nước, cuối cùng cả bàn toàn là vỏ chai bia, chạm tay vào cái, liền có chai lăn lóc cốc xuống gầm bàn.

Ăn tôm xong đi ra ngoài, bị gió đêm thổi, Kim Thu cảm thấy có chút lạnh, mà Lam Như Vân lại say như chết, hai gò má ửng đỏ, nhìn thật giống như Trương Vân nằm dưới gốc cây hải đường, rất đẹp, nếu như cô là đàn ông, nhất định sẽ nhìn không rời mắt, “Chị Lam, chị say như vậy cũng không lái xe được, để em gọi taxi cho chị.”

“Không cần,” Lam Như Vân lấy điện thoại, ấn một cái, điện thoại liền có người nghe, Kim Thu chỉ nghe thấy giọng nói cô ấy mềm mại đáng yêu đến đáng sợ, “Thiên Hành, em uống say, anh đến đón được không?”

Hà! Gọi điện cho Vệ Thiên Hành sao? Kim Thu tê hết da đầu, thấy mình nên sớm rời khỏi hiện trường thì hơn, nhưng Lam Như Vân say như vậy, cô cũng không thể để cô ấy ở lại một mình được, đành phải ở lại.

Nửa tiếng sau Vệ Thiên Hành đến, thấy cô ấy say như vậy liền nhíu mày, “Sao lại uống nhiều như vậy?”

Lam Như Vân nằm trong ngực anh ta, cười một tiếng, Vệ Thiên Hành nhìn thoáng qua Kim Thu, cô chống trán nói, “Tôi cũng uống hơi nhiều, đau đầu quá.” Trong lòng thầm đợi hai người biến đi.

“Tôi đưa hai người về.” Vệ Thiên Hành nhận ra cô, nhanh chóng quyết định, một tay kéo hai người ném vào xe, lý trí Kim Thu vẫn tỉnh táo, nhưng bước chân có chút loạn, lại bị anh ta đẩy một cái, chưa đứng vững cả người đã ngã vào ghế sau, Vệ Thiên Hành ném cả Lam Như Vân vào, sau đó đóng cửa xe, đạp ga, xe xịn đúng là xe xịn, lập tức như tên trên cung, lao nhanh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 11: Hòa Thuận

Ngồi trên xe lần thứ ba, ngựa quen đường cũ, Kim Thu nhắm mắt dưỡng thần, sau đó nghe thấy Vệ Thiên Hành nghe điện thoại: “Alo... Anh đang làm việc... Quách Quỳnh, em có thời đi không?”

Lại là đại minh tinh Quách Quỳnh kia! Lam Như Vân vẫn còn đang ngồi sau nữa chứ! Kim Thu bị hành động một chân đạp hai thuyền của Vệ Thiên Hành dọa sợ, bất giác mở mắt ra, liền thấy Vệ Thiên Hành đang nhìn cô qua gương chiếu hậu.

Giờ giả chết còn kịp không? Mình sẽ không bị giết người diệt khẩu chứ? Kim Thu không dám nhìn nữa, im lặng đợi về nhà.

Đứng trước cửa nhà, cô liền cố quên hết chuyện tình tay ba của Vệ Thiên Hành đi, trong lòng cô lúc này là nỗi tâm sự lúc này, Kim Thu thờ dài, mở cửa ra.

Nhưng mà... Lời nói của thím Hồng lúc này lại vang lên.

Thím ấy nói, anh ấy rất đặc biệt, cô không cần làm gì, anh cũng sẽ tự hiện ra trước mặt cô, thím ấy nói, tình cảm của anh, tuyệt đối thủy chung.

Kim Thu nằm trong ghế sofa, men say bốc lên, cảm thấy đầu óc hỗn loạn, cô liền nhắm mắt lại, cắn răng một cái. “Được rồi, là tôi trách oan anh, được chưa?”

Câu nói này quanh quẩn trong phòng, có cả chút tiếng vọng, nhưng Kim Thu đợi mấy giây, nhưng vẫn không có tiếng đáp lại, giống như cô đang nói một mình vậy.

Lòng nhiệt tình của cô vừa dâng lên liền lạnh xuống. Cũng không biết tại sao, cô đột nhiên thấy có chút đau lòng, một giọt nước mắt lạnh lẽo chảy xuống.

Sau đó cô nghe thấy anh nhỏ giọng: “Vây em để cho tôi hôn một cái.” Cô mở mắt ra, thấy anh đứng trước mặt mình, anh thấy nước mắt của cô, luống cuống: “Đừng khóc, là tôi sai, đều là lỗi của tôi.”

Bình thường Kim Thu là một cô gái rất hiểu chuyện, trừ khi chọc cô tức lên, nếu không cô vẫn rất dễ nói chuyện, nhưng gặp anh, tính tình cô liền không khống chế nổi, lúc nào cũng muốn cáu lên: “Anh dám chơi trò mất tích? Muốn chiến tranh lạnh với tôi sao?”

Anh ngần ra, hiển nhiên là không ngờ cô sẽ đột nhiên nổi giận, nhưng mà chỉ khi cô ở gần người thân mới biểu lộ cảm xúc thật, nghĩ vậy, khoe môi anh hơi héch lên, giọng nói trầm thấp, hấp dẫn, dường như có thể khiến người nghe mang thai. “Là lỗi của anh, sau anh không dám nữa, nào hôn một cái.”

Kim Thu ngẩng đầu, thấy khuôn mặt dịu dàng của anh dưới ánh đèn mờ mờ, ánh mắt sáng như phản chiếu hàng nghìn ngôi sao trên bầu trời, anh thể hiện tình cảm vừa nóng bỏng, vừa triền miên như vậy, giống như muốn hút cả linh hồn cô.

Lòng cô vẫn đang phân vân, suy nghĩ hỗn loạn không rõ ràng, nhưng khung cảnh tốt đẹp như vậy, nỗi chéch choáng làm mờ hồ tâm trí cô, tình cảm sâu trong lòng cô xông thẳng lên, cô thấy có chút choáng, có lẽ là do say, có lẽ... Cô nên nhắm mắt lại.

Đôi môi ấm áp của anh bao trùm lên môi cô, hai người đều không có chút kinh nghiệm nào, vì vậy lúc mới bắt đầu, chỉ là dán môi vào nhau, sau đó, đại khái là anh thấy cô không có phản ứng kháng cự, như được ủng hộ, anh dùng đầu lưỡi lướt qua môi cô, anh tỉ mỉ thưởng thức son môi màu hồng nhạt, vị anh đào của cô.

Bảo sao Cổ Bảo Ngọc lại thích ăn son của phụ nữ, vị thật ngon, anh ăn hết sạch son trên môi cô, cô cũng yếu dần đi, anh liền ném vị bìa đắng trong miệng cô, nhưng mùi hương ngọt ngào làm say lòng người như vậy, anh bất giác luồn tay vào áo cô, vuốt ve sống lưng tròn nhẵn của cô, khi anh còn chút thanh tỉnh, muốn mở nút áo cô, Kim Thu lại đẩy anh ra.

Chết rồi. Anh thấy đại não và thân thể mình không đồng nhất, đại não biết, nếu nhanh chóng xin lỗi thì sẽ giải quyết được hậu quả, nhưng cả người vẫn đề lên người cô.

May mắn, cô không giận tím mặt như trong tưởng tượng của anh, cô đẩy anh ra chỉ vì không có kinh nghiệm, không thờ được... Anh khẽ thở ra, thấy vẻ mặt đỏ bừng của cô, dù muốn làm thêm một lần nữa, nhưng cũng không dám quá thô lỗ, chỉ có thể ôm cô về giường, dọn mọi thứ dẫu vào đây.

Lúc thay quần áo cho cô anh còn không quên hôn “bẹp” thêm hai cái nữa, sau đó làm bầm thờ dài: “Khi nào mới có thể ngủ cùng em đây?”

Người được hôn đã ngủ, nhưng ngủ chẳng ngon giấc chút nào, trong mơ, cô thấy có một con trưg khuyến thật to, nhào lên người cô liếm điên cuồng, cả mặt cô toàn là nước bọt... tóm lại là một giấc mơ xấu.

Sáng hôm sau, cô vừa tỉnh dậy, đầu tiên là vén chăn lên nhìn vào, rất tốt, quần áo vẫn mặc chỉnh tề, cô cũng không thấy có chút khó chịu nào, nhưng mà... “Này!”

“Đại!” Anh đáp lớn, thân nhiên từ bên ngoài tiến vào phòng ngủ, “Bữa sáng muốn ăn gì?”

Kim Thu xoa trán, có chút ấn tượng với chuyện đêm qua: “Hôm qua... Anh giúp tôi thay quần áo?”

“Anh nhắm mắt thay.”

Kim Thu đen mặt, nhắm mắt thay với mở mắt thay thì khác nhau là nấy? Rốt cuộc hôm qua trong lúc vô tình cô đã bị chiếm bao nhiêu tiện nghi? Còn nữa, cả nụ hôn triền miên kia... Cô còn nhớ rõ khi ấy tim cô đập thình thịch, rồi mà xui quỷ khiến thế nào cô lại nhắm mắt lại.

Say rượu làm loạn, say rượu làm loạn, người xưa nói cảm có sai, đêm đến, ý chí của con người liền yếu hẳn đi, rất dễ bị lợi dụng. Bảo sao nói cô nam quả nữ ở chung phòng rất dễ *, Kim Thu thấy, sợ dĩ mình bị thất thủ, một nửa là vì tâm lý, nửa còn lại là vì bị thu hút bởi sinh lý, vì những lúc nóng máu lên, hai người không ở phòng ngủ thì đang ở nhà tắm, không có chuyện mới là lạ.

Đúng, đây cũng là một nguyên nhân... Nhưng mà... Mặc dù không nhớ hôm qua ai là người chủ động, hôm nay tỉnh dậy liền bỏ hết trách nhiệm... Ờ... Có phải là quá đáng quá không nhỉ?

Cô hơi chột dạ, hai người nhìn nhau một lúc, đổi chủ đề: “Bữa sáng... ờm... tùy anh.”

“Ừ.” Anh xoay người ra ngoài.

Kim Thu vừa thờ phào, đã thấy anh quay lại, cô hơi giật mình, “Sao?”

“Hôm qua anh muốn nói với em tên mình.” Anh kéo tay cô, dùng ngón tay làm bút, cẩn thận viết hai chữ, Kim Thu cảm nhận một lúc, “Bạch. .... Tuyên?”

Anh hôn vào lòng bàn tay cô, bị cô đập cho một cái, cười cười: “Đúng rồi, em là mùa thu vàng, anh là ngọc trắng, chúng ta cực kì xứng đôi!”

“Xứng cái đầu anh.” Kim Thu đuổi anh ra ngoài, “Ra ngoài, tôi phải thay đồ.”

Cuối tuần không phải đi làm thật sự quá tuyệt vời, xem TV, uống trà, quần áo có người giặt, cơm có người nấu, sàn nhà có người lau, người đàn ông của gia đình ấy lại còn cực kì đẹp trai, còn gì tốt hơn nữa?

Có, đó là Kim Thu có chút xấu hổ, tục ngữ nói ‘vô công bất thụ lộc’, có người thay cô làm những chuyện này, cô không có cách nào để thoải mái hưởng thụ, thấy cứ ngại ngại: “Để tôi tự phơi quần áo đi.” Kim Thu xem mấy tập phim, cuối cùng ngại quá, định ra ngoài làm chút việc, cuối cùng thấy trên tay anh là áo sơ mi của cô, anh quay lại cười: “Anh làm xong rồi.”

Loading..

Kim Thu im lặng, thấy trên đầu anh là đồ lót của mình, khoe miệng hơi giật giật, vừa muốn nói, thì anh lại lên tiếng trước: “Chuyện kia...”

“Hửm?”

“Ồ... Chuyện...”

“Nói đi.”

“Anh thấy...”

“Gì cơ?”

“Anh thấy...” Anh ngại ngần xoa mặt, hai tai đỏ bừng lên. “Em mặc đồ đậm màu nhìn đẹp hơn.”

Kim Thu đen mặt, đồ lót của cô kiểu dáng có xu hướng bảo thủ, đa số là màu trắng, màu da, màu vàng nhạt, mùa hè như thế này mặc áo sơ mi sẽ không bị lộ, nếu mặc đồ đậm màu, cả công ty biết cô mặc đồ lót màu gì, cô thấy thiếu nghiêm túc.

“Cũng không để anh nhìn.” Kim Thu mở miệng, liền không kim lại được, bắt đầu thao thao bất tuyệt kể hết mấy chuyện phiền lòng gần đây cho anh nghe, anh nghe rất nghiêm túc, có lúc gật đầu, có lúc thì lên tiếng đáp lại cô, dần dần khiến cho con tức tích tụ trong lòng cô nhẹ đi không ít.

“Anh xem, tôi đúng là xui xẻo, chuyện này đâu có liên quan gì đến tôi, mà mấy người đẩy lại nhìn tôi giống như hồ ly tinh vậy, hôm ấy tôi còn nghe thấy có người nói tôi cố ý tiếp cận chị Lam để bò lên giường Vệ tổng.” Kim Thu không nói thì không thấy đau đầu. “Đám người này đúng là không có não, anh nói xem, nếu ngủ cùng mà có thể kiếm được tiền, thì đến công ty làm gì? Mỗi ngày làm việc đến điên người, đến tối còn phải ngủ cùng, có người nào ngu đến mức làm chuyện lỗ vốn như vậy à?”

Anh cực kì chắc chắn: “Anh tin tưởng em, anh ở trước mặt em lác lư lâu như vậy, em vẫn chưa đồng ý lên ~ giường với anh, sao có thể đi cùng hán ta chứ!”

Kim Thu lúc đầu cũng chỉ là muốn trút giận, lúc đầu Lam Như Vân cũng không để ý lắm, nhưng giờ dính líu đến cả Vệ Thiên Hành, cô ấy liền sợ ném chuột vỡ bình, “Logic của anh kiểu gì thế?”

“Anh đẹp trai hơn hán, đối xử tốt với em hơn hán, mà em vẫn chưa đồng ý.” Anh cực kì oán hận chuyện này, “Anh có việc gì làm vẫn chưa tốt sao?”

Kim Thu cố ý nói: “Anh ta có tiền, anh không biết có tiền có thể sai bảo cả ma quỷ sao?”

Anh nhìn cô một cái, sau đó lấy từ túi đồ ăn vặt của cô một quả mật bắc (son tra), Kim Thu không hiểu, chỉ thấy anh biến mất trước, sau đó là quả mật bắc cũng biến mất theo, Kim Thu mở to mắt nhìn, sau đó anh xuất hiện, mở tay ra, quả mật bắc nằm trong lòng bàn tay anh.

Kim Thu hiểu: “Cướp bóc.” Cô cảnh giác: “Anh đã từng làm qua chuyện trộm cướp này bao giờ chưa?”

“Thứ anh muốn cướp duy nhất là em” Anh xấu hổ bóc quả mật bắc ra, đút cô ăn. ” Anh cũng không cần tiêu đến tiền.”

Kim Thu nhai nhai quả mật bắc, có chút khó hiểu: “Rốt cuộc là anh bị sao thế? Quý không ra quý, người không ra người.”

“Không biết.” Khi anh ngồi yên bên cô, đẹp giống như một bức tranh sơn thủy, núi là đôi lông mày, nước là ánh mắt. “Gần đây ở cạnh em, anh lại nhớ ra được ít chuyện.”

“Xin nghe.”

“Nhớ trong sân có một cây ngân hạnh khi mùa thu đến, những chiếc lá màu vàng rụng xuống, anh liền nhặt chúng kẹp vào sách, giống như thẻ đánh dấu vậy.

“Còn gì nữa không?”

“Không nhớ rõ.” Anh thở dài. “Chỉ nhớ kĩ mỗi chuyện này.”

Kim Thu có chút đau lòng, bình thường anh tỏ vẻ vô lại, bám dính lấy cô không chịu đi, nhưng cũng khó trách, chuyện gì anh cũng không nhớ, người duy nhất có thể thấy anh lại chỉ có cô, bảo sao anh lại dính người như vậy.

“Nhưng mà.” Anh chuyển đề tài, “Vì đã quên, nên chắc là chuyện không quan trọng.” Anh cười, “Với anh mà nói, giờ ở cạnh em thế này cũng rất tốt.” Anh nắm lấy tay cô, đặt trên ngực mình, “Cực kì hạnh phúc.”

“... Thật buồn nôn.” Kim Thu rút tay về, giả vờ bình tĩnh ngồi xem phim.

Đây là một bộ phim tình yêu với người lớn tuổi, kiểu bị cấm cản và bắt lực như thế này, luôn khiến Kim Thu thấy thích thú, anh sinh, tôi chưa sinh, tôi sinh, anh đã già, cả đời người, gặp được người mình thích rất khó, nhưng không phải tất cả mọi người đều có thể gặp người đó vào thời điểm đẹp nhất của cuộc đời.

Có lẽ, khi gặp nhau, người đó đã ly hôn và có con, có lẽ khi gặp nhau, đầu người ta đã bạc... Có lẽ... khi gặp nhau, hai người đã âm dương cách biệt.

Nghĩ vậy, Kim Thu liền quay sang nhìn anh, không biết anh đã ngồi cạnh cô từ bao giờ, vốn khoảng cách đang là hơn 30cm, giờ chỉ còn chưa đến một ngón tay.

Bà ngoại Kim Thu tin Phật, cho rằng mọi chuyện đều đã được sắp đặt từ trước, lúc này, lòng cô rất ấm áp, bất giác nghĩ, anh trở thành như thế này rồi gặp cô, đã phải trải qua bao khó khăn, có thể nói đây là duyên trong phân.

Duyên, phận, hai từ này rất vi diệu, bao nhiêu chuyện không giải thích nổi, đều có thể nói là do duyên phận.

Nghĩ vậy, cô lại không nở tỏ thái độ gì với anh, dường như Bạch Tuyên cảm nhận được lòng cô có chuyển biến, được một thước lại muốn tiến thêm một tấc, lúc Kim Thu không để ý, anh từ từ duỗi móng vuốt định sờ bắp đùi cô, lại bị Kim Thu lườm cho một cái.

Anh lập tức ngồi nghiêm chỉnh lại, chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, nghiêm túc đến mức không thể nghiêm túc hơn. Sau đó lại đợi khi cô chú ý vào bộ phim, tiếp tục lặp lại động tác vừa rồi, cuối cùng Kim Thu mất bình tĩnh, mặc kệ anh.

Nhưng cũng phải nói, cùng nhau xem phim cả buổi chiều thế này, có vài phần ấm áp bình yên

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 12: Vệ Tổng

Kể từ khi làm hòa với Bạch Tuyên, cuộc sống của Kim Thu như chuyển sang một trang mới. Hàng ngày có người chăm sóc cuộc sống sinh hoạt, cô làm việc ngày càng thuận buồm xuôi gió... Được rồi, câu này có chút hữu danh vô thực.

Nếu như nói, công việc trước kia khiến cô cảm thấy vừa đủ, thì áp lực của công việc mới lại gần như ép chết cô, dù là ở tâm lý hay sinh lý, đều là một thử thách rất lớn.

Sáng đến cửa công ty, đến tối muộn về nhà, Kim Thu thấy dường như mình chưa dừng lại một giây phút nào, nếu không phải đi ngược xuôi cùng Vệ Thiên Hành thì vui đầu làm báo cáo, đến khi xong thì đã đau hết lưng.

Cô không thể tưởng tượng nổi, dưới cường độ công việc cao như vậy, sao mọi người lại nghĩ giám đốc và thư kí có dính líu gì đến nhau.

Còn cả chuyện kia nữa chết mất à, ít nhất thì mỗi ngày khi về nhà, Kim Thu không động đậy gì được nữa, nếu không phải có người đã làm xong việc nhà giúp cô, Kim Thu chắc chắn sẽ hỏng mất.

Cô nghĩ, đặt một bó hoa trên mạng, hoa hồng chuyển bằng đường hàng không từ Hà Lan về, vẫn còn mang theo những giọt sương sớm và mùi hương tươi mát, đến tay Quách Quỳnh.

Đúng vậy, Kim Thu nghĩ, làm một thư kí, không chỉ phải xử lý việc công, mà còn phải xử lý cả việc tư cho ông chủ, chẳng hạn như tặng quà cho tình nhân, hay phải nhớ sinh nhật của cả nhà ông chủ, để chuẩn bị lễ vật kịp thời, lại ví dụ như hai ngày nữa là sinh nhật em gái họ Vệ Thiên Hành, Kim Thu dạo ở cửa hàng xa xỉ phẩm nửa ngày, cuối cùng cũng chọn được một chiếc kẹp tóc nạm kim cương, à đúng rồi, cô em họ kia năm nay tám tuổi.

Nhưng một đến hai đi, Kim Thu dần dần cũng quen với Vệ Thiên hành, bắt đầu hiểu rõ được tính tình của vị đại boss này, đối với công việc, Vệ Thiên Hành cực kì tỉ mỉ, không cho phép cho chút sai sót nào, nhưng ngoài giờ làm việc, tính tình anh ta cũng không tệ, ít khi lên tiếng dạy dỗ ai, có những lúc cũng rất khéo léo hiểu ý người khác, hôm đó Kim Thu ra ngoài ăn cơm cùng anh ta, cảm thực đơn không biết anh ta thích ăn cái gì, Vệ Thiên Hành nhìn lướt qua, tự mình gọi đồ, sau đó nói với cô: “Tôi không ăn cay.”

Kim Thu gật đầu, chứng tỏ mình đã nhớ kĩ.

Có hôm tan tầm muộn quá, đã mười một, mười hai giờ đêm, không tiện đi tàu điện ngầm, Vệ Thiên Hành còn có lòng tốt, lái xe đưa cô về, dừng lại ở cây vải chỗ khu chung cư, giống như đã được giao hẹn trước.

Công bằng mà nói, Vệ Thiên Hành tốt hơn nhiều vị nữ cấp trên trước đây của cô, chí ít, anh ta tăng lương cho cô, cũng không phải nghe người khác nói về mấy cô gái ế lớn tuổi rồi lại nói bóng nói gió cả về mấy cô gái trẻ tuổi như cô nữa.

Cứ như vậy, dần dần ý định muốn đổi chỗ làm cũng nhạt dần, cũng tập trung làm việc hơn.

Chuông báo điện thoại lại vang lên, Kim Thu sợ quên việc, hành trình quan trọng trong ngày sẽ cài chuông báo, tiếng chuông này vang lên, liền kéo Kim Thu ra khỏi dòng suy nghĩ miên man, cô gõ cửa phòng làm việc của Vệ Thiên Hành “Vệ tổng.”

“Vào đi.”

“Vệ tổng, ba giờ chiều ngài có một cuộc hẹn cùng Chu tổng của Lam Thiên.” Kim Thu cẩn thận đặt tài liệu đã được chuẩn bị tốt lên bàn.

Vệ Thiên Hành gật đầu, “Được rồi, cô đi chuẩn bị đi, 15 phút sau xuất phát.” Kim Thu vội vàng đi trang điểm lại, kĩ thuật trang điểm của cô rất bình thường, mà cô cũng không thích bôi gì lên mặt, nhưng không trang điểm thì không được, kẻ lại lông mày, đánh lại son, mới đi ra ngoài cùng Vệ tổng.

Địa điểm gặp mặt với Chu tổng của Lam Thiên là ở một quán trà rất nổi tiếng của thành phố Hải, cách bố trí cổ điển, những người phục vụ pha trà đều mặc sườn xám, bàn tay thon dài, trắng nõn như ngọc, Chu tổng đại khái đã hơn năm mươi tuổi, nhưng những người thành công như ông, đa số đều chăm sóc bản thân rất tốt, thấy Vệ Thiên Hành lại đổi thư kí, ông cười lớn: “Lại đổi cô thư kí mới rồi.”

Kim Thu nói, “Sau này nhờ Chu tổng chiếu cố.”

Vệ Thiên Hành ngồi xuống, nói với Kim Thu, “Ra ngoài một lúc đi.” Khi anh ta nói chuyện cùng người khác, không thích có người ngồi đợi bên cạnh, Kim Thu đang cầu còn không được, nhanh chóng ra khỏi phòng bao, để hai người nói chuyện.

Bên ngoài cũng có bàn ghế, phục vụ xinh đẹp rót cho cô một chén trà hoa quả, mới đầu uống có vẻ chua chua ngọt ngọt, cũng không tệ.

Đây là khoảng thời gian nhàn rỗi hiếm có của cô, Kim Thu vừa xem báo vừa uống trà, ăn điểm tâm, hoàn toàn không phát hiện Vệ Thiên Hành đã nói chuyện xong, anh ta liếc mắt đã thấy cô, dưới ánh chiều tà, cả người cô lộ ra vẻ dịu dàng, là một loại vẻ đẹp thanh tú dịu dàng hiếm thấy, khiến cho người nhìn bất giác cảm thấy thoải mái dễ chịu.

Ấn tượng ban đầu của Vệ Thiên Hành đối với cô, đây là vào ngày cô bị Quách Quỳnh mắng oan, nhìn giống như con mèo bị xù lông, tiện đường đưa cô về nhà, cũng chỉ là vì sự xui xẻo của cô, có liên quan gián tiếp với anh ta mà thôi.

Về sau lại biết, quan hệ của cô và Lam Như Vân không tệ, Lam Như Vân là loại người nào, không ai rõ hơn Vệ Thiên Hành, cô xinh đẹp, thông minh, độc lập, có tài, cũng rất độc đoán, là nữ cường điển hình, khi cô ở cạnh anh, anh đã chú ý đến tài năng của cô, sau khi xác định cô có khả năng sẽ tiến xa hơn nữa, anh liền điều cô đi, để cô ở vị trí thích hợp, làm chuyện thích hợp với bản thân.

Đúng lúc, Elizabeth lại chờ sinh, chuẩn bị về nhà làm bà chủ gia đình, anh nghĩ một lúc, liền tiện tay điều cô lên, cũng không phải là không có mục đích, trước đó anh đã xem bản kiểm tra đánh giá của cô, thành tích rất xuất sắc, quan trọng nhất, ấn tượng của anh đối với cô không tệ, rất cẩn thận, miệng cũng đủ kín.

Anh cũng không để ý xem cô đồng ý hay không, mà cũng không để ý mọi người sẽ nghĩ gì.

Lam Như Vân và Elizabeth đều là những người có kinh nghiệm, vượt qua khó khăn để nộp đơn làm với anh ta, tài hoa hơn người, nhanh nhẹn linh hoạt, nhưng cô lại có vẻ hướng nội hơn, lúc rảnh rỗi ít khi tìm anh nói chuyện phiếm, khi pha cà phê mang đến cũng sẽ không giống những người khác nói vài câu mà lúc nào cũng yên lặng.

Nhưng làm việc rất năng suất, cũng rất yên phận, Vệ Thiên Hành thừa nhận, mình càng ngày càng hài lòng với cô thư kí này.

Kim Thu hoàn toàn không biết trong mắt ông chủ mình lại có hình tượng như vậy, cô không nói nhiều với Vệ Thiên Hành cũng chỉ vì muốn tỏ rõ lập trường mà thôi, loại chuyện lấy lòng cấp trên như vậy, cô không làm nổi, đến lúc quan trọng kiểu gì cũng bí từ.

Nhưng vốn đã quen với những người khôn khéo già dặn, bỗng dưng đổi khẩu vị, Vệ Thiên Hành cảm thấy rất hài lòng, nên bước dài đến trước mặt cô, ngồi xuống, Kim Thu giật nảy mình: “Vệ tổng?”

Loading...

“Ừm.” Anh duỗi hai chân ra, hai tay đan chéo đặt ở bụng, dáng vẻ thả lỏng nhàn nhã, dễ thấy tâm trạng anh đang rất tốt, Kim Thu nghĩ, không thấy chủ

đề nào để nói chuyện, nên tiếp tục ngồi yên lặng cùng anh ta.

Vệ Thiên Hành lại mở lời trước: “Đang nhìn gì thế?” Anh ta cầm một bản ra xem, là tạp chí áo cưới, “Cô chuẩn bị kết hôn?”

“Chỉ xem vậy thôi.” Kim Thu cười, “Mỹ nhân như ngọc, cảnh đẹp ý vui.” Từ khi trong nhà cô có thêm một mỹ nam, cô thấy phong cảnh trở nên khác hẳn, không cao kêu như ngọn núi, tên gọi cảm giác thần tiên thoát tục.

Vệ Thiên Hành đồng ý với quan điểm này, các thư kí, trợ lý của anh ta đều là những nam thanh nữ tú, thứ nhất khi mang ra ngoài rất mát mắt, thứ hai mình nhìn cũng dễ chịu, để một người có vấn đề về thẩm mỹ ở cạnh mình, nhìn nhiều cũng chán.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay, “Cũng muộn rồi, đi, tôi mời cô ăn cơm.”

Đi theo sếp lớn có chỗ tốt là có thể ăn chức thường xuyên, mà toàn ở nhà hàng cao cấp. Nhưng mà lần này Vệ Thiên Hành lại mang cô đến một cửa hàng Nhật Bản, nhìn có vẻ bình thường, ngồi đợi mấy người đầu bếp mang sushi đến, Kim Thu thấy chẳng có gì đặc biệt, nhưng khi cô nếm thử một miếng, suýt nữa nuốt luôn cả đầu lưỡi mình vào.

“Ăn quá ngon.” Cô khen thật lòng.

Vệ Thiên Hành kẹp sushi lươn đưa cho cô: “Nếm thử món này.”

Hương vị cũng cực kì ngon! “Mùi rượu không sợ ngộ sấu, bảo sao tiệm ăn này làm ăn lại tốt đến vậy!” Kim Thu tán thưởng, tiệm này nằm trong một con hẻm nhỏ, ngay từ đầu cô cũng không coi chuyện này là vấn đề.

“Ông chủ cửa hàng này là một đầu bếp nổi tiếng về sushi Nhật Bản.” Vệ Thiên Hành rót cho cô một chén rượu nho, ly rượu nhỏ trong veo thấy đáy, “Là cửa hàng tôi thích nhất.”

Lúc này Kim Thu cảm thấy anh ta không còn cao cao tại thượng như trước nữa, có vẻ thân thiết như một người bạn, nên thái độ của cô cũng buông lỏng hơn: “Tốt quá, nhờ phúc của Vệ tổng, hôm nay tôi mới được ăn sushi ngon như thế này.”

Vệ Thiên Hành cũng nhận ra thái độ của cô cũng nhẹ nhàng hơn, mỉm cười, không nói nhiều, hai người im lặng ăn bữa tối, Vệ Thiên Hành vẫn lái xe chở cô về như trước.

Vừa lên cầu thang, Kim Thu liền nhận được điện thoại, là mẹ cô gọi, hỏi “Tiền đủ dùng không, thời gian qua thế nào, nếu thấy làm việc không thoải mái thì về mẹ thu xếp.” Kim Thu rất kiên nhẫn trả lời từng câu một, hỏi thăm sức khỏe cha mẹ, sau đó vấn đề chính xuất hiện.

Mẹ Kim ôn tồn “A Cửu, ở công ty con có thích người nào không?” Kim Thu sinh tháng chín nên tên trên giấy khai sinh là Kim Thu, tên ở nhà là A Cửu, mà nói đến chuyện yêu đương này, cô nghe đến phát ngán, cứ cách mấy tháng, cha mẹ Kim Thu sẽ kiểm soát gọi thăm dò.

Câu trả lời của Kim Thu vẫn không đổi: “Không có.”

Mẹ Kim tiếc nuối, khuyên cô, “Con ấy, phải cố gắng lên, cô lớn của con, hôm qua vừa kể với mẹ là em họ con có bạn trai rồi, điều kiện cũng không tệ, con đừng bắt bẻ quá, nên đi đây đi đó nhìn...”

Kim Thu dờ khóc dờ cười: “Mẹ, sao có thể đi đây đi đó nhìn được, người ta có thèm để mắt đến con đâu.” Đúng lúc cô nói câu này thì cửa mở, anh ngạc nhiên nhìn cô, vừa muốn lên tiếng, liền bị Kim Thu nhanh tay bịt miệng lại, một tay cô bịt miệng anh, một tay cầm điện thoại nói qua loa với mẹ: “Mẹ, chuyện này không vội được, khi nào con có chắc chắn sẽ báo với mẹ, nhé.”

Cô muốn muốn nhanh cúp máy, để tránh việc đột nhiên Bạch Tuyên lên tiếng để mẹ nghe thấy, nhưng hôm nay mẹ Kim lại nói nhiều hơn thường ngày, bà không cam lòng nói, “Con cảm thấy xem mắt thế nào, cô con nói...”

“Áy” Kim Thu tiếp tục cắt lời bà, “Mẹ, con mệt quá, đi tắm đã, nói chuyện với mẹ sau, bai bai...”

Cô nói vài câu rồi cúp điện thoại, sau đó tức giận lườm anh “Anh liếm tôi làm gì, bản chết đi được” Cô lau lên áo anh hai lần, “Toàn là nước bọt.”

Anh đi vòng vòng sau lưng cô, phòng tắm quá nhỏ, cô không ra ngoài được. “Anh vào theo làm gì?”

Giống như làm ảo thuật, anh lấy một bộ đồ ngủ và đồ lót từ phía sau: “Anh biết việc đầu tiên em làm khi về là đi tắm, nên đã chuẩn bị xong cho em rồi.”

Anh cẩn thận đặt quần áo lên kệ, kéo rổ ra ngoài để cô để quần áo bẩn, còn không quên giúp cô đóng cửa cẩn thận, sau đó nhấc tay cô lên, cọ cọ mặt, giống như con chó lớn đòi chủ vuốt ve, “Meo ~ có chuyện gì thì gọi anh.”

Kim Thu kinh hãi: “Tiếng ‘meo’ kia là sao? Đừng bán manh như thế chứ?” Người đàn ông đẹp trai như vậy còn giả ngây thơ nũng nịu, thật là khiến người ta không chịu nổi mà.

Bạch Tuyên cẩn thận nhìn qua cửa phòng tắm, từ khi Kim Thu bắt đầu cảnh giác, cô liền hạ nghiêm lệnh, mỗi lần cô đi tắm rửa, anh đều phải đứng ngoài cửa, vì nửa trên cánh cửa là kính mờ, nên cô có thể nhìn thấy bóng anh, để phòng anh lại ẩn thân nhìn trộm.

Hối hận cũng muộn rồi, sao lúc ấy anh lại không kiểm chế nổi, nói ra suy nghĩ của mình chứ, đã nhìn lén, lại còn nói ra, không phải là tự tìm đường chết

thì là gì?

Anh u oán đứng đấy, chỉ cảm thấy cánh cửa lớn kia giống như bia đá của Lương Sơn Bá, là dải ngân hà mà Vương mẫu nương nương lấy xuống, cản trở cô và anh gặp nhau.

Quá tàn nhẫn, cực kì tàn nhẫn. Anh nhìn không nổi, muốn nằm cào cửa giống một con mèo hình người.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 13: Hoảng Hốt

Khi Kim Thu đang tắm rửa, điện thoại vang lên. Bạch Tuyên dán mặt vào cửa, Kim Thu có thể nhìn thấy cả khuôn mặt anh ép sát: “Bà xã, có điện thoại.”

Kim Thu vừa gọi đầu: “Gì cơ?”

“Bà xã! Điện thoại!”

Lúc này Kim Thu đã nghe rõ, mắng anh: “Ai là bà xã của anh!” Cô vội vàng quấn khăn tắm, mở cửa ra ngoài, điện thoại trong túi đang không ngừng reo, trên màn hình lại hiện tên Lam Như Vân, cô có chút khó hiểu, nhưng vẫn nghe: “Alo, chị Lam.”

Bên kia là giọng nói nhẹ nhàng tinh tế của Lam Như Vân: “Làm phiền em sao?”

“Không sao, em vừa gọi đầu.” Kim Thu có chút bực mình, giờ này Lam Như Vân còn gọi cho cô làm gì, “Muộn thế này chị gọi em có chuyện gì không?”

Lam Như Vân dịu dàng nói: “Có, là thế này, chị muốn hẹn cô mai đi ăn cơm, là một nhà hàng sushi Nhật Bản rất tuyệt, Khiếu Hoa Ốc.”

Kim Thu cứng người, đây chẳng phải là quán mà cô và Vệ Thiên Hành vừa đi ăn sao? Cô cảm thấy có chút mất tự nhiên, “À, vậy sao?” Cô cứng nhắc trả lời, không biết có nên đồng ý hay không.

Giọng Lam Như Vân vẫn như thường, thậm chí còn mang theo chút ý cười: “Sao, có chịu nề mặt chị hay không?”

Kim Thu nghĩ nhanh trong đầu, bất giác cô muốn từ chối: “À, là thế này...” Kim Thu dừng một chút, Lam Như Vân cười khẽ, “Không được? Ngày mai là sinh nhật chị mà cô cũng không nề mặt?”

“Tất nhiên là không phải.” Kim Thu vội nói, cô đang chuẩn bị đồng ý, thì đột nhiên Bạch Tuyên ôm cô từ phía sau, ủy khuất: “Bà xã, em nói tối mai chúng ta cùng nhau ăn cơm cơ mà.”

“Ai mượn anh lên tiếng!” Kim Thu nghe xong, phản xạ có điều kiện liền mở miệng mắng anh, cảm thấy cực kì xấu hổ, ngược lại Lam Như Vân nghe xong, lại kinh ngạc hỏi: “Vừa rồi... Người kia là bạn trai cô sao?”

Kim Thu phủ nhận: “Không, là một con chó bám người.” Bạch Tuyên cọ cọ mặt cô, rất ngoan ngoãn tiếp lời: “Chủ nhân, vuốt vuốt.”

“Im miệng!” Kim Thu thẹn quá hóa giận, mặc kệ việc đang nói chuyện điện thoại, xoay người cầu vào lưng anh một cái, “Cách xa tôi ra một chút.”

Anh hừ hừ hai tiếng, không buông tay, Kim Thu không làm gì được anh, ngược lại Lam Như Vân bên kia lại cười lớn: “Ai da... Nếu vậy thì, trưa mai chúng ta hẹn nhau ở nhà hàng gần công ty rồi chúc mừng đi.”

“Không thành vấn đề!” Lần này Kim Thu liền đồng ý.

Nói chuyện điện thoại với Lam Như Vân xong cô mới có tâm trạng để tính sổ với anh. “Anh vừa làm gì?” May sao đây là điện thoại của Lam Như Vân, nếu là của mẹ cô... Cô nghĩ đã thấy tê hết da đầu, cô đến đâu để tìm bạn trai về cho mẹ nhìn đây?

“Cô ấy đang nghi ngờ em.” Bạch Tuyên ôm eo cô, sống chết không chịu buông tay, Kim Thu gỡ không ra, vừa nghe anh giải thích, liền sùng sốt: “Cái gì?” Cô liền phản ứng lại “Chị ấy hoài nghi tôi... với Vệ tổng?”

Bạch Tuyên từ chối cho ý kiến, ôm eo thon của cô, đầu đặt trên vai cô, anh cao to như vậy, làm động tác này không tránh khỏi cảm thấy mỏi, nhưng anh giống như không biết chán: “Bà xã anh tốt như vậy, tất nhiên là được người khác ưa thích, anh nhất định phải cố gắng bắt em lại mới được.”

Kim Thu im lặng: “Thứ nhất, đừng gọi tôi là bà xã, ai là bà xã của anh? Thứ hai, bỏ móng vuốt của anh ra.”

“Thứ nhất, anh thích gọi em, thứ hai, anh không thả!” Anh trả lời rõ ràng rành mạch.

Kim Thu nổi giận: “Anh đang muốn tạo phản sao!”

“Bà xã à, thơm môi anh một cái đi.” Anh dẫu môi, nhắm mắt, chu mỏ, Kim Thu đưa tay đẩy mặt anh: “Anh lên con điên gì thế, ai muốn thơm anh?”

Anh đáp: “Dù sao cũng đã từng hôn rồi, giờ thơm một hai cái cũng có sao đâu, kia còn là nụ hôn đầu của anh đấy.”

“Làm như của tôi thì không ấy.” Kim Thu đẩy anh ra, “Được rồi, lăn ra chỗ khác đi, còn phiền nữa thì đừng trách tôi.”

Không biết là anh thật sự yên phận hay chỉ là tạm thời, ít ra khoảng hai tiếng sau lỗ tai Kim Thu được bình yên, nhưng mặc dù cô đang xem phim, tâm trí lại không đặt ở bộ phim, mà lại nghĩ câu “Cô ấy đang nghĩ ngờ em” của anh khi nãy.

Trong lòng Kim Thu có chút khó chịu, cô thật lòng coi Lam Như Vân là một người bạn, vừa gần gũi thân thiết vừa có chút ngưỡng mộ, cô chưa từng có ý nghĩ sẽ có quan hệ gì với Vệ Thiên Hành. Dù không có Lam Như Vân, cô cũng không muốn làm loại chuyện trào cao này.

Nhưng Lam Như Vân nhiều lần nghi ngờ cô, khiến cho cô cảm thấy bị tổn thương, dù sao thì bị bạn mình nghi ngờ chẳng phải chuyện tốt lành gì, Lam Như Vân hẳn là phải hiểu cách sống của cô mới đúng, nhưng nghĩ kĩ lại, cô cảm thấy cô ấy rất đáng thương, phụ nữ bên cạnh Vệ Thiên Hành hẳn cũng không ít, cô ấy lại nghĩ thần nghĩ quỷ, lo được lo mất như vậy, càng dễ chịu thiệt thòi.

Nếu như cô là đàn ông, có cô bạn gái như vậy, có lẽ cũng sẽ không chịu nổi, mà cũng không ngờ lòng chiếm hữu của cô ấy lại mạnh như vậy. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu như cô có một bạn trai xuất sắc như vậy, có khi cũng sẽ như thế.... Nhắc đến... người ngoài cửa kia, Kim Thu liền bình tĩnh lại.

Tên đàn ông ngu ngốc như thế, trừ mình ra còn có người nào tốt bụng chứa chấp sao? Kim Thu cảm thấy chắc chắn không, nên cô rất vui, liền quên cảm giác không thoải mái khi bị Lam Như Vân nghi ngờ đi, cực kì vui vẻ đi ngủ. Cô dùng hết sức để không để ý đến tâm trạng của mình nếu có một ngày anh dính lấy người khác như dính lấy cô bây giờ.

Đến nửa đêm, Kim Thu bị tiếng sột soạt kì quái đánh thức, Kim Thu lắng tai nghe một lúc, chỉ thấy rùng mình, vì tiếng động kia dường như truyền đến từ cửa, mà lại giống như tiếng cạy khóa.

Chẳng lẽ có trộm? Kim Thu cảm thấy nổi hết da gà lên, cô muốn ra xem, nhưng không dám, chỉ có thể lắng tai nghe tiếp, mong tiếng động kia sớm biến mất. Nhưng không, cô chỉ cảm thấy tiếng động kia ngày càng lớn, giống như có người sắp phá cửa vào, Kim Thu rốt cuộc không chịu nổi, nhỏ giọng “Này.”

Loading...

Không có người đáp lại. Cô sợ hãi: “Bạch Tuyên, anh có đó không?” Cô nói bằng giọng điệu tức giận, nhưng vẫn không có người đáp lại, cô vén chăn lên, từng bước một đi ra cửa, cảm thấy lông tơ dựng đứng hết lên.

“Bạch Tuyên.” Cô gọi một tiếng, may là lần này có tác dụng, anh nhanh chóng hiện ra, ôm lấy cô, nhỏ giọng thủ thi: “Đừng sợ, cũng đừng qua đó, không có chuyện gì, không liên quan đến nhà chúng ta.”

Cô thờ phào nhẹ nhõm, cảm thấy chân mình đã mềm nhũn ra, anh ôm lấy cô đặt lên giường, tiếng động bên ngoài vẫn chưa chấm dứt, cô khản trương hỏi: “Là, là trộm sao?”

Anh không lên tiếng, trái với dáng vẻ ngây thơ nũng nịu lúc nãy, anh xoa xoa sống lưng cô trấn an, giọng nói trầm ổn, khiến người ta thấy yên tâm: “Ngoan, không có chuyện gì, tin anh.” Anh kéo chăn đắp kín người cô, lại nhắc lại một lần nữa: “Không có chuyện gì, đừng sợ.”

Dáng vẻ khác thường này của anh càng khiến cô cảm thấy bất an hơn, cô kéo tay anh: “Có chuyện gì vậy?”

“Không có chuyện gì cả.” Anh ra vẻ thả lỏng nói, “Anh ra ngoài xem, thấy có một con mèo hoang chạy vào.”

“Thật vậy sao?” Kim Thu không tin.

Bạch Tuyên thấy cô nắm chặt lấy góc chăn, liền vén chăn, nắm lấy tay cô, “Đúng vậy, đừng sợ, anh ngay đây, ngủ đi.”

Cô gật gật đầu, thử nhắm mắt lại, kể cũng lạ, chỉ là nắm tay nhau, cô lại cảm thấy có hơi ấm không ngừng truyền đến từ lòng bàn tay, khiến cô thấy cực kì yên tâm, chỉ một lúc sau, cô liền ngủ say.

Bạch Tuyên ngồi ở đầu giường cô, vừa nắm tay cô, vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, nhớ đến cảnh tượng mình vừa trông thấy, anh khẽ thở dài: “Dù bọn họ ra sao, ít nhất cũng có anh bảo vệ em.”

Kim Thu ngủ rất say, khi tỉnh lại, trời đã sáng rõ, cô tìm một lúc mới thấy đồng hồ báo thức, bị số chín rưỡi trên đấy dọa cho sợ suýt tè ra quần, cô gần như lập tức bật xuống giường, nhưng vì vội quá, chân lại bị quần vào chân, đầu gối đập mạnh xuống sàn nhà kêu cái cộp.

Anh vội đi từ ngoài vào, đỡ lấy cô: “Không bị sao chứ, có đau lắm không?”

Kim Thu không quản chuyện đau hay không đau, vội đến mức toát cả mồ hôi: “Tôi trễ làm!”

“Anh xin nghỉ thay em rồi.” Anh sờ trán cô, dịu dàng nói, “Ngủ thêm lúc nữa đi.”

Kim Thu vừa tức vừa vội, “Dựa vào gì mà anh lại xin phép nghỉ thay tôi?” Cô lại bò xuống giường, định thay quần áo, anh ôm lấy cô không buông, cũng không giải thích, chỉ ôm cô lại về giường: “Nghe lời!”

Dáng vẻ nghiêm túc, giọng điệu nghiêm khắc như vậy, đều là những biểu hiện Kim Thu chưa từng thấy ở anh, liền bị dọa, mà anh cũng nhanh chóng phản ứng lại, giọng điệu mềm nhẹ, nửa như làm nũng nửa như cầu xin: “Bà xã, em đừng đi có được không?”

Kim Thu phản ứng chậm cô thở sâu, bình tĩnh: “Được rồi, tôi xin nghỉ, tôi không đi làm.” Cô vén chăn lên, lại nằm xuống, nhưng không nhắm mắt lại, chỉ nhìn chăm chăm lên trần nhà.

Anh tỉnh ý nhận ra con giận của cô, từng chút một đi đến bên cô, lắp bắp: “Anh xin lỗi, không phải là anh cố ý ... anh chỉ ... Xin lỗi.”

“Xin lỗi, bắt đầu từ ngày anh hiện thân đến giờ, anh đã nói xin lỗi bao nhiêu lần rồi?” Kim Thu không nhìn nổi nữa, “Nói xin lỗi như thế thì có ích gì chứ?”

Anh mím môi, nhất thời không biết nói gì, tình thế khó xử, khi anh đang do dự, đột nhiên chuông cửa vang lên. Kim Thu xuống giường lần thứ n. mở cửa, cũng may lần này anh không cần cô, mà chỉ phòng ngừa cô mặc đồ ngủ hở người, nên phủ một chiếc áo sơ mi lên vai cô, cô liếc anh một cái, không nói gì.

Người đứng ngoài cửa lại là .... chú cảnh sát, bình thường cô chỉ thấy trên ti vi, Kim Thu ngạc nhiên mở cửa, “Có chuyện gì vậy?”

Cô vừa mở cửa, liền thấy phòng đối diện đang có cảnh sát mặc đồng phục ra vào liên tục, qua khe hở, cô còn thấy được một đôi chân của nữ nằm trong vũng máu, thậm chí còn thoáng thấy được một đoạn ruột lòi ra khỏi bụng. Kim Thu lùi một bước, cảm thấy đầu óc trống rỗng, lúc ấy thậm chí cô còn kịp nghĩ, cô lại có thể không hết lên giống như trong phim.

Người cảnh sát thấy vẻ mặt tái nhợt của cô, đã hiểu rõ phần nửa, giọng nói cũng dịu đi không ít, “Đêm qua cô có nghe thấy động tĩnh gì không?”

“Chuyện này, là sao vậy?” Cô lùi lại mấy bước, anh ẩn thân phía sau, đỡ lấy eo cô, lúc này cô mới đứng vững được.

Cảnh sát nghĩ, dù sao tin tức cũng đã bị truyền lên báo, cũng không có vấn đề gì bí mật, liền nói thẳng: “Đại khái là hôm qua có lưu manh vào khu nhà này cướp bóc, đúng lúc gặp được nữ chủ nhân ở nhà, sau đó...”

Sau đó liền đâm vào bụng, máu chảy thành sông.

“Nếu như cô có manh mối gì, hãy nhanh chóng báo cho chúng tôi biết.” Cảnh sát dặn dò cô, nhưng Kim Thu không nghe vào đâu, chỉ gạt đầu bừa bãi rồi đóng cửa lại.

Cô dựa cả người vào cửa, trượt xuống đất ngồi, anh vươn tay, chạm vào mặt cô. “Bà xã...”

“Anh nhìn thấy?” Cô nắm lấy tay anh, dùng sức đến mức móng tay đều cắm hết vào da anh.

Anh im lặng. Hôm qua nghe thấy tiếng động, khi lướt đến phòng đối diện, đúng lúc thấy tên lưu manh kia đâm dao vào bụng nữ chủ nhà, đó là một cô gái rất trẻ, đôi mắt mở to, vẻ mặt vẫn còn mang vẻ không thể tin nổi.

Anh quả thật không dám tưởng tượng nếu như tên lưu manh kia chọn trúng Kim Thu thì anh phải làm sao. Nên anh chỉ có thể nghĩ đó là may mắn, may mắn không phải là cô, may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 14: Việc Nhỏ

Có điều, Kim Thu bị dọa, anh không thể tỏ ra sợ hãi được, nếu không thì sao có thể là người đàn ông được? Nên anh cố ý thả lỏng ngữ điệu, “Coi như hôm nay được nghỉ đi, trưa em muốn ăn gì, anh nấu cho.” Anh kéo tay cô, nhẹ nhàng dìu cô đứng lên, hơn nửa người Kim Thu đều dựa vào anh, “Cái gì tôi cũng không muốn ăn.”

“Không được rồi.” Anh nói khẽ, “Trứng đường nhé, đồ ngọt.” Anh nói xong, liền ra tủ lạnh lấy hai quả trứng, nấu bát trứng đường cho cô, Kim Thu không thích ăn lòng đào, nên anh đã nấu chín hết.

Ăn xong bát trứng đường ngọt ngào, nóng hổi, Kim Thu mới thấy người mình có chút sức lực, “Sao chuyện này lại có thể xảy ra?” Cô lại nghĩ đến vụ sát hại thường chỉ có trong truyện lại vừa xảy ra bên cạnh nhà mình, không khỏi rùng mình. “Có nên dọn nhà đi hay không, chỗ này chắc chắn không an toàn.”

Nhưng nghĩ lại: “Làm gì có thời gian đi tìm phòng ở, mà còn đất muốn chết nữa.” Mới đi làm được hơn một năm, căn bản cô chưa dành dụm được bao nhiêu tiền, mà nếu phá hợp đồng dọn nhà đi, chủ nhà có khi lại không chịu trả tiền thuê nhà, cô trả tiền thuê nhà trong vòng nửa năm trong một lần rồi, đau lòng quá.

Anh khuyên cô: “Em nghĩ xem, tỷ lệ những vụ án giết người này xảy ra thấp như vậy, chỗ này đã xảy ra rồi, thời gian tới, chắc chắn sẽ an toàn, mà các biện pháp an ninh chắc chắn sẽ được tăng cường hơn, mà nữa, chẳng phải còn có anh ở đây sao?”

Kim Thu nhìn anh một cái, lúc này mới có cảm giác an toàn. “Anh nói thật?”

“Ừm.” Anh cúi đầu hôn lên mu bàn tay cô một cái, “Ăn xong rồi thì lên mạng đi, hôm nay bộ phim em đang theo dõi ra tập mới đúng không nhỉ?”

Kim Thu không từ chối lời đề nghị của anh, nhưng cũng không nghe lời anh đi xem tiếp bộ phim trinh thám kia, trước kia thì không nói, thấy thi thể cùng lắm là buồn nôn, giờ thì cảm thấy không rét mà run, nên cô chọn bộ phim tình cảm mới hot gần đây để xem.

Xem xong cô liền giặt mình, suýt nữa quên hết cả vụ án mạng của nhà hàng xóm, bình thường Kim Thu chỉ xem phim trinh thám Mỹ, hoặc phim Nhật, vừa nhắc đến phim Hàn cô liền nghĩ đến bệnh máu trắng, trai nhà giàu, cô bé lọ lem, hay chuyện mất trí nhớ các kiểu, nói chung là toàn mấy tình tiết máu chó. Nhưng hôm nay xem, thì thấy mọi thứ đã thay đổi.

Cao phú soái (1) chỉ có thể làm nam phụ, nam chính phải là người ngoài hành tinh, có siêu năng lực các thứ cơ.

(1) Cao phú soái: Cao to, đẹp trai, nhà giàu

Như vậy thì người bình thường còn sống nổi sao?

Khi Bạch Tuyên mang cơm trưa vào, cô vẫn đang nghĩ về vấn đề này, sau đó thấy khuôn mặt của Bạch Tuyên, lại nghĩ đến sự khác biệt của anh, đại não Kim Thu đột nhiên mở rộng. ... Chẳng lẽ cô có mệnh của nữ chính? Thế, cô còn có thể chọn nam thứ vừa si tình vừa có tiền làm chồng không?

Tình yêu quá huyền ảo đa số đều rất khổ.

“Ăn cơm đi.” Anh đặt đĩa vào tay cô, chỉ thiếu mỗi nước không đủ cơm cho cô ăn, thật khiến cho Kim Thu có cảm giác áo đến thì đưa tay, cơm tới thì há miệng, nên cô nói “Tôi thấy anh muốn chiều hư tôi.”

Từ có một người thế này, nếu về sau cô có người yêu khác, mà người này lại chỉ huy cô làm việc nhà, chắc chắn cô sẽ nghĩ đến anh đầu tiên, người đàn ông hiền lành, sẵn sàng như vậy. ... “Anh đúng là quá xấu xa.” Kim Thu nhìn lướt qua mấy món ăn, một mặn một chay, một bát canh, toàn bộ đều rất thanh đạm, anh không làm món như thịt kho tàu các thứ, phần lớn là muốn tránh việc cô nhớ đến cảnh người chết kia, phần quan tâm này, cô cảm nhận được. “Nước hầm nấu ếch xanh (2), sau này tôi gả cho người ta thế nào được?”

(2) Nước hầm nấu ếch xanh: Thành ngữ, ý nói sống an nhàn sung sướng quá lâu nên không đề phòng được những nguy hiểm xung quanh.

“Anh làm mọi chuyện, là để em không thể rời khỏi anh.” Anh đắc chí, “Chiều hư em, em chỉ có thể ở bên anh thôi.”

Đúng là một cái bẫy, vấn đề là, Kim Thu thấy mình không tránh nổi cái bẫy này, nhất là sau khi cô ăn cơm xong, anh liền bụng bát đĩa đi rửa.

Kim Thu nhìn một lúc, đột nhiên nói: “Trên mạng có người nói, đàn ông gọi cảm nhất là lúc đang rửa chén bát.”

“À” Bạch Tuyên nghiêng đầu nghĩ ngợi, động tác này trong mắt Kim Thu nhìn rất đáng yêu, có dáng tò mò của trẻ con, “Thế, có muốn anh coi trần, đeo tạp dề để rửa bát không, chẳng phải nói coi trần đeo tạp dề mới là gọi cảm nhất sao?” Anh chăm chú như thể sắp coi trần thật đến nơi.

Kim Thu cạn lời, cam chịu: “Anh ngốc thật hay giả thế, đó là nói phụ nữ. ... Được rồi, là tôi ngốc, bỗng dưng đi nói chuyện này với anh.”

Lần này Bạch Tuyên không nghĩ ngợi mà nói ngay: “Đối với phụ nữ, tất nhiên không mặc quần áo là gọi cảm nhất rồi, chẳng hạn như lúc bà xã tắm rửa, lúc .... đợi. ....” Anh càng nói càng nhỏ tiếng, thấy ánh mắt sắp nổi bão của Kim Thu, anh cúi đầu xuống, ỉu xìu trốn đi: “Anh đi giặt quần áo.”

Tối, Kim Thu lấy một cái chiếu, một chiếc gối trong tủ quần áo, trải ra, sau đó đứng trên giường nhìn xuống. ... được rồi, dù cô đứng trên giường cũng không cao hơn anh là mấy. ... nói với Bạch Tuyên: “Hôm nay anh ngủ ở đó.”

“Nếu như bà xã sợ,” Anh phản kích đề nghị, “Anh có thể ngủ trên giường cùng em!”

Kim Thu dùng một ngón tay, đẩy trán anh ra xa, “Đừng mơ nữa, nếu nửa đêm anh dám bò lên giường tôi, đừng hòng về sau tôi sẽ nhìn anh từ tế, biết chưa?”

Anh đứng thẳng lên, ồ một tiếng, ngoan ngoãn nằm xuống, nằm thẳng tắp, hai tay khoanh trên bụng, đáng vẻ ngoan ngoãn dễ bảo.

Kim Thu nhìn anh một lúc lâu rồi mới nằm xuống, chỉ là trên sàn có thêm một người nữa, cô lại cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Vốn cô nghĩ rằng, sẽ bình tĩnh ngủ đến sáng, kết quả là nửa đêm, cô bất hạnh mót đi vệ sinh nên tỉnh dậy, Kim Thu xoay người mấy cái, thấy có vẻ như không nhịn nổi, nhưng dù muốn đi nhà vệ sinh, cô lại có chút không dám.

Còn đang do dự, Bạch Tuyên tỉnh dậy, dụi dụi mắt: “Bà xã, em muốn đi vệ sinh sao, anh đi cùng em.” Anh bật đèn bàn lên, trên mặt còn có chút ngái ngủ.

Kim Thu đến nhà vệ sinh, cửa không khóa kín, anh đứng ở cửa ra vào. Lúc này Kim Thu cảm thấy cực kì cảm động, một người đàn ông đối xử với bạn tốt hay không, không thể hiện ở việc mua hoa cho bạn vào ngày lễ tình nhân hay không, mà là khi anh ấy buồn ngủ nhất, mà chỉ vì bạn đang sợ, mà vẫn không oán giận câu nào, rời giường, ra nhà vệ sinh cùng bạn.

“Được rồi.” Cô đóng cửa lại, kéo tay anh, anh nắm chặt tay lại, an ủi cô: “Đừng sợ, trong nhà rất an toàn.”

Loading...

Kim Thu gật đầu: “Ừm” em hiểu, có anh ở đây nên em sẽ an toàn. Vốn tưởng tượng động lòng với một người đàn ông là vào một ngày tốt cảnh đẹp, khi trăng tròn hoa thắm, có lẽ là người ân nhân đã từng cảm cứu mạng cô, hay khi có lời cầu hôn thật lãng mạn, nhưng tất cả đều không phải.

Mà là trong đêm tối thế này, rõ ràng là do cô buồn lo vô cớ, tự mình dọa mình mà thôi, nhưng anh vẫn đồng ý chiều theo, ở bên cô vô điều kiện, dù đây là một chuyện rất nhỏ, nhưng Kim Thu lại cảm thấy động lòng.

Nhưng mà cảm giác động lòng ấy kéo dài không quá ba mươi giây, khi Bạch Tuyên có ý định qua mắt cô để leo lên giường nó liền biết mất, cô không chút lưu tình đạp anh xuống dưới, trong lòng Kim Thu, việc chung giường chung gối, là một chuyện rất nghiêm túc, trừ khi đã xác định quan hệ nam nữ, thì nhất định không thể tùy tiện như thế!

“Được rồi.” Anh có vẻ không vui, bò về chỗ mình ngủ.

Trước khi Kim Thu nhắm mắt, còn nhớ nhắc anh: “Mai nhớ gọi tôi dậy.”

Anh không quên, mà cách gọi dậy của anh còn cực kì dịu dàng, so với việc Kim Thu bị chuông báo thức làm tỉnh, thì cách của anh tốt hơn nhiều, anh sẽ dậy sớm hơn vài phút, kéo rèm cửa ra, ánh nắng ấm áp sẽ chiếu qua cửa sổ vào, sau đó nhẹ nhàng gọi cô dậy, hôn môi, hôn má cô, động tác cực kì dịu dàng, qua mấy phút, cô dần dần tỉnh dậy, sau đó nước nóng, khăn mặt, bàn chải đánh răng, kem đánh răng đều được chuẩn bị sẵn, cô chỉ cần rửa mặt, thay quần áo là có thể ăn sáng.

Kim Thu cảm thấy, đây đại khái là một buổi sáng rất tốt đẹp.

Khi đến công ty, vẫn còn cách giờ làm 10 phút, có thể nói là rất sớm, thế mà Vệ Thiên Hành còn đến sớm hơn cả cô, liếc thấy cô; “Đã khỏe lại chưa. nếu chưa thì nghỉ thêm vài ngày cũng không sao.”

Elizabeth đã mang thai 8 tháng, mấy ngày nay đã bắt đầu làm thủ tục rời chức, Kim Thu tất nhiên không có ý định xin nghỉ, vội đáp: “Đã khỏe rồi.”

“Ừm” Thấy cô ổn, Vệ Thiên Hành liền gật đầu cho cô về làm việc.

Khi ăn cơm trưa, Lam Như Vân lại đến hỏi: “Hôm qua bạn trai cô gọi cho chị, bảo cô bị ốm, thật sự khiến chị giật hết cả mình, không dám gọi cô đi ăn nữa.”

Kim Thu cũng không quên chuyện này, trước khi ăn trưa, còn đặc biệt chạy đến cửa hàng đồ ngọt tốt nhất gần công ty, mua đồ bồi tội: “Em thật sự không có ý.”

Lam Như Vân trách cô, “Chuyện này có gì đâu mà phải xin lỗi, sức khỏe vẫn quan trọng hơn, thế bị cảm lạnh hay sao?”

Kim Thu do dự một chút, “Không phải, thật ra em không bị ốm, mà là bị dọa”

Cô kể lại vụ án mạng ở bên nhà hàng xóm cho Lam Như Vân, cô ấy cũng bị dọa đến tái mặt, “Sao có thể xảy ra chuyện như vậy được?” cô ân cần “Hay chuyển đến ở cùng chị?”

Vừa nói xong, cô lại cười trước: “Xem chị kìa, cô hẳn là phải chuyển đến ở cùng bạn trai rồi.”

Kim Thu cuống lên, vội giải thích: “Bọn em không sống chung.” Cuống lên nói một câu lại càng làm mọi chuyện rối tung lên, Kim Thu biết thế thà đừng lên tiếng còn hơn, “Hôm đây tình cờ anh ấy qua đưa đồ cho em, nên...”

“Chị hiểu.” Lam Như Vân cười tủm tỉm nói, “Giữa tình nhân với nhau, dù sao cũng cần phải có không gian riêng tư, em làm đúng lắm”

Không gian riêng tư? Khóe miệng Kim Thu giật một cái, tên kia nhà cô, ngay cả lúc đi vệ sinh cũng hận không thể dính lấy người cô, cô còn có không gian riêng tư sao?

Cũng không biết Lam Như Vân nói gì, chiều, Vệ Thiên Hành cũng biết, đặc biệt hỏi cô: “Có muốn chuyển nhà khác không?”

Kim Thu lắc đầu: “Không cần.” Đầu tiên, đêm qua chủ nhà gọi điện cho cô hỏi thăm, thái độ rất tốt, còn sợ cô đòi lại tiền, đã chủ động giảm hơn trăm tệ tiền thuê nhà, hôm nay khi cô đi làm cũng thấy các biện pháp an ninh của khu trọ cũng được tăng lên, lâu một lâu hai đều phải lấp cửa sổ chống trộm, nghe nói tên lưu manh kia đã trèo vào từ ban công.

Vệ Thiên Hành thấy cô từ chối, cũng tôn trọng cô, “Nếu cần, thì cứ nói với tôi, cô gái độc thân như các cô sống bên ngoài cũng không tốt.”

Nhìn không ra, Vệ Thiên Hành lại chiếu cố cấp dưới đến vậy, đi theo vị sếp như thế này, đúng là phúc khó của mình, Kim Thu cười cười: “Vậy trước hết tôi thật sự cảm ơn Vệ tổng.”

Vệ Thiên Hành ngẩng đầu, thấy mặt mày cô giãn ra, dịu dàng cười nói, nhìn xinh đẹp tao nhã, dường như có một mị lực nào đó phát ra từ bên trong, lại nghĩ, vị thư kí này có chút khác biệt với mấy người khác, giả sử như móng tay, Lam Như Vân và Elizabeth đều sơn móng tay rất đẹp, nhưng cô lại không, thậm chí ngay cả nước hoa cũng không dùng, trang điểm cũng rất mộc mạc.

Nhìn cũng rất dễ chịu, bình thường ăn nhiều sơn hào hải vị, ăn chút món bình dân cũng tốt. Xem ra quyết định nhất thời trước kia của mình cũng rất sáng suốt đó chứ.

“Cô đã nói thế.” Anh ta trầm ngâm một chút, “Mấy hôm tới cũng không cần làm thêm giờ, tan làm sớm đi.”

Kim Thu như mở cờ trong bụng, tình trạng bây giờ, để cô nửa đêm mới về nhà, cô thật sự có chút sợ.

Nhưng mà mấy ngày liên tiếp tan làm sớm, cô cũng không gặp phải chuyện gì, các biện pháp bảo vệ của khu nhà được tăng cường, mấy bảo vệ cũ đều bị đuổi việc, ban đêm cứ cách một tiếng thì sẽ có một lượt kiểm tra, các cửa sổ phòng trộm cũng được lắp thêm, các biện pháp phòng thân cũng được tuyên truyền rộng rãi.

Mỗi đêm trước khi ngủ, Kim Thu đều nhớ khóa kĩ các cửa sổ lại, sau đó để Bạch Tuyên ngủ ở cửa để phòng.

Nhưng mà mấy ngày tiếp theo đều không có chuyện gì xảy ra, cô cũng dần thả lỏng cảnh giác, tự an ủi bản thân, chỗ này đã xui xẻo xảy ra một vụ án mạng, chắc hẳn 1 thời gian nữa sẽ không có vụ án nào như vậy xảy ra, dù sao ngày xưa cũng có câu, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

Nhưng, có đúng là vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Ly Hồn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Hung Thủ

Tối hôm nay vẫn như thường lệ, vì liên tiếp mấy ngày sau đó đều không có chuyện gì xảy ra, tâm trạng hoảng loạn của Kim Thu rốt cuộc cũng trở lại bình thường, cô không thể mãi phiền Vệ Thiên Hành tiếp tục chiếu cố mình, liền ở lại công ty tăng ca như lúc trước.

Đương nhiên, Vệ Thiên Hành cũng rất bận rộn, thái độ với công việc của hắn vô cùng cứng rắn, tỉ mỉ, gần như là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, hoặc nói hắn là người có yêu cầu đối với chính mình vô cùng cao, có thể hoàn thành mọi việc với tỉ lệ 100%, tuyệt đối không cho phép xảy ra trường hợp 99,9%.

Kim Thu chịu khổ với hắn đến hơn mười giờ mới tan tầm, Vệ Thiên Hành không yên tâm cô, hoặc nói phẩm chất lịch thiệp vốn có của hắn không yên lòng để một cô gái trẻ tuổi về nhà một mình muộn như vậy, vì thế hắn đề nghị đưa cô về nhà.

Kim Thu không từ chối, nhưng ngoài ý muốn là, xe chạy được hơn nửa đường, đi động của Vệ Thiên Hành cũng đã vang lên đến lần thứ tám, Kim Thu liếc một chút, trên màn hình là hai chữ lớn ‘Quách Quỳnh’, cô không khỏi nói: “Có thể có chuyện gì gấp hay không?”

Vệ Thiên Hành cũng rất thiếu kiên nhẫn, đeo lên tai nghe: “A lô.”

Kim Thu nghe không rõ Quách Quỳnh nói gì, nhưng chắc chắn là chuyện rất quan trọng, vì Vệ Thiên Hành lập tức thắng gấp, dọa cô nhảy dựng lên, vừa quay đầu liền thấy hắn nghiêm túc nói: “Tôi biết rồi, tôi lập tức tới ngay, cô đừng gấp.”

Kim Thu rất thức thời: “Vệ tổng, cảm ơn anh đưa tôi về, đến đây tôi có thể tự đi.”

Nơi này cách khu Lệ Chi đã rất gần, vì thế Vệ Thiên Hành cũng không nói nhiều: “Vậy cô cẩn thận.” Cô vừa xuống xe hắn liền đạp chân ga chạy như bay, có thể thấy tình huống hết sức khẩn cấp, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đèn đường trên vỉa hè rất sáng, nhưng các cửa hàng ven đường cũng đã đóng cửa, trên phố vắng ngắt, nhưng vì bây giờ đã vào hạ, buổi tối không những không lạnh, thậm chí vô cùng mát mẻ, không biết hoa ngọc lan sân nhà nào đang tỏa hương, đứng bên ngoài cũng có thể ngửi thấy.

Đêm tối thoang thoảng hương hoa, một mùi hương thơm ngát làm say lòng người, Kim Thu hít sâu một hơi, thả chậm bước chân.

Một thành phố lớn như Hải Thành, nhịp sống quá nhanh, thâu đêm suốt sáng, không có buổi tối thực sự, nhưng đi bộ ở một góc phố cũ như vậy, có thể thu được chút lát bình tĩnh sau một ngày bận bịu. Trước đây khi chọn nhà, cô rất yêu thích cảm giác yên lặng thế này, đặc biệt là khi hạ đến, ven đường

lá cây xanh rì khuất bóng, vô cùng mát mẻ.

Cô rẽ vào một con đường, nhưng khi khoe mắt vô tình lướt qua liền cảm thấy toàn thân cứng ngắc — nếu cô không nhìn lầm, hình như có một cái bóng ở ngay phía sau cô.

Là một người đi đường xa lạ, hay có người đang theo dõi cô? Kim Thu căng thẳng đến mức cảm thấy trái tim như nhấc lên đến cổ họng.

Bỗng nhiên có người nắm lấy tay cô, giọng nói quen thuộc xuất hiện bên tai: “Đừng quay lại.”

Câu nói này của anh làm cô càng thêm hoảng sợ, muốn hỏi một chút nhưng lại không phát ra được tiếng nào, chỉ có thể máy móc đi về phía trước, chỉ cần rẽ thêm một lần là đến khu Lệ Chi.

Kim Thu muốn bước nhanh hơn, nhưng đi đến nửa đường lại bị người đẩy một cái, tiến vào một đường hẻm, cô bất ngờ đối mặt với một đôi mắt xanh biếc của mèo hoang, suýt chút thét lớn thành tiếng, may là cô nhanh tay kịp che miệng mình lại.

Con mèo hoang cả người bắn thủ khinh thường liếc nhìn cô là đồ con người ngu ngốc, lắc đuôi liền nhảy ra, Kim Thu thở phào nhẹ nhõm, khi quay đầu lại, liền thấy anh chọn đúng thời cơ chớp lấy một cái chai đập lên đầu người đang theo dõi cô, đó có lẽ là chai bia, ‘choang’ một tiếng liền vỡ nát, sau gây hấn bị đánh một cái, ngã rầm xuống đất, máu chảy đầy trán.

Kim Thu hoảng sợ: “Anh làm gì vậy?” Cô nhìn anh, vốn khi xuất hiện trước mặt cô, dáng vẻ của anh không khác gì người bình thường, nhưng bây giờ lại trở nên hơi trong suốt, nhìn như một con ma, cô sốt ruột, “Anh sao thế?”

“Anh không sao.” Ngay cả giọng nói cũng suy yếu không ít, anh ném cái chai đi, “Hiện hình trước mặt người khác quá miễn cưỡng, anh duy trì không được bao lâu, bà xã à em bảo cảnh sát đi, nói cho bọn họ người này chính là người đã lên vào nhà cướp của hôm đó...” Anh nhìn vào ánh mắt lo lắng của cô, khẽ mỉm cười, “Anh không sao đâu, nghỉ ngơi một chút là được.”

Thân hình của anh biến mất vô tung, nhưng Kim Thu vẫn cảm thấy được anh đang vững vàng nắm lấy tay mình, lúc này cô mới thoáng yên tâm.

Nhớ lại lời anh vừa nói, Kim Thu liền sợ nổi da gà, lập tức lấy di động ra gọi cảnh sát, sau đó mới đi đến nhìn hiện trường một chút, người kia xem ra còn rất trẻ, tay nắm một con dao, Kim Thu vừa nhìn vừa cướp lấy con dao, sau đó ngẫm lại, mình không biết dùng, cầm dao lại càng nguy hiểm, vì vậy ném đi thật xa, tiếp theo phát hiện chai bia Bạch Tuyên dùng để đập hấn còn trên đất, cô vô thức cầm lên, xóa đi dấu vân tay của anh (anh có thứ này sao?), sau đó in dấu vân tay của mình vào,... để tạo chứng cứ.

Có thể nghĩ được nhiều chuyện như vậy chỉ trong vài phút ngắn ngủi, Kim Thu rất khâm phục mình vì đã không xem vô ích mấy bộ phim suy luận phá án trên tivi.

Không bao lâu xe cảnh sát liền đến, Kim Thu đã sớm tạo dựng được lời nói dối: “Nửa đường tôi phát hiện mình bị hấn đi theo, lại cảm thấy hấn rất giống người đã đến cướp của ngày đó...”

Người đàn ông đến thẩm tra là vị đồng chí đã gõ cửa nhà cô hôm đó, rất nghiêm túc hỏi cô: “Vậy sao lúc đó cô không nói?”

“Tôi...” Kim Thu hơi do dự, thật ra cô hoàn toàn không nhìn thấy, là Bạch Tuyên đã thấy, “Không dám.” Lời nói dối của cô càng ngày càng có thứ tự, “Tôi sống một mình, không dám nhiều lời, nhưng không ngờ hấn vẫn tìm đến tôi... Hấn chưa chết đúng không?”

Tuy có thể xác định cô là vì tự vệ, nhưng nếu đã chết thì sẽ không dễ xử lý... Đối với chuyện này, Kim Thu vẫn rất thấp thỏm, người cảnh sát kia lại không lộ vẻ gì: “Vẫn chưa rõ lắm.”

Sau đó anh ta lại hỏi cô thêm vài chi tiết nhỏ, bao gồm làm sao cô phát hiện có người theo dõi, đối phó thế nào, Kim Thu đổi chủ ngữ thành ‘tôi’, đều nói thật, cô còn lo lắng có phải sẽ như trong phim truyền hình, thông qua vết thương trên đầu hấn ta liền có thể suy đoán ra chiều cao cùng sức lực của người ra tay, vậy sẽ phát hiện nó không khớp với cô.

Sự thật chứng minh cô đã suy nghĩ nhiều.

Lần đầu Kim Thu bước vào cục cảnh sát, liền ở lại đến hơn mười hai giờ, cuối cùng vẫn là xe cảnh sát đưa cô về, mấy tiếng vừa rồi thật không tầm thường chút nào.

Cô đã kiệt sức, nhưng vừa vào cửa, chuyện đầu tiên là hỏi: “Bạch Tuyên?”

Anh ngay lập tức xuất hiện trước mặt cô, nhưng xem ra tinh thần không được tốt, Kim Thu vô cùng đau lòng: “Sao lại như vậy?” Bình thường anh đều phấn chấn nhảy nhót tung búng, vào lúc này sao lại uể oải suy sụp như thế!

Bạch Tuyên ôm eo cô, đặt cằm lên bả vai cô, cả người dựa vào cô, nhưng Kim Thu lại cảm thấy, anh nhẹ bằng không trọng lượng như một mảnh lông chim.

Cô hoảng sợ: “Anh sao vậy, không thoải mái chỗ nào?”

“Dựa vào là tốt lên thôi.” Anh yếu ớt nói, “Ngày mai là khỏe rồi, đừng lo lắng.”

Đã một giờ, Kim Thu cả người đầy mồ hôi, không tắm rửa mà ngủ cô sẽ không chịu nổi, sau khi đỡ anh nằm xuống, vừa muốn đứng lên, anh liền dùng tứ chi ôm cô vào lòng, lần này Kim Thu rất kiên nhẫn chờ dành anh: “Ngoan, em tắm xong sẽ trở lại.”

Đòi mất anh lấp lánh: “Cùng tắm hoặc cùng ngủ!”

Sau đó cô liền nằm xuống dưới ánh mắt thất vọng của anh, bình tĩnh nói: “Dù sao em cũng mệt rồi, ngủ thôi.”

Dứt lời liền nhắm mắt lại, dường như thật sự ngủ say, Bạch Tuyên nghiêng đầu nhìn cô một lúc lâu, sau đó xoay người lại, đưa ra một cánh tay cho cô gối, cánh tay còn lại ôm eo cô, bộ ngực đầy đặn của cô phập phồng lên xuống theo hô hấp, vô cùng động lòng người, dường như có vô số móng vuốt đang cào cào trong lòng, anh ước ao nhìn một hồi, cuối cùng chỉ dám lên lút sờ, sau đó nhanh chóng rút tay lại.

Nhắc đến cũng thật kỳ lạ, trời nóng như thế, Kim Thu không bật quạt điện, cũng không mở điều hòa, nhưng bên người lại rất mát mẻ, đương nhiên ngủ rất ngon, sáng sớm hơn sáu giờ thì thức dậy.

Chỉ là do hôm qua không thay áo ngủ rộng rãi, quần áo nhăn nhúm không nói, eo còn hơi đau, cô vội vàng đi tắm vòi hoa sen, lúc ra anh đã làm xong điểm tâm.

“Anh khỏe hơn rồi sao?” Cô bất ngờ, quan sát anh từ trên xuống dưới, sau một đêm, Bạch Tuyên đã khôi phục sức sống, không khác trước là bao.

Nhưng anh hừ hừ hai tiếng: “Anh thấy còn hơi choáng.”

“Lừa người!” Kim Thu nhìn ra quỷ kế của anh, lờm một cái, sau đó về phòng thay đồ. Khi anh bước vào cô đang mang tất chân, chỉ mang màu da, trong suốt như cánh ve, từ từ kéo lên, đôi đùi đẹp trắng tấp mề người, anh nhìn chăm chăm không chớp mắt: “Có thể sờ một chút không?”

Kim Thu nhìn đáng vẻ này của anh bèn hoài nghi, ‘anh’ bây giờ cùng người hôm qua đừng cảm quên mình cứu cô là một sao?

“...Sờ đi.” Cô khó có được rộng rãi, chỉ cảm thấy như khi còn bé nuôi một chú chó, mỗi khi nhìn thấy cô nó liền vui mừng đứng thẳng lên, hai chân trước khoát lên đùi cô... chó còn có thể khoát, cần gì phải hẹp hòi với anh đây.

Anh ngừng thờ chậm rãi quỳ xuống, từng tắc từng tắc lướt nhẹ lên bắp đùi nhũn nhặn trơn bóng của cô, vì vẫn chưa mang xong, một đoạn da thịt trắng nõn lộ ra bên ngoài, anh vừa nhìn liền muốn sáp đến hôn lên, Kim Thu sợ hết hồn, lui về sau vài bước: “Được rồi, em phải đi đây.”

Buổi sáng sau khi tan họp với Vệ Thiên Hành, cô liền nhận được điện thoại của cục cảnh sát, mời cô lập tức đến đó một chuyến để xác nhận hung thủ, Kim Thu do dự: “Vệ tổng, tôi muốn xin nghỉ?”

Vệ Thiên Hành cực kỳ nhạy cảm: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Kim Thu thấp giọng kể lại chuyện tối qua cho hắn, Vệ Thiên Hành ngắt ra, vô cùng hối hận: “Sớm biết như vậy tôi nên đưa cô về nhà.”

“May mà hữu kinh vô hiểm.” Cô an ủi ngược lại hắn, “Tôi không có chuyện gì đâu.”

Vệ Thiên Hành suy nghĩ chốc lát: “Tôi đưa cô đi.” Hắn nói năng khí phách, không cho phản bác, Kim Thu cảm thấy không thích hợp, khéo léo từ chối: “Vệ tổng, buổi trưa ngài còn có một bữa tiệc, tôi đi một lát sẽ về ngay.”

Cô cảm thấy Vệ Thiên Hành quá mức chăm sóc mình, rất dễ gây nên những lời đồn đãi không hay, huống hồ thư ký cùng ông chủ mập mờ là tối kỵ, cô không có ý định mạo hiểm.

Vệ Thiên Hành nghe ra ý sâu xa trong lời nói của cô, không khỏi nhủ mảy, hôm qua hắn vội vã rời đi, đến nơi mới biết chỉ là màn kịch mà Quách Quỳnh tự biên tự diễn, hắn tức đến nổ phổi, hoàn toàn không nghe cô ta giải thích liền quay người rời đi, không ngờ tính mạng của cô trong lúc đó đang ‘ngàn cân treo sợi tóc’.

Không biết vì sao, hắn cảm thấy mình chưa bảo vệ tốt cho cô. Kỳ lạ không? Rất kỳ lạ. Cô rõ ràng không phải mẫu người đáng thương điếm đàng thuần khiết, chưa bao giờ tỏ ra yếu đuối hay gào khóc trước mặt hắn, bị mắng cũng chỉ cúi đầu nhận sai, hắn chưa từng thấy đáng vẻ ủy khuất của cô, nhưng trong mắt hắn, cô lại rất nhỏ bé, yếu ớt.

Bất giác, hắn muốn quan tâm một chút, muốn bảo vệ cô nhiều hơn một chút. Đây là ý muốn bảo hộ kỳ lạ của đàn ông, không hề có lý do.

Nhưng hắn tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra: “Được rồi, nhớ về sớm đây, buổi chiều còn một cuộc họp.”

“Vâng.” Cô cười khê, ngoan ngoãn trả lời, “Tôi biết rồi.”

Đến cục cảnh sát rất thuận lợi, cô làm một bản tường thuật, kí tên, xem như hoàn thành quy trình, đối với việc bắt được hung thủ, cảnh sát cũng rất vui mừng, đây vốn là một vụ án lớn!

Trước khi đi, người cảnh sát đã hỏi cô lúc trước để lại cho cô số điện thoại: “Nếu có chuyện gì, cô có thể gọi cho tôi.” Anh ta có tướng mạo đường hoàng, thân hình cao lớn, ngũ quan đoan chính, làm cho người ta rất có cảm giác an toàn, so với Bạch Tuyên quá mức xinh đẹp, Vệ Thiên Hành cao cao tại thượng, anh ta làm Kim Thu cảm thấy vô cùng thân thiết.

“Được.” Kim Thu nhận lấy, nhìn thoáng qua, đó là hai chữ “Từ Triết”, cô không suy nghĩ nhiều vội vàng về công ty, khi lên tàu điện ngầm mới lấy lại tinh thần — chẳng lẽ anh ta đang làm quen sao?

Đây là... vận đào hoa sao?

Bạn đang đọc truyện *Ly Hồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cúp Điện

Vào giữa hè, vận đào hoa của Kim Thu rất sung túc, ban đầu Từ Triết còn khá dè dặt, hỏi thăm cô gặp phải chuyện gì nữa không, đương nhiên chỉ là hỏi cho vui thôi, làm gì có ai gặp xui xẻo cả đời, như Conan đi đến đâu người chết đến đó được chứ?

Vì vậy dần dần, anh thử hẹn cô ra ngoài, lúc Kim Thu nhận được điện thoại, anh căng thẳng nói: “Bạn tôi có hai vé xem phim, nhưng anh ấy không đi được, vì thế tôi muốn hỏi cô... tối thứ bảy cô có thời gian không?”

Kim Thu nghĩ một lúc, hoặc nói cô thật ra chỉ nghĩ tới mỗi Bạch Tuyên, cũng không biết qua bao lâu, lúc Từ Triết đã cho rằng cô muốn từ chối, trong lòng cực kì thất vọng, chợt nghe Kim Thu nói: “Tôi có.”

Anh ta vui mừng: “Đến lúc đó tôi tới đón cô.”

“Không, gặp nhau ở cửa rạp chiếu phim là được.” Kim Thu rất có chừng mực.

Lam Như Vân vừa lúc đi cùng thang máy với cô, nghe xong liền hỏi: “Bạn trai à?”

Kim Thu cười, không nói gì, thế nhưng Vệ Thiên Hành lại nhìn cô vài lần: “Cô có bạn trai?”

Kim Thu cười khẽ: “Vẫn đang suy nghĩ.”

“Phải nhanh tay lên mới được.” Lam Như Vân nửa đùa nửa thật, “Ra chiều phải chuẩn.”

Kim Thu ngẫm nghĩ: “Em sẽ cân nhắc cẩn thận.”

Nếu như tìm được chồng thì tốt, còn không thì có thêm một người bạn trai cũng chẳng sao.

Kim Thu đúng hẹn đến trước rạp, cô không phải một người thích đến muộn, nhưng nếu phụ nữ đến quá sớm sẽ khó tránh khỏi không đủ thận trọng, vì vậy cô đến muộn ba phút.

Từ Triết đã đợi một lúc lâu, mua sẵn kem ly, coca và bông ngô, anh ta mặc quần áo thường ngày, tuy không quá xuất chúng, nhưng cao to đáng tin cậy.

Kim Thu mặc một chiếc váy thanh nhã đi tới, anh ta hơi ngượng ngùng: “Cô đến rồi.”

“Vâng.” Kim Thu rất bất ngờ vì mình không sốt sắng, tự nhiên tán gẫu với anh ta như một người bạn, “Phim khi nào thì bắt đầu?”

“Còn nửa tiếng nữa.” Anh ta hơi căng thẳng, Kim Thu mỉm cười: “Phim tên gì ấy nhỉ?”

Anh ta nói tên phim, Kim Thu cười nói: “Tôi vẫn luôn muốn xem phim này, nhưng lại không có cơ hội.” Sự ung dung tự nhiên của cô cũng dần nhiễm sang Từ Triết, anh ta trở lại dáng vẻ của một người đàn ông an toàn đáng tin: “Tôi cũng vậy, tôi rất thích phim của đạo diễn này.”

Kim Thu mỉm cười lắng nghe, trời mới biết cô chưa từng nghe qua tên bộ phim đó bao giờ.

Rất bất ngờ, vai nữ chính là Quách Quỳnh, khác hoàn toàn với dáng vẻ hung hăng đêm đó, ánh sáng diêm lệ tỏa ra bốn phía, rất có khí chất, đúng là ngôi sao đang ‘hot’ hiện nay, có phong cách rất đặc biệt, Kim Thu cảm giác rằng đối với Quách Quỳnh trên màn ảnh, Lam Như Vân chỉ còn nước hít bụi.

Vệ Thiên Hành có phúc biết bao, đối mặt với một mỹ nữ như vậy, tinh thần hẳn cũng dao động, ý loạn tình mê. Nghĩ đến đây, Kim Thu bỗng cảm thấy vui vẻ, thật không ngờ cô vẫn có thể nhân nhả thoải mái được như vậy.

Đây là một bộ phim lãng mạn, người đến xem chủ yếu là tình nhân, một cặp tình nhân ngồi phía sau bọn họ không ngừng hôn nhau, sau đó lại phát ra những âm thanh khó nghe, Từ Triết nghiêng đầu, nghiêm túc cảnh cáo bọn họ: “Nơi công cộng, xin chú ý cử chỉ.”

Kim Thu ngẩn ra, ngay lập tức nở nụ cười, sau khi kết thúc phim liền nói với anh ta: “Ngày đó tôi thấy anh đứng trước cửa nhà, vẻ mặt nghiêm trọng, dọa tôi sợ muốn chết.”

Từ Triết hơi thẹn thùng, cứ như một người thiếu niên chưa trải sự đời, màu da anh tuy không trắng nõn như Bạch Tuyên nhưng lại có màu lúa mạch rất khỏe khoắn, anh không nói với cô, hôm đó cửa vừa mở, anh liền nhìn thấy một cô gái thanh tú, mặt mày trắng thuần ngược lên nhìn, tóc xõa tung, trong khoảnh khắc nhìn thấy thi thể, mặt cô bỗng trắng bệch không còn một giọt máu, anh ta liền sinh lòng cảm thông cùng ý muốn bảo hộ.

Hoàn toàn không ngờ đến sau đó còn có thể gặp lại, cô dừng cảm, một thân một mình đối phó với kẻ xấu hung ác, anh lại càng có thiện cảm với cô hơn, dưới sự ủng hộ của đồng nghiệp liền để lại số điện thoại cho cô.

Có thể hẹn được cô là một niềm vui bất ngờ, anh cảm thấy mỹ mãn, dự định cẩn thận phát triển lâu dài đoạn quan hệ này, vì vậy sau khi xem phim xong liền đưa cô về nhà, không dai dẳng theo sát, cũng không để nghị lên nhà uống chén trà.

Sự thận trọng này làm Kim Thu rất hài lòng, vì thế ấn tượng ban đầu của cô đối với anh không tệ.

Vừa về đến nhà, cô liền phát hiện bên trong rất sạch sẽ, Bạch Tuyên đứng ngoài ban công, bóng người cao to hơi cô đơn, Kim Thu bỗng cảm thấy không đành lòng: “Tôi về rồi.”

Anh quay đầu nhìn lại, vui vẻ ra mặt: “Em về rồi!” Sau đó xông đến ôm cô, tình cảm lưu luyến lộ rõ, “Nhớ em quá.”

Dưới ánh đèn, Kim Thu nhìn khuôn mặt anh chăm chú, thật sự rất đẹp, e rằng anh là người đàn ông xinh đẹp nhất mà cô đã từng gặp từ khi sinh ra, chắc hẳn ông trời đã vô cùng để tâm khi giao phó sinh mệnh cho anh, môi hồng răng trắng, nét bút nét họa, dường như bước ra từ tranh vẽ.

Cô nhẹ nhàng nói: “Hôm nay tôi đi ra ngoài với một người.”

Anh ‘à’ một tiếng, vẫn chưa hiểu hàm ý trong câu nói đó: “Chơi vui chứ, có nhớ anh không?”

“Là đàn ông.” Cô né tránh ánh mắt trong veo của anh, nói ra sự thực.

Anh dừng lại trong chốc lát, hỏi: “Hẹn hò sao?”

“Đúng vậy.”

“Anh ta thổ lộ với em rồi, hay đã cầu hôn rồi?”

“Là lần hẹn hò đầu tiên,” Kim Thu nhìn anh, cân nhắc lời nói, “Nhưng tôi có thể cảm giác được anh ta rất nghiêm túc, Bạch Tuyên, tôi đã hai mươi tư rồi, tuy chưa tính là gái ế, nhưng cũng đã bắt đầu suy nghĩ đến chuyện yêu đương kết hôn, anh hiểu ý tôi chứ?”

“Em muốn anh chết tâm.”

“Đúng.”

“Tại sao?”

“Nếu như...” Cô muốn nói, nếu anh là một người bình thường, em chắc chắn sẽ không chán chừ mà đồng ý để anh theo đuổi, nhưng cô không nói ra, vì điều này chẳng có chút ý nghĩa nào, “Không tại sao cả, Bạch Tuyên, không tại sao hết.”

Cô nói, mũi đột nhiên cảm thấy hơi cay, tuyến lệ nhanh chóng phân bố nước mắt, cô rầu rĩ: “Không tại sao, làm sao có nhiều tại sao như thế?”

Anh thấy vậy, lại đột nhiên nở nụ cười, ôm eo cô, cúi đầu hôn lên, môi cô rất mềm, anh lần này đã quen việc, đầu lưỡi quấn lấy lưỡi cô, dường như nghịch ngợm nô đùa, lại thỉnh thoảng trở nên triển miên.

Kim Thu không thể tin rằng mình vốn định cự tuyệt, nhưng lại không tự chủ được trầm luân trong nụ hôn của anh, cô vội vàng tránh khỏi vòng ôm, anh ngoan ngoãn nói: “Được rồi, không sao cả, nếu em muốn kết hôn, anh chắc chắn sẽ buông tay, nhưng trước đó, chúng ta làm một giao ước đi.”

“Gì cơ?”

“Anh sẽ ở bên cạnh em, mãi đến tận khi em kết hôn mới thôi.” Anh nhẹ giọng nói, “Em sẽ không biết người đàn ông này có kết hôn với em hay không, giữ lại một đường lui chẳng phải tốt hơn sao?”

Kim Thu nhủ mảy: “Thế sao được, đó không phải là chân đứng hai thuyền à?”

“Em cứ xem như anh là một tên biến thái quấy rối lấy em không buông là được.” Giọng điệu anh rất nhẹ nhàng, không hề có trở ngại tiếp tục sáp đến sạm sỡ cô, “Dù sao anh cũng rất biến thái mà.”

Anh giơ bàn tay đếm những hành vi ‘biến thái’ của mình: “Anh thích nhìn trộm em tắm, thích lấy nội y của em tự ‘an ủi’, còn thích sờ ngực em, anh thực sự là một tên biến thái.” Sau đó sâu sắc tự kiểm điểm bản thân, “Sao anh có thể biến thái như vậy nhỉ?”

“...” Kim Thu hoàn toàn bất lực trước anh, người đàn ông tự nói mình biến thái như vậy, cô nên biểu lộ gì cho tốt?

Vì vậy cô triệt để im lặng, dứt khoát không để ý đến anh, muốn vòng qua anh đi vào phòng, nhưng anh hơi ngăn lại, Kim Thu vốn cầm trong tay một cốc

nước dừa đá bào, bỗng nhiên bị va chạm, đương nhiên đổ xuống khắp nơi, trên váy cô cùng quần áo Bạch Tuyên đều dính đầy những vệt màu vàng.

Kim Thu dĩ nhiên không vấn đề, vừa vặn đến lúc tắm rửa thay áo ngủ đi ra, sau đó bảo anh vào thay đồ, anh ngoan ngoãn đi vào, cuối cùng khóa thân chạy ra.

Đây thật sự là ***, Kim Thu kinh ngạc đến ngây người: “Anh làm gì vậy?” Hai gò má cô nóng lên, anh chỉ vào chính mình, rất vô tội nói: “Anh không có quần áo để thay.”

Cũng đúng, Kim Thu ném một chiếc khăn tắm qua, anh lại bắt đầu giờ trò, lễ trắng khí hùng nói: “Anh là tên biến thái mà, anh thích khóa thân!”

Kim Thu tức giận: “Nếu anh dám khóa thân thì vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt tôi!” Lúc này anh mới bắt đầu đi cầm khăn tắm vòng quanh eo, lộ ra lồng ngực lồ lộ.

Kim Thu lần đầu tiên nhìn thấy, phát hiện vóc người anh thật sự rất tốt, thuộc về loại hình tráng kiện, bắp thịt rắn chắc nhưng không làm người ta cảm thấy thô kệch, lúc trước cô vẫn nghĩ Vệ Thiên Hành có phúc lớn bao nhiêu mới quen được Quách Quỳnh, bây giờ mới cảm thấy phúc phận của mình cũng tốt không kém, trong nhà mỗi ngày đều sẽ có một mỹ nam lúc ẩn lúc hiện, còn tình nguyện cho cô tùy ý sờ mó miễn phí.

Nhất là vào lúc này khi anh đang nằm trên chiếc đệm dưới sàn nhà, nhìn từ góc độ của Kim Thu hoàn toàn không bỏ sót lại chút gì, vai rộng eo hẹp, vóc người chuẩn đến không thể chuẩn hơn, hoàn toàn không phù hợp với tướng mạo khá nhu hòa của anh.

Điều hòa vẫn hoạt động, Kim Thu đang đọc tiểu thuyết say mê, bỗng nhiên ‘xoạch’ một tiếng, bóng đèn trên đỉnh đầu vụt tắt, cô khó hiểu ngẩng đầu: “Sao thế này?”

Nhìn lại, điều hòa cũng ngừng nốt, Bạch Tuyên hỏi: “Có phải cầu chì đứt rồi không?”

“Cũng có thể.” Kim Thu lo lắng, “Tôi không biết sửa.”

“Anh biết.” Bạch Tuyên kéo ghế đứng lên, bảo Kim Thu phụ trách đưa đồ nghề, cô hỏi: “Sao rồi?”

Bạch Tuyên nói: “Đúng là đứt.” Thật ra anh hoàn toàn không biết sửa cầu chì. . . Có điều chuyện này nếu nói ra liền xong đời, vì vậy anh giả vờ nghiên cứu một lúc, phát hiện mình nên biểu lộ ra gì đó, đành xoay người lại: “Em giúp anh chiếu sáng một chút đi, nhìn không rõ lắm.”

Kim Thu cầm di động chiếu cho anh, cuối cùng cánh tay không cẩn thận trượt qua, khăn tắm vòng quanh eo anh liền rơi xuống, Kim Thu bị thứ rơi vào mặt dọa hết hồn, đến khi nhìn rõ ràng, suýt chút ném vỡ mắt điện thoại, cô muốn nói chuyện, thế nhưng khi thấy anh đang hết sức chuyên chú nghiên cứu vấn đề cầu chì, liền nhịn không nói ra.

Nhưng không biết vì sao, cô hơi không khác chế được lòng hiếu kỳ, muốn xem hình dạng ‘vị trí kia’ của đàn ông rốt cuộc ra sao, thương thay cô đã lớn như vậy, nhưng chưa hề động vào bất kỳ hình ảnh ‘đặc biệt’ nào, đây vẫn là lần đầu tiên quan sát.

Cô dù sao cũng hơi dè dặt, chỉ dám dùng khoeo mắt liếc một chút, cố gắng bày ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, Bạch Tuyên đã sớm phát hiện, thế nhưng anh biết rõ, nếu anh mở miệng, cô nhất định sẽ quay đi chỗ khác, Kim Thu là một cô gái bảo thủ như thế, vì vậy anh hoàn toàn làm như không biết, eo lại hơi dùng sức, nghiêng người sang bên cạnh để cô nhìn rõ hơn.

Nhưng đến cùng do trong lòng có suy nghĩ, cơ thể liền sẽ không tự chủ biểu lộ ra, Bạch Tuyên nhân cơ hội cô chưa phát hiện, ừ ừ gãi nhói nói trước: “Hình như không sửa được rồi.”

Đương nhiên Kim Thu không trách anh: “Vậy thì thôi, ngày mai tôi tìm người đến sửa.”

Anh không nói nhiều, trở lại phòng ngủ với Kim Thu, trong phòng vẫn còn khá mát mẻ, Kim Thu xua đi những suy nghĩ đen tối trong đầu, hy vọng có thể ngủ sớm một chút, nhưng sau khi điều hòa ngừng hoạt động, nhiệt độ trong phòng tăng lên nhanh chóng, cô mở cửa sổ, thấy gió thổi vào cũng hấp hấp bèn đi tìm một cây quạt, nhưng vẫn cảm thấy rất nóng.

Bạch Tuyên nằm dịch sang, cọ cọ người cô: “Ôm anh ngủ là được.” Anh tồn tại như một hồn ma, cả người rất mát mẻ.

Kim Thu do dự, nếu cô nhớ không lầm, lúc này vừa muốn làm anh hết hy vọng kia mà, sao bây giờ lại biến thành tình cảnh như vậy? Chuyện này rất không khoa học!

Cô đang suy nghĩ, Bạch Tuyên liền tập kích đến, anh vừa sắp qua, cô liền cảm thấy mát mẻ, da mặt Kim Thu mông, rất ngại đồng ý, liền dứt khoát ngầm thừa nhận.

Bạch Tuyên đã vô cùng hiểu tính cách của cô, liền chủ động để cô dựa vào lồng ngực mình, Kim Thu cứng ngắc một chút, sau đó tự nhiên lên, thật sự quá thoải mái, quả thực giống đang ngủ bên cạnh một tảng băng, lại không rét thấu xương như băng bình thường, từng đợt mát mẻ xuyên thấu vào người, vô cùng thoải mái.

Thế nhưng ngược lại, Bạch Tuyên phải ngậm đắng nuốt cay, anh cảm giác được trên ngực mình có hai luồng mềm mại tựa vào liền rục rà rục rịch, lại sợ dọa đến Kim Thu, nhìn một lúc lâu, khó chịu đến sắp hỏng, nhưng cô yên lặng ngủ bên cạnh mình là điều anh tha thiết mơ ước, liền quyết định không dám làm ra bất kỳ cử động gì làm cơ hội hiếm hoi vụt và mới có được này vụt mất.

Vì vậy anh nhắm mắt lại thôi miền chính mình, nhưng nửa tiếng sau liền bị kịch phát hiện, vô dụng, không hề có chút tác dụng nào.

Anh rõ ràng là một con ma, vì sao lại có phản ứng sinh lý như người bình thường được nhỉ? Bạch Tuyên tức giận nghĩ, nếu không vì thế, không chừng anh đã sớm thu được cô vào tay, chưa đến nỗi xảy ra mấy chuyện xấu hổ trước đây.

Sao anh lại không nhìn nổi thể này!

Bạn đang đọc truyện *Ly Hồn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Trong Khu Nhà

Kim Thu ngủ một giấc thật ngon, an an ổn ổn, cực kì thư giãn, không thể thoải mái hơn, buổi sáng thức dậy liền nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của anh, vô cùng vui tai vui mắt.

Tâm trạng cô không tệ, Bạch Tuyên nâng hai mắt gấu trúc lên, muốn nói lại thôi, oan ức chết mất, Kim Thu nhìn hai mắt anh, hỏi: “Anh sao vậy?”

“Hu hu,” Bạch Tuyên ôm vai cô khóc lóc kể lể, “Anh cả đêm không ngủ.”

Kim Thu nhủ mày, anh tiếp tục khóc: “Vợ, có phải đêm qua em mơ thấy gì ‘xấu hổ xấu hổ’ đúng không?” Một lúc sau Kim thu mới rõ ràng ý của anh, cả người ngay lập tức cứng đờ, đêm qua mơ thấy gì cô thực sự đã hoàn toàn không nhớ rõ, chỉ nhớ đó là một giấc mơ rất đẹp.

Chẳng lẽ cô thật sự mộng xuân? Từ trước tới nay đây là lần đầu tiên đó! Cô ghen hòng không trả lời được, nhưng miệng lại không chịu thua: “Anh nói bậy!”

“Anh nói bậy hồi nào,” Bạch Tuyên u oán nhìn cô, “Đêm qua em ngủ thẳng đến nửa đêm bỗng dưng quay sang cọ cọ người anh, em xem, đây là chứng cứ!” Anh túm lấy một bàn tay cô kéo xuống phía dưới sờ sờ, tay Kim Thu chỉ cảm thấy cực nóng, anh cũng đã nhìn không được, nói khê: “Anh muốn nhìn, nhìn đến hơn nửa đêm, cuối cùng em vẫn cứ sờ anh, chân còn gác lên eo anh, hu hu vợ à, em không mặc nội y, ngực em mềm như thể anh thật sự không nhìn được đâu!”

Nếu đưa Bạch Tuyên vào một trang truyện tranh, nhất định sẽ là hình ảnh của một nàng dâu nhỏ, cắn khăn tay đón gió roi lệ, đáng vẻ đáng thương này làm Kim Thu hơi ngưng ngừng: “Thật sao?” Cô cẩn thận dịch ra một khoảng cách, “Ngại quá.”

“Em còn không cho anh tự giải quyết.” Anh dầm lệ, “Không được làm, mười cực hình tàn khốc nhất thời Mãn Thanh cũng không có cái nào tàn khốc như thế.”

Lúc này Kim Thu mới nhớ trước đây cô đã từng đe dọa không cho phép anh tiếp tục làm chuyện đó nữa, nếu không cô sẽ trở mặt, không ngờ chớp mắt đã lâu như vậy, anh lại nghe lời rồi sao? Nhưng bây giờ ngẫm lại một chút, việc này thật sự có vẻ hơi vô đạo đức, đàn ông ai cũng đều có vài ‘sự cố’ mà, cô vội vàng nói: “Không sao rồi, bây giờ anh đi đi.”

Anh được đà lần tới, không chịu bỏ qua: “Không được, nó không giống em, không có tác dụng.”

Kim Thu hoảng sợ: “Cái gì?”

“Là em làm anh khó chịu, em phải giúp anh.” Anh trở mình, mặt đối mặt với cô, Kim Thu nhìn hàng mi thật dài hơi rung của anh, bờ môi phớt hồng, óng ánh trơn bóng, thỉnh thoảng lại lộ ra đầu lưỡi, đáng vẻ vô cùng mê người.

Cô cảnh giác: “Đừng có mơ, em muốn rời giường rồi, tránh sang một bên.”

Anh không chịu buông tay, buột miệng nói ra hết chuyện hôm qua, đúng là không thể giữ được bất kỳ bí mật gì: “Không phải hôm qua em còn lên nhìn nơi đó của người ta sao.” Anh ngưng ngừng, “Bây giờ chỉ chơi một lúc thôi mà, vui lắm.”

Kim Thu đã sớm ngây người, nhớ đến chuyện tối qua, mặt ngay lập tức đỏ lựng, há hốc mồm: “Anh, anh” cô ‘anh’ nửa ngày, đến khi không nói được gì nữa, liền dứt khoát quay lưng, “Em không quan tâm đến anh nữa.”

Bạch Tuyên cuống lên, ôm eo cô lần một vòng, thấy Kim Thu trừng mắt, anh liền cò kè mặc cả: “Dù sao em cũng mơ thấy chuyện ‘xấu hổ’, xem như tiếp tục nằm mơ đi, được không?”

Kim Thu chăm chú nhìn anh một lúc, ung dung thông thả nói: “Nhưng là em mơ thấy mình cầm roi quất anh.” Cô liếc, “Hoàn toàn khác với chuyện anh muốn.”

“Hả, cái gì vậy.” Anh thất vọng bỏ xuống, chạy ra khỏi phòng, Kim Thu chưa kịp thở phào nhẹ nhõm liền thấy anh cầm một chiếc thắt lưng của cô đi vào, bỏ trở lại giường, cung kính nói: “Đến đây đi chủ nhân.”

“...” Đây là logic gì vậy? Kim Thu hoàn toàn kinh ngạc đến ngất người.

Anh mang theo vài phần ngại ngùng: “Thì ra vợ thích chơi trò này, tuy rằng anh chưa từng thử qua, nhưng anh sẽ rất nghe lời, đến đây đi, đừng khách sáo.”

Kim Thu giật lấy cái thắt lưng ném sang một bên: “Anh mới thích chơi đấy, em rất bình thường, đi xuống, em muốn rời giường!” Cô thẹn quá hóa giận, không hề nghĩ tới anh sẽ làm như thế, lại nghe anh tha thiết mong mỏi: “Thật sự không muốn đánh anh sao, anh sẽ rất ngoan mà.”

“Em thật sự thật sự thật sự không hề có một chút hứng thú!” Kim Thu đẩy anh ra, chạy trốn chết.

Bạch Tuyên lại đuổi theo cọ xát cô một lúc, cuối cùng vẫn phải tiếc nuối mà tự mình đi giải quyết, sau đó mếu máo nói với cô: “Vợ thật đáng ghét, sờ một chút cũng không lỗ gì, đã được sờ trắng trơn lại còn miễn phí mà.”

Nhưng Kim Thu cảm thấy, chuyện như vậy có một ít có hai, chẳng phải lúc đó cô không cách nào kiềm chế được đón nhận nụ hôn đó của anh sao, sau này phòng chừng sẽ rất khó mà cự tuyệt nữa, chuyện hôm nay nếu như mở một con đường, nhất định chẳng bao lâu sau cô sẽ cùng anh lăn trên giường mất thôi.

Đạo phòng tuyến cuối cùng này phải bảo vệ thật tốt, cô không muốn ngờ ngợ ngạc ngạc bị anh dụ đi mất — nói thật, Bạch Tuyên rất biết dụ dỗ, đã sớm nhìn thấu tâm trạng tính cách của cô, tuy ngẫu nhiên sẽ có mấy lần vô tình làm cô nổi giận, nhưng cuối cùng cô vẫn nhịn xuống, dần dần đã không còn bất kỳ phòng bị nào với anh.

Nếu cứ tiếp tục như vậy... Ai...

Hiếm khi được rảnh rỗi, Kim Thu mở tủ lạnh, suy nghĩ bữa trưa nên ăn gì, tủ lạnh trong nhà đã không còn bao nhiêu thứ, mọi khi cứ cuối tuần Kim Thu đều sẽ chỉ tùy ý ăn một chút, nấu mì hoặc rang cơm với trứng, ăn những thứ đơn giản không thể đơn giản hơn, vì vậy khả năng nấu nướng của cô vẫn luôn giậm chân tại chỗ.

Thế nhưng Bạch Tuyên biết rõ những nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh hơn cô: “Vợ, bữa trưa ăn trứng rán hành, canh trứng cà chua với sườn xào chua ngọt được không?”

“... Em không biết làm” Kim Thu xấu hổ thừa nhận mình không thể làm được những món có độ khó cao như vậy.

Bạch Tuyên chớp chớp mắt: “Anh biết làm mà, em cứ đi chơi là được, anh nấu xong sẽ gọi em”

“À, không sao đâu.” Kim Thu nhận ra mình đã rất lâu chưa vào bếp, bên trong được dọn dẹp sạch sẽ, cô đang gạo chuẩn bị nấu cơm, lại hơi do dự: “Anh... có ăn được thức ăn không?”

Bạch Tuyên lúc giống người lúc giống ma, chuyện này hoàn toàn không thể đoán được.

“Ăn thức ăn?” Anh hơi suy nghĩ, “Có lẽ chỉ ăn được những thứ em đã ăn qua.”

Kim Thu cả kinh: “Tại sao?”

“Không biết.” Anh thần nhiên nhìn lại cô, “Anh không biết vì sao lại đi theo em, vì sao có thể giống người khi ở trước mặt em, nhưng anh thích em, vậy là được rồi, đúng không?”

Kim Thu: “Cà chua có phải rửa qua hay không?”

“Để anh để anh.” Bạch Tuyên tự mình ôm lấy mọi việc từ nhặt rau, thái thức ăn, nấu canh, Kim Thu quan sát kỹ, phát hiện động tác của anh rất thành thạo: “Trước đây anh biết nấu cơm sao?”

Bạch Tuyên chần chờ một lúc: “Hình như không, anh học ở tầng dưới.”

“Tầng dưới?”

“Phải, lúc trước em không ở nhà, anh thấy em chỉ luôn ăn bên ngoài nên muốn học, bác gái dưới lầu nấu ăn rất ngon, anh đứng bên cạnh học theo, còn một gia đình nữa hình như đến từ Quảng Đông, anh đã học được tay nghề hầm canh của bọn họ rồi.” Bạch Tuyên vô cùng đắc ý, “Vợ à, anh rất thông minh đúng không?”

Kim Thu thật sự rất bất ngờ: “Ý của anh là, trước đây anh không biết nấu cơm, mới đi học từ chỗ người ta hay sao?”

“Đúng vậy, xem một lần là nhớ, rất dễ mà.” Anh nói, thái thịt thành từng miếng, vô cùng tỉ mỉ.

Kim Thu thật sự khâm phục anh: “Nấu ăn là nhờ vào năng khiếu, cho dù em đã nhớ kỹ công thức cùng gia vị, cũng vẫn không thể nấu ngon được.”

“Không sao, có anh rồi.” Anh an ủi cô.

Lúc bọn họ đang nói chuyện, dưới lầu đột nhiên truyền đến tiếng mắng chửi, là âm thanh tan nát cõi lòng của một người phụ nữ: “Anh đánh chết tôi đi, tôi không thể chịu đựng được nữa!”

Kim Thu bị dọa nhảy dựng lên: “Chuyện gì vậy?”

“À, người đàn ông của cô ta trật đường ray đi tìm tiểu tam, thừa dịp cô ta đi công tác liền mang tiểu tam về nhà, hẳn là bị tóm gọn rồi.” Bạch Tuyên đánh trống, qua loa nói.

“Sao anh biết?”

“Đây đâu phải lần đầu tiên, mọi người ai cũng biết chuyện này mà.” Bạch Tuyên thần bí bổ sung thêm một câu, “Hơn nữa anh tận mắt thấy, đứa bé của bọn họ chỉ mới một tuổi, vẫn khóc trên giường, bọn họ cũng không thèm để ý.”

Kim Thu bị tin tức này dọa hết hồn: “Cái gì, người đàn ông kia ngay lúc vợ vừa sinh xong không bao lâu liền đã ngoại tình rồi sao?”

“Không, đã là một đoạn thời gian trước rồi, nhưng vì lúc đó người phụ nữ kia mang thai, sau đó lại phải cho con bú nên không thể ly hôn, vì vậy liền kéo dài đến bây giờ.” Bạch Tuyên rõ mấy tin bất quá này như lòng bàn tay.

Kim Thu ra sức chửi rủa: “Tên khốn nạn!”

“Hừm,” Thấy cô có hứng thú, tinh thần Bạch Tuyên tỉnh táo hơn, liền bắt đầu tỉ mỉ kể hết cho cô một lần về những người trong khu nhà, nơi cô ở là lầu 2 phòng số 3, một tầng có ba nhà, số 1 đối diện là nơi vụ án giết người xảy ra, bây giờ vẫn đang để trống, số 2 sát vách là nhà của một bà cụ, tính tình rất quái lạ, Kim Thu vẫn chưa từng nói chuyện với bà ấy.

Lầu dưới phòng số 1 là gia đình Quảng Đông biết nấu canh, số 2 là đôi vợ chồng đang cãi nhau, còn rất nhiều người khác Kim Thu chỉ quen sơ, không biết quá nhiều.

Nhưng Bạch Tuyên rõ ràng không như vậy: “Lầu ba có một giáo viên tiểu học, hình như chồng cô ta mất sớm, vô cùng nghiêm khắc với con trai, bình thường nó vẫn bị cô ta bắt làm bài tập đến 12 giờ đêm... Lầu năm có một đôi đồng tính, nhưng bọn họ giấu rất kín, người ta vẫn cho rằng họ chỉ là bạn thuê cùng phòng, có người nói là bạn thời đại học, chỉ có điều đôi lúc sẽ cãi nhau...”

“Sao anh biết rõ vậy?” Kim Thu bất ngờ, đồng thời hơi nghi hoặc, “Lẽ nào... anh thích nhìn trộm à?”

Bạch Tuyên đỏ hỏn hợp trúng vào chảo đề răn: “Ồ, em đùa gì thế, đương nhiên là người ta lo lắng cho em mà, nhờ đâu quanh em có người xấu thì làm sao?”

Từ khi xảy ra chuyện lần trước, Bạch Tuyên thừa dịp cô không có nhà liền quan sát toàn bộ tất cả những gia đình xung quanh.

Yêu cô thì phải nói ra! Bạch Tuyên rút cuộc lại tìm được thêm được một cơ hội để bày tỏ lòng mình: “Vợ à, anh rất lo lắng cho em.”

Kim Thu im lặng một lúc: “Anh thật sự không nhìn trộm người ta tắm đấy chứ?”

Đương nhiên không có! Anh vô cùng oan ức, nhưng lúc vừa muốn thốt lên liền nhớ có người đã từng nói, lời như vậy không thể trực tiếp nói ra, vì vậy anh hơi suy nghĩ, đổi lại một kiểu giọng điệu nhiệt tình khác: “Vợ à, em tiểu yêu tinh này, anh sao có thể quan tâm đến người khác chứ!”

“Phụt!” Kim Thu bị câu nói này dọa đến ngây người, anh còn tỏ ra đáng yêu ‘meo’ một tiếng, “Anh vẫn nên như trước đây thì tốt hơn.”

Cô đã quen nghe anh nói chuyện không thèm suy nghĩ, tuy thỉnh thoảng sẽ nói ra mấy lời làm cô nội thương, nhưng dù sao vẫn tốt hơn dùng mấy lời thoải mái của nam chính bá đạo như thế này, lần sau nếu lại nói mấy câu như ‘Em thật đẹp, ngay cả khi đi cả mẹ đến cũng đẹp’, phỏng chừng cô sẽ thổ huyết bỏ mình.

Bạch Tuyên thấy cô không thuận theo liền biết mình đã dùng sai biện pháp, ảo não nói: “Được rồi, anh chỉ thích nhìn em tắm thôi, không thích nhìn người khác.”

Bình thường hơn nhiều rồi. Kim Thu vui mừng, lần đầu tiên không nổi trận lôi đình khi nghe anh nói mấy câu như vậy.

Bữa trưa đã làm xong, Kim Thu ngồi trước bàn nhỏ, tuy đối mặt với ba món đầy đủ ‘sắc, hương, vị’, cô lại có cảm giác ăn không vô, nguyên nhân không gì khác ngoài việc anh yên lặng ngồi một bên tha thiết mong chờ nhìn, lại không thể ăn, Kim Thu cảm thông nhìn anh: “Không ăn được sao?”

Anh u oán nhìn cô một cái: “Anh không đói.”

Nhìn ánh mắt vô cùng đáng thương kia... lòng Kim Thu mềm nhũn, gấp miếng sườn xào chua ngọt cắn một cái, sau đó đút cho Bạch Tuyên, anh vui vẻ nghiêng đầu, gặm gặm nhai nhai, thiếu điều lăn vào lòng cô: “Hu hu ngon quá, cảm ơn vợ.”

“... Đây là anh làm được không hả?” Kim Thu co rút khóe miệng, “Còn nữa, không được gọi em là vợ.”

Câu nói sau anh lựa chọn hoàn toàn không đếm xỉa đến.

Chương 18: Khẩn Trương

Sau khi ăn cơm trưa, Kim Thu nằm trong phòng bật điều hòa đọc sách, Bạch Tuyên thử đến gần nhìn, kinh hãi đến biến sắc, lúc này cô không đọc tiểu thuyết online, mà là tiểu thuyết cổ đại vô cùng trang trọng, cuối cùng khi nhìn kỹ, anh lại khiếp sợ hơn, quyển sách cô đang cầm rõ ràng là một truyện trong tập ‘Tiển đăng tân thoại’ (1) – Lục y nhân truyện (Truyện cô gái áo xanh).

(1) Tiển đăng tân thoại – Cù Hựu: được viết vào khoảng Hồng Võ thập nhất niên, tức 1378, gồm bốn quyển, hai mươi truyện. Phần lớn những truyện trong Tiển Đăng Tân Thoại đều lấy ma quỷ quái dị, hôn nhân tình yêu, làm đề tài phản ánh những hiện thực xã hội hắc ám, hủ bại dưới triều nhà Nguyên, cũng như chống lại những điều vô lý trong chế độ hôn nhân phong kiến cũ. Nhưng Tiển Đăng Tân Thoại lại mạnh dạn tuyên dương tư tưởng ‘Trung, Hiếu, Tiết, Nghĩa’ và những phong tục mê tín quỷ thần. Một số truyện có màu sắc nhân quả báo ứng của nhà Phật.

Vai nữ chính phóng khoáng nhiệt liệt theo đuổi tình yêu, đây là bộ truyện võ thuật rất thông thường, nhưng thân phận của nàng ta lại là... ma nữ, cùng với mối tình dang dở giữa người và ma.

Kim Thu luôn cảm thấy gần đây mình rất hay trông thấy những loại chuyện cầu huyết thể này, sức tiếp nhận của mọi người đối với chuyện tình giữa người và ma đã cao đến vậy rồi sao?

Thế giới này thật làm cho người ta tuyệt vọng.

Bạch Tuyên kéo kéo ngón tay cô: ‘Vợ.’

‘Ai là vợ anh.’ Kim Thu đã hoàn toàn không còn bất kỳ lời nào đối với công lực mặt dày mảy dạn của anh, Bạch Tuyên lại không chịu đổi giọng, vẫn gọi đến thuận miệng vui sướng: ‘Vợ à, để ý đến anh đi mà.’

Kim Thu buông sách xuống, bắt đầu nhìn anh: ‘Anh rảnh rồi quá nhỉ? Còn em thì khó khăn lắm mới có được một ngày cuối tuần hiếm hoi này đây.’ Anh ngồi khoanh chân bên cạnh cô, đầu đặt trên tay vịn bên ghế cô đang ngồi, Kim Thu nhắc tay là có thể sờ được đầu anh, càng nhìn càng thấy như mình đang nuôi một chú chó cỡ lớn.

Anh ngẩng mặt lên, vô cùng đáng thương nói: ‘Nhưng ngày nào anh cũng một mình chờ em về, không ai nói chuyện với anh cả.’

Kim Thu bỗng dừng nhớ đến một câu nói, ‘em có rất nhiều bạn bè, nhưng anh chỉ có em’. Được rồi, anh quả nhiên ngày càng giống một chú chó ngoan hiền, phải biết rằng Kim Thu thích nhất là chó, cô không kìm được, liền sờ đầu anh, chất tóc rất tốt, vô cùng mềm mại, nhưng cô lại thấy khó hiểu: ‘Anh cho em sờ đầu sao?’

Không phải có câu nói, ‘Đầu đàn ông và mông phụ nữ là không thể sờ loạn’ sao?

Anh cười híp mắt, đáng vẻ vô cùng hưởng thụ: ‘Anh thích em sờ anh mà, sờ chỗ nào cũng thích.’

‘Đầu lại toàn mấy chuyện lưu manh.’ Kim Thu cảm hận, ‘Anh có thể nghĩ sang những chuyện khác không hả?’

Anh thành khẩn nói: ‘Không thể, anh nghĩ tới nghĩ lui chỉ toàn là em, nghĩ đến em, anh sẽ...’ Cuối cùng thì anh cũng thông minh hơn, không nói hết suy nghĩ của mình ra.

Kim Thu giải cảm anh, càng sờ càng thích, làn da này đúng là không phải chỉ tốt bình thường: ‘Vậy anh nghĩ thì nghĩ đi, nói ra là muốn chọc giận em sao?’

Anh rất ngoan ngoãn: ‘Vậy sau này anh sẽ không nói.’

Thật nghe lời, lại đáng yêu như thế, lòng Kim Thu liền bị ánh diễm huyết, không nỡ buông tay, anh đương nhiên vô cùng vui vẻ được gần gũi cô, dốc sức lợi dụng vẻ ngoài của mình, tỏ vẻ đáng yêu: ‘Vợ à, em ngồi lâu sẽ rất mỏi, anh xoa bóp vai cho em được không?’

Ngồi văn phòng một thời gian dài khó tránh khỏi sẽ nhức eo đau lưng, tay nghề của Bạch Tuyên lại không tệ, ra sức xoa bóp cho cô, vô cùng thoải mái.

Sau đó cô liền từ ngôi chuyển sang nằm nhoài trên sofa, Bạch Tuyên thừa cơ lần tới: ‘Vợ à, em mặc quần áo anh không tiện...’

‘Đừng có mơ.’

Nhưng có lúc Kim Thu sẽ nghĩ, bọn họ cô nam quả nữ cùng ở trong một gian phòng, hôn đã hôn rồi, cũng cùng giường cùng gối luôn rồi, anh lại còn nấu cơm, rửa bát, giặt đồ cho cô, có thể nói chỉ thiếu việc ‘lăn’ trên giường nữa thôi là thành cuộc sống của một đôi vợ chồng bình thường.

Nhưng sự bài xích sâu trong nội tâm cô là thế nào? Kim Thu cũng tự phi nhủ chính mình vừa già mồm lại vô liêm sỉ, trắng trợn chiếm tiện nghi của người

ta, trong đầu lại muốn cùng người khác yêu đương kết hôn.

Cô không phải người thích bắt cá hai tay mà, sao bây giờ lại trở thành như vậy?

Cứ tiếp tục như thế... Kim Thu thầm thở dài, cứ giả làm đã điều đi, trốn được ngày nào thì tốt ngày nấy, tình cảm này quá mức phức tạp, cô không xử lý được.

Chạng vạng, cuối cùng khi trời cũng xem như mát mẻ hơn một chút, Kim Thu cầm túi xách ra ngoài mua sắm, đồ trong nhà đã không còn nhiều, Bạch Tuyên từng bước từng bước đi theo sau cô.

Lúc này là chiều hạ gió mát hiu hiu, sắc trời đã dần tối lại, có những cụ già dắt chó đi dạo, cũng có những đôi tình nhân nhỏ tay trong tay bước chậm, Kim Thu đi được một lúc, thuận tiện mua một cây kem ốc quế ở quầy bán đồ ăn vặt, cắn mấy miếng lại nghĩ thầm, ầy chết, cô đau bụng kinh, đang trong những ngày không nên ăn đồ ăn lạnh như vậy, dù là mùa hè cũng không được.

Thế nhưng lúc này mới chỉ ăn được mấy miếng, cô vừa do dự, liền thấy anh thừa dịp người đi đường xung quanh không chú ý, ngoạm một cái cắn hết nửa cây kem, nếu không vì sợ bỗng dưng bật cười giữa đường sẽ bị cho là thần kinh, Kim Thu thật sự rất muốn cười lớn.

Đáng yêu chết mất. Lòng cô mềm mại, giờ cây kem lên, cô ăn một miếng, anh ăn ba, bốn miếng, rất nhanh đã giải quyết hết.

Cuối tuần, trong siêu thị rất đông, có trẻ con nghịch ngợm chạy tới chạy lui, Kim Thu đẩy xe lựa đồ, mua một gói mút quả lớn cùng sô cô la, ăn những thứ có hàm lượng đường cao này rất dễ béo phì, nhưng cô lại rất thích ăn ngọt vào những lúc mệt mỏi, mùi vị ngọt ngào dễ dàng khiến người ta quên mọi buồn phiền, cố gắng vui vẻ trở lại.

“Lại béo thêm ba ký rồi.” Sắp xếp đồ vật vào xe đẩy, Kim Thu thở dài, anh mỉm cười: “Em không béo, sờ vào rất thoải mái.”

“...” Kim Thu vờ như không nghe thấy, mua thêm bánh mì, yến mạch, nghe nói buổi sáng ăn cháo yến mạch có thể giảm béo, không biết có thật hay không.

Đến chỗ bán lương thực mua chút thức ăn phụ cùng vài loại đậu, bổ sung dưỡng chất cho tóc, trước áp lực công việc to lớn, tóc Kim Thu rụng rất nhiều, thưa đến mức không đủ để đẩy một cây lược.

Sữa bò là không thể thiếu, lại mua chút hoa quả, Bạch Tuyên nhắc cô: “Sữa tắm của em hết rồi.”

Lại mua thêm sữa tắm, kem dưỡng da,... Đến lúc thanh toán, Kim Thu nhìn ví tiền của mình mà thở dài thườn thượt, may mà gần đây được tăng lương, nếu không tháng này chắc sẽ vô cùng túng thiếu.

Thế này cũng xem như xong, hôm nay mua nhiều đồ linh tinh, không ít thứ rất nặng, Kim Thu ôm không được bao lâu liền cảm thấy cánh tay đau nhức, anh đi đến, đỡ lấy túi cho cô, tuy cô cảm thấy đồ vật vẫn còn trên tay mình nhưng chúng đã nhẹ hơn rất nhiều.

Kim Thu nhớ đến một bộ truyện tranh đã từng đọc trước đây, trong đó nói, ‘vì sao tôi có thể xách những món đồ vô cùng nặng được nhỉ, bởi vì tôi có một người bạn trai vô hình’.

Một cô gái sống độc thân nhất định sẽ gặp đủ loại vấn đề, ví dụ như bóng đèn hỏng không có ai thay, bồn cầu hỏng không có ai sửa, cho dù trời nóng hay lạnh, chuyện gì cũng phải tự làm, bởi vì khi sống một mình bên ngoài, không ai có thể giúp bạn, chỉ có tự mình chăm sóc bản thân.

Những lúc tan tầm trở về rất mệt cũng không có nước ấm để uống, phải tự gắng gượng đi nấu, như lần trước đi cả đến cô đau đến chết đi sống lại, cuộn mình trên giường rùng rã một ngày, không có sức lực đun nước nấu cơm, đành chịu đói chịu khát như thế cả một ngày.

Đủ loại khó khăn, không thể nói thành lời.

Thế nhưng lần đó, anh nấu nước đường đỏ cho cô, thay cô xoa bụng, tuy sau đó cô vẫn ném chuyện này ra sau đầu, nhưng nửa đêm khi ngủ mơ, vẫn sẽ nhớ tới lần cảm động ấy.

Anh nói đúng, đây là nước ầm lược ếch xanh, ngoài việc không còn e ngại gì nữa, Kim Thu chỉ cảm thấy, nếu ai có thể mang trái tim cô từ bên cạnh anh đi, người đó chắc chắn là người ngoài hành tinh... Một chiều này thật sự rất chuẩn xác!

“Ồ.” Đột nhiên anh lên tiếng, “Người phụ nữ kia muốn nhảy lầu sao?”

Kim Thu theo bản năng ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một cô gái đứng trên sân thượng, cô hơi híp mắt, bỗng phát hiện trong lòng cô ta còn ôm một đứa bé.

“Là người hôm nay cãi nhau ở lầu dưới.” Bạch Tuyên nhỏ giọng nói cho cô.

Kim Thu cắn môi nhìn một chút, thấy dưới lầu đã có mấy người tụ tập, hùng hùng hổ hổ, than trời trách đất:

“Con gái của tôi, làm sao khổ như vậy chứ!” Đó là mẹ của người phụ nữ kia, nước mắt nước mũi đầy mặt ngồi dưới đất gào khóc.

Một người phụ nữ trung niên khác chỉ thẳng vào mũi bà ấy cố sức chửi mắng: “Con gái của bà muốn chết thì thôi, sao còn ôm theo cháu tôi chứ!”

Hai câu đủ để giải thích tất cả, Kim Thu ngửa đầu nhìn người phụ nữ đang trong tình trạng không ổn định ở trên, lại nhìn xung quanh một chút, mọi người đều đang xem trò vui, cô liền thờ dài, gọi điện thoại: “A lô, 119, nơi này có người nhảy lầu, phiền các anh tới đây một chút.”

Mấy phút sau, đội phòng cháy chữa cháy hò hét mà tới, Kim Thu không muốn tiếp tục nhìn, liền quay người trở về nhà, lúc đi đến nửa bậc thang bỗng cảm thấy túi đồ đột nhiên trở nên nặng trĩu, cô suyt chút té nhào, sau khi ổn định lại mới phát hiện, hình như không thấy anh đâu nữa.

Kim Thu chưa kịp tức giận, anh lại xuất quỷ nhập thần hiện ra, một lần nữa đỡ túi đồ cho cô, “Sao vậy?” Cô hỏi, anh hơi chột dạ, ấp a ấp úng nói: “Không, không có gì.”

Nhìn dáng vẻ gấu gấu giém giém của anh, Kim Thu giận mà không có chỗ phát tiết, nhưng cô lại cảm thấy mình không có quyền gì để tức giận, vì vậy hừ lạnh, thẳng thắn không quay đầu lại mà đi.

Không nói đúng không, vậy anh vĩnh viễn không cần phải nói nữa!

Cô thờ hờn hờn trở về phòng đóng cửa lại, cho dù anh dây dưa thế nào, cô cũng làm như không thấy! Bạch Tuyên hoàn toàn há hốc mồm.

Vừa nãy vẫn còn tốt mà, sao đột nhiên lại trở mặt thế này: “Vợ à sao em không để ý đến anh?” Anh ngồi xồm cào cửa ngoài phòng ngủ, “Vợ ơi vợ ơi, cho anh vào đi.”

Kim Thu mặt không biểu cảm ngồi trong phòng đeo tai nghe, vui vẻ xem phim thần tượng.

Hừ, ai cho anh dám gạt em.

Hai ngày liên tiếp Kim Thu đều không phản ứng lại anh, cô cảm thấy hình như Bạch Tuyên tiêu tụy đi không ít, gầy hơn lúc trước, cô vô cùng đau lòng, cũng cảm thấy bản khoăn, đang yên đang lành lại phát hỏa với người ta, cô cũng không phải bạn gái anh, sao có thể cố tình gây sự chứ — cô thật sự bị anh chiều chuộng đến mức hơi được voi đòi tiên rồi.

Vì vậy Kim Thu quyết định làm hòa, trên đường về nhà cô đặc biệt mua một ổ bánh gatô dây tây, nhớ ngày đó lúc bọn họ đi siêu thị, anh nói một câu bánh ga-tô thơm quá, nhưng anh lại không thể ăn, về tiếc nuối lộ rõ trên mặt.

Đây xem như lời xin lỗi đi. Kim Thu đang nghĩ, lại phát hiện một đám người tụ tập dưới lầu, cô khó hiểu: “Có chuyện gì vậy?”

Trong khu nhà vẫn luôn không thiếu mấy bác gái chuyên đi tám chuyện, một người trong đó chẳng cần biết cô là ai liền bắt đầu buồn dưa: “Hôm đó không phải có một người phụ nữ muốn nhảy lầu sao, có người nói lúc cô ta muốn nhảy, ai đó kéo cô ta lại, chớp mắt sau đã không thấy tăm hơi, mọi người đều nói là do con ma nữ chết oan lâu hai không chịu đi, vì vậy liền mời cao nhân tới bắt!”

Cái gì?!!! Kim Thu hơi nghĩ một chút liền biết chuyện gì xảy ra, ngày đó anh đột nhiên biến mất là để đi cứu người phụ nữ nhảy lầu kia sao? Còn bị người ta nhìn thấy?

“Cho tôi đi!” Cô chỉ cảm thấy một dòng máu nóng xông lên đầu, đẩy ra đoàn người chen vào, bên trong có một ông lão mặc trang phục đạo sĩ đang vuốt râu, đứng lăm bằm trước cửa nhà cô: “Cô ta có oán hận, vì vậy không muốn rời đi.”

“Ồ kia!” Ông ta vừa thấy Kim Thu liền mở miệng nói, “Cô gái, cô... cô gần đây có gặp phải chuyện gì không hay không?”

Kim Thu mặt không cảm xúc trả lời: “Liên quan gì đến ông?”

“Hình như có thứ không tốt đang quấn lấy cô.” Người đạo sĩ này khá mập mạp, thật ra nhìn qua có vẻ rất hòa ái, không hề làm cho người ta thấy chán ghét, nhưng bây giờ Kim Thu lại vô cùng phản cảm với ông ta: “Xin lỗi, tôi không tin những thứ này.”

Cô thật hi vọng vị đạo sĩ này chỉ là một tên lừa gạt, bởi vì cô chột dạ, Bạch Tuyên còn ở trong nhà cô, chỉ cách ông ta một bức tường... Chẳng may, chẳng may anh bị phát hiện thì làm sao?

Lòng Kim Thu vô cùng hoảng loạn, cô lập tức nghiêm mặt: “Tôi nói cho các người biết, các người đây là đang quấy nhiễu nhà dân, nếu tiếp tục bày trò trước cửa nhà tôi, cẩn thận tôi báo cảnh sát!”

“Cô gái à, sao cô nói chuyện khó nghe như vậy?” Có một bác gái không thể nhìn nổi nữa, “Vị đạo trưởng này có lòng mới nhắc nhở cô, đạo trưởng, ngài đừng quan tâm đến cô gái không hiểu chuyện này! Mau đến xem cháu của tôi, gần đây tôi nào nó cũng khóc.”

Bà đi này hình như là mẹ chồng của cô gái nhảy lầu ngày đó, con dâu muốn nhảy lầu, bà ta lại chỉ quan tâm đến cháu trai của mình.

Bình thường Kim Thu chẳng muốn tính toán với những người như thế, nhưng bây giờ trước cửa nhà cô đang có mối nguy vô cùng to lớn, vì vậy cô liền lập tức trở nên ác liệt: “Khóc? Đương nhiên là phải khóc, con trai bà quá trốn, khiến con dâu nhảy lầu, nếu bà tin nhân quả báo ứng, sao không thử suy nghĩ xem đây có phải báo ứng của con trai bà không!”

“Con nhóc chết tiệt này!” Bác gái kia ra vẻ muốn vọt qua đánh cô, loại phụ nữ trung niên như vậy khi không còn gì hay để nói, liền chỉ muốn đánh muốn tát.

Kim Thu không sợ: “Làm gì, muốn đánh nhau sao, bị tôi nói trúng rồi nhỉ? Tôi không làm chuyện trái với lương tâm, vì vậy không sợ bị ma gõ cửa, còn bà thì sao, cũng thật khó nói đấy, thứ như báo ứng này, không phải chỉ mời đạo sĩ đến là có thể giải trừ được đâu!”

“Bác gái à, cẩn thận đó, tôi thấy ma nữ kia bám rất dai, hình như là muốn đi theo bác đấy!” Cô ác ý nở nụ cười.

Bà ta tức giận đến mức muốn chạy sang nắm tóc cô, Kim Thu nhanh tay nhanh mắt mở cửa nhà đi vào, sau đó ‘ầm’ một tiếng khóa lại, tiện thể cảnh cáo đám người ồn ào không ngớt bên ngoài: “Nếu còn dám làm phiền tôi, tôi sẽ báo cảnh sát nói các người tự tiện xông vào nhà dân!”

Giọng điệu của cô rất mạnh mẽ, nhưng lòng đã sớm hoảng loạn, nhỏ giọng gọi: “Bạch Tuyên, Bạch Tuyên!”

Anh không ở đây.

Lòng Kim Thu liền nhấc lên đến cổ họng, chỉ cảm thấy lồng ngực trống rỗng vô lực, không biết vì sao đôi mắt hơi cay, dường như bất cứ lúc nào nước mắt cũng sẽ chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hồn Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chìm Đắm

Vào lúc này, Bạch Tuyên thật ra đang ở sân thượng, cô gái kia đang cuộn mình trong góc run rẩy, anh bắt đầu đi nhìn cô ta: “Đã nói với cô nhanh đi đâu thai rồi mà.”

Anh cũng không ngờ chuyện sẽ trở nên như vậy, ngày đó anh tận mắt thấy tên cướp kia đâm dao vào bụng cô gái này, nhưng không bao lâu sau, anh lại thấy cô ta đang đứng đại ra ở đầu cầu thang.

Cô gái ấy thật sự còn rất trẻ, ánh chừng cũng cùng độ tuổi với Kim Thu, vừa tốt nghiệp đại học chuẩn bị bước vào đời, làm việc chưa đến một tháng đã hương tiêu ngọc vẫn.

Hai cô gái tương tự nhau, lại sống đối diện, có thể nói Bạch Tuyên cảm thấy rất may mắn vì người chết là cô ta chứ không phải Kim Thu, nên khi cô ta nâng khuôn mặt tái nhợt, hỏi anh chuyện gì đã xảy ra, anh đành nói thật: “Cô chết rồi.”

Cô gái kia sững sờ nói: “Tôi chết rồi...?”

Có lẽ bởi vì cái chết đến quá đột ngột, từ đầu đến cuối cô ta vẫn không thể tiếp thu sự thật này, do đó vẫn chậm chạp không chịu đi đâu thai, tiếp tục quanh quẩn trong khu nhà.

Bạch Tuyên mỗi khi nhìn thấy đều sẽ khuyên nhủ cô ta vài câu, nhưng hình như vì thấy rằng chỉ duy nhất một người có thể nhìn thấy mình, cô ta liền bắt đầu đi theo Bạch Tuyên, nếu không có lá bùa của thím Hồng mà Kim Thu dán ngoài cửa, e rằng cô ta cũng đã theo vào tận nhà rồi.

“Bọn họ đi chưa?” Triệu Gia rụt rè hỏi anh, ngay lúc đạo sĩ làm phép, cô ta liền trốn lên sân thượng.

Bạch Tuyên cam đoan: “Đi rồi, có điều cứ thế này không phải biện pháp tốt, cô vẫn nên đi đâu thai đi.” Anh cũng cảm thấy rất áy náy, ngày đó anh vừa định cứu người phụ nữ nhảy lầu kia, Triệu Gia lại đến trước một bước kéo cô ta lại, chỉ bởi vì người phụ nữ đó đã từng tốt bụng giúp đỡ cô.

Không ngờ có người nhìn thấy, còn đưa đạo sĩ tới.

Triệu Gia cắn môi: “Tôi không muốn đi đâu thai.”

“Vậy cô sẽ trở thành cô hồn dã quỷ!” Bạch Tuyên nghiêm túc nói, Triệu Gia buồn bã cười, hỏi ngược lại anh: “Vậy còn anh, sao anh không đi đâu thai?”

“Tôi và cô không giống nhau.”

Anh vẫn chưa chết mà. Tính toán thời gian, Kim Thu cũng nên về đến nhà rồi, Bạch Tuyên không nhiều lời nữa: “Tôi đi trước, cô suy nghĩ cho kỹ đi, làm cô hồn rất thảm, vẫn nên đi đâu thai thì hơn.”

Triệu Gia sững sờ nhìn anh dần biến mất trước mặt mình.

Bạch Tuyên vừa về đến nhà liền thấy Kim Thu đang ngồi trên sofa rơi lệ, đầu óc anh lập tức trống rỗng, xông tới ôm cô: “Vợ à em sao vậy, không thoải mái chỗ nào, hay có người bắt nạt em?”

Kim Thu thấy anh xuất hiện, lập tức gấp gáp hỏi: “Anh có sao không?”

“Anh?” Bạch Tuyên ngẩn ra, thấy cô lo lắng sờ soạng mình từ đầu đến chân một lượt, dường như sợ anh gặp phải chuyện không may, “Xảy ra chuyện gì sao?”

Xác định anh vẫn khỏe mạnh, Kim Thu thở phào nhẹ nhõm: “Em thấy bên ngoài có đạo sĩ, cho nên...” Cô nói đến một nửa, đột nhiên nổi giận, “Anh vừa đi đâu, dọa chết em rồi biết không?”

“Xin lỗi.” Anh ôm chặt cô, nhận ra cô đã hơi thả lỏng liền cọ cọ hõm vai cô, “Làm em lo lắng.”

Kim Thu vẫn chưa nguôi giận: “Ai bảo anh đi cứu cô gái kia, chẳng may bị người nhìn thấy thì sao, anh có nghĩ đến hậu quả không?”

“Sau này anh không thể nữa.” Tuy Bạch Tuyên không sai, nhưng anh cũng không giải thích, chỉ cảm thấy mừng rỡ vì sự lo âu cùng oán giận trong giọng nói cô, “Vợ à anh sai rồi, làm em lo lắng.”

Anh gắt gao ôm cô, làm lòng cô bình ổn lại: “Anh vui quá, em lo lắng cho anh, thật là vui...” Bạch Tuyên cảm thấy công sức mấy ngày nay không hề uổng phí, cô đã không thể rời bỏ mình, “Làm sao đây, anh vui quá.”

“Đi đi, đi đi, đi đi!” Kim Thu lấy lại sức lực, lý trí cũng được kéo về, đẩy anh ra, “Bây giờ em không muốn nhìn thấy anh nữa.”

“Ồi, vợ, em then thùng.” Anh không sợ chết nói, Kim Thu thật sự then quá hóa giận: “Có đồ ăn cũng không chặn nổi miệng anh!”

Bạch Tuyên sáng mắt: “Đồ ăn?” Anh nhìn xung quanh, “Đâu, đâu?”

Kim Thu chỉ cái túi trên bàn, anh cảm ra, phát hiện là một ổ bánh ga tô dâu tây vô cùng thơm ngon, anh kinh ngạc thốt lên: “Vợ, sao em biết sinh nhật anh đến?”

“Hôm nay là sinh nhật anh sao?” Kim Thu cũng rất bất ngờ.

“Ngày mai.” Anh đặt ổ bánh ga tô trên tay nhìn một lúc lâu, “Đến 12 giờ mới ăn được không?”

“Tùy anh thôi.”

Thật không ngờ, ngày mai là sinh nhật anh, Kim Thu không khỏi tò mò: “Anh còn nhớ sinh nhật mình sao?”

“Nhớ.” Anh vẫn đang tỉ mỉ nghiên cứu ổ bánh ga tô nho nhỏ trên tay, nó được làm từ một cửa hàng bánh ngọt có tiếng, giá hơi cao nhưng không quá xa xỉ, “Bởi vì cho đến giờ chưa có ai làm sinh nhật cho anh, vậy nên anh nhớ rất kỹ.”

Kim Thu ngẩn ra.

Anh suy đi tính lại, cuối cùng vẫn không chống cự được cám dỗ: “Anh muốn ăn bây giờ luôn.” Hành vi mang tính trẻ con này làm Kim Thu bật cười: “Không đợi được đến ngày mai à?”

“Hôm nay hay ngày mai, thật ra cũng không khác nhau.” Anh khẽ cười, “Có em bên cạnh, thế nào cũng được.” Anh đút cho cô một miếng dâu tây trên bánh, dính một chút bơ, vô cùng ngọt ngào.

Anh một hơi ăn hết cả cái bánh, khoe miệng dính bơ cùng mút hoa quả, Kim Thu pha cho anh một cốc nước chanh: “Không ai giành với anh dâu, vội cái gì?”

Anh ngấu nghiến cứ như đã mấy ngày không ăn cơm, ổ bánh ga tô nhỏ trong chốc lát hết sạch, anh còn lưu luyến liếm bơ dính trên ngón tay, Kim Thu bật cười, cầm khăn lên lau tay cho anh, chỉ cảm thấy anh vô cùng ngây thơ đáng yêu.

Có câu, yêu ai yêu cả đường đi lối về, không biết vì sao, cô luôn cảm thấy anh rất nhỏ bé, rất ngốc nghếch, lúc nào cũng cần được chăm sóc che chở.

Nhưng là người trong cuộc, Kim Thu vẫn chưa ý thức được điều này, ngược lại oán trách nói: “Còn như vậy lần sau em không mua cho anh ăn nữa đâu.”

Anh tựa đầu lên vai cô, để mặc cô lau tay cho mình, một lúc sau đột nhiên nói: “Tiêu rồi, anh vẫn chưa cầu nguyện.” Bạch Tuyên thất vọng cực kỳ, “Làm sao đây, mỗi năm chỉ có một lần thôi.”

Kim Thu mạnh tay lau bơ bên khóe miệng anh: “Chẳng phải ngày mai mới là sinh nhật anh sao, em lại mua cho anh cái bánh khác là được.”

“Vợ à, anh muốn cầu nguyện với em.” Anh ôm eo cô làm nũng.

“Em không phải vợ anh, cũng không phải thần tiên, anh cầu nguyện với em có ích lợi gì?” Kim Thu thờ ơ nói, từ sáng đến tối bị ôm bị bế, cô cũng đã quen, cứ xem như đang nuôi một chú chó đi, “Trừ phi điều ước của anh là ăn thêm một ổ bánh nữa.”

“Không.” Anh kéo tay cô, “Là cái khác, em có thể làm được mà.”

Nhớ đến những hành vi trước đây của anh, Kim Thu rùng mình: “Cái gì, lại muốn nhìn trộm em tắm, hay muốn cùng em ngủ?”

Bạch Tuyên rút đầu lại, hơi chột dạ, cô nói hoàn toàn đúng, trong lòng anh xác thực muốn như vậy, nhưng bây giờ đã bị nói trúng rồi, anh lại nảy ra chủ ý khác tốt hơn.

“Cũng không phải, em đồng ý với anh được không?”

“Không được.”

Việc cô từ chối thẳng thắn lưu loát cũng đã nằm trong dự liệu của anh, vì vậy anh chỉ có thể yên lặng ngồi xổm ở góc tường vẽ vòng tròn.

Hôm nay Kim Thu bị anh dọa một trận, rất nhanh đã bước vào giấc ngủ, nhưng ngủ đến nửa đêm lại gặp ác mộng, mơ thấy lão đạo sĩ mập mạp kia cầm trong tay cây kiếm gỗ, hét lớn về phía cô: “Yêu nghiệt phương nào, còn không mau chịu chết!”

Sau đó ông ta ném ra một đạo bùa chú, cơ thể Bạch Tuyên ngay lập tức bị đánh tan, biến mất trong hư không.

Cô giật mình tỉnh dậy, theo bản năng gọi: “Bạch Tuyên?” Anh vội vàng vàng đến gần: “Có anh!”

Kim Thu bật đèn ngủ, nhìn kỹ khuôn mặt anh, thấy không có gì khác thường mới yên lòng: “Không có gì, em gặp ác mộng thôi.”

Cô tắt đèn muốn ngủ tiếp, nhưng không biết vì sao mình rất tỉnh táo, nằm chờ ra trên giường, một lát sau lại gọi: “Bạch Tuyên.”

“Anh ở đây.” Anh lại gần, ôm lấy ngón út của cô, giọng nói trầm thấp ôn nhu, “Anh không sao đâu, em yên tâm.”

Kim Thu ‘ừ’ một tiếng, lại hỏi: “Anh nghe thấy tiếng gì chứ, hình như là tiếng khóc đúng không?”

Bạch Tuyên hơi do dự, lần này cũng không tiếp tục giấu cô, thành thật nói: “Là Triệu Gia nhà đối diện đang khóc.”

“Cái gì?” Kim Thu cho rằng mình nghe nhầm, “Triệu Gia? Nhà đối diện?” Da gà trên cánh tay cô nổi hết lên, “Nghĩa là sao?”

Bạch Tuyên nói: “Không biết vì sao, cô ấy không chịu đi đầu thai, hơn nữa chỉ biết khóc, bây giờ đang ngồi khóc ngoài cửa, có điều vợ à em yên tâm, lá bùa em dán rất lợi hại, cô ấy không vào được đâu.”

Kim Thu lấp bắp: “Ma... khóc bên ngoài?” Cô vốn là người theo chủ nghĩa duy vật, tuy sau khi gặp Bạch Tuyên suy nghĩ của cô về chuyện quỷ thần đã được cải biến không ít, nhưng Kim Thu hoàn toàn không nghĩ tới có ngày mình sẽ gặp ma.

Cô sợ đến mức mặt trắng bệch, Bạch Tuyên đau lòng, ôm cô an ủi: “Thật sự không sao đâu, cô ta không vào được, nếu em thấy ảm ỉ, anh bảo cô ta đi chỗ khác khóc.” Anh vừa muốn đi liền bị Kim Thu kéo lại: “Này, đừng bỏ đi, cô ấy... muốn khóc thì khóc đi.”

Cô không cho anh đi, thứ nhất là vì sợ ở lại một mình, thứ hai vì sợ anh biến mất, thứ ba là do cảm thấy Triệu Gia rất đáng thương, không thể ngay cả khóc cũng không cho người ta khóc được.

Kim Thu níu cánh tay Bạch Tuyên, cảm thấy an toàn hơn rất nhiều, cô thoáng thả lỏng: “Sao cô ấy không chịu đi đầu thai?”

“Không biết, có lẽ do có tâm nguyện chưa hoàn thành.” Bạch Tuyên hơi suy nghĩ, nhưng nghĩ thế nào cũng không nắm được điểm mấu chốt, “Anh thật sự không biết, anh không học cái này.”

Kim Thu nghĩ, ngay cả anh cũng không ra người không ra ma mà. Cô không khỏi cảm thấy đồng tình với Triệu Gia: “Đã chết rồi thì nên đi đầu thai, khóc mãi như vậy cũng không phải cách hay, nói không chừng lão đạo sĩ kia sẽ còn quay lại.”

“Anh cũng đã nói như vậy rồi, nhưng cô ấy một là im lặng, hai là khóc.” Bạch Tuyên thở dài, “Cũng khó trách, cô ấy còn trẻ như vậy...”

Kim Thu đột nhiên phát hiện sự khác thường trong giọng nói của anh, hơi híu hóp: “Hai người rất thân thiết nhỉ?”

“Tạm thời thôi, lúc buồn chán sẽ nói chuyện phiếm với cô ấy, trong khu nhà này dù sao cũng không có con ma thứ hai.” Bạch Tuyên đương nhiên ăn ngay nói thật, bình thường anh không thể hiện ra trước mặt người khác, rất tổn sức, nhưng nói chuyện với ma thoải mái hơn nhiều.

Kim Thu kéo dài giọng: “Ừ ~ vì vậy bình thường lúc em không ở nhà, anh ngồi bàn chuyện đời với cô gái nhỏ nhà người ta à?”

Bạch Tuyên chun mũi hít một hơi, giả vờ kinh ngạc: “Ồ, mùi chua nồng quá, vợ, em đang ghen đúng không, anh thật là vui!” Nói xong liền vỗ tới ôm cô, đầu đặt lên ngực cô, Kim Thu đẩy anh: “Đừng giờ trò sàm sỡ em, lăn ra xa một chút.”

“Không mà.” Anh lại cọ, cọ đến khi cảm thấy có một ngọn lửa đang bùng lên liền vội vàng kiềm chế lại, “Em đừng lo lắng, anh là của em, em bảo anh đi về hướng đông anh chắc chắn sẽ không lạc sang tây, em bảo anh trần truồng mà chạy anh chắc chắn sẽ không mặc quần áo, em không thích anh nói chuyện với Triệu Gia thì sau này anh không để ý tới cô ta nữa.”

Kim Thu càng cảm thấy khó chịu: “Em đâu có nói vậy.” Cuối cùng cô cũng không thể đẩy loài động vật cỡ lớn này ra, chỉ nói, “Đừng đè lên ngực em, đau muốn chết.”

Bạch Tuyên lập tức thay đổi tư thế, nghiêng người ôm eo cô, tiện thể động đậy móng vuốt: “Anh xoa cho em.” Thấy Kim Thu sắp tức giận, anh lập tức liền tỏ vẻ đáng yêu làm nũng, “Quà sinh nhật, có được hay không?”

Nửa phút sau, Kim Thu nghĩ, thật là thoải mái... Khoan đã, sự trong sạch của cô đâu?!

“Được rồi, hết đau rồi.” Kim Thu nói ngừng, chỉ sợ nếu tiếp tục sẽ rơi vào cảnh ‘vạn kiếp bất phục’ thôi.

Mới chỉ một chút... Bạch Tuyên cảm thấy hoàn toàn không đủ, từ sau khi tiếp xúc thân mật với cô trong phòng tắm, đây là lần đầu tiên anh có thể gần gũi với ngực cô như vậy, hoàn toàn không thể khống chế được.

Vì vậy anh lăm lăm không chịu buông tay, còn tiến sát bên tai cô nói nhỏ: “Rõ ràng em thích, anh xoa thêm một chút được không.”

“Anh thấy em thích chỗ nào?” Kim Thu mạnh miệng, “Mau buông tay.”

“Em, có, phản, ứng.” Trong giọng nói êm tai của anh ẩn chứa vui vẻ, hoàn toàn làm Kim Thu xấu hổ, cô lập tức ngồi thẳng lên: “Bảo buông tay anh không nghe sao?”

Bản thân cô cũng thấy con tức này của mình rất vô lý, là cô không kiềm chế được trước, lúc này lại làm ra vẻ trinh tiết liệt nữ, nếu đổi thành người khác, Kim Thu chắc chắn sẽ mắng một câu ‘Đã muốn mà còn lập đền thờ trinh tiết’, nhưng đến khi đó là bản thân, cô lại trở nên bối rối.

Là tự cô không khống chế được, vì vậy muốn kêu ngừng, nhưng đến khi ngừng không được liền hơi sợ hãi, dù sao đến tận bây giờ, tuy đã dằn dáo động, nhưng cô vẫn luôn chân chờ.

Trước mặt là một con đường không tên, cô đứng ở ngã ba, một bên là cuộc sống bình thường, tìm một người bình thường kết hôn sinh con, một bên khác lại phủ đầy sương mù, không thấy rõ tương lai.

“Xin lỗi.” Cô nói, “Em muốn yên tĩnh một lúc.”

Nhưng Bạch Tuyên lại có lời muốn nói.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Dụ Dỗ

Nửa đêm, tâm trạng Kim Thu rất phức tạp, nhưng Bạch Tuyên có biện pháp xử lý trực tiếp, anh hỏi: “Thu Thu, em đang sợ gì vậy?”

Mình đang sợ cái gì? Kim Thu tự hỏi, nghĩ đi nghĩ lại, cô thận trọng nói: “Em cho anh cơ hội, là em không đúng, vì vậy phải nói với anh rằng, em chỉ hy vọng phát sinh quan hệ với chồng tương lai thôi.”

Gia đình Kim Thu giáo dục rất nghiêm khắc, từ nhỏ đến lớn cô đều là một cô bé rất ngoan ngoãn, bảo thủ như vậy cũng không có gì lạ.

“À,” Bạch Tuyên đã hiểu, “Em sợ anh thật sự ‘miễn cưỡng’ em sao?” Anh dịu ngoan ôm eo cô, “Thu Thu yên tâm, em không thích, anh sẽ không ‘miễn cưỡng’ đâu.”

Kim Thu hơi do dự, cuối cùng nói: “Nhưng chúng ta như vậy cũng không tốt.” Không có quan hệ gì cả, mà hôn cũng hôn, sờ cũng sờ, ngủ chung... gần như cũng ‘ngủ’ chung nốt.

Bạch Tuyên lờ đi ý nhiều nói: “Nhưng em thích, Thu Thu, em là một người phụ nữ mà, phụ nữ và đàn ông đều giống nhau, cũng có nhu cầu sinh lý cả.”

Được rồi, điểm này Kim Thu thừa nhận, như vậy không sai... Phụ nữ tuy không ‘đói khát’ như đàn ông, nhưng sẽ có phản ứng, nếu không vừa nãy cô cũng sẽ chẳng kích động như vậy.

“Dù sao cũng không ai biết.” Anh ngọt ngào mê hoặc cô, “Hơn nữa anh nhìn cũng đã nhìn, hôn cũng đã hôn, bây giờ em không có bạn trai, không tính là phản bội ai cả, đúng không?”

Vào đêm, Kim Thu mệt mỏi cả ngày, ý chí cũng sẽ không đủ kiên định, rất dễ nói chuyện, dễ dàng rung động, có điều, điểm mấu chốt đương nhiên là — Xin chào, bạn tốt “Bạch Tuyên thông minh” của bạn đã login.

“Nhưng,” cô do dự, “Như vậy cũng không tốt lắm.”

Bạch Tuyên nghiêm túc nói: “Phụ nữ, chẳng lẽ không nên tốt với bản thân hay sao?”

“Thế nhưng...” Cô vẫn cảm thấy có chỗ nào là lạ.

Bạch Tuyên tiếp tục khích lệ: “Và lại, như thế rất vô lý mà, người sau này em gả nhất định thuần khiết chưa bao giờ chạm qua phụ nữ sao? Không thể nào! Đúng không? Cho nên hẳn không nhất định là xử nam, vậy lấy quyền gì mà yêu cầu em phải là xử nữ chứ, em rõ ràng thích, tại sao lại phải nhịn!”

“Rất có lý.” Kim Thu cũng vô cùng bất mãn với việc đàn ông tìm vợ bắt buộc phải là xử nữ, nếu yêu nhau thật lòng, vì cái gì phải xem trọng một lớp màng nho nhỏ chứ?

Bạch Tuyên hôn lên mặt cô ‘moah’ một tiếng, sau đó dụ dỗ nói: “Yên tâm, anh chỉ cách quần áo thôi, đảm bảo sẽ không sao, đúng không?”

Hôm nay có thể nói là thiên thời địa lợi nhân hòa, không còn cơ hội nào tốt hơn thế, xé chiều bị lão đạo sĩ kia dọa, Kim Thu căng thẳng chưa từng thấy, sau đó là sinh nhật anh, cô lại càng thêm thương tiếc quý trọng anh, tiếp theo là chuyện của Triệu Gia làm cô không kiềm chế được ghen một lúc, đến bây giờ đã khuya như vậy, là lúc thần kinh cô yếu ớt nhất, lại xuống tay từ cơ thể, hiện tại ở hai phương diện tâm lý cùng sinh lý, sức chống cự của cô đã trở nên thấp nhất từ trước đến nay.

Thấy cô không nói gì, Bạch Tuyên biết hôm nay anh đã thành công vang dội, vì tránh việc nói sai nữa làm Kim Thu vốn đang mê say giật mình tỉnh lại, anh quyết định im miệng, dùng tay làm việc.

Ban đầu, để an toàn, anh chỉ xoa dọc theo ngực cô, đợi đến khi cô có cảm giác tựa vào ngực mình, lại chậm rãi bao phủ lên, không nặng không nhẹ nhào nặn, đến khi cô ý loạn tình mê, chậm rãi tìm đến giữa hai chân cô, dù cách một tầng vải mỏng, đầu ngón tay anh vẫn cảm thấy chút cảm giác ẩm nóng.

Hô hấp của Kim Thu dần dần trở nên gấp gáp, nhưng cô không nói bất kỳ điều gì, chỉ dựa vào lồng ngực anh, nhắm lại hai mắt.

Đây cũng là lần đầu tiên Bạch Tuyên làm chuyện như vậy, nhưng may mà anh đã suy nghĩ qua nhiều lần trong đầu, vì vậy rất nhanh đã làm cô thở gấp.

Từ trước đến nay đây là lần đầu Kim Thu nếm trải hương vị tình dục, hơn nữa còn dưới sự giúp đỡ của một người đàn ông, chờ đến khi cô tỉnh táo lại, gao đã thành com, cô đã hưởng thụ xong... đồng thời hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người.

“Em,” Cô cứng đờ quay đầu lại, sau đó liền nhìn thấy anh nằm bên cạnh, nơi nào đó dưới chân run lên, lát sau anh thở phào một hơi, cọ cọ cánh tay cô nói: “Chờ đã, anh đi rửa một chút.”

Sau đó anh mở cửa đi ra, đại não Kim Thu lúc này mới chậm rãi vận hành trở lại, cô thật hận không thể đập đầu chết ngay tức khắc, rõ ràng lúc trước còn muốn phân rõ quan hệ với anh, nhưng cuối cùng, cô, cô lại bị anh dụ dỗ làm loại chuyện kia.

Lần này quan hệ của bọn họ lại càng thêm mập mờ, Kim Thu tuyệt vọng vui đầu vào chần, không bao lâu sau liền cảm giác được Bạch Tuyên chui vào ổ chần, ôm cô, ôn nhu chân thành nói: “Ngủ đi, anh ở đây.”

Vì sao lại có loại cảm giác như vậy, vì sao, vì sao, vì sao...

Kim Thu chịu đã kích không nhỏ, chuyện này dẫn đến việc mấy ngày sau mỗi khi thấy Bạch Tuyên đến gần cô liền muốn lẩn ra xa, tránh việc lại xảy ra thêm chuyện gì.

Nhưng Bạch Tuyên cũng không hấp tấp, mấy ngày gần đây anh cực kỳ ngoan ngoãn, nguyên nhân là vì anh rõ ràng một chuyện, phòng tuyến cuối cùng trong lòng một khi đã bị phá vỡ, như vậy rất nhiều chuyện sau này đều trở nên dễ dàng, hơn nữa sau khi cô đã ‘biết vị’ sẽ lại càng khó kiềm chế.

Những ngày này anh chỉ cần ngoan ngoãn, bảo đảm chuyện gì cũng sẽ được giải quyết. Anh thông minh như thế, liệu Kim Thu có biết?

Không rõ lắm, vì gần đây cô vô cùng bận bịu, Vệ Thiên Hành đang vạch kế hoạch cho một dự án lớn, thường xuyên tăng giờ làm, hoặc mở cuộc họp với cấp dưới, Kim Thu cũng liên quan nên bận đến mức chân không chạm được đất, hoàn toàn không có thời gian suy nghĩ đến chuyện hôm đó.

Lúc sau nghĩ lại, cô cảm thấy mình đã làm chuyện bé xé ra to, chẳng phải mới chỉ một chút thôi sao, có gì quá đáng đâu, rốt cuộc cô chột dạ gì chứ.

Kim Thu vừa ghi chép nội dung cuộc họp, vừa thả hồn lên chín tầng mây, sau khi tan họp Lam Như Vân gọi cô, quan tâm hỏi: “Sao vậy, không khỏe à?”

“Không.” Đến khi Kim Thu hồi phục tinh thần, Lam Như Vân đã khoác tay cô: “Sau khi tan tầm cùng đi ăn com nhé?”

Dựa trên suy nghĩ muốn trốn tránh ai đó trong lòng, Kim Thu đồng ý, nơi Lam Như Vân muốn đi là quán sushi Hananoya, “Quán sushi này rất ngon, nguyên liệu cũng không tệ.” Lam Như Vân và cô đặt một gian nhỏ, yên tĩnh thưởng thức.

Kim Thu gọi một phần trứng cuộn và một phần com cá ngừ khô, mỗi phần không nhiều, nhưng mùi vị rất đặc biệt, khác hẳn với những món kiểu Trung.

Còn món Lam Như Vân gọi là com trà xanh, ngon đến tào nhả hơi mờ, tào nhẹ xuống mặt mang theo chút nhu tình, Lam Như Vân vốn rất xinh đẹp, lúc này lại càng thêm nét dịu dàng.

“Ngon chứ?” Chị ấy khẽ cười, khuôn mặt kiều mị mang chút phiền muộn, “Lúc trước Vệ Thiên Hành rất hay đưa chị đến đây ăn.”

Lại là Vệ Thiên Hành! Kim Thu cảm thấy lúc trước khi cô còn chưa dính líu gì đến Vệ Thiên Hành, Lam Như Vân rất ít nhắc đến những chuyện này, nhưng sau khi cô trở thành thư ký của Vệ Thiên Hành, tất cả đề tài của Lam Như Vân đều chỉ xoay quanh hắn.

Ban đầu Kim Thu cảm thấy Lam Như Vân đang cảnh cáo cô, trên thực tế, chị ấy quả thực có ý như vậy, nhưng đến bây giờ, không bằng nói... chị ấy muốn tìm một người để tâm sự.

Trong công ty ai nấy đều lừa dối lẫn nhau, đấu đi đấu lại, cho dù mọi ngày Lam Như Vân có thông minh lanh lợi thế nào, chị ấy cũng không có một người bạn tri kỷ.

Kim Thu không quá hiểu vì sao người có lương một năm mấy trăm vạn như Lam Như Vân lại nhớ mãi không quên Vệ Thiên Hành, chị ấy cũng không còn nhỏ, lại xinh đẹp, chẳng lẽ không phải nên chọn một người đàn ông có cùng điều kiện để kết hôn sao? Vệ Thiên Hành cũng đã 31, nhưng scandal liên tục, tuy nghe nói bối cảnh của hắn rất đồ sộ, cũng không phải quá phù hợp.

Nghĩ thì nghĩ, nhưng cô vẫn an ủi: “Chị Lam, đừng suy nghĩ nhiều.”

“Em nói thật cho chị biết đi.” Lam Như Vân sâu xa nói, “Bây giờ bên cạnh anh ấy đến cùng có bao nhiêu người phụ nữ?”

Bao nhiêu? Kim Thu nhẩm tính một chút, Lam Như Vân là một, Quách Quỳnh là hai... hình như hết rồi nhỉ, tuy nghe đồn hắn ta có chút quan hệ với con gái chủ tịch tập đoàn nào đó, lại cùng ai ai đấy là thanh mai trúc mã, nhưng không có lừa mà lại có khối, ít nhất trong khoảng thời gian Kim Thu làm thư ký, cô chưa từng gặp qua những ‘nữ chính’ tin đồn này.

“Chị Lam, em cũng không phải Eddie, những chuyện này em không rõ lắm.” Cô ngượng ngùng nở nụ cười, những chuyện riêng tư của Vệ Thiên Hành đa số đều do trợ lý của hắn giải quyết, còn cô chỉ tiếp xúc với những việc chung của công ty.

Nhưng Lam Như Vân không tin, tự giễu nở nụ cười: “Được rồi, biết em rất kín miệng mà, cũng đúng thôi, chị hỏi không có ý gì đâu.”

“Lòng dạ của đàn ông rất phức tạp.” Kim Thu an ủi, “Nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô dụng thôi.”

Lam Như Vân dường như phần chân lại, lập tức dòi đi đề tài: “Em và bạn trai thế nào rồi?”

Ai ai ai, chúng ta vẫn nên tiếp tục thảo luận về boss đi thôi! Kim Thu vừa nghĩ đến tên ở nhà kia liền cảm thấy bất lực, nhưng không thể nói tí mị chuyện gì đã xảy ra, vì vậy cô chỉ có thể đờ mặt trả lời: “Anh ta đang đơn phương theo đuổi em, em vẫn đang cân nhắc.”

“Cân nhắc?” Lam Như Vân bị khơi dậy hứng thú, chống cằm, “Tại sao?”

Kim Thu nói đúng sự thật: “Anh ta khác với người trong tưởng tượng của em.”

Câu nói này chọc cười Lam Như Vân: “Ái chà, người đàn ông lý tưởng của em là thế nào hả, tuấn tú cao to, phóng khoáng nhiều tiền, xe hàng hiệu biệt thự, hay chỉ huy giang sơn?”

Kim Thu nở nụ cười: “Em cũng không thích mẫu người như Vệ tổng.” Ví dụ Lam Như Vân nêu ra hoàn toàn tương tự Vệ Thiên Hành, nhưng cũng khó trách, Vệ Thiên Hành phù hợp với tất cả yêu cầu của mẫu tổng tài trong tiểu thuyết, nghe nói tất cả nhân viên nữ mới vào công ty, vừa nghe đến câu chuyện của Vệ tổng liền đỏ mặt.

Lam Như Vân một mực bao che cho anh ta, vừa nghe cô nói vậy liền không hài lòng: “Ngay cả Thiên Hành cũng không thích, vậy em thích mẫu người thế nào?”

Kim Thu cười nói: “Có thể cho em cảm giác an toàn, Vệ tổng...” Cô không nói rõ ràng, xem Lam Như Vân đôi lúc lại căng thẳng là biết, Vệ Thiên Hành không thể cho phụ nữ cảm giác an toàn, điểm này chị ta thừa nhận: “Cũng đúng, ai bảo anh ấy vừa đẹp trai lại có tiền chứ.”

Vì Vệ Thiên Hành đẹp trai nhiều tiền, nên phần lớn phụ nữ đến gần hắn, đều bị xem là ‘hồ ly tinh không biết xấu hổ’, trong đó bao gồm cả Lam Như Vân và Kim Thu, bọn họ một người đúng là thế thật, người còn lại chỉ nằm thôi cũng trúng đạn.

Kim Thu không khỏi nghĩ đến một lần trong nhà vệ sinh nghe thấy có hai cô bé nói thầm: “Ái chà, Kim Thu kia nhìn như an phận thủ thường, không ngờ lại có bản lĩnh quá nhỉ, không biết mê hoặc Vệ tổng thế nào mà được điều lên làm thư ký rồi.”

Lúc đó trong WC, cô tức đến vò nát khăn giấy, bọn họ muốn biết, cô còn muốn biết hơn đây!

“Có điều,” Lam Như Vân thần nhiên nói, “Thứ hấp dẫn người ta nhất, chính là dáng vẻ khi làm việc của anh ấy, em biết không, trước khi làm việc ở đây, tên giám đốc cũ của chị là một lão già, làm việc không chắc chắn, nói chuyện thì ba phải nước đôi, nhưng Vệ Thiên Hành thì khác, anh ấy làm người ta cảm thấy, chỉ cần mình đồng ý đi theo, tương lai chắc chắn sẽ rộng mở, chị là bị điểm này hấp dẫn.”

Cũng đúng, bằng không lấy điều kiện của Lam Như Vân, sao có thể đi theo Vệ Thiên Hành? Tâm tư phụ nữ mà.

Kim Thu đang nghĩ, điện thoại bỗng đổ chuông, người gọi đến là Vệ Thiên Hành, tim cô nhảy lên một cái, không dám trì hoãn: “Vệ tổng?”

“Kim Thu sao?” Giọng Vệ Thiên Hành rất bình tĩnh, “Cô lập tức đến đây một chuyến, tôi ở chung cư Phong Hoa.”

Chung cư Phong Hoa nằm ở khu vực xa hoa của Hải Thành, cách Hananoya rất xa, nhưng nghe giọng điệu của hân hinh như có chuyện gấp, cô không dám kéo dài: “Chị Lam, em phải đi trước.”

“Cần chị đưa đi không?”

“Chị uống rượu, em gọi xe là được.” Kim Thu vội vàng tạm biệt, ra đường lớn bắt xe liền đi thẳng tới chung cư Phong Hoa, tiện thể đoán xem chuyện gì đã xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Lý Hồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chị Em

Edit: FutambBeta: An Dung NiQuá máu chó, đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu Kim Thu khi nhìn thấy tình cảnh trước mắt, cô lúc này đang ở trong một căn nhà của chung cư Phong Hoa, nội thất tinh xảo, vừa nhìn liền nghĩ ngay đến loại... ‘kim ốc’ trong phim truyền hình, đúng, là ‘kim ốc’ trong Kim ốc tàng kiều.

Đây là bất động sản trên danh nghĩa của Vệ Thiên Hành, Kim Thu biết, cô cũng biết gần đây người ở nơi này chính là Quách Quỳnh, cô đã từng đặt hoa đến đây mấy lần.

Nhưng thiếu nữ hiện giờ đang ngồi khóc lóc ti tê trên giường không phải Quách Quỳnh, mà là một cô gái có nhiều nét giống Quách Quỳnh, diện mạo còn rất non nớt, trên người cô ta quần khăn trải giường, mà Vệ Thiên Hành cũng chỉ quần một chiếc khăn tắm, có thể nhìn rõ cơ bụng sáu múi và đôi chân dài của hân.

Không hổ là người chăm chỉ rèn luyện trong phòng tập thể hình, vóc dáng rất khá, chỉ là... Kim Thu yên lặng nhìn Vệ Thiên Hành, hân có vẻ thiếu kiên nhẫn: “Cô đi an ủi cô ấy một chút đi, bảo cô ấy đừng khóc nữa.”

Dứt lời, hân liền vào phòng khách hút thuốc, Kim Thu ngồi xuống bên cạnh cô gái kia, dịu dàng nói: “Đừng khóc, không phải sợ...” Cô liếc thấy vài điểm đỏ trên giường, đó chắc chắn không phải dấu vết kinh nguyệt, mà là máu xử nữ.

Cô gái này là xử nữ, mà Vệ Thiên Hành vừa ‘ngủ’ với cô ấy? Kim Thu dễ dàng đưa ra kết luận, vô cùng khiếp sợ: “Cái đó, à, cô uống nước đi, cổ họng khàn cả rồi.”

Cô rót một cốc nước ấm, cô gái kia từng ngậm từng ngậm uống, sau đó nói: “Cảm ơn.”

“Không có gì.” Kim Thu vô cùng đồng tình, chỉ cảm thấy Vệ Thiên Hành đúng là tên cầm thú, kể cả một cô bé như vậy cũng xuống tay được!

Ngay lúc Kim Thu đang an ủi cô gái kia, ngoài cửa truyền đến tiếng mắng chửi tức giận, cô cảm thấy cô bé kia co rúm lại, Kim Thu tò mò nhìn qua, liền thấy Quách Quỳnh hùng hăng hô hô mở cửa đi vào, vừa nhìn thấy hình ảnh trên giường liền xù lông lên, hét to: “Quách Đình, mày, con tiểu tiện nhân, lại dám câu dẫn đàn ông của tao!”

Quách Đình sợ đến run lấy bẫy, cuộn mình trong góc, khóc không thành tiếng: “Không phải không phải, chị, chị nghe em nói, chuyện không liên quan đến em!”

Chị em? Tranh chồng? Tam quan(1) của Kim Thu đã hoàn toàn bị phá nát.

(1) Tam quan: Thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

“Quách Quỳnh, cô âm ỉ đủ chưa?!” Vệ Thiên Hành cũng rất buồn bực, hân ồn ào với Quách Quỳnh đã một đoạn thời gian, cả hai đều hơi phiền chán, vừa lúc tối nay Quách Quỳnh hẹn đi ăn tối, hân đến, định đem chuyện nói rõ ràng, nhưng không ngờ Quách Quỳnh không ở nhà, vừa hay hân có chút cảm lạnh, định tắm rồi ngủ một lúc, sau đó lại phát hiện có một người đang nằm trên giường.

Hân cho rằng đó là trò đùa của Quách Quỳnh, vì vậy liền không chú ý... liền ‘ngủ’ với em gái tới làm khách của cô ta, cô gái kia vẫn cứ khóc liên tục, hân bực dọc khó chịu, liền dứt khoát gọi điện cho Kim Thu đến an ủi giúp một lúc.

Quách Quỳnh cũng không chịu thua kém, chỉ thẳng mũi hân mà mắng: “Vệ Thiên Hành, anh có ý gì? Đã mập mờ với nhân viên thì thôi, bây giờ lại còn ngủ với em gái tôi? Quách Đình mày cũng thật không biết xấu hổ, nhìn thấy đàn ông liền muốn thuận theo, không kiểm chế nổi đến vậy à?”

Quách Đình lao xuống ôm chân cô ta khỏ sở cầu xin: “Chị, không phải như vậy, chị nghe em nói.”

“Ai cần nghe mày nói?” Quách Quỳnh hất chân đá văng Quách Đình, “Gian phu dâm phụ!”

Vệ Thiên Hành gầm lớn một tiếng: “Đù chưa?!” Hắn đột nhiên nổi giận làm mọi người đều yên tĩnh lại, hắn chậm rãi nói, “Quách Quỳnh, chúng ta kết thúc, cô đưa ra một con số đi.”

Quách Quỳnh không tin nổi: “Anh muốn đá tôi?”

“Cô là một người thông minh, đương nhiên biết ý của tôi.” Vệ Thiên Hành khôi phục dáng vẻ lạnh lùng, quyết đoán khi làm việc, “Tôi sẽ cho cô phí chia tay, căn nhà này tôi cũng sẽ chuyển sang danh nghĩa của cô, vai nữ chính đó tôi cũng sẽ nắm lấy cho cô, nhưng điều kiện là, sau này không thể trở lại làm phiền tôi, bằng không nếu tôi tức giận, cô tự biết hậu quả.”

Đôi mắt đẹp của Quách Quỳnh rơi lệ: “Vệ Thiên Hành... Anh, anh nhẫn tâm như vậy sao?”

“Quan hệ của chúng ta, vốn chỉ là một giao dịch.” Vệ Thiên Hành bình tĩnh nói, hắn cần một bạn tình cố định để giải quyết vấn đề sinh lý, cũng cần một người bạn gái để dự tiệc làm ăn, Quách Quỳnh lại cần một kim chủ để phát triển sự nghiệp, ba năm qua, hai người vốn có một chút tình cảm, cũng bị cô ta mài mòn dần.

Đã như vậy, không ngại chia tay, đến dứt khoát, đi cũng dứt khoát thôi.

Quách Quỳnh lẩn lộn trong giới giải trí lâu như vậy, đương nhiên biết quy tắc ngầm này, cô ta cũng biết Vệ Thiên Hành không thể chọc vào, vì vậy, đối với việc Vệ Thiên Hành vứt bỏ mình, cô ta chỉ có thể nuốt giận, đứng, dù bên ngoài là một nữ ngôi sao xinh đẹp nổi tiếng, nhưng bên trong lại dơ bẩn u tối, bản thân cô ta cũng không nhìn thẳng chính mình.

“Tôi hiểu rồi.” Phần tình cảm sót lại cuối cùng phải giữ kỹ, sau này nói không chừng sẽ có lúc cần đến sự hỗ trợ của Vệ Thiên Hành, Quách Quỳnh lấy lại lý trí, bắt đầu bàn điều kiện với hắn: “Tôi không sao, nhưng em gái tôi thì thế nào, nó vẫn còn là học sinh.”

Vệ Thiên Hành hơi do dự, hắn khê liếc Quách Đình, dáng vẻ cô ta không xinh đẹp động lòng người như Quách Quỳnh, khá thanh tú nhu hòa, xem ra có khí chất con gái rêu của gia đình, giống Kim Thu đến mấy phần, vì vậy hắn hỏi: “Quách Đình, cô muốn tôi bồi thường thế nào?”

Quách Đình yếu đuối nhìn Quách Quỳnh, điềm đạm đáng yêu, ngay cả Kim Thu cũng cảm thấy nếu không chịu trách nhiệm, Vệ Thiên Hành thật quá cảm thú.

Quách Quỳnh tạm thời không muốn nghĩ: “Quách Đình, đây là chuyện của cô, tự mình làm chủ đi, cô cũng mười tám tuổi rồi.”

Quách Đình bất lực cắn môi, nhu nhược nói: “Em không biết.”

Vệ Thiên Hành nói: “Vậy đến khi nghĩ xong thì thông báo cho thư ký của tôi.” Kim Thu ngoan ngoãn đưa danh thiếp của mình: “Quách tiểu thư có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào.”

Quách Đình nhận lấy tấm danh thiếp.

Lúc đi, Vệ Thiên Hành mang theo Kim Thu, dáng vẻ im lặng của hắn trông có chút khủng bố, nhưng Kim Thu không để ý, cô vẫn đang chìm đắm trong một ‘vòng bát quái’ lớn không thể tự thoát ra được, thực sự quá kích thích.

Vì vậy đây là màn diễn Quách đại tỷ rời đi, Quách nhị tỷ lên sân sao? Bình tĩnh mà xem xét lại, Quách Đình tuy không xinh đẹp bằng chị, nhưng thực sự có thể khơi dậy ý muốn bảo hộ của đàn ông, lại là đêm đầu tiên, không biết Vệ Thiên Hành sẽ bồi thường gì đây?

Cô đang nghĩ, lại phát hiện Vệ Thiên Hành đã dừng xe, chiếc xe này cùng chiếc bình thường mang đến công ty không giống nhau, là kiểu mui trần, đèn hệ gió mát thổi đến, hắn tựa lưng vào ghế, dáng vẻ hơi cô quạnh.

←_← Chỉ có điều, công tử nhà giàu cũng sẽ cô quạnh sao?

“Phụ nữ các cô, đều khó chiều vậy sao?” Đêm khuya, Vệ Thiên Hành bắt đầu oán thán với Kim Thu, “Tôi chưa đủ tốt với Quách Quỳnh à? Cô ta muốn đóng phim, tôi đầu tư tiền, cô ta muốn mua sắm, cũng do tôi trả tiền, nhưng vốn là một cô gái dễ dàng thấy đủ như vậy, sao lại trở thành như hiện giờ?”

Tại sao, sau ba năm, cô ta liền biến thành thế này?

Kim Thu thấy vấn đề này không dễ trả lời, là vì con người đều sẽ tham lam, là vì bị chiều hư, hay chỉ vì... thích. Cô nhìn thoáng qua Vệ Thiên Hành, phát hiện hai gò má hắn đỏ hồng, kinh ngạc nói: “Vệ tổng, anh bị sốt?”

Cô đưa tay sờ thử trán hắn, quả nhiên nóng kinh người, cô sợ hãi nhảy dựng lên: “Tôi đưa anh đi bệnh viện.”

Vệ Thiên Hành cũng cảm thấy đầu rất nặng, nhưng hắn từ chối: “Không đi bệnh viện, cô đưa tôi về nhà, sau đó gọi cho Ngải Dịch.”

Mặc dù Kim Thu biết lái xe, nhưng đây là lần đầu lái một chiếc tốt như vậy, có hơi không quen, hơn nữa cô lái vô cùng cẩn thận, chỉ sợ hỏng ở đâu sẽ không đèn nổi, Vệ Thiên Hành thấy vậy, nở nụ cười: “Yên tâm mà lái đi, có va chạm tôi cũng không bắt cô bồi thường đâu.”

Sau đó cô chuyển từ 60 km/h lên 80 km/h, Vệ Thiên Hành dờ khóc dờ cười, chỉ có thể thuận theo cô, lá gan phụ nữ đúng là nhỏ.

Bất động sản của Vệ Thiên Hành ở Hải Thành rất nhiều, nhưng bình thường hắn đều ở chung cư thuê, nằm ở đoạn đường phồn hoa đắt giá nhất thành

phố, cũng may hấn vẫn còn tự mình đứng được, nói cho cô mã khóa cửa, Kim Thu lần đầu đến nhà boss, nội thất bên trong rất đơn giản, lấy hai màu trắng đen làm chủ đạo, không trang lệ như chỗ Quách Quỳnh, càng thể hiện nơi ở của một người đàn ông độc thân.

Cô gọi điện cho Ngải Dịch, kết quả anh ta giật mình nói: “Vệ tổng cử tôi đi công tác rồi, sáng mai mới có chuyến bay.”

“...” Kim Thu quỳnh lên, “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Cô chăm sóc Vệ tổng trước đã.” Ngải Dịch đề nghị.

“Như vậy không ổn lắm.” Kim Thu hơi suy nghĩ, “Tôi đi mua thuốc cho Vệ tổng, sau đó phiền anh tới xem một chút.”

Cô xuống lầu mua thuốc hạ sốt, lại mua thêm chút cháo, Vệ Thiên Hành đã thay quần áo nằm trên giường: “Vệ tổng, thuốc ở đây, nước cũng chuẩn bị tốt rồi, ngài nhớ uống thuốc, ngày mai Ngải Dịch sẽ về, buổi sáng có một cuộc họp, tôi dời đến trưa được không?”

Hấn gật đầu.

Kim Thu tự thấy đã không còn vấn đề gì, vì thế nói lời từ biệt: “Vậy tôi về trước.”

Vệ Thiên Hành kéo cổ tay cô: “Ồ lại.” Hấn lạnh nhạt nói, “Chăm sóc tôi.”

Kim Thu lẳng lặng nhìn hấn, đột nhiên cười khê: “Như vậy không tiện lắm, còn chuyện gì chưa làm cứ dặn dò tôi là được, bạn trai tôi còn chờ tôi ở nhà.” Đường như sợ mình nói chưa đủ, cô tốt bụng đề nghị, “Nếu anh cần người chăm sóc, tôi sẽ gọi cho quản lý Lam.”

Vệ Thiên Hành nhìn cô, sau đó buông lỏng tay: “Cũng được.” Chăm sóc hấn khi bị bệnh là cơ hội tốt bao nhiêu, cô thế nhưng lại chấp tay dâng cho người khác, là quá chung thủy với bạn trai, hay là... Hấn xoa xoa thái dương, nhắm lại hai mắt.

Kim Thu gọi điện cho Lam Như Vân, chị ta dứt khoát đồng ý, còn cảm tạ cô: “Cảm ơn.”

“Không có gì.” Kim Thu đi dóm nói, “Bảo em phục vụ người khác là khó xử em đấy, làm phiền chị Lam nhé.” Bạch Tuyên chăm sóc cô tốt như vậy, bảo cô thức đêm chăm sóc Vệ Thiên Hành sao? Nằm mơ đi!

Bạch Tuyên lúc này, đang làm gì?

Anh đang ngồi xỏm trước cửa nhà Kim Thu, tận tình khuyên nhủ Triệu Gia: “Tôi nói này, cô có nỗi khổ tâm gì trong lòng thì cứ nói ra, cô không nói, sao tôi giúp cô được, cô đã qua bảy ngày đầu, nếu trước bốn chín ngày không đi đâu thai, cô sẽ thật sự thành cô hôn đã quý đấy.”

Triệu Gia đỏ hoe mắt nhìn anh: “Nhưng tôi không muốn đầu thai.”

“Tại sao?” Bạch Tuyên khó hiểu.

Triệu Gia im lặng, chỉ vô cùng đáng thương nhìn anh, ôm đầu gối ngồi xỏm ở góc tường, rất giống một con thú nhỏ bị vứt bỏ.

“...” Quên đi, Bạch Tuyên quyết định không tiếp tục hao tổn tâm trí, “Buổi tối cô đừng khóc, nếu không sẽ làm vợ tôi ngủ không ngon.”

Triệu Gia cả kinh: “Anh có vợ?”

“Còn đang theo đuổi.” Anh ngượng ngùng nói, “Có điều chắc chắn sắp rồi.” Dứt lời, anh dường như có thể cảm nhận được, mặt lộ ra nụ cười xán lạn, “Cô ấy về rồi.”

Anh đi về phía trước nghênh đón, Triệu Gia sững sờ nhìn anh đi xa, nụ cười kia đã dừng lại trong đầu cô một lúc lâu.

Mà Kim Thu cảm thấy mình đã chịu quá nhiều kinh hãi... Tối nay vô số chuyện chập trùng lên xuống làm cô vô cùng mệt mỏi tiêu tụy, vừa vất vả về đến nhà muốn ngủ một giấc, lại bị ma nữ đột nhiên xuất hiện dọa giật mình, ba hồn bảy vía đi mất.

Ma nữ mặc một chiếc váy ngủ hoa lam bằng vải bông, mái tóc dày như tảo biển rối tung trên đầu vai, da dẻ là màu trắng bệch của người chết, còn hơi xanh, đôi mắt sâu thẳm không nhìn thấy đáy.

Điểm quan trọng là dưới ánh đèn hành lang, cô ta không có bóng, đây hoàn toàn làm Kim Thu sợ hãi, nếu Bạch Tuyên không nhanh tay lẹ mắt che miệng cô lại, cô đã hét lên thành tiếng.

May mà Bạch Tuyên xuất hiện, cô nắm chặt tay anh: “Đây, đây là ma sao?”

Bạch Tuyên không vui: “Triệu Gia, cô dọa vợ tôi làm gì?” Anh cẩn thận vỗ lưng Kim Thu dỗ dành cô: “Vợ à đừng sợ, có anh ở đây, đừng sợ đừng sợ.”

Triệu Gia ngật ngừng nói: “Tôi, tôi là...”

Kim Thu dựa vào lòng Bạch Tuyên, thoáng an tâm hơn, cô cẩn thận nhìn phía đối diện, kinh ngạc nói: “Cô là... Triệu Gia?” Cô cũng đã từng gặp Triệu Gia vài lần, không phải rất thân, nhưng vì sống đối diện, Kim Thu đương nhiên nhận ra.

Nếu là người quen, Kim Thu liền hơi thả lỏng: “Làm tôi giặt mình.”

“Thật ngại quá.” Triệu Gia lướt theo sau cô, muốn nói lại thôi, Kim Thu rất bất ngờ: “Cô theo tôi làm gì?”

Triệu Gia đỏ mặt: “Cái đó, tôi, tôi... đói bụng.”

Kim Thu nhìn Bạch Tuyên: “Nhà chúng ta còn đồ ăn không?”

Bạch Tuyên căng thẳng: “Vợ, cô ấy là ma, chỉ có thể ăn đồ cúng với nhang thôi.”

Kim Thu hơi ngẫm nghĩ: “Hình như chỗ để hương chống muỗi có nhang đấy, để em đi lấy.” Cô lấy ra, đốt rồi đặt ở ban công lầu một và lầu hai —— tuy là người quen, cô vẫn không thể đưa vào nhà.

Triệu Gia đáng thương ngồi xổm ở ban công ngửi nhang, đáng vẻ như một con mèo nhỏ lang thang, Kim Thu nhìn cũng cảm thấy thương xót, quay lại nói với Bạch Tuyên: “Sao cô ấy không đi đầu thai sớm một chút chứ?”

Bạch Tuyên cũng rất hoang mang: “Không biết nữa, cô ấy không đi, nếu cứ thế qua đoạn thời gian này, sớm muộn gì cũng sẽ biến thành cô hồn, đến lúc đó thì rất đáng thương.”

Kim Thu chế nhạo anh: “Anh quan tâm cô ấy quá nhỉ.”

Cô tưởng rằng Bạch Tuyên sẽ giải thích một hai câu hoặc dứt khoát động tay biện hộ, nhưng không ngờ, anh chỉ hơi mím môi, không phản bác, Kim Thu cảm thấy lòng bỗng chốc bị đâm đau nhói.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hồn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Ngoài Ý Muốn

Edit: FutambBeta: An Dung Nữ Một người dù sống hay chết, cũng đều là một dạng tồn tại, người khi còn sống nên sống cho tốt, chết rồi cũng nên đi đầu thai chuyển thế, nhưng chỉ có anh, anh không biết vì sao mình lại trở thành như vậy, người không ra người, ma không ra ma, anh không biết mình từ đâu tới đây, tương lai lại ở nơi nào, dường như trên đời chỉ có anh một mình bơ vơ... vì vậy khi thấy Triệu Gia, anh liền muốn giúp cô ấy một chút.”

Lời tự thuật này của Bạch Tuyên, khiến cho lòng Kim Thu đau muốn chết, nếu anh là bạn trai của mình, cô đã sớm ôm chầm lấy anh an ủi, nhưng vì vẫn chưa qua được ranh giới trong lòng, cô chỉ có thể nghiêm mặt: “Không phải anh nói ở cùng với em rất vui vẻ sao, đồ lừa đảo!”

“... Anh không có ý này.” Bạch Tuyên oan ức nói, “Ở cùng với em thật sự rất vui... Được rồi, xin lỗi, anh sai rồi.”

Kim Thu hoàn toàn không thể hiểu vì sao một người đàn ông có thể nhận sai rồi xin lỗi mà không cần lý do thế này, chẳng lẽ mấy màn nam nữ cãi nhau mà cô từng xem qua đều là giả sao?

Thật là, cô nên nói gì mới tốt đây?

“Có gì ăn không, đói bụng.”

Bạch Tuyên nấu một bát mì cho cô, Kim Thu tắm xong đi ra, ăn mì vào liền cảm thấy như được sống lại, tâm trạng sau khi no của cô rất tốt, vì vậy ngoắc ngoắc tay: “Lại đây.”

Bạch Tuyên ngoan ngoãn đi tới, “Há mồm” Kim Thu gấp một đũa mì đút cho anh, “Ngon không?”

“Ngon.” Anh hạnh phúc say sưa nói, “Vợ à em thật tốt.”

“... Do anh tự nấu mà.” Kim Thu bị anh chọc cười, đi đánh răng chuẩn bị ngủ, Bạch Tuyên từng bước theo cô bò lên giường, ngẩng mặt không nói lời nào.

Kim Thu đấu mắt với anh một lúc, cuối cùng cũng chịu thua: “Đàng hoàng một chút.”

Anh chỉ lên trời thề: “Anh bảo đảm.”

Kim Thu mở đèn ngủ kiểm tra di động, phát hiện trên Nhân Nhân (1), Đỗ Thiên Trạch đã ở chung với Hạ Tĩnh, kỳ quái chính là, cô không hề có cảm giác gì, chỉ nhìn lướt qua một chút rồi thôi, nhưng Bạch Tuyên lại chán ghét: “Vợ, đừng buồn, anh đẹp trai hơn anh ta, lại nghe lời hơn anh ta, em có anh đây rồi, đừng đau lòng.”

(1) Nhân Nhân (人人): Mạng xã hội dành cho sinh viên ở Trung Quốc.

“Ngốc.” Kim Thu véo mặt anh, cảm giác cực kì tốt, cô không nỡ buông ra, nghĩ thầm dù sao anh cũng đã chiếm được món hời từ cô, vì vậy sờ một chút hẳn là chẳng sao đâu nhỉ, thế nên cô dứt khoát không buông tay, “Em không buồn.”

Chính những lời vừa nãy của anh, mới làm lòng cô chưa xót, nhưng cô không biết nên an ủi anh thế nào, vì vậy chỉ có thể mắng một câu ‘ngốc’.

Bạch Tuyên rất thích cô sờ mình, giống như thú cưng yêu thích được chủ nhân vuốt ve, sờ mặt và cầm anh một chút, anh đã thoải mái hừ hừ thành tiếng, nhưng lần nào Kim Thu cũng chỉ sờ một lúc rồi dừng, anh ưỡn ẹo, lấy lòng cô: “Vợ ơi, tiếp đi mà.”

“Tay mỏi lắm, không làm nữa.”

Bạch Tuyên dứt khoát lôi kéo tay cô nhét vào trong cổ áo, làn da anh vừa nhẵn vừa trơn, mềm mại như lụa, Kim Thu sờ đến xương quai xanh tinh xảo của anh, xuống chút nữa chính là lồng ngực, hồng rần chắc mà tinh tế, bụng có bắp thịt, Kim Thu càng sờ càng cảm thấy mình cũng dần biến thái theo anh.

Cô muốn hô ngừng, nhưng Bạch Tuyên lại trở mình, lăm bằm một câu: “Anh chịu không nổi.” Sau đó thuận thực cởi áo sơ mi, lộ ra thân trên ôm cô, lần này Kim Thu chỉ cần đưa tay liền có thể chạm đến da thịt anh, cô cảm thấy không biết nên đặt tay ở đâu: “Anh làm gì thế?”

“Anh không có áo ngủ, mặc như vậy rất khó chịu.” Bạch Tuyên bấu môi, đôi mắt anh trong bóng tối vô cùng sáng ngời, Kim Thu muốn rút tay lại, anh lại kéo lấy tiếp tục di chuyển xuống, “Như vậy mới công bằng mà, đúng không, nếu không vợ sẽ thiệt thòi đó.”

Cũng có lý. Kim Thu đang nghĩ, đột nhiên cảm thấy trong lòng bàn tay có thêm thứ gì đó nửa mềm nửa cứng, cô kinh hãi, muốn hất tay ra cũng đã không kịp, Bạch Tuyên then thùng lại kích động nói: “Ài nha, vợ à em sờ đến ** của anh rồi.”

Kim Thu im lặng, nhưng anh dường như lại không nhận được: “Anh hạnh phúc quá, thoải mái quá.”

“...” Đáng vẻ đột nhiên muốn nổi điên này là thế nào? Cô theo bản năng bóp một cái: “Yên lặng chút!”

Anh ngay lập tức im bật, chớp chớp mắt nhìn cô, Kim Thu buông lỏng tay, cảnh cáo anh: “Ngủ cho đàng hoàng đi, nếu không em sẽ đuổi anh xuống.”

“Ồ.” Anh lập tức ngay ngắn lại, nhắm mắt vờ ngủ, vì sao lại là vờ ngủ nhỉ? Vì trạng thái của anh bây giờ, hoàn toàn không cần ngủ, anh chỉ muốn gần cô thêm một chút mà thôi.

Vì vậy anh cũng sẽ không đánh mất cơ hội này. Sau khi nghe thấy tiếng thở đều đều, cô vỗ nhẹ lưng anh, nhỏ giọng mắng ‘tên ngốc’.

Anh vui mừng như ăn được mật, phấn chấn không ngừng, cuối cùng thừa dịp cô ngủ say mới cẩn thận ôm cô vào lòng.

Sáng hôm sau, Vệ Thiên Hành không đến công ty, Kim Thu gọi điện thông báo cho hắn thời gian hoãn cuộc họp, tiện thể xử lý vài chuyện lật vật, xế chiều Vệ Thiên Hành mới cùng Lam Như Vân dắt tay nhau đến, tiếp tục tạo nên vô số lời đồn trong công ty.

Vệ Thiên Hành không nhắc đến chuyện tối qua hắn yêu cầu cô ở lại, Kim Thu cũng cố ra vẻ như mình đã quên chuyện đó rồi, tiện thể báo lại chuyện của Quách Đình: “Sáng hôm nay Quách tiểu thư gọi điện cho tôi, muốn tôi chuyển đến ngài mấy lời.”

Kim Thu hoàn toàn không ngờ rằng em gái của Quách Quỳnh lại có tính cách hiền lành dịu ngoan như vậy, chỉ nói rằng: “Không trách Vệ tiên sinh, là do tôi xui xẻo, tôi chỉ hy vọng anh ấy quên chuyện này đi.”

Đúng, yêu cầu của cô ấy là, muốn quên chuyện kia đi, tự bản thân mình chịu thiệt, không trách bất kỳ ai! Quá Thánh Mẫu rồi!!

Vệ Thiên Hành vừa nghe lại cảm thấy không ổn, nếu cô ấy đưa ra yêu cầu gì đó, hắn có thể thờ phào nhẹ nhõm, nhưng đằng này lại không muốn bất kỳ thứ gì, oan ức chịu đựng, lại không dễ giải quyết chút nào, vì vậy hắn nói với Kim Thu: “Không, là lỗi của tôi, cô đi nói với cô ấy, có yêu cầu gì cứ nói ra.”

“Được.” Kim Thu từ trước đến nay vẫn không nhiều lời đối với dặn dò của ông chủ.

Cô gọi điện cho Quách Đình, nhưng cô ấy vẫn khẳng định là mình thật sự không cần bồi thường, Kim Thu hét cách, đành phải đi tra bối cảnh tư liệu của Quách Đình, đây cũng là lần đầu tiên cô biết, thì ra hai chị em họ Quách không cùng cha cùng mẹ, mẹ Quách Quỳnh mất sớm, nên cô ta đã ra ngoài kiếm sống từ khi còn rất trẻ, gia đình vô cùng nghèo khó, sau đó cha cô ta lại đi bước nữa, người phụ nữ kia dẫn theo một người con riêng, chính là Quách Đình.

Sau đó Quách Quỳnh dần dần nổi danh, điều kiện gia đình cũng dần tốt lên, Quách Đình có thể được học một trường đại học hạng khá ở thành phố Hải, hiện tại đang học năm nhất.

Cô giao phần tài liệu này cho Vệ Thiên Hành, để hắn cân nhắc xem nên bồi thường cô bé đáng thương kia thế nào, mặc dù đã rất nhiều lần Kim Thu muốn khuyên Lam Như Vân nên từ bỏ người đàn ông này đi, nhưng sau ngày hôm đó chăm sóc hắn, quan hệ của Lam Như Vân cùng Vệ Thiên Hành lại sâu thêm mấy phần, làm Kim Thu không cách nào nói ra nữa.

Ngay lúc cô đang sầu não, Từ Triết lại tiếp tục hẹn cô, cũng không có gì mới lạ, chỉ là hẹn cô đi khu vui chơi, Kim Thu đồng ý.

Cô muốn đi hẹn hò, Bạch Tuyên rất không vui, nhưng biểu hiện của sự không vui này chính là yên lặng đi theo sau cô, nhìn cô mặc một bộ váy xinh đẹp, mang giày cao gót, mái tóc dài dùng trâm sứ vấn lên, lưu lại hai lọn tóc mai hơi xoắn, Kim Thu ăn mặc như vậy, thật sự ra dáng một tiểu mỹ nữ trong sáng xinh đẹp.

Vì là thứ bảy, khu vui chơi rất đông, Từ Triết mua vé chờ cô ở cổng, nhìn thấy dáng vẻ này của cô, trong lòng liền vui vẻ: “Kim Thu.”

“Từ Triết.” Hôm nay Kim Thu đến hẹn, thật ra là vì có lời muốn nói, tình cảm của cô đang không chắc chắn, bây giờ lại mập mờ với Từ Triết, cô cảm thấy rất không ổn, vì vậy cô hi vọng có thể nói thẳng với anh ta rằng ‘Trước tiên chúng ta nên làm bạn bè thì hơn’.

Nhưng khi nhìn thấy anh ta vui mừng nhiệt tình như vậy, cô lại không nói ra được, chỉ có thể mỉm cười gật đầu, chờ đến lúc ăn tối lại nói sau.

Nhắc đến Từ Triết, anh ta thật sự phí không ít tâm tư theo đuổi phụ nữ, vì độ nguy hiểm của nghề cảnh sát, tuy anh ta đã từng có một người bạn gái, cuối cùng khi nhắc đến vấn đề hôn nhân lại không thể qua được cửa ải của cha mẹ, ôm hận chia tay, anh ta nản lòng thoái chí một khoảng thời gian dài, cuối cùng dưới sự ủng hộ của anh em, thật vất vả mới lấy được đúng khi hẹn Kim Thu đi chơi, đương nhiên ôm theo rất nhiều thành ý.

Nói thật, ngoại trừ nghề nghiệp, thì không thể bắt bẻ được gì ở Từ Triết, tướng mạo đoan chính, gia cảnh sạch sẽ, cha là cựu cảnh sát có thâm niên, mẹ là giáo sư, tính cách hào phóng, trượng nghĩa, hào phóng, rất có duyên, không có sở thích xấu, trong cục cảnh sát không thiếu cô gái thích anh ta.

Anh ta chiều cô Kim Thu vô cùng cẩn thận, săn sóc chu đáo, mua đồ ăn vặt giúp cô, xếp hàng mua vé, khi trời chuyển giao giữa tháng tám tháng chín vẫn rất nóng, nhưng anh ta không oán giận một tiếng, còn thỉnh thoảng kể chuyện cười pha trò để cô vui vẻ.

Người như vậy, bất kể là làm người yêu hay bạn bè thì đều rất tốt.

“Anh chờ tôi một chút.” Kim Thu uống nước ngọt nên muốn đi vệ sinh, vì vậy bảo Từ Triết xếp hàng mua vé trò chơi trước, cô chỉ chi WC, anh ta hiểu ý: “Được.”

Kim Thu có chết cũng không ngờ được rằng chỉ đi vệ sinh cũng có thể xảy ra chuyện, thậm chí cô không biết mình gặp chuyện ra sao, chỉ nhớ hình như có một người phụ nữ đến hỏi cô câu gì đó, sau đó cô trở nên mơ mơ màng màng, ý thức cũng dần dần mất đi.

Từ Triết đợi hai mươi phút cũng không thấy cô đâu, bèn đến WC tìm, nhưng nghe người khác nói nhà vệ sinh nữ không có ai, lúc đó anh ta vẫn không dám chắc, chỉ nghĩ rằng cô đang mua đồ, đi xung quanh mấy vòng nhưng thế nào cũng không thấy cô, gọi điện lại không ai bắt máy, lúc này anh ta mới nhận ra không ổn, lập tức đi phòng an ninh yêu cầu xem băng giám sát, cứ như vậy tốn hơn mấy chục phút nữa, khi xác định cô bị bắt cóc, Kim Thu cũng đã sắp ra khỏi thành phố Hải.

Từ Triết không dám xem nhẹ, lập tức trở về cục cảnh sát lập án điều tra, người mất tích là bạn anh ta, vì vậy mọi người vô cùng để tâm, một người trong đó nói: “Khả năng cao bọn họ đã rời khỏi thành phố Hải, tiếp theo chắc chắn sẽ đưa đến nơi hẻo lánh, bình thường những cô gái như Kim tiểu thư, chắc chắn sẽ bị bán lên núi.”

Đúng, bán lên núi làm vợ cho một nông dân xa lạ, không sinh được con sẽ không cho ra khỏi cửa, mà khi đã sinh con, cả đời này cũng sẽ bị phá hủy.

Từ Triết vô cùng lo lắng: “Điều tra, mau điều tra!”

“Chuyện này không thể gấp, trước tiên xem thử bãi đậu xe có chụp được biển số xe hay không.” Mọi người tuy đều rất thông cảm, nhưng bọn buôn người thần thông quảng đại, cá lọt lưới nhiều vô số kể, lần này có bắt được hay không, hoàn toàn chỉ có thể cầu may.

Ngẫm lại mà xem, một cô gái trẻ tuổi như hoa như ngọc, lại là dân trí thức của thành phố, một khi bị người đánh thuốc mê bắt cóc, sau này giữa Trung Quốc lớn như vậy, không biết sẽ phải đối mặt với số phận nháp nhô thế nào.

Mọi người cùng nhau bùi ngùi một tiếng, giọng điệu tiếc hận, Từ Triết nắm chặt nắm đấm, gân xanh lộ rõ.

Không bao lâu sau, Vệ Thiên Hành nhận được tin Kim Thu mất tích, vừa giận vừa sợ: “Anh nói cái gì?” Hắn nghe xong vài câu, lập tức cúp điện thoại gọi một cuộc khác: “A lô, Tần cục trưởng, tôi có chuyện muốn làm phiền anh... Chuyện là như thế, phiền các anh nhất định phải mau chóng tìm được cô ấy.”

Hầu như tất cả mọi người đều biết, kiểu lừa bán thế này, chỉ có một khoảng thời gian quý giá nhất để giải cứu, một khi đã để lỡ, e rằng không bao giờ tìm lại người được nữa.

Ngay lúc mọi người bắt đầu hành động lung bắt, Kim Thu đang bị giam trong xe tải, rốt cuộc cũng từ từ tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Nguồn bị nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Về Nhà

Quê Kim Thu là một thị trấn cách thành phố Hải không xa, vì là một khu vực nhỏ, nên mọi người không thể giấu được bất kỳ bí mật gì, người đàn ông nhà nào đánh vợ, ai đã ly hôn với ai, bà nội trợ nhà nào tháo vát, tất cả mọi người đều rõ tường tận, không như Hải Thành, hàng xóm là người cùng quê có khi cũng chẳng hay.

Khi thấy Từ Triết đưa Kim Thu về, cha mẹ cô vô cùng bất ngờ, mà Kim Thu không muốn nói gì, cũng không muốn giải thích, vì vậy vừa về nhà cô liền nhốt mình trong phòng.

Tất cả mọi việc đều do Từ Triết nói rõ cho họ, còn không quên uyển chuyển nhắc khéo rằng Kim Thu có thể đã gặp phải chút bất hạnh, mong họ có thể quan tâm chăm sóc cho cô, làm nghề cảnh sát đã lâu, mỗi ngày đều được rèn luyện chuyên nghiệp, những lời trên anh ta căn cứ vào thân phận cảnh sát để nói, khá khách quan ngay thẳng.

Suy nghĩ một chút, Từ Triết nói thêm: “Cháu và Kim Thu là bạn bè, nếu có chuyện gì thì cô chú cứ gọi lại cho cháu.” Sau đó lưu lại số điện thoại của mình.

Mẹ Kim sợ ngây người, hoàn toàn không phản ứng lại được, bố Kim thì liên tục nói cảm ơn, vừa đóng cửa liền nghe Mẹ Kim khóc: “A Cữu của tôi, sao lại có chuyện như vậy xảy ra chứ?”

Bà đau lòng một hồi lâu, nhớ đến con gái đang nhốt mình trong phòng, bèn vô cùng lo lắng: “A Cữu, A Cữu, cho mẹ vào.”

Kim Thu không chịu mở cửa: “Con muốn ngủ một lúc.”

Bố Kim kéo bà lại: “Bà cho con ở một mình đi, chắc chắn bây giờ trong lòng nó rất khó chịu.” Tên đầy đủ của bố Kim là Kim Thọ, là con thứ tư trong số năm chị em họ Kim, tính tình chất phác thật thà, khi nghĩ đến con gái mình gặp phải loại chuyện này, sao ông có thể không đau lòng được chứ.

“Ông nói xem, A Cữu có nghĩ quần gì trong lòng không?” Mẹ Kim tên Khương Bình Bình, có bệnh chung của tất cả phụ nữ, thích suy nghĩ miên man, vì vậy Kim Thọ liền trách cứ: “Bà nói lung tung gì vậy, A Cữu của chúng ta...”

Ông không nói gì được nữa, bèn đi tới trước cửa phòng Kim Thu: “A Cữu, là ba...”

“Ba, con muốn ngủ một chút.” Giọng nói của Kim Thu mang theo chút mệt mỏi, Kim Thọ không tiện nói thêm gì, vì vậy kéo Khương Bình Bình đi.

Kim Thu nằm trên chiếc giường thời thiếu nữ của mình, mẹ vẫn luôn lau dọn bàn học và giường đệm ngăn nắp sạch sẽ cho cô, đèn học trên chiếc bàn màu xanh nhạt, tiêu thuyết ngôn tình sắp xếp trong vách tủ sát tường, đôi búp bê ở góc phòng, còn có ga trải giường in hoạt họa, tất cả đều tạo cho cô cảm giác thoải mái.

Đây là nhà cô, cô đã sống hơn hai mươi năm trong căn phòng nhỏ này, tất cả mọi thứ ở đây đều làm cô cảm thấy thân thương, yên lòng, chỉ vài phút sau, cô liền nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này của cô vô cùng an ổn, cô ngủ một mạch hơn mười hai tiếng đồng hồ, lâu đến mức Kim Thọ cùng Khương Bình Bình nghĩ cô đã xảy ra chuyện gì, may mà cô vừa tỉnh dậy liền thấy đói bụng, bèn đi xuống lầu tìm thức ăn.

Khương Bình Bình cả đêm không ngủ, vừa nghe thấy tiếng động liền ra xem, thấy con gái đang nấu mì ăn liền, bà vội vã nói: “Mẹ nấu cho con chút cháo, đừng ăn mì ăn liền.”

Kim Thu vừa nghe thấy tiếng bà, liền nức nở hô to ‘mẹ’, sau đó nhào vào lòng bà gào khóc, Khương Bình Bình ôm cô, không ngừng nói ‘con gái của mẹ, con gái của mẹ’, Kim Thọ cũng đi ra, thấy hai mẹ con họ như vậy, lại nặng nề thở dài một tiếng.

Một lúc lâu sau Kim Thu mới bình tĩnh ngồi xuống ăn cháo, Kim Thọ và Khương Bình Bình không dám hỏi rõ chuyện đã xảy ra, chỉ có thể dè dặt tài tránh đi: “Ăn từ từ, ngày mai muốn ăn gì, mẹ đi mua cho con.”

“Cái gì cũng được.” Kim Thu ăn cháo, cảm thấy đã tốt hơn, nhưng vẫn không muốn nhiều lời, “Con lại ngủ thêm một chút.”

Có thể ăn có thể ngủ là chuyện tốt, Kim Thọ kéo Khương Bình Bình vốn đang muốn nói thêm gì đó về phòng.

Kim Thu vào nhà tắm chuẩn bị nước nóng, chân cô có vết thương, không thể đứng nước, may mà trong phòng tắm có bồn tắm lớn để cô chậm rãi ngâm mình thư giãn.

Cô vừa đóng cửa liền thấy Bạch Tuyên đang đứng sau lưng hết nhìn đông lại nhìn tây, cô không dám lên tiếng, làm ra một động tác bảo anh đỡ mình, “Nhắm mắt lại.”

Lúc này Bạch Tuyên cũng không dám làm nũng giờ trò, ngoan ngoãn nhắm mắt, Kim Thu được anh đỡ vào bồn tắm, anh vừa nghe tiếng nước liền mở mắt ra, chỉ thấy cô nằm trong bồn tắm, toàn thân trắng muốt, Kim Thu trừng anh, dùng khăn mặt che lại, anh gầy gầy nước, nhỏ giọng nói: “Để anh giúp em tắm.”

Trong mắt anh lộ vẻ thương yêu cùng bảo vệ, không có tình cảm quá bóng chấy, Kim Thu cũng đành thờ dài, cho phép, Bạch Tuyên cẩn thận vuốt ve cánh tay mịn màng của cô, dùng lòng bàn tay xoa nhẹ, dường như cô là một miếng đậu phụ, chỉ chạm vào là sẽ nát.

Kim Thu cảm thấy đáng vẻ căng thẳng của anh rất buồn cười, nhưng anh không hề dám qua loa chút nào, tắm rửa cho cô rất nghiêm túc, cô lại hơi thẹn thùng, đẩy anh ra: “Được rồi.”

“Đừng nhúc nhích.” Anh lấy sữa tắm từ trên thành bồn, xoa cho cô từ cổ đi xuống, mắt thấy sắp đến bụng dưới, Kim Thu liền khép hai chân lại, anh cúi đầu cười, cũng không vạch trần cô, giúp cô tắm sạch rồi mặc đồ.

Sau lần này thì hay rồi, anh một phen xem sạch cơ thể cô, còn như ý nguyện sờ soạng khắp nơi, nhưng bây giờ trong lòng Kim Thu không còn mâu thuẫn gì nữa, để anh đỡ mình về phòng ngủ.

Nhưng một lúc lâu cũng không ngủ được, cô xoay người kéo cánh tay Bạch Tuyên, dựa vào đầu vai anh không nói lời nào, Bạch Tuyên sợ tâm trạng cô không tốt, thỉnh thoảng lên nhìn sắc mặt cô, vất hết óc nghĩ cách dỗ cô: “Vợ à, em gầy đi rồi.”

“... Có sao?” Hễ là phụ nữ, không ai không chú ý đến vóc dáng của mình, Kim Thu cũng không ngoại lệ, mỗi ngày ngồi trong phòng làm việc, cô nghĩ eo mình phải thô đi không ít mới đúng.

Bạch Tuyên rất khẳng định: “Ừ, ngực lớn hơn!” Lời này vừa nói ra anh liền cảm thấy không ổn, lập tức im miệng, sợ cô lại nổi cáu, ai ngờ lúc này Kim Thu lại hé miệng cười: “Thật sao?”

“Dĩ nhiên.” Anh thêm nhỏ dãi nhìn xuống ngực cô, váy ngủ mùa hè vừa mỏng vừa mát mẻ, chiếc váy hai dây này của Kim Thu cũng không ngoại lệ, lộ ra một khe rãnh trước ngực, anh nhìn trộm vào đó thật lâu.

Kim Thu thấy bộ dạng đó của anh như mèo con thấy cá tươi, chó con thấy khúc xương, chỉ thiếu lộ ra chiếc đuôi phía sau để vẫy vẫy, cô có ý hỏi: “Anh nhìn đi đâu thế?”

Anh như một chú chó ghé sát vào ngực cô cọ cọ: “Thơm quá.” Anh liếm phần da thịt lộ ra ngoài của cô, mê mết đến mức không thoát ra được.

Kim Thu gãi nhẹ tai anh: “Đừng nghịch.” Lúc trước nếu anh dám làm như vậy, cô chắc chắn sẽ cảm thấy, nào là không được, nào là không tốt, trong lòng rất không tự nhiên.

Nhưng bây giờ lại nghĩ —— sao bạn trai của mình có thể đáng yêu như vậy! Cô hiện tại rất thích đáng vẻ ngốc nghếch ngây thơ này của anh được không, quá quá đáng yêu!!

Bạch Tuyên dùng sức đặt cô lên giường, Kim Thu không dám lớn tiếng: “Đừng ồn ào, ở đây cách âm không tốt, sẽ bị nghe đấy.”

Bạch Tuyên làm bầm hai tiếng, không chịu đứng lên, móng vuốt rục rịch ở eo cô, Kim Thu kéo chăn qua che hai người: “Đàng hoàng chút.”

Anh hơi động, dùng phản ứng nào đó nói cho cô rằng không thể ‘đàng hoàng’ được, Kim Thu lại càng hoảng sợ, xoay người ngồi dậy: “Em nói cho anh, ở đây anh đừng nghĩ làm gì cả, cứ đàng hoàng đi, sau này chị đây sẽ bồi thường cho.”

Hai mắt anh sáng lên: “Bồi thường gì?”

“Còn xem thái độ của anh thế nào.”

Có ‘lời hứa’ của cô, Bạch Tuyên quả nhiên ngay ngắn lại, cô đọc sách anh đọc cùng cô, cô ngẩn ra anh cũng ngẩn cùng cô, mãi cho đến rạng sáng, mặt trời dần mọc lên từ phía đông, bên ngoài vang lên tiếng người rao bán buổi sớm, không khí vui tươi tràn lan khắp phố.

Một ngày mới lại bắt đầu.

Tám giờ Kim Thu lại ngủ một giấc, lúc tỉnh dậy phát hiện Bạch Tuyên đang thò tay vào quần áo cô, thấy cô mở mắt liền luống cuống rút tay về: “Em dậy rồi à?”

“Sắc quý.” Kim Thu thân thiết kéo nhẹ tai anh, Bạch Tuyên cảm thấy khi cô đã quyết định ở cùng mình, thái độ quả là khác xa so với lúc trước.

Nhưng Kim Thu không vui vẻ được lâu, vì trong bữa trưa, họ hàng cô lần lượt biết tin, đều kéo sang đây.

Ông nội Kim Thu sinh năm người con, bác cả Kim Hi, bác hai Kim Phúc, bác ba Kim Lộc, người thứ tư là cha cô Kim Thọ, còn có cô nhỏ Kim Nhạc, phúc lộc thọ hi nhạc (phúc lộc thọ vui vẻ), thật sự là những cái tên tuy tầm thường lại rất phong nhã, kim Thu cảm thấy người đặt những cái tên này phải có trình độ rất cao.

Người đến đầu tiên là bác cả, còn đưa theo cả chị họ của Kim Thu, vừa vào cửa liền nói: “A Cửu sao lại gặp chuyện như thế chứ, ai, vậy bây giờ phải làm sao đây?”

Kim Thu không lên tiếng, gầy gầy com trong bát, một câu cũng không muốn nói, nhưng bác cả của cô lại không dự định buông tha chuyện này: “Tôi vừa định sang năm giới thiệu một người cho nó, nhưng người ta vừa nghe nói nó bị gì gì đó, liền lập tức từ chối rồi.”

What? Kim Thu nghi ngờ, tai mình có vấn đề rồi à, cô ngẩng đầu lên nhìn bác cả, chỉ thấy bà còn đang nói với ba cô: “Cậu trai đó tôi đã gặp rồi, không tệ đâu, điều kiện cũng rất phù hợp, đang muốn tìm một cô gái, tôi đã nói với bọn họ, A Cửu chưa từng yêu ai, tuyệt đối có khiếu làm mẹ hiền dâu thảo, ôi, sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ.”

Khương Bình Bình liền không vui, Kim Thu là con gái bà, tự bà có thể thương nó: “Chị cả, sao chị có thể không biết xấu hổ nói những lời này?” Bây giờ là thời đại gì rồi, sao lại chú ý những vấn đề như vậy.

“Em dâu à, chị là vì tốt cho em thôi.” Kim Hi bĩu môi, “Bây giờ mọi người truyền tai nhau khắp nơi rồi.”

Sắc mặt Kim Thọ trầm xuống: “Chị cả!”

Kim Hi cũng không sợ ông: “Lão tứ à, không phải tôi đang lo lắng cho A Cửu sao, cậu nhìn Hiểu Quyên đi, còn nhỏ hơn A Cửu một tuổi, sang năm cũng đã kết hôn, bây giờ nó lại gặp chuyện như vậy, có ai đồng ý cưới nó đây chứ?”

Vu Hiểu Quyên là con gái của Kim Hi, sau khi tốt nghiệp trung học kỹ thuật liền làm y tá cho một bệnh viện nhỏ trong thị trấn, bắt đầu quen bạn trai từ khi còn học trung học cơ sở, bây giờ đã dự định kết hôn, nghe nói phòng tân hôn cũng đã chuẩn bị tốt, nhà trai làm kinh doanh, xem như có chút tiền, Kim Hi suốt ngày khoe khoang chuyện này khắp nơi, tiện thể hạ thấp Kim Thu.

Kim Thu buông đũa, lạnh nhạt lướt mắt qua bà: “Không làm phiền bác cả lo lắng, cho dù cháu không gả đi được, cháu vẫn sẽ ở đây báo hiếu cha mẹ.”

“A Cửu à, sao cháu nói thế với bác chứ.” Kim Hi không vừa lòng, do tuổi tác của Vu Hiểu Quyên và Kim Thu xấp xỉ nhau, khó tránh khỏi việc bị người so sánh qua lại. So với Vu Hiểu Quyên thì rốt cấp ba phải học trung học kỹ thuật, Kim Thu một đường tiến thẳng vào cấp ba, lên đại học, bây giờ còn có công việc trong một công ty tốt như vậy, thật vất vả mới tìm được chuyện cô không có bạn trai để hạ thấp, “Bác là vì nghĩ tốt cho cháu.”

Tâm trạng Kim Thu khá tệ, không thể tiếp tục nói chuyện cùng Kim Hi, cho dù là trường bối, bà cũng quá đáng ghét: “Con no rồi.”

Kim Hi là người dẫn đầu, sau đó mấy người bác và cô nhỏ, bao gồm cả cậu mợ, ông bà ngoại của cô, tất cả đều gọi đến nói muốn tới thăm.

Ai cũng không thích vết sẹo của mình bị vạch ra hết lần này tới lần khác, ngay cả khi Kim Thu biết không xảy ra bất kỳ chuyện gì, nhưng khi bị ánh mắt đồng tình thương hại của bọn họ nhìn, cô cũng cảm thấy trong lòng rất buồn bực, dứt khoát trốn trong phòng không ra.

Cô nhỏ của Kim Thu vừa lo lắng vừa hỏi: “Nó sẽ không nghĩ quẩn gì trong lòng chứ?”

Đương nhiên không, Bạch Tuyên cả ngày một tác không rời cô, thỉnh thoảng nằm sấp xuống làm cô vợ nhỏ chọc Kim Thu vui vẻ, cô thật sự không có bất kỳ suy nghĩ xem thường mạng sống của mình, huống chi vốn không có chuyện gì xảy ra cả chứ.

Cô cũng rất buồn bực vì sao tất cả mọi người đều cho rằng mình bị cưỡng, nhưng nếu cô mở miệng giải thích sẽ chỉ phí công, lời đồn thứ này vốn không thể ngừng lại được.

Trước đây trên bàn cơm cô nghe không ít lời kể của Khương Bình Bình, ai nuôi tình nhân bên ngoài, ai có con riêng, ...v...v, phỏng chừng tin tức này của cô cũng sẽ trở thành đề tài cho buổi trà chiều của mọi người thôi, cô con gái làm việc ở Hải Thành của Kim gia bị người ta bắt cóc, nghe nói còn bị gì đó, khó khăn lắm mới cứu ra được, lại nghe nói, bụng đã lớn mấy tháng rồi!

Đầu Kim Thu tự động nghĩ ra thêm mấy lời đồn có thể bị truyền đi, càng cảm thấy buồn bực.

Sớm biết như vậy đã không về đây. Cô hơi di chuyển chân, vẫn còn đau muốn chết, mấy ngày nay cô vẫn tránh đi lại, com nước đều do Khương Bình Bình mang vào, hôm nay cũng không ngoại lệ, bà khẽ gõ cửa, bụng mâm com còn nóng hổi bước vào: “Ba con giết gà nấu canh, con ăn thử đi.”

“Cảm ơn mẹ.” Trên giường Kim Thu bày một bàn ăn nhỏ, Khương Bình Bình ngồi bên cạnh muốn nói lại thôi: “A Cửu à.” Bà cân nhắc mãi, cẩn thận an ủi con gái, “Con đừng nghe bác cả nói lung tung, mẹ không vội ép con kết hôn, còn muốn giữ con lại thêm vài năm nữa.”

Kim Thu im lặng, một lát sau mới nói: “Mẹ, con sẽ không luẩn quẩn trong lòng, nhưng bây giờ con không muốn kết hôn.”

Khương Bình Bình cũng cảm nhận được, tuy tâm trạng con gái sa sút, nhưng đích xác không có suy nghĩ tìm chết, hôm nay nghe cô nói vậy, bà cũng yên tâm hơn: “Không sao, chuyện này không vội.”

Kim Thu ăn một ngụm canh, vừa ném thử liền biết là tay nghề của ba, hầm vừa thơm vừa ngon, bên trong còn có bì lợn, mộc nhĩ, nấm hương, măng, là

mùi vị cô không thể tìm thấy ở bất kỳ đâu bên ngoài, nghĩ đến cha mẹ đã lớn tuổi vẫn phải lo lắng cho mình, Kim Thu cảm thấy rất hổ thẹn, vì vậy hơi suy nghĩ, nói: “Công ty chỉ cho con nghỉ năm ngày, con cũng cần phải trở về thôi, nếu không sẽ bị đuổi mất.”

Khương Bình Bình cả kinh, do dự nói: “Sức khỏe con vẫn chưa tốt lắm... nghỉ ngơi thêm vài ngày đi.”

Kim Thu dựa lên vai mẹ, nén nước mắt lại, cố gắng ra vẻ thoải mái nói: “Mẹ, con thật sự không có chuyện gì đâu, so với những người khác con đã rất may mắn rồi, con đã trốn được, không như bọn họ... đời này chưa chắc có thể trở về.”

Khương Bình Bình đương nhiên đã từng xem tin tức trên báo đài về những cô gái bị lừa bán như vậy, có người được tìm thấy, nhưng hơn phân nửa đã bị hủy cả đời, Kim Thu có thể bỏ chạy ngay từ đầu như vậy quả thực đã là vận hạnh trong bất hạnh rồi.

“Ôi, làm sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ.” Khương Bình Bình không thể biểu đạt cảm xúc trong lòng mình, chỉ có thể nói đi nói lại nhiều lần câu này, như đang hỏi người khác, lại như đang hỏi ông trời.

Nhưng vận mệnh vốn luôn đổi thay, nếu không, sao có thể là cuộc được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ly Hồn Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Cuộc Sống

Khương Bình Bình vừa nói chuyện xong với Kim Thu liền đến phiên Kim Thọ, ông không nhảy cảm như mẹ Kim, im lặng hút thuốc một lúc lâu, cuối cùng chỉ nói: “Đừng lo lắng, nếu ở bên ngoài không chịu được nữa thì về nhà, ba mẹ vẫn nuôi nấng con.”

Cuối cùng ông cũng không dám nhắc tới chuyện Kim Thu thật sự có bị cưỡng bức hay không, lại nghĩ rằng may mà xã hội bây giờ đã văn minh hơn, chờ thêm một đoạn thời gian nữa, mọi người tự nhiên sẽ quên đi chuyện này, vì vậy ông rất tán thành việc Kim Thu trở lại thành phố Hải, thành phố lớn tình người lạnh nhạt, chút chuyện nhỏ của Kim Thu thì tính là gì.

Chỉ ở đây mới bị người bàn luận.

Kim Thu thật sự không thích bị họ hàng vây xem an ủi, vì vậy quyết định đặt ngay vé tàu ngày mai, chuẩn bị trở về Thành phố Hải.

Kim Thọ cùng Khương Bình Bình tiễn cô đến nhà ga mới quay về. Nơi này cách Thành phố Hải không xa, chỉ đi không quá hai giờ xe lửa, vừa xuống xe, thứ Kim Thu nhìn thấy chính là trạm xe lửa rộng rãi sạch sẽ, người đến người đi, cảnh tượng vội vã, không ai quan tâm chuyện thị phi của ai.

Đây chính là thành phố, bình thường cô ghét thành phố Hải lạnh lùng vô tình, giờ lại cảm thấy rất yên tĩnh, có thể thấy rõ được mọi chuyện xung quanh, không có sự chán ghét tuyệt đối, cũng không có sự yêu thích tuyệt đối.

Bởi vì lúc trước đã làm mất đi động, chuyện đầu tiên Kim Thu phải làm chính là vào cửa hàng mua một chiếc mới, sau đó vào siêu thị mua thêm ít đồ, lúc này mới trở về nhà.

Còn chưa vào nhà, cô liền nhìn thấy Triệu Gia đang ngồi xổm trước cửa khóc liên tục, Kim Thu thuận miệng hỏi một câu: “Cô lại đói bụng sao?”

Triệu Gia nâng lên một đôi mắt đỏ, nhỏ giọng ‘ừm’, Kim Thu nói với Bạch Tuyên: “Trong nhà còn nhang không, đốt cho cô ấy một nén đi. Sao cô còn chưa đi đầu thai?”

“Đã qua bốn chín ngày rồi.”

Kim Thu nghe được liền thở dài, thế nhưng đây là con đường mà cô ấy chọn, cô cũng không có ý định xen vào, có thể tiện tay giúp được thì giúp, dù sao nhang sọ cũng rất rẻ.

Bạch Tuyên dựa theo lời cô đốt cho Triệu Gia một nén nhang, sau đó vội vàng quét dọn nhà cửa, chỉ mấy ngày không người ở thôi mà cứ như đã mấy năm, anh lau bàn, lau sàn nhà, phơi ga trải giường, gấp quần áo, bận bịu đến xoay vòng vòng.

Đã thế anh còn chết sống không cho cô giúp, chỉ bảo cô ngồi trước máy tính xem phim ăn đồ ăn vặt, trong nhà có một ‘chàng Tấm’ như vậy thật sự quá hạnh phúc!

Kim Thu thấy bóng dáng bận rộn của anh, nghĩ thầm phải mua thêm cho anh vài bộ quần áo, nếu không cứ mặc đi mặc lại một bộ mãi thì sẽ rất khó coi, có điều ma có thể mặc quần áo sao? Vậy sau này sẽ là cảnh tượng cô đi kiếm tiền nuôi gia đình, anh ở nhà làm nội trợ à?

Có bạn trai ‘soái’ như vậy, đúng là cảnh đẹp ý vui.

Lần về nhà này, lòng Kim Thu cũng đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, vì vậy mỗi khi nhìn anh cô cảm thấy rất vui vẻ, bèn ngoắc ngoắc tay: “Lại đây.”

Bạch Tuyên vừa phơi xong chăn, vội vàng chạy tới làm nũng: “Vợ!”

“Ngoan.” Kim Thu hôn một cái lên trán anh, càng nhìn càng thấy thích, sao anh lại đẹp trai như vậy nhỉ, môi hồng răng trắng, chỉ nhìn thôi cũng đủ làm người ta cảm thấy vui vẻ.

“Oa, vợ à em hôn anh!” Được Kim Thu lần đầu tiên cho một cái hôn, Bạch Tuyên vô cùng vui sướng, quần quít lấy cô không buông, “Bồi thường bồi thường.”

Kim Thu giả vờ kinh ngạc: “Không phải đã bồi thường cho anh rồi sao?”

“Cái gì?” Mặt anh lộ rõ vẻ thất vọng, “Không còn gì khác sao?”

Kim Thu rất thích trêu chọc anh, cảm thấy vô cùng thú vị: “Người ta hẹn hò, đều chỉ đi xem phim, đi dạo phố, vì sao anh cứ muốn chạy lên giường chơi thế nhỉ?”

Bạch Tuyên ôm cô, không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào được gần gũi với cô: “Bọn họ không muốn lên giường với em sao? Tên cảnh sát kia cùng bạn học gì đó của em đấy.”

Kim Thu hơi suy nghĩ, lúc cô và Đỗ Thiên Trạch hẹn hò vẫn còn rất trong sáng, chỉ là nắm tay nhau đi dạo phố, hay đôi lúc anh sẽ mua đồ ăn vặt cho cô, khi ấy cũng rất vui vẻ, hoàn toàn không nghĩ tới chuyện xông lên giường: “Anh cho rằng ai cũng như anh sao?”

“Hừ.” Bạch Tuyên không phản đối, “Bọn họ chỉ không nói mà thôi, anh rất thành thật.”

Kim Thu buồn cười: “Nói lung tung.”

“Hẹn em ra ngoài chơi chỉ là thủ đoạn, mục đích cuối cùng nhất định là lên giường.” Bạch Tuyên chắc như đinh đóng cột, “Đàn ông đều nghĩ như vậy cả.”

Đương nhiên Kim Thu biết điểm này, nhưng cô vẫn thích trêu anh: “Thì ra anh cũng có mục đích này à?”

“Là một phần thôi,” Bạch Tuyên không phủ nhận, chỉ nhấn mạnh thêm, “Có thể a a á á với em, tất nhiên là anh sẽ cực kì vui vẻ, nhưng như này cũng đã rất vui rồi.” Anh hôn cô một cái, “Dù sao anh cũng đồng ý với em, chỉ cần em không muốn, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Lúc này, ánh nắng trời chiếu qua cửa sổ vào phòng, dát một lớp viền vàng lên khuôn mặt dịu dàng của anh, càng trở nên không giống người cõi trần, Kim Thu hơi hoảng hốt, nhẹ nhàng vỗ về hai gò má anh hỏi: “Anh... có thể phơi nắng không?”

“Anh không phải ma, đương nhiên có thể phơi nắng.” Anh biếng nhác duỗi tứ chi như một chú mèo ngủ gật, “Thật ấm áp, mùa hè sắp qua rồi đúng không?”

Kim Thu nghĩ, trong lúc vô tình không để ý, tên này thế nhưng đã đi theo cô hai, ba tháng rồi, khoảng thời gian gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, thời gian thấm thoát trôi đi rất nhanh.

“Đúng vậy,” cô nói theo anh, “Mùa hè sắp qua rồi.”

Xuân đi thu đến, bốn mùa luân phiên thay đổi, người và vật không ngừng biến hóa, bao gồm cả cô.

“Vợ, em thích mùa thu không?”

“Thích chứ, em sinh vào mùa thu mà.”

“Tháng chín thu vàng, hoa quế tỏa hương (1), đúng không?”

Câu góc: Kim thu cửu nguyệt, đan quế phiêu hương

“Anh có thể đừng nói như đang ở buổi giới thiệu lễ khai mạc đại hội thể dục thể thao được không?”

Vệ Thiên Hành cho cô thời gian nghỉ nửa tháng, không thể không nói hẳn rất hào phóng, Kim Thu cũng mượn cơ hội này nghỉ ngơi một chút, khoảng một năm trước, trừ nghỉ đông ra cô cũng không có thời gian nghỉ ngơi nào khác, vì vậy lúc này vừa hay có thể điều chỉnh lại tâm trạng một chút.

Đổi điện thoại mới, lại đi mua quần áo, giày, túi xách, dạo phố, tiêu tiền thật sự là một phương thức thư giãn rất hiệu quả, hơn nữa nhìn như Kim Thu đi dạo phố một mình, thế nhưng thực tế sau lưng cô còn có một tên sắc lang đang liên tục bày mưu tính kế.

Ví dụ như trong cửa hàng quần áo, nội y cô chọn mua đều theo xu hướng thiếu nữ, màu sắc thiên về mềm mại lịch sự, cuối cùng Bạch Tuyên không ngừng lái nhai: “Vợ ơi bộ màu tím này rất đẹp!”

Đó là nội y dùng để gia tăng tình thú được không hả? Kim Thu nhìn vài lần, nhân viên bán hàng lập tức phát hiện, thân thiết dễ gần nói: “Bộ nội y này

chúng tôi bán rất chạy, cô có muốn thử một chút hay không?”

Cô không hề muốn mặc loại nội y trong suốt vừa nhìn liền sẽ tùy thời tùy chỗ câu dẫn đàn ông kia đâu! Kim Thu từ chối, Bạch Tuyên lại cố gắng thôi thúc: “Bộ màu đen này cũng rất đẹp mắt, đừng mua màu trắng, quá đơn giản.”

Nếu không vì đang ở trước mặt người khác, cô thật muốn mắng lớn một câu ‘Là anh mặc hay em mặc’ —— Cuối cùng, cô mua một bộ màu hồng, một bộ tím sẫm, một bộ màu đen.

Do cô quá mềm lòng thôi, Kim Thu tự an ủi, chứ không phải vì anh mới mua.

Cô mua một đôi tất chân, còn mua thêm son môi, phấn hồng, chỉ kẻ mắt, Kim Thu đã trải qua khó khăn một lần, khi ấy ngoại trừ cảm giác tiếc nuối, cô còn cảm thấy nên tốt với bản thân một chút.

Không người nào biết được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, nếu bản thân không yêu bản thân, còn muốn ai đến yêu đây?

Sau đó khi đi ngang qua khu vực trang phục nam, cô chọn mua cho anh một bộ quần áo thể thao, tuy cô thích đàn ông mặc sơ mi trắng nhất, nhưng khi nằm trên giường thật sự rất kỳ quặc, còn đồ lót cô không thể không biết xấu hổ mà vào mua, chỉ đành phải che mặt đi lướt qua.

Cô đã tiêu hết một số tiền lớn, sau đó nghĩ thầm, hai ngày nữa mau quay lại công ty, nếu không tháng sau cô sẽ phải ăn mì mà sống.

Bạn trai tuy làm người ta cảm thấy an toàn, nhưng công việc quan trọng hơn, bởi vì chỉ cần cố gắng, nhất định sẽ có thành quả.

Khi về nhà cô nhìn thấy có chó hoang mèo hoang đang lục thùng rác trong khu nhà, da lông chúng dơ bẩn hỗn độn, gây trở cá xương, thực sự rất đáng thương. Kim Thu dừng chân nhìn một lúc lâu, sau đó đến siêu thị mua mấy cái mâm, buổi tối trộn cơm thừa với canh thừa, bung xuống lầu, cô đặt mâm ở nơi ít ai chú ý, rồi lập tức quay người rời đi.

Đi được nửa đường cô bèn quay lại nhìn, liền thấy vài chú chó hoang cẩn thận đến gần, ngửi một lúc không thấy có gì khác thường mới bắt đầu ăn.

Không biết vì sao, so với trước đây cô càng thêm trầm ẩn, có lẽ vì cảm thấy mạng sống rất khó giữ, rất yếu ớt, mỏng manh.

“Em còn tưởng mình đã trở lại như trước.” Cô kinh ngạc nói với Bạch Tuyên, “Bây giờ mới biết thì ra là không, không phải cứ là màn đêm thì sẽ cho ta ác mộng, đôi khi nó sẽ vô tình làm cho ta thay đổi.”

Bạch Tuyên dịu dàng nói: “Nạn lớn không chết thì sau này sẽ gặp nhiều may mắn, chắc chắn những ngày tháng sau sẽ thuận buồm xuôi gió, không có buồn phiền.”

“Đeo miệng thật đấy.” Kim Thu không nhịn được cười, cô nghĩ, mình có thể nhanh chóng trở lại bình thường như vậy chủ yếu nhờ vào anh, là anh đã làm bạn chăm sóc cô, cho cô cảm giác an toàn, không đến mức bị ác mộng dọa tỉnh.

Thật kỳ lạ, một người thích giờ trò làm nũng như anh, sao có thể cho cô cảm giác an toàn được nhỉ? Kim Thu hoàn toàn không nghĩ ra.

“Ngọt sao, vậy thơm cái được không?”

Nụ hôn dài kết thúc, anh ôm cô ngã vào trên giường, cắn vành tai cô: “Quần áo mới mua, em mặc thử cho anh xem một chút nhé?”

“Phải giặt sạch mới mặc được.” Kim Thu không chịu, cảm thấy hơi hối hận, “Một thời lầy lùng, lại bị hủy hoại chỉ trong một ngày.” Quần áo cô mặc luôn rất bảo thủ, nội y màu trắng cùng màu da mãi mãi chiếm đa số, cô cảm thấy mỗi khi bên trong chiếc áo sơ mi trắng mặc nội y màu sắc màu mè, cả người liền khó chịu.

Anh không nhịn được cười: “Ngoài anh ra không ai nhìn thấy đâu, da em trắng, mặc nội y màu nhạt thì sẽ quá đơn điệu.” Anh nói rất có lý, những cô gái màu da hơi vàng, khi mặc nội y màu trắng mới có thể xinh đẹp như những cô nàng trong tạp chí playboy.

Kim Thu cùng anh mặt đối mặt, thỉnh thoảng anh sẽ vuốt ve cánh tay và bắp đùi cô, nếu là người khác, cô nhất định sẽ tức giận hất ra, nhưng anh không phải, ban đầu cô không chấp nhận, thế nhưng bây giờ lại cảm thấy đáng vẻ kia của anh thật sự rất đáng yêu, vô cùng trẻ con.

Cô suy nghĩ một chút, hỏi: “Anh sẽ không cảm thấy em quá vô vị chứ?” Cô luôn thấy rằng khi hẹn hò với Đỗ Thiên Trạch mình quá bị động, anh sắp xếp bất kỳ cuộc hẹn nào, cô cũng đều nói được, nếu anh có việc không thể tới, cô từ trước đến giờ cũng không oán trách, không nổi nóng, không ghen tuông, lúc đó cô cảm thấy mình rất ngoan ngoãn, không hiểu vì sao mình biểu hiện tốt như vậy, anh vẫn sẽ lựa chọn chia tay.

Nhưng bây giờ suy nghĩ lại, cũng không phải không có lý do, có lẽ do cô quá mức vô vị, thời đại học mỗi khi rảnh rỗi, cô thà rằng đến viện bảo tàng xem khủng long hóa thạch, cũng không thích đi ra ngoài hát Karaoke với bạn bè.

Không thú vị, khó trách đám nam sinh sẽ cảm thấy phiền chán.

Bạch Tuyên nằm nhoài trên gối đầu cô, nghiêng người qua cười: “Vậy chúng ta làm vài chuyện thú vị đi?”

“Ví dụ như?”

“Em không chịu thay cho anh xem, vậy anh mặc quần áo mới cho em xem là được.” Anh oai phong lẫm liệt ngồi dậy cởi quần áo, còn nhớ tối hôm đó vẫn chưa nhìn được rõ ràng, lại chưa qua được điểm mấu chốt trong lòng, hôm nay vẫn là lần đầu tiên Kim Thu tỉ mỉ quan sát vóc người anh.

Hình dung một cách đơn giản rằng, tốt đến mức không còn lời nào để nói. Nhắc đến cũng thật kỳ lạ, thời đại học nhìn mấy nam sinh chơi bóng rổ nửa người trên, lúc đó cô chỉ cảm thấy toàn thân bọn họ đầy mồ hôi, vóc người cho dù tốt cũng chẳng đáng nhìn.

Hôm nay sao lại cảm thấy tim đập nhanh như vậy nhỉ? Chỉ mới xuất thần một chút, anh đã cởi xong quần, lần một vòng liền đem cô ôm vào lòng, để cô gối đầu lên ngực mình.

Cô nghe thấy tiếng tim đập ‘thình thịch’, cười: “Không mặc quần áo mới sao?”

“Không thể thoải mái được như thế này.” Anh ôm cô chặt chẽ, dán vào tai cô hỏi nhỏ, “Thích không?”

Kim Thu khẽ cười: “Ôm chặt thêm chút nữa đi.”

Chỉ cần thật lòng yêu nhau, chỉ cần ôm nhau chặt sát như vậy, cũng đã đủ lãng mạn hạnh phúc, cần gì ngày lành cảnh đẹp, trăng tròn hoa thắm chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ly Hồn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Đi Công Tác

Khi Kim Thu đi làm, Vệ Thiên Hành hơi bất ngờ: “Không phải đã cho cô nghỉ ngơi thêm mấy ngày sao?”

“Tôi đã ổn rồi.” Kim Thu khẽ khom người, cười nhàn nhạt, “Cảm ơn Vệ tổng quan tâm.” Cô không biết chuyện Vệ Thiên Hành cũng đã từng sai người đi tìm cô, hẳn cũng không có ý định nói nhiều về chuyện này, nhìn cô thật sự không có gì đáng ngại liền yên lòng, dặn dò công việc cho cô.

Khi đã tập trung làm việc, những chuyện ngôn ngữ kia cũng sẽ không còn quanh quẩn trong đầu, cô phát hiện một tin tốt, Lam Như Vân thăng chức, vì vậy buổi trưa lúc ăn cơm bên vội vàng đi chúc mừng chị ấy.

Lam Như Vân không hề biết nguyên nhân cô xin nghỉ, cười khanh khách mời cô ăn cơm, hiển nhiên gần đây tình cảm với Vệ Thiên Hành không tệ, chị ấy cũng không nặng nề trách thường, Kim Thu âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó cô nghe Lam Như Vân nói: “Trước đây em đã từng đi công tác chưa, nhưng dù thế nào cũng tuyệt đối đừng quên mang theo vài bộ nội y, đến lúc đó không có thời gian để giặt đâu.”

Đúng rồi, Kim Thu vừa nhớ ra, trong lịch trình của cô còn viết thứ sáu tuần này phải đi công tác với Vệ Thiên Hành, buổi sáng vừa đặt vé máy bay và khách sạn, cô đã quên không tính mình vào.

Chẳng lẽ phải để Bạch Tuyên ở nhà một mình? Kim Thu rất lo lắng, sau khi về nhà liền liên tục dặn dò anh: “Nếu thấy tên đạo sĩ thôi kia quay lại, anh tuyệt đối đừng làm anh hùng cứu mỹ nhân mà để lộ bản thân đấy.”

Cô hơi không yên lòng với Triệu Gia, không vì lý do gì cả, chỉ là giác quan thứ sáu của phụ nữ mà thôi.

Bạch Tuyên gối đầu lên đùi cô, tùy ý để cô vuốt ve mình như đang âu yếm thú cưng, hoàn toàn không nghe lọt bất cứ lời nào của cô, chỉ tiếc nuối nói: “Nếu anh là yêu quái thì tốt rồi, năm xuống liền hiện nguyên hình để em vuốt lông cho anh.”

“Thì ra không chỉ mình em có ảo giác là mình đang nuôi một chú chó sao?” Kim Thu còn tưởng rằng chỉ mình cô mới có loại ảo giác như đang nuôi thú cưng này thôi chứ.

Bạch Tuyên thẹn thùng nói: “Đừng như vậy, nhân thú khẩu vị quá nặng.”

“...” Kim Thu im lặng, sờ lưng anh, anh thoải mái ngâm khế, “Thật sự thoải mái đến thế sao? Anh thuộc giống chó à?”

Bạch Tuyên trở mình, chứng minh cho cô xem rốt cuộc thoải mái bao nhiêu: “Vuốt sang chỗ khác được không?”

Kim Thu cười híp mắt không chịu thả ra: “Nói chuyện chút đã, ban ngày ở nhà anh làm những gì?”

Bạch Tuyên hơi dịch người, bắt đầu nghiêm túc nhớ lại: “Quét nhà một chút, xuống dưới lầu học trộm thêm một món canh, cùng Triệu Gia, ạch... nói chuyện một lúc.” Làm quý vậy rất cô đơn, mọi ngày Bạch Tuyên không có ai để tán gẫu nói chuyện, Triệu Gia lại càng thâm hơn, vì vậy trong khi chờ Kim Thu về, anh đôi lúc sẽ đi bộ cùng Triệu Gia, từ lầu trên xuống lầu, xuyên qua cửa nhà người ta hóng chuyện.

“Hai người thân thiết quá nhỉ?” Kim Thu dựa lưng trên sofa, cười mỉm nhìn anh.

Bạch Tuyên vui sướng: “Vợ, em lại ghen rồi sao?” Anh ngấm ngấm ngón tay cô, “Nếu em không vui, sau này anh không ra khỏi cửa nữa.”

“Anh xem mình là tiểu thư khuê các sao, cửa lớn không ra cửa sau không bước à?” Kim Thu chọc nhẹ vào lồng ngực anh, “Sao em lại dễ giận như vậy chứ, chỉ là em phải đi công tác mấy ngày, không muốn sau khi trở về lại nhìn thấy anh có chuyện gì đâu.”

Bạch Tuyên nói: “Đừng lo lắng, từ khi tên đạo sĩ kia đến, anh đã bảo Triệu Gia chó đi chọc bà mẹ chồng tàng dưới, đúng rồi, người phụ nữ đó hình như muốn ly hôn, đang giành quyền nuôi con, bà mẹ chồng kia lại không chịu, từ sáng đến tối cứ cãi lộn không ngừng.”

Mấy chuyện ngồi lê đôi mách này, anh thật sự rất giống mấy bác gái trong công viên, xem ra bình thường hóng trò vui không ít đây. Kim Thu đau lòng anh ngày thường ở nhà một mình cô đơn, cũng chẳng muốn quan tâm đến chuyện Triệu Gia nữa: “Không cho phép vượt rào đấy.”

“Vợ!” Anh giả vờ tức giận, “Em cho rằng ai anh cũng trêu vào sao?”

Kim Thu hoàn toàn phục anh, sao anh có thể nghĩ ra được từ ‘trêu vào’ này nhỉ: “Anh đã học qua môn Ngữ Văn chưa, sao suốt ngày dùng từ linh tinh thế?”

Anh kéo tay cô cời dây lưng, Kim Thu không tránh né: “Sao anh có thể không biết xấu hổ như thế hả?” Cô vừa nói, trong tay đã có thêm thứ gì đó, cô hơi luống cuống: “Em không biết.”

“Cứ xem như đang chơi đồ chơi là được rồi.” Bạch Tuyên làm nũng, Kim Thu dùng đầu ngón tay ấn nhẹ, sau đó nhìn anh, Bạch Tuyên xấu hổ nhắc nhở cô: “Vợ, còn cách hai lớp vải đó.”

Kim Thu vô cùng ngượng ngùng: “Em không biết thật mà.” Kim Thu chỉ mới nghe nói qua, chưa thật sự quan sát kỹ càng, chuyện này cô không làm được.

Bạch Tuyên hôn ngón tay cô: “Không sao cả.” sau đó nghiêm túc nói, “Dù vợ không biết, anh cũng vẫn thích em.”

Hôm sau tỉnh dậy, Kim Thu ăn bữa sáng anh đã làm xong, chuẩn bị ra sân bay, Bạch Tuyên luyến tiếc nhìn cô, ôm eo cô, lòng Kim Thu mềm xuống: “Hay là anh đi cùng em luôn đi.”

“Không sao.” Anh rầu rĩ, “Anh sẽ ở lại trông nhà.” Anh hôn cô thêm hai lần, “Vợ, em phải nghĩ đến anh, không được lại đi hẹn hò với người khác.”

“Em còn có khí tiết hơn anh đấy.” Nhớ đến chuyện tối qua anh không biết xấu hổ bảo cô làm, Kim Thu liền giận không có chỗ phát tiết, ‘ầm’ một tiếng đóng cửa lại.

Bạch Tuyên nhìn cô rời khỏi, cảm thấy trong nhà ngay lập tức trở nên lạnh lẽo, anh quét dọn một lúc, giặt những thứ cần giặt, phơi những thứ cần phơi, ngay lúc anh chuẩn bị dọn dẹp giường đệm, phát hiện trên gối có một cái hộp, phía trên dán một tờ giấy ghi chú:

‘Em muốn giám thị tất cả những việc anh làm!’

Anh mở ra xem, trong nháy mắt trở nên vui vẻ, đó là một chiếc di động cùng loại với chiếc của Kim Thu, của cô là màu trắng, chiếc này màu đen, anh mở lên xem, trong di động đã lưu số của cô, bên trong nhét thêm tờ giấy, viết một tài khoản và mật mã QQ mới, cùng với mật mã wifi trong nhà.

Chỉ có điều sau khi cô rời đi, anh không thể giống người bình thường như khi ở cạnh cô, phạm vi Bạch Tuyên có thể hoạt động chỉ gói gọn trong căn nhà này, vừa ra khỏi cửa, trừ phi có Kim Thu bên cạnh, nếu không anh sẽ không khác gì những hồn ma bình thường, vì vậy anh không thể mang di động ra khỏi nhà — Kim Thu không biết điều này, nhưng vì lá bùa của thím Hồng, Triệu Gia cũng không thể bước vào đây, anh muốn dùng di động thì chỉ có thể về nhà, vì vậy cô vô tình đã đạt được mục đích của mình.

Nhưng cô đã tính sai một điểm, đó chính là trước đây Bạch Tuyên chưa từng dùng điện thoại, từ khi ở bên cạnh cô nhìn mới biết đôi chút, vì vậy khi anh gửi tin nhắn đến, thời gian muộn hơn không ít so với Kim Thu dự đoán.

Bạch Tuyên: ~(\(\geq \nabla \leq\))/~ Vợ!

Lúc nhận được tin nhắn này, Kim Thu đang ngồi ở khoang chờ sân bay, chuyến bay khởi hành buổi tối, bọn họ đang uống cà phê tán gẫu trong khi chờ, cô đang làm một bản ghi chép theo như Vệ Thiên Hành dặn dò, đột nhiên nhận được tin nhắn này, không nhịn được mỉm cười, Vệ Thiên Hành thấy nụ cười tươi tắn của cô, không khỏi ngăn ra: “Sao vậy, sao vui vẻ thế?”

“Không có chuyện gì.” Kim Thu vội vàng thu lại đi động, Lam Như Vân cười duyên nói một câu: “Tin nhắn của bạn trai à?”

Kim Thu không phủ nhận, lại nhắn về cho anh một tin:

Kim Thu: Ngoan~

Bạch Tuyên trả lời rất nhanh, dường như bất kỳ lúc nào cũng đang chờ đợi: “*Lăn lăn*, Vợ à vợ à, anh rất nhớ em.”

“.....” Kim Thu nhắn lại sáu dấu chấm, nếu cô nhớ không lầm, bọn họ vừa tách nhau chỉ mới mấy giờ đúng không nhỉ? Thật sự là một tên dính người.

Lòng cô oán trách như vậy, rồi lại không tự chủ được cảm thấy ngọt ngào.

Kết quả của cuộc trò chuyện này là, trên đường đi cô liên tục bật cười, Lam Như Vân ngồi bên cạnh, không nhịn được hỏi: “Có chuyện gì buồn cười thế?”

Kim Thu nhịn cười, nhẹ nhàng nói với Lam Như Vân: “Nhà em nuôi một giống chó chỉ biết nhẩn tin.”

Lam Như Vân nhớ tới hôm đó trong điện thoại, Kim Thu cũng nói như vậy, cuối cùng đối phương trả về một câu “Chủ nhân, mau tới sờ anh.”, ký ức ấy cho tới bây giờ vẫn chưa thể phai, vì vậy cười nói: “Bạn trai em thật đáng yêu.”

“Rất đáng người.” Kim Thu thừa nhận, lại không nhịn được hé miệng cười, “Cứ như nuôi thú cưng ấy.”

“Em thích loại hình này à?” Lam Như Vân vẫn nghĩ rằng Vệ Thiên Hành mới là đối tượng mà các cô gái nhỏ yêu thích, không ngờ Kim Thu không thích tổng giám đốc tà mị quyền rũ, mà là trung khuyến đáng yêu, “Có hình không?”

Kim Thu lắc đầu: “Không chụp, em muốn giấu trong nhà.”

“Quý báu đến vậy à?” Lam Như Vân kinh ngạc, cười cô, “Xem ra thật sự rất thích nhỉ.”

Kim Thu mỉm cười, sâu xa nói: “Kẹo ngọt của người, thuốc độc của tôi.” Tuy rằng Vệ Thiên Hành trong mắt Lam Như Vân chỗ nào cũng tốt, nhưng trong mắt cô, hẳn chỉ là trung tâm của scandal, cô xem như thấy rõ, đi theo Vệ Thiên Hành, mãi mãi sẽ không thiếu mấy scandal tin đồn, không biết bây giờ hai chị em họ Quách ra sao, nhìn dáng vẻ này của Lam Như Vân, hẳn tám phần mười là không biết Vệ Thiên Hành đã sơ ý ngủ với một thiếu nữ trong sáng rồi.

Cô cũng cảm thấy rất khó hiểu, một người sao có thể đồng thời ôm nhiều ‘người bầu bạn’ đến vậy, trái tim chỉ nhỏ như thế, khi đã đặt một người vào, sao có thể còn những vị trí dành cho người khác?

Vì Vệ Thiên Hành giàu nứt đổ đổ vách, khách sạn đương nhiên cũng là hạng nhất, căn phòng tốt nhất đương nhiên là dành cho hắn, lại còn xếp quản lý riêng và đầu bếp, phòng của Ngải Dịch ngay bên cạnh hắn, mà Kim Thu cùng Lam Như Vân chỉ có thể ở phòng đơn dưới lầu, thế nhưng đương nhiên nó cũng đã vô cùng xa hoa.

Kim Thu sắp xếp lịch trình ngày mai, mấy giờ đến mấy giờ dự họp, mấy giờ đến mấy giờ đi thị sát, ăn uống ngủ nghỉ trên đường đều do cô sắp xếp, chức vị thư ký, thực tế không khác gì một đại nha hoàn, lúc nào cũng phải nhớ thói quen ăn uống của mọi người, ví dụ như người nào dị ứng với hải sản, lại ví dụ như Vệ Thiên Hành không ăn cay, Lam Như Vân chỉ uống rượu đỏ.

Đặc sắc nhất là, Vệ Thiên Hành chỉ ưa chuộng Porsche, một dãy xe của hắn đều theo thương hiệu này, làm Kim Thu hoài nghi sâu sắc rằng hẳn phải chăng là một bộ phận trong tổ chức xã hội đen nào đó.

Sự cố gắng của cô được đoàn người đi cùng lần công tác này khích lệ, liên tục tán thưởng: “Thư ký của Vệ tổng làm việc thật sự không tệ.”

Cô thấy Vệ Thiên Hành cười khê: “Tuy trẻ tuổi, nhưng làm việc rất chu đáo.”

“Mọi người quá khen.” Kim Thu vội vàng khiêm tốn, “Là Vệ tổng chỉ dạy tốt.” Cô ngồi ở vị trí cuối bàn, cố gắng làm một người trong suốt, nhìn Lam Như Vân nói chuyện vui vẻ, khuấy động bầu không khí của cả bàn tiệc.

Làm mỹ nữ, Lam Như Vân đương nhiên được mời rượu không ít, dù tửu lượng của chị ấy hơn người, mặt cũng vẫn hơi ửng đỏ, về say rượu lộ rõ, càng thêm quyền rũ động lòng người, làm những người đàn ông ở đây đều trầm trồ.

“Kim tiểu thư uống một chén.” Bên cạnh có một quản lý mời rượu cô, Kim Thu vội nói: “Chút nữa tôi còn việc phải làm, không thể uống rượu.”

Người quản lý kia cười ha ha: “Đã muộn thế này rồi, Vệ tổng còn có thể dặn dò cô làm gì?” Trong lời nói có rất nhiều ám chỉ, mọi người ngầm hiểu, đều cười ám muội, còn nói: “Chuyện đó nói không chừng uống rượu sẽ càng tốt hơn, mọi người thấy đúng không?”

Vệ Thiên Hành nhìn bọn họ một chút, giải quyết dứt khoát: “Cô ấy còn phải làm báo cáo cho cuộc họp hôm nay.”

Kim Thu cảm kích nhìn hắn, làm báo cáo hội nghị cái gì, cũng không phải ngày mai phải nộp ngay, thế nhưng cô vẫn cảm kích hắn vì đã giải vây cho mình.

Lam Như Vân uống say như chết, Kim Thu đỡ chị ta về khách sạn, Vệ Thiên Hành thấy cô bận trước bận sau giúp Lam Như Vân đắp chăn rót nước, hơi nhú mày: “Cô là thư ký của tôi.”

“Chị Lam là bạn tôi.” Kim Thu nhận ra Vệ Thiên Hành không trở về phòng, hơi bất ngờ, chẳng lẽ hắn muốn qua đêm ở phòng Lam Như Vân, nhưng Lam Như Vân đã say thành như vậy, nếu làm thế thật sự là quân tử sao?

Vệ Thiên Hành lại nhú mày: “Cô đúng là quá tốt bụng.” Lúc trước khi thăng chức cho cô, Lam Như Vân không ít lần thăm dò đầu đuôi sự việc trước mặt hắn, may mà hắn không nhiều lời nửa chữ, nếu không bằng thủ đoạn của Lam Như Vân, cô làm sao có thể ở lại công ty?

Nhớ lúc đầu hắn điều Lam Như Vân đi, một là vì thấy cô ấy có tiềm lực, làm trợ lý rất lạng phí, hai là vì thấy cô ấy quá khôn khéo giỏi giang, nếu để bên

người mà không thể không chế tốt, quá nguy hiểm.

Tuy Quách Quỳnh cũng tranh cường hạo thắng, nhưng dù sao cũng không đi theo bên cạnh hắn mỗi ngày, chuyện rõ chuyện không, nhưng Lam Như Vân không như vậy, nếu cô ấy muốn bày trò gì, e rằng sẽ khó lòng phòng bị, dục vọng khống chế của hắn rất mạnh, không thích có chuyện thoát khỏi sự khống chế của mình, dù chỉ là một khả năng nhỏ.

Chỉ có Kim Thu khá ngoan ngoãn, hắn càng thêm thỏa mãn với cô: “Xong việc thì tới chỗ tôi, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Trẻ như vậy rồi mà vẫn còn việc gì nữa sao? Kim Thu nói thầm trong lòng một tiếng, vẫn đồng ý: “Được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Quách Đình

Sau khi bố trí ổn thỏa cho Lam Như Vân, Kim Thu lên lầu tìm Vệ Thiên Hành, hắn đang ngồi trong phòng khách nghe nhạc, bởi vì vừa tắm xong, hắn chỉ mặc một chiếc áo choàng tắm rộng rãi, có thể thoáng thấy được cơ ngực màu đồng cổ, Kim Thu bị dáng vẻ không chỉnh tề của hắn dọa hết hồn, nhưng khi nhớ đến hôm đó hắn cũng chỉ quấn một chiếc khăn tắm, tâm trạng cô liền bình tĩnh lại.

“Vệ tổng?”

“Ngồi đi.” Vệ Thiên Hành cầm một chai rượu đỏ, bắt chéo chân ngồi trên sofa, dáng vẻ rất nhàn nhã thoải mái, vài giọt nước còn đọng lại trên tóc hắn tí tách chảy xuôi.

Kim Thu tìm một cái ghế ngồi xuống: “Ngài có dặn dò gì sao?”

Đôi mắt thâm thúy của Vệ Thiên Hành nhìn cô: “Tôi có vài thứ muốn cho cô xem.” Hắn gõ vài phím trên chiếc laptop trước mặt, sau đó xoay màn hình về phía cô, để Kim Thu nhìn rõ phần tin tức hắn vừa mở ra.

Nội dung không nhiều, chỉ có ít ỏi vài câu, nói về một nơi nào đó dưới sự giúp sức của lực lượng cảnh sát đã thành công bắt được vài phần tử tội phạm, giải cứu được rất nhiều thiếu nữ bị lừa bán, Kim Thu cảm thấy mũi hơi chua: “A, được cứu ra rồi.”

“Chỉ là một phần nhỏ.” Vệ Thiên Hành nhẹ nhàng thờ dài, “Có người không chịu trở về, có người thì không ai tới đón. . .”

Kim Thu khó có thể khống chế cảm xúc, che miệng rồi lẹ, thiếu chút nữa, cô đã trở thành bọn họ, chỉ thiếu chút nữa thôi, bây giờ khi nhìn thấy họ bị hủy cả đời, trong lòng khó tránh khỏi thương xót.

Vệ Thiên Hành quan tâm nghiêng đầu, không nhìn dáng vẻ thất thố của cô, trong lòng cảm thấy hơi buồn cười, công phu tu luyện của cô thư ký nhỏ này thực sự chẳng đến nơi đến chốn, cũng đúng, dù sao cũng mới vừa bước vào giang hồ lăn lộn chưa lâu, có điều phần lòng dạ thẳng thắn này, vẫn làm hắn hiểu ý nờ nộ cười.

Hắn gạt một tờ khăn giấy đưa cho cô, giọng nói mềm mại: “Cho cô xem không phải để cô khóc.”

Kim Thu vội vàng lau nước mắt: “Cảm ơn Vệ tổng.”

Vệ Thiên Hành nhẹ nhàng cười: “Được rồi, đi rửa mặt đi, nếu không người ta sẽ tưởng rằng tôi bắt nạt cô mất.”

Kim Thu về phòng tắm rửa sạch sẽ, lúc ra liền phát hiện QQ hiển thị khung chat, trải qua một ngày nỗ lực, rốt cuộc Bạch Tuyên đã học được cách dùng QQ, nhưng anh đã đổi tên tổng cộng bảy, tám lần, từ ‘Chồng của vợ’ đến ‘Vợ ơi cầu vuốt lông’, cuối cùng quyết định thành ‘Bạch Bạch nhà Thu Thu’, khiến cô cười đến đau cả bụng.

Bạch Bạch nhà Thu Thu: [Tò ra đáng yêu] Vợ à em ngủ chưa?

Hu hu, vợ không nói chúc ngủ ngon với anh, người ta muốn *moa moa* mà.

Vợ, anh kể chuyện cho em trước khi ngủ nhé, hôm nay đôi đồng tính lâu trên nhà chúng ta cãi nhau, người nhà tên ‘chồng’ kia bắt anh ta về nhà xem mắt, người còn lại nói cái gì mà ‘chúng ta vẫn nên chia tay đi thì hơn, là vì em bé con anh’, sau đó hai người ầm ĩ lên, người kia còn nói hắn muốn học Nam Khang nhảy cầu, để ‘chồng’ đến nhận thi thể.

Áp lực mà các cặp đồng tính luyến ái phải chịu đựng hẳn còn nhiều hơn so với những đôi tình nhân bình thường, muốn bên nhau đến cuối cùng nhất định phải trả giá nhiều hơn, Kim Thu thờ dài, hỏi anh.

Kim Thu: Sau đó thì sao?

Bạch Bạch nhà Thu Thu: [Ôm chằm] Oa oa vợ, em vẫn chưa ngủ sao?

Kim Thu: Nếu không thì bây giờ em đang nói mơ với anh à?

Bạch Bạch nhà Thu Thu: Vợ à, anh rất nhớ em [gào khóc]

Kim Thu: [Xoa đầu] Ngoan ngoan trông nhà, ngày mốt em sẽ về.

Bạch Bạch nhà Thu Thu: [Khóc lớn] Vợ ơi lần sau em mang anh theo đi, em không ở đây anh sắp biến thành tro bụi, hồn phi phách tán rồi.

Kim Thu bị dọa nhảy dựng: Nghiêm trọng vậy sao?

Bạch Bạch nhà Thu Thu: ... Sắp rồi. QAQ

Kim Thu: Ngoan, chăm sóc thật tốt bản thân, được không?

Bạch Bạch nhà Thu Thu: Được rồi mà.

Xuyên thấu qua mấy dòng chữ, nỗi tủi thân cùng nhớ nhung của anh thật giống như đang hiện ra ngay trước mắt cô, Kim Thu cũng rất nhớ anh, lúc trước sớm chiều ở chung nên không cảm giác được, bây giờ lại khác, chỉ mới xa nhau một buổi tối, cô liền cảm thấy vô cùng nhớ anh.

Đây là chuyện trước đây chưa từng xảy ra.

Kim Thu cảm thấy hai gò má nóng lên: Em cũng nhớ anh.

Nói xong liền cảm thấy ngại, bèn nhanh chóng bổ sung thêm một câu.

Kim Thu: Anh đang làm gì vậy?

Bạch Tuyên thành thật trả lời: Nằm trên giường em, đắp chăn của em, đọc tiểu thuyết của em.

Kim Thu: Đừng làm bản ga trải giường của em! Mới vừa thay đấy!

Bạch Tuyên u oán trả lời: Vợ à, quần áo của em anh đã giặt sạch cả rồi, QAQ, sớm biết vậy đã giữ thêm mấy hôm nữa, hu hu chúng nó đã không còn lực hấp dẫn với anh rồi!

Kim Thu hoàn toàn im lặng, dòi dề tài: Đời tình nhân anh vừa nói thế nào rồi, chia tay rồi sao?

Bạch Bạch nhà Thu Thu: Vợ chồng mà, đầu giường cãi nhau cuối giường làm lành, bọn họ *xấu hổ* một lần liền hòa nhau rồi, đây là lần đầu tiên anh biết đàn ông cùng đàn ông cũng có thể đó!

Kim Thu: ... Anh lại đi nhìn trộm!

Bạch Bạch nhà Thu Thu: Triệu Gia cũng nhìn!

Kim Thu: Đó cũng không phải chồng em!!!! Anh dám tiếp tục nhìn trộm người ta sinh hoạt vợ chồng nữa đi, thử một chút xem!!! Cảnh thận em không cho anh ra ngoài nữa!

Cô vừa nổi giận, Bạch Tuyên ngay lập tức nhũn ra: Biết rồi mà vợ =w=, anh sẽ ngoan ngoãn nghe lời chờ em về ~~~~~

Ngoan quá, rất muốn ôm anh vào lòng vuốt ve một lúc, Kim Thu nằm trên giường lăn qua lộn lại ngủ không yên, lúc trước cô còn trách Bạch Tuyên dụ dỗ cô cho lên giường, từ sau khi xác nhận quan hệ anh lại càng chết sống không chịu xuống giường, nhưng bây giờ khi ngủ một mình, cô lại cảm thấy hơi khó chịu.

Hôm qua uống nhiều rượu như vậy, Lam Như Vân hôm nay vẫn rất thoải mái tự nhiên, làm Kim Thu nhìn thấy lực khôi phục cùng từ lượng ấy mà than thở, không hổ là nữ trung hảo kiệt.

Hôm nay chị ấy lại cùng Vệ Thiên Hành nói chuyện làm ăn, Kim Thu xa xa thấy Lam Như Vân đứng trước máy chiếu, miệng lưỡi lưu loát, rục rở chói mắt, toàn bộ những người trong phòng họp đều đang nhìn, toàn thân Lam Như Vân đều tỏa ra ánh sáng tự tin.

Chị ấy là một viên kim cương sáng ngời, vì vậy vào giờ phút này Vệ Thiên Hành nhìn Lam Như Vân, trong lòng cũng chỉ có tán thưởng, hần phát hiện khối ngọc thô chưa được mài giũa này, tỉ mỉ đánh bóng điêu khắc, rốt cuộc cũng có Lam Như Vân của ngày hôm nay.

Nếu như không có gì bất ngờ, Lam Như Vân chính là một vũ khí lợi hại giúp hấn ngang dọc thương trường.

“A Vân, hôm nay em biểu hiện rất tốt.” Sau khi cuộc họp kết thúc, Vệ Thiên Hành không hề che giấu sự tán thưởng đối với Lam Như Vân, mà đáy mắt chị ấy cũng có tia sáng vui mừng cùng hưng phấn.

Hai người lập tức thảo luận về kế hoạch và cách sắp xếp sau này, Kim Thu im lặng rót cà phê cho họ, càng ngày càng có cảm giác mình như một đại nha hoàn, mà Vệ Thiên Hành cùng Lam Như Vân chính là lão gia và phu nhân, Quách Quỳnh là di nương, Quách Đình... À, Quách Đình sao, Kim Thu theo bản năng cảm thấy cô ấy không đơn giản, tuy sau lần trước liên không có tin tức nào khác, nhưng cô linh cảm rằng, Quách Đình nhất định sẽ còn xuất hiện trước mặt Vệ Thiên Hành.

Mất thấy sắp đến bữa tối, Kim Thu đang suy nghĩ có nên đi ăn chút bánh bích quy lót dạ trước không, liền thấy Vệ Thiên Hành nhìn cô: “Đi ăn thôi.”

Lam Như Vân lúc này mới hồi phục tinh thần: “Đã bây giờ rồi.” Chị ấy chậm rãi quay lại, quẹo rừ động lòng người, “Ngày mai phải về rồi, hôm nay đi ăn ở đâu?”

Vì không phải xã giao, nơi Kim Thu đặt chính là một nhà hàng khá nổi tiếng, nghe nói đồ ăn ở đó rất ngon, cô đã sớm hẹn trước, nếu không sẽ không đặt được chỗ.

Bầu không khí hôm nay vui vẻ hơn nhiều, mọi người tùm năm tùm ba trò chuyện như buổi liên hoan trong công ty, Kim Thu bận rộn mấy ngày nay rốt cuộc cũng được thả lỏng, vì mục đích công tác của Vệ Thiên Hành đã đạt được, thắng ngay từ trận đầu, mọi người đều vô cùng vui vẻ.

Hôm nay Lam Như Vân hơi say, vì vậy chị ấy ngủ trong phòng Vệ Thiên Hành, Kim Thu nhìn trái nhìn phải, phát hiện mọi người đều vô như không thấy, cô cũng yên tâm thoải mái không nhìn đến nhưng cùng tham gia vào cuộc thỏa thuận làm ăn này với Vệ Thiên Hành đều là những người thân tín, đều là những kẻ già đời trong thương trường, bản lĩnh mở một con mắt nhắm một con mắt cũng rất lợi hại.

Cô nên đi theo học hỏi một chút.

Nhưng không cho cô nhiều thời gian để tu luyện, lúc Kim Thu nhận được điện thoại liền có một cảm giác rất vi diệu. Cuộc gọi này là do trụ sở chính của công ty chuyển đến, nói rõ muốn tìm Kim Thu.

Đầu bên kia là một giọng nữ dịu dàng: “Chào chị Kim, em là Quách Đình.”

Phản ứng đầu tiên của Kim Thu chính là, miệng ngọt quá, thật biết cách nói chuyện, cô chỉ là một thư ký nho nhỏ, sao dám xưng với chữ ‘chị’ này, phản ứng tiếp theo là, ‘ồ, trò hay đến rồi’.

“Xin chào Quách tiểu thư.” Kim Thu vừa xuống máy bay, còn chưa kịp thở ra một hơi, “Xin hỏi có thể giúp gì được cho cô?”

Quách Đình lắp bắp kể rõ đầu đuôi mọi chuyện, Kim Thu nghe xong liền có loại cảm giác như đang xem tiểu thuyết ngôn tình hạng ba, chuyện cũng rất đơn giản, Quách Đình học khoa mỹ thuật ở đại học Hải Thành, là sinh viên năm nhất, thành phố lớn như Hải Thành đương nhiên sẽ không thiếu ‘cao phú soái’ trong truyền thuyết.

Trong đó có một tên nhà giàu như thế, nhiều tiền tiêu không hết, liền thích thay bạn gái như thay áo, Quách Đình xinh đẹp lại mỏng manh, có khí chất của một nghệ sĩ, vì vậy chỉ vừa nhìn thoáng qua, tên kia liền khắc sâu hình ảnh thiếu nữ mỹ lệ vào lòng, từ đó bắt đầu con đường truy đuổi đến cùng.

Tặng hoa, tặng sô cô la, tặng trang sức, mỗi ngày tan học liền dừng chiếc xe thể thao trước cổng trường đợi, vô cùng rầm rộ.

Quách Đình ngay lập tức trở thành người nổi tiếng trong trường, có người ác ý mở topic trên diễn đàn nói cô ấy bán mình xin bao dưỡng, làm cô ấy vô cùng khổ não, lại sợ thân phận em gái Quách Quỳnh của mình bị người tìm ra, sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của chị, vì vậy nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có thể cầu Vệ Thiên Hành giúp xử lý vụ này.

Đương nhiên, chuyện lúc trước sẽ không nhắc lại, Vệ Thiên Hành không cần cảm thấy áy náy.

Sau khi Kim Thu thuật lại chuyện này theo đúng như lời của Quách Đình liền thấy Vệ Thiên Hành rơi vào trầm tư, cô thầm nghĩ, Quách Đình cô gái này không đơn giản, nhưng vì sao lại cảm thấy vậy nhỉ? Cũng vì cô ta biểu hiện quá hoàn mỹ, bắt đầu trở nên yếu thế, bây giờ lùi một bước để tiến hai bước, lại không giống việc một cô bé có thể làm, hay đây chính là năng lực vô hình của vai nữ chính?

Xem Vệ Thiên Hành yêu thích Lam Như Vân đến vậy, nói không chừng hấn cũng sẽ yêu thích Quách Đình, quyền tiểu thuyết kia nên đặt tựa là gì nhỉ, “Vợ yêu xinh đẹp thay đổi trăm lần của tổng tài lãnh khốc”, chắc chắn, không tệ, không tệ.

Vệ Thiên Hành theo bản năng cảm thấy ánh mắt của Kim Thu hơi lạ, làm hấn lông tóc dựng đứng, bèn nắm tay ho nhẹ hai tiếng: “Tôi biết rồi, chuyện này... cô hẹn với Quách tiểu thư thời gian cụ thể, tôi muốn gấp mặt nói chuyện với cô ấy.”

“Được.” Kim Thu nhanh chóng nhớ lại lịch trình của Vệ Thiên Hành, “Trưa ngày mốt ngài có thời gian hai tiếng, nên sắp xếp Quách tiểu thư đến đây không?”

Vệ Thiên Hành chỉ hơi trầm ngâm: “Cũng được, cô sắp xếp nơi hẹn đi.”

Kim Thu nhất thời cảm giác rằng mình là một bà mối... Nhưng cô nhanh chóng đặt chỗ, cũng gọi cho Quách Đình hẹn thời gian địa điểm, sau đó không

nói hai lời liền lên taxi về nhà!

Đã lâu không thấy chú chó lớn nhà cô, không biết có phải anh sẽ nhảy nhót chạy ra cho cô một cái ôm mãnh liệt hay không đây? Cô vốn đang ảo tưởng liền thấy Bạch Tuyên cùng Triệu Gia đang ngồi xổm ở sân thượng xì xào tán gẫu sôi nổi.

Kim Thu ngay lập tức đen mặt: “Họ Bạch kia!”

“A, vợ!” Bạch Tuyên thấy cô trở về, một giây sau liền hóa thành chú chó lớn nhào đến, thiếu điều ‘vẫy đuôi mừng chủ’, “Em về rồi! Anh rất nhớ em!”

“Nhớ em?” Cô kéo lỗ tai anh, cười gằn, “Còn ngồi nói chuyện yêu đương với con gái nhà người ta sao?”

Bạch Tuyên biết có giải thích thêm cũng vô dụng, chỉ đành cọ cọ cô: “Vợ à, ừm ừm, vợ, Thu Thu, nhớ em quá.” Anh ôm cô không chịu buông tay, Kim Thu có lửa giận cũng không thể bộc phát: “Muốn mất mặt thì về nhà mà mất.”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Nồng Nhiệt

Vừa đóng cửa, Bạch Tuyên lại càng ngang ngược hơn, nâng gáy cô hôn xuống, đầu lưỡi tiến vào khoang miệng cuốn lấy đầu lưỡi cô, phát ra những âm thanh làm người ta thẹn thùng như có như không, Kim Thu chưa từng bị người nào hôn như vậy bao giờ, cô chỉ cảm thấy linh hồn mình đều bị anh hút đi mất.

Anh điên cuồng đòi lấy hơi thở cùng sự ấm áp của cô, Kim Thu hơi chịu không nổi: “Được rồi được rồi, em sắp thở không nổi rồi.”

“Còn muốn.” Anh không bỏ qua, nhắm ngay môi cô hôn xuống lần nữa, tay cũng từ vạt áo cô vói vào, cách nội y xoa bộ ngực mềm mại mượt mà của cô, vừa mở nút gài nội y liền cuốn áo cô lên, hôn bụng dưới bằng phẳng của cô.

Kim Thu cảm thấy môi mình tê dại một lúc, còn chưa hồi thần đã bị hành động to gan của anh dọa đến hít một ngụm khí lạnh.

Anh vừa liếm, vừa cắn, vừa mút, làm Kim Thu hoàn toàn đứng không vững, anh ôm eo cô, níu non nói: “Nhớ em, rất nhớ em.” Anh ôm ngang cô lên, dứt khoát ôm về phòng ngủ, tiếp theo đương nhiên lại là một phen ầu yếm rồi liếm hôn, sau khi anh cời quần lót cô, Kim Thu liền nín thở, đầu óc đột nhiên trở nên trì độn, chỉ cảm thấy tim đập không ngừng, lý trí gì đó đều ném lên chín tầng mây, làm cô gần như cho rằng hôm nay mình sẽ ‘tự trận’ ở đây.

Ý nghĩa của từ ‘gần như’ là thiếu chút nữa nhưng lại không xảy ra, bởi vì khi anh đã chuẩn bị xong xuôi, đột nhiên dừng lại tắt cả động tác, sau đó bật đèn ngủ, muốn tách hai chân cô ra, ban đầu Kim Thu không muốn, nhưng bị anh quấy rầy khó chịu, đành hơi thả lỏng một chút.

Nhưng tiếp theo anh liền há hốc mồm: “Vợ ơi, vì sao lại có hai cái?” Đầu ngón tay anh cẩn thận gảy nhẹ, rất nghi hoặc.

Tư duy của Kim Thu bị trì trệ, một lúc lâu sau mới hồi phục lại tinh thần: “... Không phải thể thì sao?”

“Cái đó, cái đó,” Anh áp a áp ứng nhìn, “Là cái nào mới đúng?”

Kim Thu bất ngờ: “Anh không biết sao?” Trình tự tiến hành của anh rất thông thạo, sao có thể không biết chuyện này được? Bạch Tuyên lập tức đỏ mặt: “Anh cũng chưa bao giờ nhìn của người khác.”

“Vậy thì trước đó anh...” Kim Thu hoài nghi nhìn anh, Bạch Tuyên xấu hổ: “Học từ tiểu thuyết của em.”

Kim Thu nhớ lại, lúc trước cô đọc rất nhiều truyện online, trong đó không thiếu thịt văn, anh lại học chuyện này từ những câu chữ miêu tả không chân thực đó, thực sự hoàn toàn không thể ngờ được.

“Vậy rốt cuộc là chỗ nào, nếu không thì anh sẽ hôn cả nhé.” Bạch Tuyên nằm nhoài trước ngực cô, mơ hồ không rõ hỏi.

Kim Thu do dự một lúc, sau đó nhanh chóng chỉ cho anh: “Chỗ này.”

“Thì ra là chỗ đó sao?” Anh vô cùng hiếu kỳ đối với nơi thần bí của cơ thể cô, nhất định phải xem rõ ràng dưới ánh đèn, nói một cách mỹ miều là ‘Cằm đuốc ngấm hoa’.

Kim Thu cực kì ngại ngùng, không nặng không nhẹ đánh anh vài cái, Bạch Tuyên nhìn thân thể ‘liếc mắt là rõ mồn một’ dưới ánh đèn của cô, da thịt tinh tế như tơ lụa, sắc mặt ửng hồng, hai mắt mông lung, anh nhẹ nhàng cắn vành tai cô: “Vậy anh hôn đây.”

Cuối cùng Kim Thu đã hiểu rõ vì sao anh thỉnh thoảng sẽ thích động dục tùy thời tùy chỗ như vậy, loại cảm giác đó thật quá mỹ diệu, phảng phất như trôi nổi trên đám mây, bồng bềnh như thành tiên vậy.

Xong việc, anh ôm cô vào phòng tắm, hai người chặt chẽ ôm nhau dưới vòi sen nhỏ hẹp, Kim Thu dựa vào trên người anh, tùy ý để anh xoa bóp tắm rửa cho mình: “Em còn tưởng anh sẽ làm đến cùng chứ.”

Bạch Tuyên hôn nhẹ gáy cô, nhỏ giọng nói: “Anh vừa... nhìn thấy cái kia.”

“Cái gì?” Dù sao thứ nên nhìn anh đã nhìn, không nên nhìn cũng đã nhìn... Kim Thu hoàn toàn yên lòng cùng tiếp nhận anh, vì vậy xoay người, ôm eo anh, nhân tiện nghĩ, vóc người anh thật tốt, vẫn là Bạch Tuyên nhà cô đáng yêu, Vệ Thiên Hành chẳng là gì cả.

Bạch Tuyên nhỏ giọng nói: “Cái đó, mông...” Anh hơi bất an, “Nghe nói sẽ rất đau.”

Kim Thu rõ ràng thứ anh nói tới là gì, chỉ cần luôn tay vào liền có thể tìm thấy được, nếu không cũng sẽ chẳng xuất hiện chuyện các ma ma hậu cung nghiệm thân trong tiểu thuyết.

“Chỉ đau một lần thôi.” Kim Thu an ủi anh, “Dù sao cũng không thể đau bằng đi cả.”

Bạch Tuyên vẫn lắc đầu: “Hôm qua anh nghe mấy người dưới lầu cãi nhau, tên đàn ông kia nói vợ hắn không phải xử nữ, không biết đã ngủ qua với mấy người, là do hắn từ bị mới đồng ý lấy cô ta, nói cuối cùng bây giờ cô ta còn nghĩ ly hôn gì đấy...”

Tuy xã hội hiện nay đã thoáng hơn không ít, mọi người cũng không còn yêu cầu quá nhiều đối với trình tiết của phụ nữ, nhưng không thể phủ nhận rằng không thiếu người vẫn có tư tưởng xem trọng xử nữ, cảm thấy một người phụ nữ dù tốt, nếu cô ta không phải xử nữ, cũng không thể nào được chấp nhận.

Kim Thu hiểu ý Bạch Tuyên, nhưng cô rất không vui, véo nhẹ eo anh: “Ý của anh là gì, muốn đá em sao?”

“Làm sao có thể!” Anh ma sát eo cô, “Anh thích em nhất.”

Kim Thu cũng giống như tất cả các cô gái khác khi đang yêu, cười lớn thành tiếng, hai người mặc quần áo chui vào chăn, cô vuốt ve cánh tay anh: “Sao lúc trước anh vẫn còn hơi lạnh, bây giờ đã ấm lên rồi?”

“Có lẽ do càng ở bên cạnh em lâu, anh càng giống người hơn rồi.” Bạch Tuyên cũng không hiểu tình huống của bản thân bây giờ, theo bản năng dán mặt lên mặt Kim Thu cọ cọ, anh hít sâu một hơi, “Thật hạnh phúc ~ meo.”

Kim Thu mỉm cười, lại nghĩ tới chuyện vừa trở về liền thấy anh ngồi tán dóc với Triệu Gia, liền mở miệng hỏi anh, Bạch Tuyên ngáp dài như một chú mèo lười biếng, đáng yêu: “Cô ấy đã nói với anh nguyên nhân không muốn đầu thai.”

Chuyện cũng rất đơn giản, Triệu Gia muốn gặp người nhà của mình một lần, cô ấy là người vùng núi, lớn lên ở núi, có thể lo được cho một cô gái học đến đại học đã là chuyện không dễ dàng, đường núi xa xôi, lộ phí lại đắt, đã mấy năm Triệu Gia chưa được về nhà, thăm nghĩ kiếm thêm tiền một chút lại trở về thăm hỏi cha mẹ, nhưng nào ngờ trời cao giáng xuống tai họa, thi thể của cô ấy được đặt ở nhà tang lễ, vì không có ai đến nhận, cũng không thể liên lạc với người nhà, vì vậy cuối cùng bị học viện y lấy làm tài liệu giải phẫu.

Nghe đến đây, Kim Thu cảm thấy Triệu Gia vô cùng đáng thương: “Cha mẹ cô ấy không tới sao?”

“Có người nói đường truyền thông tin nơi đó không tốt, hơn nữa cho dù biết, họ cũng chưa chắc có tiền đến đây, tiền đi xe lửa đủ cho cả nhà bọn họ dùng trong một năm.” Tâm trạng của Bạch Tuyên cũng hơi trầm xuống, “Cô ấy muốn về nhà nhưng không thể về được, thật sự rất đáng thương.”

Kim Thu hôn lên trán anh: “Được rồi, không cần nghĩ nhiều, khi nào rảnh em sẽ đi hỏi thám tử Hồng xem có cách gì không.”

“Vợ à em thật tốt.”

“Nếu em không giúp Triệu Gia, có phải liền sẽ trở thành người xấu không?”

“Sao có thể chứ,” Miệng Bạch Tuyên ngọt như được bôi mật, “Vợ có tốt hay không anh cũng thích, cho dù em ác độc như ‘bạch liên hoa’, ‘lục trà biểu’(1), anh cũng sẽ thích em.”

(1) ‘Bạch Liên Hoa’, ‘Lục trà biểu’: Là những cụm từ được sử dụng trong tiểu thuyết ngôn tình, dùng để chỉ những cô gái có vẻ ngoài trong sáng, thánh thiện, ngây thơ, tỏ ra đáng yêu, nhưng thực chất nội tâm xấu xa, độc ác, luôn tính kế hại người.

Kim Thu bắt lặc: “Mấy từ này anh thấy ở đâu... Này này này, em là ‘bạch liên hoa’, ‘lục trà biểu’ chỗ nào?!”

“Mấy tiểu thuyết hay đọc gần đây.” Bạch Tuyên ở nhà nhàn rỗi không có việc gì làm, sẽ đọc trộm tiểu thuyết Kim Thu đã tải về lúc trước, cô vừa nghe liền thấy hoảng sợ, bỏ dậy tìm sách điện tử của mình, thỉnh thoảng phát hiện chúng đều đánh dấu ‘cao H’, ‘np’,...v...v, trọng khẩu vị các kiểu.

Lại lỡ dạy hư trẻ con mất rồi. Cô sâu xa nói với anh: “Đừng đọc chúng, anh sẽ học xấu đấy.”

Bạch Tuyên ngượng ngùng cười: “Anh nên học thêm một ít ‘lý luận tri thức’, tránh những chuyện như hôm nay xảy ra, nó không tốt đúng không?” Anh nói, lại hôn lên môi cô một cái, “Biểu hiện của anh hôm nay chưa đủ tốt, lần sau sẽ tiếp tục cố gắng.”

Kim Thu then thừng, động tác hôm nay của Bạch Tuyên có vẻ hơi không thành thạo, nhưng thế cũng đã đủ để ứng phó với cô, dưới môi lưỡi của anh cô quên hết tất cả, thêm một đoạn thời gian nữa, cô chắc chắn sẽ không còn là đối thủ của bé ngoan hiểu học này đâu.

Ngày hôm sau không cần đi làm, Kim Thu lười biếng ngủ nướng, xem như bồi thường cho bản thân những ngày cực khổ khi đi công tác, Bạch Tuyên vẫn như trước nằm nhàoai trên giường chăm chú nhìn cô ngủ. Kim Thu vừa mở mắt dậy liền thấy khuôn mặt anh, cô rất vui vẻ: “Nhìn gì vậy?”

“Nhìn em.” Ngón tay anh quẩn một lọn tóc cô, “Vợ à, em thật tốt.”

Phải không, Kim Thu không hề cảm thấy vậy, cô không khác gì với những cô gái khác, không đặc biệt xinh đẹp, cũng không đặc biệt thông minh, luôn không có chỗ nào khiến người ta chú ý: “Anh thích em chỗ nào?”

So với cô không có gì đáng nói, Bạch Tuyên thật sự vô cùng xuất sắc, nếu không phải vì tình huống đặc thù, anh cũng sẽ thuộc về phạm vi đối tượng Kim Thu chỉ có thể phóng tầm mắt mà nhìn chứ không thể ‘cưỡng hiếp’.

Bạch Tuyên không nghĩ tới cô sẽ hỏi vậy, bèn khổ sở suy nghĩ: “Ừm... anh không biết nữa, chuyện này cần nguyên nhân sao?”

Kim Thu nhớ trên Internet có một đoạn phim ngắn như vậy, liền hỏi: “Có chứ, nếu em rất xấu, hơn nữa lại béo, lại không sạch sẽ, anh vẫn sẽ thích em sao?”

Bạch Tuyên gãi đầu, hơi khổ não: “Đó vẫn còn là em à?”

“...” Kim Thu cũng cảm thấy vấn đề này rất vô nghĩa, ngẫm lại nếu Bạch Tuyên không đẹp trai, vóc người không tốt, tính tình không đáng yêu, cô sẽ thích anh sao? Câu hỏi này thật sự rất tế nhị, vì vậy cô vung tay bỏ qua.

Bạch Tuyên hơi suy nghĩ, liền trả lời chắc chắn: “Cho dù em biến thành như vậy, có lẽ anh vẫn sẽ thích em.”

“Lúc đó em sẽ hoài nghi tiêu chuẩn quan sát sự vật của anh.” Kim Thu thử tưởng tượng, liền cảm thấy không rét mà run.

Bạch Tuyên lấy lòng cười cười: “Dù sao đó cũng là em mà.” Đáng vẻ làm nũng ngây thơ của anh thật sự quá đáng yêu, Kim Thu không nhịn được véo mặt anh: “Anh đáng yêu quá.”

Anh dịu ngoan cọ cọ lòng bàn tay cô: “Chủ nhân, mau đến sờ ta.” Mỗi lần anh dùng dáng vẻ chú chó lớn này, Kim Thu mãi mãi cũng không thể chống cự được, liền ôm anh vào lòng hôn.

Bạch Tuyên vừa ngậm khế vừa hạ quyết tâm, sau này tuyệt đối không thể nuôi thú cưng, nếu không anh nhất định sẽ bị nó tranh sủng!

Buổi chiều Kim Thu vốn muốn nhân lúc rảnh rỗi tìm thám Hồng giải quyết vấn đề của Triệu Gia, cũng đỡ việc cô ấy lúc nào cũng làm cô lo nghĩ, nhưng kế hoạch xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô vẫn chưa kịp ra khỏi cửa, Từ Triết đã tìm tới.

Kim Thu vô cùng kinh ngạc đối với việc anh ta đến đây, Từ Triết đứng trước cửa, hơi ngượng ngùng: “Đến mà không báo trước, thật ngại quá.”

“Không sao, mời vào.” Kim Thu mở cửa để anh ta vào nhà, sau đó đi xuống bếp rót một cốc nước.

Từ Triết nói cảm ơn, sau đó âm thầm đánh giá căn phòng này của cô, nhà rất nhỏ, nhưng không khiến người ta cảm thấy chật chội eo hẹp, cô quét dọn rất sạch sẽ (Bạch Tuyên: Là tôi làm), cửa sổ mở ra để thông gió, nội thất tuy ít nhưng không có cảm giác lạnh lẽo, trên bàn bày một khay trà độc đáo, bồn hoa nhỏ ngoài ban công, tất cả đều làm nơi này thêm phần thú vị.

Từ những chi tiết nhỏ có thể thấy được tính cách của một người, nơi ở của Kim Thu được bài trí rất sạch sẽ gọn gàng, làm ấn tượng trong lòng Từ Triết với cô tăng thêm vài phần yêu thích (đối với chuyện này Bạch Tuyên tỏ ra rất oan ức), Kim Thu thẳng thắn hỏi mục đích đến của anh ta: “Có chuyện gì không?”

Từ Triết cân nhắc lời nói, nhân tiện quan sát sắc mặt Kim Thu, xem ra tinh thần cô không tệ lắm, không giống dáng vẻ khi đã phải chịu một đả kích nào đó, hoàn toàn khác so với dáng vẻ tiêu tụy trước khi về nhà lúc đó, anh ta từ đáy lòng thở phào nhẹ nhõm: “Là thế này, tôi muốn nói cho cô vụ án đã được phá.”

Anh ta kể lại từ đầu đến cuối công cuộc phá án bằng dăm ba câu, cường điệu nói rằng phần lớn những người bị bắt cóc cùng cô đều được cứu ra, những tin tức này Vệ Thiên Hành đã từng nói với cô, nhưng Kim Thu vẫn rất cảm động: “Vậy thì quá tốt rồi.”

“Đúng vậy.” So với việc chỉ nghe qua tin tức như Vệ Thiên Hành, cảm xúc của Từ Triết sâu sắc hơn rất nhiều, tuy những cô gái kia đều được cứu ra, nhưng phần lớn đều đã bị chà đạp, một phần đã bị bán đi, lúc giải cứu thôn dân địa phương nổi lên xung đột với phía cảnh sát, thật vất vả mới có thể thoát thân, “Nhưng cũng mới chỉ bắt giữ được một nhánh nhỏ thôi, tổ chức phạm tội của bọn chúng rất có kỷ luật, phụ trách thám thính tin tức, phụ trách đánh thuốc mê, phụ trách vận chuyển, phụ trách bàn giao buôn bán, chia thành nhiều bộ phận khác nhau, chúng tôi chỉ mới điều tra đến đó, manh mối liền bị đứt đoạn.”

Kim Thu không khỏi thất vọng: “Có quan hệ với người nào đó sao?”

“Hẳn là vậy.” Là một cảnh sát nhiệt huyết, Từ Triết căm hận từ tận đáy lòng đối với những hiện tượng như vậy, nhưng cũng không thể làm gì khác được, bọn chúng có người ở cấp trên, không cho điều tra chính là không cho điều tra.

“Bọn chúng sẽ bị phạt đúng không?”

Có, nhưng không nặng, theo anh ta, những tên phạm phải tội ác tày trời này nên phạt tử hình! Nhưng pháp luật trong nước bây giờ không quá nghiêm khắc đối với những việc như thế, bọn lừa bán ngày càng hung hăng ngang ngược cũng có chút quan hệ với chuyện này.

Nhưng nếu thế, anh ta phải nói sao với Kim Thu? Kết cục như vậy, phải nói thế nào với những cô gái bị hủy cả đời kia và người nhà của họ?

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Từ Triết không thể nói cho Kim Thu biết sự thực này, vì vậy chỉ có thể úp úp mở mở an ủi cô: “Đương nhiên, bọn chúng nhất định sẽ bị trừng phạt.”

Kim Thu khá vui vẻ: “Vậy thì tốt.”

Từ Triết liền thở dài, anh ta vốn muốn an ủi cô vài câu, lại đột nhiên nhìn thấy một chiếc áo sơ mi nam được phơi ngoài ban công, vì vậy lời chưa kịp ra khỏi miệng liền bị thay đổi: “Thật ngại quá, tôi có thể mượn dùng phòng vệ sinh một chút không?”

Kim Thu hơi lúng túng, thế nhưng vẫn gật đầu: “Xin cứ tự nhiên.”

Đương nhiên Từ Triết không phải vì đi vệ sinh mới vào phòng vệ sinh, mục đích duy nhất chỉ vì để xem nhà cô còn thứ đồ nào ‘không bình thường’ như vậy hay không, nhưng làm anh ta vui mừng chính là, không có, khăn mặt, bàn chải đánh răng cùng cốc súc miệng đều chỉ có một bộ, hơn nữa đều là của nữ, không tồn tại bất kỳ đồ dùng nào của đàn ông.

Từ Triết yên tâm, đồng thời hơi lúng túng với bản năng nghi ngờ của mình, khi đã điều tra qua nhiều vụ án, theo bản năng liền muốn điều tra thêm một phen, may mà không làm ra trò cười gì, còn áo sơ mi trên ban công? Rất nhiều phụ nữ độc thân đều sẽ phơi vài bộ quần áo đàn ông trên ban công để tránh bị kẻ trộm rình mò, anh ta cảm thấy Kim Thu rất cảnh giác, vì vậy càng thêm hài lòng với cô.

“Làm phiền cô lâu như vậy, thật ngại quá.” Từ Triết cười nói, “Đúng rồi, có phải cô đã đổi điện thoại không?”

Kim Thu lúc này mới nhớ ra, Từ Triết tìm đến nhà cô có lẽ là vì cô đã đổi số điện thoại nên anh ta không gọi được, vì vậy cô nói số điện thoại hiện tại của mình. Khi tiễn anh ta đến cửa, cô đột nhiên nói: “Từ Triết, lần này cảm ơn anh.”

“Không cần khách sáo.” Anh ta nói, “Chúng ta là bạn bè mà, không phải sao?”

Kim Thu trầm mặc một lúc, nhẹ nhàng nói: “Đúng, rất vui khi có một người... bạn như anh.” Ánh mắt của cô trong suốt kiên định, Từ Triết nhanh chóng hiểu được hàm ý của cô, hơi sững sờ, sau đó nghĩ lại, nếu cô đã gặp phải chuyện như vậy, không muốn yêu đương cũng là chuyện bình thường, không nên ép cô làm gì.

Vì vậy Từ Triết nhún vai, thoải mái nói: “Ừm, tôi biết rồi.”

Lúc này Kim Thu mới nở nụ cười, trước khi đi Từ Triết dặn cô: “Nếu xảy ra chuyện gì, có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào, nếu đã là bạn bè thì đừng khách sáo.”

Lòng Kim Thu hơi cảm thấy hổ thẹn, vì vậy vội vàng đồng ý, xem ra quan hệ của hai người dường như càng thêm thân mật hơn một chút, Bạch Tuyên rất không vui, chờ đến khi cô tiễn khách xong, anh liền ra sức hạ thấp Từ Triết: “Vợ, chỗ đó của anh ta rất nhỏ, em ở cùng anh ta sẽ không hạnh phúc.”

“... Cái gì?” Kim Thu không hiểu.

Bạch Tuyên có lý chẳng sợ nói: “JJ của anh ta rất nhỏ!” Anh vừa bịa đặt vừa nghĩ, dù sao cô cũng không thể đi chứng thực, nhân cơ hội này không bỏ lỡ hẳn thì còn chờ đến khi nào? Phải tận dụng hết mọi thời cơ để tấn công tình địch, bất kể thủ đoạn là gì! — Xin chào, bạn tốt “Bạch Tuyên thông minh” của bạn đã login.

Kim Thu phun một ngụm trà ra ngoài: “Anh điên rồi à, nhìn trộm người ta đi toilet?” Cô nhớ trong kho sách điện tử của mình có không ít tiểu thuyết BL, liền sờn tóc gáy, “Bạch Tuyên, không phải anh có hứng thú với anh ta đấy chứ, anh cong rồi sao?”

Bạch Tuyên gặp phải câu chất vấn như vậy, đương nhiên cuống lên: “Làm sao có thể! Anh không hề thích đàn ông!”

“Vậy anh nhìn trộm anh ta đi toilet làm gì, thật biến thái.” Cô hơi lắc đầu, nhân tiện bổ sung một câu, “Hơn nữa ‘cái kia’ to hay nhỏ đâu có quan hệ trực tiếp gì đến tình yêu chứ?”

Bạch Tuyên nghe cô nói vậy, càng cuồng hơn, mặt đỏ bừng lên: “Không được vợ, em không được thích hẳn.” Anh ôm cô, liên tục nói, “Không được thích hẳn.”

Kim Thu vừa bực mình vừa buồn cười: “Ngoan, em nói thích anh ta khi nào, chỉ gọi đoán lung tung.” Cô dựa vào lồng ngực anh, duỗi hai tay ôm anh, “Người em thích là Bạch Tuyên, biết chưa?”

“Thật sao?”

“Thật.”

Anh được vuốt ve, dựa vào người cô như một chú mèo đang sưởi nắng ngủ gật: “Vợ là tốt nhất.”

Kim Thu ngẫm lại, cảm thấy nên nói rõ ràng với anh: “Bạch Tuyên, em đã thích một người thì sẽ chỉ thích người đó, không do dự không lưỡng lự, vì vậy anh yên tâm, xem như bây giờ anh hơi kỳ lạ, nếu em đã lựa chọn anh, em sẽ không có ý định đi tìm người khác, anh xem, trái tim em cũng chỉ nhỏ như thế, để một người vào là đủ rồi.”

“Anh cũng vậy, anh chỉ thích một mình em, trên cả thế giới này cũng chỉ thích một mình em.” Anh ngoan ngoãn thổ lộ.

Kim Thu mỉm cười nói: “Nhưng em đã từng nói, yêu cầu của em đối với bạn trai rất nghiêm ngặt đó, bây giờ em sẽ nói những điều này luôn.”

“Em nói đi, anh nhất định sẽ làm được.”

“Thứ nhất, không được nói dối em, thứ hai, không được mềm lòng, thấy cô gái nào cũng thương xót tội nghiệp, cho dù anh không có ý gì khác, em cũng sẽ không vui.” Kim Thu nói, “Anh rõ chưa, có thể hiểu rằng, em rất ích kỷ, em hy vọng anh chỉ thuộc về một mình em.”

Nếu không ai khác có thể nhìn thấy anh, nếu anh ở bên cạnh em, vậy em liền muốn ích kỷ giữ lấy anh, một mình có được anh, người khác cho rằng em mãi mãi độc thân cũng không sao, em chỉ hy vọng anh có thể thuộc về duy nhất một mình em.

“Em muốn rằng, anh chỉ thuộc về một mình em.” Kim Thu cường điệu thêm lần nữa, “Anh là của em, em cũng sẽ là của anh, nếu có một ngày anh không cần em nữa, em cũng sẽ không níu giữ lại anh.”

Cô có kiêu ngạo của cô, giả sử ngày nào đó anh thích người khác, muốn nói chia tay, cô dù không nở đến đâu, khó chịu đến đâu, cũng sẽ không níu giữ — cô có lòng kiêu ngạo của riêng mình, dù trong lòng thầm nhủ ‘Em yêu anh’ một ngàn lần, cũng sẽ không nói cho anh biết trước khi anh xoay người đi mất.

Giống trước đây khi cô không giữ lại Đỗ Thiên Trạch như vậy. Đây không phải một thói quen tốt, có lúc quá mức kiêu ngạo sẽ bỏ lỡ đi cơ hội, dẫn đến hối hận cả đời, nhưng vào lúc ấy, Kim Thu thật sự không có suy nghĩ muốn giữ anh lại.

Suy cho cùng chỉ do mọi người vẫn còn quá trẻ, quá kiêu căng tự mãn. Kim Thu nhớ tới chút chuyện cũ này, lòng cảm thấy phiền muộn, nếu đó là Bạch Tuyên, cô có giữ anh lại hay không nhỉ? Cô không biết.

Bạch Tuyên nghe thấy câu nói này của cô, trái lại nở nụ cười, đầu mày đuôi mắt đều là ý cười, làm cho khuôn mặt vốn đẹp trai của anh càng trở nên sáng ngời: “Anh là của em, anh là của một mình em, Bạch Tuyên là của Kim Thu, Bạch Tuyên là của duy nhất Kim Thu.”

Lời này nếu đặt trong tiểu thuyết, cô nhất định sẽ cười nhạo, mắng một câu ‘buồn nôn’, nhưng lúc này lời nói khí phách ấy do chính anh nói ra, cô liền cảm thấy hai má mình nóng lên, vành tai tê rần, trong đầu chỉ có mấy tiếng ong ong, trên thế giới này ngoại trừ anh cũng không còn nhìn thấy bất kỳ người nào, không nghe thấy bất kỳ ai khác nói gì.

Đúng là quá mất mặt, hoàn toàn mất mặt.

Anh ngẫm nghĩ còn cảm thấy chưa thỏa mãn: “Nếu anh thay lòng, đó chắc chắn không phải lòng của anh, anh sẽ móc ra cho em!”

Kim Thu không giống nữ chính trong tiểu thuyết che miệng anh không cho anh thề, mà ngược lại hỏi: “Đào cho em làm gì?”

“Nấu canh!” Bạch Tuyên xua tay, đột nhiên lại có ý khác, “Không, băm anh ra, sau đó làm bánh bao thịt, hoặc đốt thành tro, pha với nước làm thuốc, có thể bổ sung can-xi đúng không?”

Kim Thu buồn nôn: “Dừng lại dừng lại, đầu anh toàn thứ gì không thể, Mã phu nhân chỉ cần Đoàn Chính Thuần một miếng... Anh để em ăn, em cũng không thêm vui về đâu.”

Bầu không khí đang yên đang lành bỗng chốc bị anh phá hủy: “Quá buồn nôn, trong một khoảng thời gian dài chắc chắn em sẽ không muốn ăn bánh bao thịt, cũng không muốn uống sữa nữa đâu.”

“... Oa oa, anh biết có thứ trắng trắng như sữa bò đấy, em muốn uống không?” Trình độ nói chuyện của Bạch Tuyên từ núi cao ngay lập tức rơi xuống đáy vực, anh còn không tự biết, vẫn đứng đó vô cùng phấn khởi đưa ra sáng kiến, chỉ cần cô lộ ra một chút dao động, anh nhất định sẽ ngay lập tức còir quần.

Kim Thu im lặng, bạn trai của mình không thể biến thái như vậy! Nhưng cô ngẫm lại, quá buông thả tùy hứng sẽ hại thân, cô không thể để mặc anh tiếp

tục như thế, liền tính kế trong lòng: “Anh vừa nói, anh là của em đúng không?”

Anh không hề do dự trả lời: “Đúng.”

“Vậy thì, cũng bao gồm cơ thể của anh đúng không?” Cô cười híp mắt đào hố cho anh nhảy, Bạch Tuyên không chút do dự nhảy xuống: “Đương nhiên.”

“Tốt lắm, sau này không có sự cho phép của em, anh không thể... cái kia.” Kim Thu chọc nhẹ vào lồng ngực anh, “Hiểu chưa?”

Bạch Tuyên: “Ừm.” Anh ngoan ngoãn gật đầu, “Anh sẽ nghe lời vợ.”

Không được, nghe lời hiểu chuyện như vậy, Kim Thu lại không nở, đầu ngón tay vuốt ve từ đầu mày đến khóe môi anh, Bạch Tuyên thấy biểu cảm của cô tràn đầy yêu thích, khóe môi cũng vô thức nhếch lên, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, trên thế giới không có gì tốt đẹp bằng chuyện người mình thích cũng thích mình.

“Anh sẽ nghe lời em.” Anh ni non nói, hôn nhẹ ngón tay cô, “Vợ có tâm sự gì, cũng có thể nói cho anh.”

Tâm sự thì không có, nhưng chuyện đề tám thì có một, Kim Thu dựa vào ngực anh kể chuyện của Quách Đình: “Có phải anh cảm thấy rất khéo đúng không?”

Bạch Tuyên cân nhắc một chút: “Anh cảm thấy... cô ta rất lợi hại.”

“Lợi hại?” Kim Thu khó hiểu, nhưng Bạch Tuyên gật đầu chắc chắn: “Ừm, cô ta theo đuổi đàn ông rất lợi hại.”

“Vì sao?”

Bạch Tuyên không thể nói rõ nguyên nhân: “Là cảm giác, ừm, giống như ngày đó nghe thấy cuộc điện thoại từ đồng nghiệp kia của em, anh có thể cảm giác được cô ta đang thăm dò em.”

“Giác quan thứ sáu?” Kim Thu mỉm cười, “Giác quan thứ sáu của đàn ông sao?”

Bạch Tuyên lắc đầu: “Không phải, có thể do anh quá ngốc, không nói rõ được, Quách Đình kia, thời gian cùng địa điểm xuất hiện của cô ta đều quá trùng hợp, phát sinh quan hệ với ‘anh rẻ’, lại làm quan hệ giữa anh rẻ và chị gái tan vỡ, không muốn anh ta phụ trách lại làm Vệ Thiên Hành nhớ đến mình, bây giờ lại ạch, đúng, lạt mềm buộc chặt, lùi một bước để tiến hai bước, thực sự rất thông minh, vợ à em phải đề phòng cô gái này.”

Tuy Kim Thu cảm thấy Quách Đình không yếu đuối như đã biểu hiện ra bên ngoài, nhưng cô cũng không nghĩ nhiều như vậy, bây giờ nghe Bạch Tuyên nói, dường như thật sự là có âm mưu quỷ kế: “Anh đừng nói với em cô ấy đều đã lên kế hoạch tất cả mọi chuyện, thật sự có rất nhiều tính toán trong lòng đấy nhé.”

“Em xem thử đi, ngày mai lúc cô ta cùng ông chủ em ăn cơm có bảo anh ta đừng hiểu lầm Quách Quỳnh, nhưng lại làm Vệ Thiên Hành càng ghét Quách Quỳnh hơn không.” Bạch Tuyên ngấm ngấm ngón tay cô, đan mười ngón của mình vào lắc lắc, “Nếu là anh, anh chắc chắn sẽ không để tình địch có cơ hội ‘chờ thời trở lại’ đâu!”

Ví dụ như tên Đỗ Thiên Trạch, lại ví dụ như tên Từ Triết kia, bọn họ đừng hòng cướp đi Kim Thu từ tay anh! Bạch Tuyên nói thầm trong lòng, cũng không dám để Kim Thu biết.

“Được, em sẽ chờ xem sao.” Kim Thu cũng không hoàn toàn tin tưởng quan điểm của Bạch Tuyên, nhưng nếu Quách Đình thật sự không đơn giản, sau này cô phải cẩn thận tránh việc bán đứng chính mình, có Lam Như Vân mọi lúc mọi nơi nghi thần nghi quỷ cũng đã đủ để cô đau đầu.

Bất hạnh thay, Bạch Tuyên có IQ và EQ đều ở trạng thái bình thường, lại có lực quan sát và sức phán đoán kinh người đối với một số chuyện nào đó

Quách Đình mặc một chiếc quần dài, bên ngoài choàng một chiếc áo khoác, trông vòng eo vô cùng tinh tế, nhỏ nhắn thướt tha, đang nghiêm túc ngồi trước mặt Vệ Thiên Hành, cắn nhẹ môi dưới, dáng vẻ khó xử: “... Tôi thật sự không còn cách nào khác mới nhờ đến Vệ tiên sinh, lấy chuyện lúc trước... làm trao đổi, là tôi lặt lọng, xin lỗi.”

Vệ Thiên Hành đương nhiên ước rằng có thể thanh toán món nợ này sớm một chút, vì vậy vui vẻ hòa nhã: “Cô yên tâm, tôi sẽ giúp cô giải quyết ổn thỏa.”

Về mặt Quách Đình tỏ ý cảm kích, nhưng do dự một lúc, muốn nói lại thôi, đến nửa ngày mới lắp bắp: “Theo lí mà nói, tôi không có quyền gì tới khuyên Vệ tiên sinh, nhưng Quách Quỳnh chị ấy... hoàn toàn một lòng một dạ với ngài, nếu không phải vì tôi, hai người cũng sẽ không cãi nhau, đều do tôi không tốt.” Trong mắt Quách Đình ẩn hiện ánh lệ dịu dàng, “Vệ tiên sinh, xin anh làm hòa với chị tôi đi, đều là lỗi của tôi.”

Mỹ nhân rơi lệ, lại ‘lê hoa đái vũ’ như vậy, tuy trong lòng Vệ Thiên Hành rất không kiên nhẫn với Quách Quỳnh, hấn cũng không hề nổi nóng: “Không liên quan đến cô, là tính cách chúng tôi không hợp.” Quách Quỳnh quá thẳng thắn quá bá đạo, mấy năm gần đây càng ngày càng lớn lối, hấn cũng đã không còn cảm giác mới mẻ với cô ta.

Nói tóm lại, chán rồi. Đàn ông thay lòng đổi dạ, vốn không cần bất kỳ lý do gì.

“Đúng, xin lỗi, là do tôi vượt quá giới hạn.” Quách Đình dường như bị hấn dọa sợ, lập tức im miệng, “Tôi về trước, nếu chị biết tôi gặp ngài sẽ không

vui.”

Không vui? Vệ Thiên Hành quét mắt đến cổ tay sưng đỏ vô tình để lộ ra ngoài của Quách Đình, hơi nhú mày: “Tay cô sao vậy?”

“Không sao.” Cô ta dường như hơi giật mình, đứng dậy liền muốn rời khỏi, Vệ Thiên Hành nhanh tay lẹ mắt nắm lấy cổ tay Quách Đình, kéo tay áo lên nhìn, phát hiện trên cổ tay trắng nõn có vài vết máu kết vảy: “Đây là gì?”

Quách Đình nói: “Tôi làm vỡ bát, bị đứt tay.”

Nhìn vết thương này rõ ràng là bị người cắt qua, Kim Thu ngồi bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện, thấy thế liền nhìn qua vài lần, không thấy rõ vết cắt nông sâu bao nhiêu, cũng không xác định được do tự cô ta làm hay do người khác làm, nhưng Vệ Thiên Hành lập tức nhớ đến việc lúc trước mỗi khi Quách Quỳnh nổi nóng liền thích cầm vật sắc nhọn đâm người khác, có lúc là kéo, có lúc lại là đâm cái đầu, nhớ một lần cô ta gây gỗ với người khác ở hậu trường, suýt chút bị paparazi đưa tin ra ngoài, vẫn phải do Vệ Thiên Hành đè ép xuống mới có thể ổn thỏa.

Hắn lập tức nghĩ tới Quách Quỳnh: “Chị cô đánh cô?”

“Vệ tiên sinh.” Quách Đình thành khẩn nói, “Anh không cần tức giận vì tôi, chuyện này vốn là tôi sai, nếu không phải lúc đó tôi ngủ trên giường chị, chuyện như vậy cũng sẽ không xảy ra, trong lòng chị ấy rất khổ sở, thật sự rất khổ sở, bình thường tính tình chị ấy rất tốt.”

Bình thường tốt tính, cũng có nghĩa là bây giờ tính tình không tốt? Sau khi Kim Thu nghe lời nói đó của Bạch Tuyên, trong lòng vẫn rất khó chịu, một bên cảm thấy mình quá cả nghĩ, một bên lại cảm thấy chuyện này có vấn đề.

Nhưng việc cô nghĩ thế nào không quan trọng, quan trọng là, cuối cùng Vệ Thiên Hành lên tiếng: “Cô dọn ra ngoài ở đi, tôi sẽ tìm chỗ cho cô.”

Hắn giải quyết dứt khoát, Quách Quỳnh không có bất kỳ cơ hội biện giải nào liền đã bị định tội. Đàn ông yêu thích người nào, sẽ trăm phương nghìn kế gỡ tội cho cô ta, làm sao cũng tốt, nhưng một khi đã không thích, nhìn gì cũng thấy sai, cho dù có bằng chứng hay không, mọi tội danh cô ta đều sẽ bị gán lên, càng biện giải sẽ càng sai.

Kim Thu sáng suốt chọn cách im lặng, nhưng sự thận trọng lần này của cô đã mang đến cho cô chút phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Triệu Gia

Edit: FutambBeta: An Dung NiChuyện là như thế này, hôm ấy, Lam Như Vân vừa khéo cũng đang ăn ở đó, tận mắt thấy Vệ Thiên Hành tiễn Quách Đình rời đi, cũng thấy luôn Kim Thu, cứ như vậy, cô ngay cả cơ hội để nói không biết cũng không có, Lam Như Vân hẹn cô đi ăn tối, thành thật nói ra tâm sự của mình: “Kim Thu, trong công ty chị nhìn có vẻ rất oai phong, ai ai cũng nịnh hót, nhưng họ nói gì sau lưng chị đều biết hết.”

Cô không lên tiếng, Lam Như Vân tiếp tục thổ lộ tâm tình: “Trong tất cả mọi người, chỉ có em và chị mới có thể xem là bạn bè, lúc trước chị thiên cận là không đúng, may mà em không để bụng, vậy chị cũng chỉ có thể nói ra lời thật lòng với em, đối với Thiên Hành... không phải chị thích tiền và vị thế của anh ấy, dựa vào thu nhập hiện tại của chị, muốn tìm một người đàn ông có lương năm trăm vạn là không thành vấn đề, hơn nữa chị cũng không thiếu tiền.”

Đó là sự thật, gia thế của Lam Như Vân hẳn là không tệ, quần áo trên người đều là hàng hiệu, mua đồ xa xỉ cũng không hề thấy tiếc: “Lúc vừa bắt đầu chị cho rằng anh ấy nghĩ nếu quan hệ của hai người công khai, sẽ có ảnh hưởng xấu đến hình tượng trong công ty, chị có thể hiểu, nhưng dù sao trai chưa vợ gái chưa chồng, chị cũng không phải tiểu tam, anh ấy lại như vậy, lòng chị thật sự không thoải mái.”

“Chị Lam.” Kim Thu cuối cùng cũng mở miệng, “Em nghĩ Vệ tổng không xứng với chị, khắp trời đất này chỗ nào không có hoa thơm, chị đẹp như vậy, trong công ty có không biết bao nhiêu người muốn theo đuổi chị đấy.”

Lam Như Vân nhướn mày cười: “Điều kiện của Thiên Hành so với bạn trai em hẳn là tốt hơn nhiều nhỉ, sao em không thích anh ấy?”

“À,” Kim Thu chọc chọc miếng thịt bò trong bát, “Em không thích mẫu người như vậy.”

Lam Như Vân chống tay lên má, thần nhiên cười: “Cho nên, điểm mấu chốt là thích, chị thích mẫu người như anh ấy, thích đáng vẻ chăm chú làm việc của anh ấy, thích cách anh ấy nhìn chị, chắc là em cũng hiểu, một khi đã thích, liền trốn không thoát nữa.”

Điểm này Kim Thu phải thừa nhận, bây giờ cô đã thích Bạch Tuyên rồi, cho dù có người đàn ông khác tốt hơn anh cô cũng sẽ không quan tâm, tuy anh vừa ngốc vừa có khuyết điểm, còn có thể giả điên, nhưng cô vẫn thích anh như vậy.

“Chị Lam à,” Kim Thu nghĩ một chút, khéo léo nói, “Chị cũng biết, em không thể nói quá nhiều với chị, nếu không Vệ tổng biết thì sẽ rất phiền phức... Nhưng,” Trước khi Lam Như Vân thất vọng cô liền đưa ra một con đường, “Nói cho cùng thì cũng chỉ muốn cầu nhân duyên, hay là tuần này chúng ta

đến chỗ thím Hồng đi.”

Lam Như Vân vô cùng tin tưởng thím Hồng, vì vậy ngay lập tức đồng ý.

Thím Hồng nghe xong câu chuyện, đầu tiên thở dài một tiếng: “Loại chuyện này không thể cưỡng cầu được đâu.”

Lam Như Vân sốt ruột: “Thím Hồng, thím đã nói trong mệnh con sẽ gặp quý nhân mà, con chắc chắn anh ấy là quý nhân của con, thím giúp con đi.”

Chắc hẳn chị ấy không phải chỉ vì Quách Đình xuất hiện mới gấp gáp như vậy, băng dày ba thước, không phải chỉ mới một ngày lạnh, chị ấy hẳn là đã sớm hoài nghi thái độ của Vệ Thiên Hành, Quách Đình xuất hiện chẳng qua chỉ là châm thêm dầu vào lửa thôi.

Thím Hồng nhìn chị ấy lớn lên, vì vậy sẽ luôn chiều chuộng chị ấy, bị Lam Như Vân giầy vò hết mức, cuối cùng cũng mở miệng, cho chị ấy một lá bùa đào hoa, bảo rằng phải luôn mang theo bên người, nó sẽ trợ giúp nhân duyên.

Kim Thu nhìn thế nào cũng thấy đó chỉ là tác dụng tâm lý, bởi vì trong nháy mắt Lam Như Vân liền trở nên tự tin, không lo lắng gì thêm nữa, nhưng nói đến cũng thật kỳ lạ, chị ấy vừa nhét lá bùa vào ví, Vệ Thiên Hành liền gọi đến, nói rằng có chuyện muốn bàn bạc, về mặt Lam Như Vân phấn khởi: “Chị phải qua đó đây, cảm ơn thím Hồng!”

Dứt lời, liền ném Kim Thu sang bên cạnh, một mình đi trước, Kim Thu hoàn toàn không có ý kiến gì với thái độ trọng sắc khinh bạn của chị ấy, nhưng thím Hồng lại nhìn cô, nở nụ cười: “Còn con có chuyện gì?”

Kim Thu cũng có mục đích mới đến đây, cô nói chuyện Triệu gia cho bà nghe: “Khóc lóc kể lể với con bảo rằng muốn về nhà, nhưng con không giúp được cô ấy...” Cô không nhắc đến sự tồn tại của Bạch Tuyên, chỉ nói Triệu Gia đến tìm cô.

Thím Hồng trầm ngâm một lúc: “Muốn gặp người nhà một lần, như thế hơi gay go rồi.” Tuy rằng đã qua cứng thất tuần, nhưng nếu Triệu Gia có thể buông bỏ chấp niệm, lại niệm kinh siêu độ thêm một chút, cũng có thể nhanh chóng đi đầu thai thôi.

“Mọi người đều nói lá rụng về cội, lá rụng về cội, có thể tiễn cô ấy về quê nhà được không?” Kim Thu thử hỏi.

Thím Hồng vui vẻ: “Ta đâu có bản lĩnh lớn như thế?” Bà đã biết chuyện cô gái trẻ kia bị cướp vào nhà đâm chết, cũng rất thông cảm cho Triệu Gia, suy nghĩ một chút nói: “Quý Hồn không có cách nào đưa về được, nhưng đồ vật thì có thể, con hỏi xem cô ấy có muốn nhập vào đồ vật nào bên người không, sau đó gửi về nơi chín suối cho cô ấy.”

“...Như vậy cũng được sao?” Kim Thu mặt đầy hắc tuyến.

Thím Hồng cười ha ha: “Không phải thì con đốt thêm giấy cho cô ấy, niệm kinh, cũng xem như là một việc thiện mà, đúng rồi,” bà sâu xa nói, “Nhân duyên của con rất là đặc biệt, tuy rằng ta không tính ra nguyên nhân, nhưng nếu con làm thêm việc tốt, tích đức càng nhiều, thì trong cõi u minh, chắc chắn sẽ có người giúp cho duyên phận của con.”

Kim Thu ngẩn ra, nhớ tới chỗ đặc biệt của Bạch Tuyên, hiểu được bà nói có lý: “Con sẽ tìm cách, đúng rồi thím Hồng, chỗ của thím có chỉ hồng không?”

“Có, bình thường rất rẻ,” Thím Hồng biết cách làm giàu, cười tủm tỉm nói với cô, “Nhưng mọi người thường mua chuỗi thạch anh hồng, có loại mấy trăm đến mấy nghìn, đều dùng để cầu duyên cả.”

Kim Thu rất hoài nghi nó có tác dụng hay không: “À thôi, cho con sợi dây hồng là được.”

Thím Hồng lấy một sợi đưa cho cô: “Trước đây Nguyệt lão cho đây, khá linh nghiệm... Con mua tiền âm phủ không?” Sau đó Kim Thu mua vài tờ tiền âm phủ gửi cho Triệu Gia, đều là mấy tờ mệnh giá lớn, đúng là một khi giúp đỡ là phải đầy đủ, thậm chí còn mua một chiếc Iphone.

Chuyện đầu tiên sau khi về nhà, cô lén lút ngồi xổm trên sân thượng của khu nhà hóa vàng mã cho Triệu Gia, Triệu Gia rất ngạc nhiên: “Cảm ơn cô.”

“Không có gì.” Kim Thu nhìn tiền giấy đang bị ánh lửa cắn nuốt, dưới ngọn lửa, khuôn mặt của Triệu Gia cũng trở nên mờ nhạt, “Đề nghị lúc này của tôi cô cũng nên suy nghĩ một chút, dù sao ở lại nhân thế không phải là hành động sáng suốt, vẫn là nên đi đầu thai sớm thì hay hơn.”

Triệu Gia trầm mặc một lúc: “Tôi có vài thứ, muốn nhờ cô gửi đến chỗ ba mẹ tôi.”

Kim Thu đồng ý, nhưng lúc đi tìm mới phát hiện ra một vài vấn đề, dưới tình trạng di thể của cô ấy không có người nhận, lại không thể liên hệ cho cha mẹ cô ấy, cho nên mấy thứ trong nhà đều bị chủ cho thuê vứt vào thùng rác, đã lâu ngày như vậy, những thứ đó đã sớm bị xe rác đưa đến bãi rác rồi.

Vậy phải tìm di vật ở đâu? Triệu Gia chỉ rõ phương hướng cho cô: “Tôi có một bức ảnh rơi trong khe giường.”

Vấn đề là căn phòng đó đóng cửa rồi, cô cũng không biết cạy khóa. Triệu Gia còn nói: “Trước đây tôi thường quên mang chìa khóa, cho nên làm một chiếc dự phòng, giấu trong chậu cây cảnh trên sân thượng đây.”

Chậu cây cảnh đó là do cô ấy trồng, đã trồng được ba năm, nhưng bây giờ vì mất đi chủ nhân mà điều tàn héo rũ, Triệu Gia thường hay ngồi xổm trên sân thượng yên lặng nhìn, nhưng không thể làm gì được.

Kim Thu đào ra một chiếc chìa khóa trong đồng đất, may mắn chủ cho thuê chưa đổi khóa, cô mở cửa vào, ngay lập tức một đám bụi bặm ập vào mặt,

rất dày đặc.

Chỉ mới vài tháng ngắn ngủi, trong phòng tràn ngập cảm giác hoang vắng và cũ kỹ, Triệu Gia chỉ vào một chỗ trước cửa: “Lúc đó tôi nằm ở đây.”

Một câu nói làm Kim Thu dựng tóc gáy, nhìn thân ảnh trôi nổi của Triệu Gia và khuôn mặt trắng bệch của cô ấy, cô liền có cảm giác mình đang trong một bộ phim kinh dị. Bạch Tuyên hiểu rõ, liền vững vàng nắm lấy tay cô, Kim Thu tức chiến tức thắng, nhanh chóng cầm lấy bức ảnh may mắn còn sót lại rồi đi khỏi.

Người trong ảnh chụp là Triệu Gia, cô ấy không quay mặt về phía máy ảnh, mặc váy buộc tóc đuôi ngựa, tinh thần vô cùng phấn chấn, giờ hai ngón chữ V, tràn đầy sức sống như vậy, thế mà... Kim Thu đảm bảo với Triệu Gia: “Ngày mai tôi sẽ đi gửi cho cô, địa chỉ nhà cô là bao nhiêu?”

Triệu Gia nói một địa chỉ rất xa xôi: “Nơi đó rất nghèo, họ cứ bảo sẽ sửa sang lại đường đi, nhưng xe vẫn rất khó vào được, cha mẹ tôi sinh ba đứa, đều là con gái, chị cả và chị hai tôi đều đã lập gia đình, chỉ còn tôi, tâm cao khí ngạo muốn đi học, cha mẹ vốn không đồng ý, nói tôi sau khi học xong tiểu học phải đi làm thuê, sau đó chị cả nói, nếu tôi muốn đi học vậy thì cứ đi đi, chị ấy và chị hai sẽ tạo điều kiện cho tôi... Năm ngoái chị cả tôi mang thai, tôi chưa trở về thăm lần nào, nhưng không ngờ vĩnh viễn sẽ không trở về được nữa.”

Kim Thu nghe xong cảm thấy xót xa, cô lớn lên trong một thành phố sung túc, tuy rằng không phải là thành phố trung tâm, thế nhưng kinh tế phát triển, nhà giàu cũng không ít, xe sang biệt thự là bình thường, cô là con một, là viên ngọc mà cha mẹ che chở trong lòng bàn tay, cuộc sống của Triệu Gia, cô vĩnh viễn sẽ không trải qua.

“Cấp ba tôi phải lên trấn trên để học, lúc đó tôi chưa từng uống sữa bao giờ, bạn cùng bàn cho tôi một hộp, đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ, là vị sô cô la, còn có bánh quy, từ trước đến giờ tôi cũng chưa ăn lần nào, trường tiểu học trong thôn chúng tôi chỉ ăn dưa muối.” Triệu Gia chìm đắm trong hồi ức của mình, Kim Thu bỗng nhiên hiểu ra vì sao Bạch Tuyên lại thông cảm cho cô ấy như vậy.

Nếu như không gặp gỡ Triệu Gia, cô sẽ mãi mãi không thể tưởng tượng được có người bất hạnh đến vậy trong thế giới này, so sánh thử một chút, cuộc sống của cô thật sự quá hạnh phúc.

“Tôi thi đậu vào một trường đại học, hai chị mua cho tôi một bộ quần áo, nói muốn cho tôi có thể diện mà đến thành phố lớn, thế nhưng sau đó tôi mới biết được, mọi người vừa nhìn thấy tôi, liền biết tôi là một đứa bé nghèo vùng núi, bộ quần áo rẻ như vậy, bày trên vỉa hè cũng không ai thèm mua, thế nhưng tôi mặc được đến ba năm, rất nhiều quần áo của tôi đều do giáo viên trong trường quyên tặng, cô có biết không, mùa đông lạnh như vậy, tôi không mua nổi một chiếc chăn, chỉ có một tấm chăn mỏng, cho nên tôi mặc vào tất cả quần áo mà tôi có, thế nhưng vẫn lạnh, sau đó đi cho thuê tặng tôi một chiếc chăn bông mà người khác bỏ đi, nó thật sự rất ấm áp...”

Kim Thu sực sật, cảm thấy viên mắt nóng lên, nhưng Triệu Gia không thấy bị thương, có lẽ quãng thời gian đại học đó đối với cô ấy mà nói, là quãng thời gian quý giá nhất mà cô ấy đã từng trải qua: “Cô nghĩ rằng căn phòng này là tôi thuê sao, không phải, sao tôi có thể thuê nổi chứ, trước đây tôi sống trong căn phòng hai trăm đồng một người, phòng nhỏ như thế lại có đến tám người ở... Bạn học của tôi thanh toán tiền thuê trong ba tháng, nhưng sau đó chuyển đi, chủ nhà không chịu trả tiền, cho nên để tôi đến ở.”

Nhưng không ngờ, lòng tốt ấy lại trở thành bùa đòi mạng của Triệu Gia, nếu như cô ấy không tiết kiệm vài đồng thuê nhà, nếu như cô ấy không chuyển đến đây, thì có lẽ... Nhưng cuộc đời này không có nếu như.

Cô ấy đã chết, chỉ lưu lại một phần hồn tốt đẹp, trong đêm khuya đàng đẵng kể lại chuyện cũ cho cô.

Kim Thu lau nước mắt, trở về phòng, không bao lâu sau liền cầm sữa bò, bánh Oreo và lập xường: “Trong nhà không có gì để ăn nữa cả.”

Triệu Gia chỉ ăn được đồ cứng, cho nên Kim Thu tìm một tờ giấy trắng viết hai chữ Triệu Gia, đặt phía dưới đĩa đồ ăn, tỏ ý những thứ này là cho Triệu Gia, cô ấy hít một hơi sâu: “Thật là thơm”

“Ăn đi.” Kim Thu nhẹ giọng nói, “Ngày mai tôi sẽ đưa cô về nhà.”

Kim Thu mặc niệm, hy vọng cô có thể sớm trở về quê hương mình, tuy rằng nghèo khó, nhưng được ở bên cạnh thân nhân, hy vọng cô có thể hạnh phúc, hy vọng cô sẽ nhẹ lòng buông bỏ, hy vọng kiếp sau của cô sẽ có một cuộc sống tốt hơn.

Triệu Gia nhoen miệng cười: “Cám ơn cô.”

Kim Thu về phòng, nhưng trần trọc không ngủ, Bạch Tuyên ôm cô vào lòng: “Vợ, em muốn khóc thì cứ khóc đi.”

Cô nghiêng người, đem mặt chôn trong lòng anh lặng lẽ rơi lệ, không hiểu vì sao lại khóc, là bởi vì số phận bi thảm của Triệu Gia, hay là vì nguyên nhân khác... Cô nói không nên lời, chỉ cảm thấy nỗi buồn trong lòng rất khó chịu.

“Bạch Tuyên, Bạch Tuyên,” Cô gọi tên anh, Bạch Tuyên ôm cô chặt hơn: “Anh ở đây.”

Cô gắt gao dựa sát vào lồng ngực anh, dường như chỉ có vậy mới làm cô dễ chịu hơn, Bạch Tuyên hôn nhẹ lên gò má cô: “Anh ở đây, vĩnh viễn ở đây.”

Cũng vào lúc đó, Triệu Gia đứng đón gió đêm, nhìn khắp đô thị phồn hoa này, nơi đâu cũng sáng đèn, sáng như ban ngày vậy, dòng xe cộ đi lại không ngừng, xa hoa rực rỡ, tại nơi đây, cô đã ký thác vô số ước mơ và nguyện vọng của mình, cũng từng tin rằng bản thân có thể thay đổi số phận, nhưng thật không ngờ, vừa hăng hái ra trận chưa lâu, bản thân đã lạnh như vậy rồi.

Cô vĩnh viễn, vĩnh viễn không còn cơ hội nào nữa.

Cô bây giờ chỉ hy vọng mình có thể trở về quê hương, trở về bên cạnh người nhà, rồi an nghỉ ở đó, mãi mãi ngủ yên.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Lòng Tốt

Đêm qua Kim Thu ngủ không ngon, hôm nay trời vừa sáng liền rời giường, nhanh chóng ra ngoài hoàn thành công việc, vì linh hồn của Triệu Gia lưu trong bức ảnh, Bạch Tuyên không yên tâm, một hai muốn đi cùng cô, ai ngờ Kim Thu không đi thẳng đến bưu điện, mà ghé vào siêu thị trước.

Cô mua vài bịch kẹo, mua thêm vài bộ quần áo dày, đều là những thứ rất rẻ mua trong mấy cửa hàng ven đường, chất liệu thô ráp nhưng kiểu dáng lại thời thượng, Triệu Gia nói cha cô ấy bị viêm khớp, cứ đến mùa đông là lại tái phát, vô cùng đau đớn, cho nên còn có thêm vài đôi giày đá bóng.

Vì thế đến lúc gửi, thùng đồ trở nên rất lớn, Kim Thu mạnh mẽ nhét đầy đồ vào thùng, cuối cùng còn không quên để vào một phong thư cô đã chuẩn bị đêm qua:

“Mọi người à, con ở Hải Thành rất tốt, công việc cũng suôn sẻ nên gửi vài thứ về nhà, không cần lo lắng cho con, con sống rất tốt... Cha mẹ và hai chị phải chú ý sức khỏe, phải chăm sóc bản thân thật tốt... Ký tên: Đứa con gái bất hiếu Triệu Gia.”

Cô không báo tin Triệu Gia tử vong cho họ, hy vọng người nhà cô ấy vẫn cho rằng Triệu Gia còn đang ở Hải Thành, cô ấy sống rất tốt, đây cũng là tâm nguyện của Triệu Gia, so với việc biết mình đã chết, không bằng cứ để họ nghĩ bản thân còn sống, cho dù mắng cô ấy bất hiếu, cũng tốt hơn so với việc phải đau lòng.

Trong những thứ gửi đi, cô còn gửi thêm số tiền một nghìn cho họ, tiền trong ngân hàng của cô cũng không được bao nhiêu, chỉ có thể làm hết sức, đây cũng xem như một phần tâm ý.

Trên thế giới này có vô số người cần giúp đỡ, nhưng cô chỉ có thể làm được như vậy. Không chỉ bởi vì thông cảm cho Triệu Gia, cô cũng có tư lợi của bản thân, nếu như ở hiền gặp lành, cô hy vọng tình cảm của mình và Bạch Tuyên có thể thuận buồm xuôi gió, giảm bớt đau khổ.

Cho nên chuyện đầu tiên khi về đến nhà là cho vài người bạn nhỏ lang thang một bữa ăn, khu tập thể Lê Chi có một bãi đất trống để dân cư trong khu tập thể dục, trong đó sẽ có vài dụng cụ thể thao, một bãi cát, còn có cầu trượt và xích đu, nhưng Kim Thu chưa từng thấy ai vào đó chơi... Vì thế bãi đất trống đó trở thành thế giới của chó và mèo hoang.

Thức ăn cho chó và mèo của cô rất đơn giản, cơm cùng với một ít đồ ăn thừa, trộn lên cũng rất thơm, hơn nữa vẫn nóng hổi, cô vừa đặt xuống đất không lâu liền có vài chú chó đến thăm dò ngửi ngửi, cô biết chúng rất cảnh giác, vì thế không ở lại đó mà vừa đặt xuống liền rời đi, lên sân thượng nhìn về phía xa xa, có thể thấy chúng đang ăn ngấu nghiến.

Giây phút đó cô liền hạ quyết tâm, cho dù như thế nào thì cũng phải kiên trì làm việc này đến cùng. “Nếu em quên cho chúng ăn, anh phải nhớ nhắc em đấy nhé.” Kim Thu nói với Bạch Tuyên, “Bây giờ trời đã bắt đầu lạnh, đến mùa đông anh phải nhắc em làm cho chúng mấy cái ổ nhé.”

Bạch Tuyên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, nũng nịu nói: “Tuân lệnh, nữ vương bề hạ.”

Kim Thu buồn cười: “Nói bậy bạ gì đấy.” Cô xoay người về nhà, tránh việc có ai đó nhìn thấy cô đứng ở đây lăm bằm một mình, nhưng không thể không nói, bị anh dỗ ngọt vài câu như vậy, tâm trạng u buồn vì chuyện Triệu Gia của cô tốt lên rất nhiều.

Đúng lúc không có việc gì làm, cô lấy chỉ đồ từ chỗ thím Hồng ra, gọi Bạch Tuyên đến ước thử, cô quyết định làm một chiếc vòng cho anh, lúc còn học trung học trào lưu này rất phổ biến, nữ sinh ai ai cũng mua rất nhiều chỉ, có thể làm ra được rất nhiều loại vòng tay, còn khâu vào vài hạt châu và chuông nhỏ, không khác gì mua trong tiệm, trước đây Kim Thu cũng đã từng làm thử, nhưng có rất nhiều cô gái khác cũng làm tặng người đó, nên cô cũng chỉ dành chút vào ngăn tủ.

Thật không ngờ hôm nay sẽ làm lần nữa, cách thắt cụ thể cô đã không nhớ rõ, chỉ đành lên Baidu tìm thử, lúc này mới bắt đầu làm, Bạch Tuyên vẫn nhìn một cách hiếu kỳ: “Vợ à em muốn làm gì vậy?”

“Ngao nào.” Kim Thu không cho anh nghịch, vô cùng chăm chú làm, thỉnh thoảng ước vào cổ tay anh thử độ dài, cuối cùng làm một nút thắt, đưa cho anh đeo vào.

Dù sao cũng chỉ là một sợi dây đỏ, thế nhưng Bạch Tuyên vô cùng phấn khích: “Là cho anh sao?”

“Không phải đâu.” Kim Thu nắm lấy tay anh, bàn tay của Bạch Tuyên rất đẹp, ngón tay thon dài mà trắng nõn, không có một vết chai nào, quả nhiên là dáng vẻ của một công tử nhà giàu sống an nhàn sung sướng, móng tay rất gọn gàng sạch sẽ, lòng bàn tay hồng nhợt, sờ vào rất ấm áp, “Phải giữ cho thật kỹ biết không, đây là tơ hồng của chúng ta, nếu đứt, chúng ta sẽ không thể ở bên cạnh nhau nữa.”

Cô cố ý nghiêm trọng hóa vấn đề, thế nhưng Bạch Tuyên lại tin là thật, khẩn trương sờ sờ: “Anh nhất định sẽ mang theo bên mình, tắm cũng không tháo ra.”

Anh thật sự vô cùng vui vẻ: “Đây là vật đính ước mà vợ tặng cho anh.” Nhưng mang trên tay cũng có chút lo lắng, “Đeo như vậy có rơi không nhỉ, có phải anh nên tìm một chỗ giấu cho kỹ không?”

Kim Thu vừa cảm động vừa buồn cười, kéo tay anh ngồi xuống bên cạnh mình: “Xem dáng vẻ ngốc nghếch của anh kia.” Cô thấy anh như vậy, không nhìn được ghé sang hôn nhẹ lên môi anh, chỉ đụng nhẹ một cái, nhưng đó là nụ hôn chủ động hiếm hoi của cô, chỉ cảm thấy tuy khác với hôn lưỡi, nhưng đều làm mặt cô đỏ đến tận mang tai.

Bạch Tuyên nhẹ giọng nói: “Anh thích em hôn anh, chỉ như vậy anh mới có thể cảm thấy mình có em”

Triệu Gia đi rồi, anh phải trở lại cuộc sống lẻ loi một mình, sáng sớm chờ cô ra ngoài liền yên lặng trông coi căn phòng không một bóng người, nhìn mặt trời mọc, trông mặt trời lặn, đợi đến khi cô tan tầm lại phấn khởi ra ngoài nghênh đón.

Không có bạn bè, không có trò tiêu khiển, thời gian dường như dài đằng đẵng, đôi khi Bạch Tuyên đứng trên sân thượng ngắm một đóa hoa cũng có thể ngắm rất lâu, nếu có một đôi chim sẻ huyền ảo, anh có thể hứng thú xem mấy giờ đồng hồ, lần nào trong khu nhà có người cãi nhau, đó lại trở thành một cảnh tượng náo nhiệt thật lớn.

Thế nhưng phần lớn thời gian, anh đều ngồi ngẩn ra một mình, không ai thấy được anh, phiêu phiêu lơ lửng như một âm hồn, anh biết mình vẫn còn sống, không hề chết, nhưng những chuyện lúc trước, anh lại không thể nhớ ra.

Chỉ khi ở bên cạnh cô, anh mới cảm thấy mình vẫn còn sống, cô là toàn bộ ý nghĩa sinh tồn của anh.

Tuy Kim Thu không biết mọi ngày anh cô đơn bao nhiêu, nhưng cô nghe thấy sự cô đơn trong giọng nói anh, hơi cân nhắc: “Ừm, anh có muốn ra ngoài với em không?”

“Muốn chứ muốn chứ!” Anh rất thích đi ra ngoài cùng cô, tuy không ai thấy, nhưng có thể ra ngoài hít thở không khí cũng rất tốt.

Chỉ cần ở bên cạnh cô.

Cô đẩy đẩy môi anh: “Vậy phải xem biểu hiện của anh, nếu em hài lòng, ngày mai sẽ dẫn anh ra ngoài.”

Bạch Tuyên “A” một tiếng, đứng lên bày ra tư thế chuẩn bị đào đất, sau đó cung kính nói: “Chủ nhân, cầu người mang ta đi dạo.”

...Kim Thu đã chết lặng với dáng vẻ trung khuyển thường ngày của anh: “Anh muốn em đeo cho anh một sợi xích chó sao?” Cô cảm thấy trong lòng nghẹn một con tặc, “Anh rốt cuộc có phải đàn ông không thể hả! Thật sự biến mình thành chó rồi à?” Không có người phụ nữ nào không hy vọng người đàn ông của mình là một anh hùng đầu đội trời chân đạp đất, cô cũng không ngoại lệ, phụ nữ luôn luôn khát vọng một đôi tay mạnh mẽ bảo vệ chính mình, nhưng lần nào Bạch Tuyên cũng làm cô bất lực không thể nói gì.

Ai ngờ Bạch Tuyên ủy khuất nói: “Đàn ông cho dù ở bên ngoài có oai phong thể nào, trước mặt vợ phải nên giống chó một chút, cả đời trung thành, có gì sai sao?”

“...Không có.” Kim Thu bị câu nói này của anh làm cho á khẩu không trả lời được gì, “Anh thắng rồi.”

Bạch Tuyên lấy lòng ôm cô: “Vợ à không phải em muốn nuôi chó sao, anh sẽ thực hiện tâm nguyện của em, em vuốt lông cho anh đi.”

Kim Thu tức giận véo cánh tay anh: “Không có mặt mũi như vậy, em phục anh rồi đấy.”

“Theo đuổi vợ, quan trọng là phải có da mặt dày.” Bạch Tuyên lóe lên suy nghĩ, vô cùng đắc ý, “Nếu anh không mặt dày mày dạn quần quít lấy em, em sẽ không chấp nhận anh mà, mau mau, vợ à mau đến vuốt ve anh.”

Kim Thu vuốt lưng anh, thấy anh thoải mái gối đầu lên đùi mình, con tặc trong lòng bắt gặp tan đi, còn có chút thẹn thùng, yêu cầu của phụ nữ với đàn ông luôn là vô cùng vô tận, hy vọng anh ta có tiền rồi lại hy vọng anh ta đẹp trai, đẹp trai rồi còn phải chung thủy, chung thủy còn phải lãng mạn... Cô cũng mắc phải căn bệnh này.

“Là em không đúng.” Kim Thu có một ưu điểm, chính là dũng cảm thừa nhận lỗi lầm của mình, “Em không nên trách anh, anh như vậy đã rất tốt rồi.”

Không ai hoàn hảo vô khuyết, Bạch Tuyên cũng vậy, anh đã có rất nhiều ưu điểm mà cô thích, tính tình lại tốt như thế, sao cô có thể cưỡng cầu anh phải hoàn mỹ không thể soi mói? Huống chi trong sáng đáng yêu như vậy là loại hình mà cô thật sự rất thích.

Cô vừa nói xong, Bạch Tuyên ngược lại có chút lo lắng: “Không không, chắc chắn là do anh làm không tốt, vợ à nếu em không thích anh như vậy, anh có thể sửa, thích anh “man” hơn, lạnh lùng hơn, hay là thích kiểu người khiêm tốn nhã nhặn?”

Loại dáng vẻ tùy ngài lựa chọn, tôi sẽ tận lực thỏa mãn này làm Kim Thu nở nụ cười, cô sờ lỗ tai hồng hồng của anh: “Em ấy à, chỉ thích Bạch Tuyên như vậy thôi, biến thái, không biết xấu hổ, suốt ngày thích làm nũng.”

Hậu quả của câu nói này, chính là Bạch Tuyên đề cô xuống, anh vô cùng gắng sức muốn biểu hiện một phen, dự đồ Kim Thu ngày mai cho anh ra ngoài cùng.

Nhiệt tình như vậy cô thật sự chịu không nổi, nhưng hết lần này đến lần khác đều dừng lại tại chỗ quan trọng nhất, anh dùng ngón tay và miệng lưỡi phục vụ cô, việc này cô vẫn chưa thể quen, nhưng lúc đến phiên Bạch Tuyên, anh vô cùng thích thú, còn phơi bụng ra cho cô sờ.

Kim Thu sờ xuống phía dưới, từ lúc ban đầu khó xử đến thói quen bây giờ, cô đã có thể nhìn thẳng vào cơ thể anh, tựa như thứ gì đó đang bị cô nắm trên tay giờ khắc này, không biết có phải do anh ăn ở tốt hay thế nào — dù sao cũng không biết so sánh — cô phát hiện nó không hề dữ tợn kinh khủng như trong tiểu thuyết miêu tả, mà béo béo mập mập, sạch sẽ, nhìn lâu còn thấy đáng yêu.

Không thể phủ nhận đây có thể là cái mà họ gọi là “tình nhân trong mắt hóa Tây Thi”.

Anh thở hổn hển, âm thanh dễ nghe đến mức làm người ta đỏ mặt, anh thúc giục: “Nhanh một chút, nhanh hơn một chút.” Anh hơi vận vẹo, từ từ nhắm mắt rên rỉ, Kim Thu không chuyên nghiệp, vì vậy giây vò anh hết nửa ngày, cuối cùng thiếu chút nữa làm anh nghẹn hồng.

Thế nhưng Bạch Tuyên nhìn qua có vẻ rất thích thú, anh để cô gối lên cánh tay, tay kia khoát vòng sang lưng cô, bao cô hoàn toàn trong cánh tay của mình: “Ngày mai anh có thể đi cùng không?”

Kim Thu nhẹ nhàng gật một cái: “Nếu anh nhớ gọi em dậy thì được.”

Bạch Tuyên cho cô một nụ hôn trên miền, sau đó thu chặt cánh tay: “Ngủ đi.” Cô điều chỉnh tốt vị trí, cảm thấy vô cùng an tâm, Kim Thu không khỏi nhớ đến lúc trước — nói đến cũng thật kỳ lạ, Bạch Tuyên bình thường ở trước mặt cô đáng yêu làm nũng như cô vợ nhỏ, không hề giống như một người đàn ông, nhưng trong thời điểm quan trọng, anh chưa từng tỏ ra yếu đuối, hơn nữa cô cũng rất ỷ lại anh.

Không biết nguyên nhân vì sao, nhưng như vậy đã đủ rồi, đây là người cô thích, là một người biết cách làm cô vui vẻ, cho cô cảm giác an toàn. Còn gì chưa đủ sao?

Kim Thu vui vẻ tiến vào mộng đẹp.

Hôm sau là một ngày đẹp trời, tuy giờ cao điểm buổi sáng vẫn rất đông, nhưng Kim Thu không hề cảm thấy khó chịu như những người khác, bởi vì họ không có anh, còn bây giờ, Bạch Tuyên đang gát gao ôm cô.

Trước đây mỗi khi đứng trong đám người chen chúc, Kim Thu lại cảm thấy bức mình, lúc nào cũng phải phòng bị người khác chiếm tiện nghi, vô cùng khổ cực, nhưng hôm nay Bạch Tuyên từ phía sau ôm cô, hai tay chặn ngang trước ngực cô, ngăn lại sự tiếp xúc với tên đàn ông đối diện, không hiểu vì sao, Kim Thu cảm thấy vô cùng an toàn, vô cùng yên tâm.

Bạch Tuyên còn kề vào tai cô nói nhỏ: “Vợ, tên kia đang sờ mông cô gái đó kia!” Kim Thu nhìn vài lần nhưng không thấy rõ, Bạch Tuyên lại hứng thú báo cáo với cô, “Vợ à em xem, tên trộm bên kia lấy mất cái ví của người phụ nữ đó rồi!”

Kim Thu nhích gần hơn vào lòng anh, đột nhiên cảm thấy mười phút đi tàu điện ngầm này, chắc chắn không dài chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Hạnh Phúc

Vệ Thiên Hành có thể thấy hôm nay Kim Thu vô cùng vui vẻ, hai mắt cong như trăng khuyết, ý cười tràn ra khỏi khóe miệng, vẻ mặt dịu dàng hân hoan như vậy bất kỳ ai nhìn vào cũng sẽ cảm thấy thoải mái, cho nên giọng điệu của hắn cũng trở nên nhẹ nhàng: “Trên đường nhặt được tiền à?”

“Hả?” Kim Thu vừa pha cho Vệ Thiên Hành một ly cà phê, hắn rất kén chọn, chỉ uống cà phê rang xay, đây đã trở thành công việc mỗi buổi sáng của cô.

Vệ Thiên Hành cầm lên uống một ngụm, cười nói: “Không phải nhặt được tiền à, sao hôm nay cô vui vẻ thế?”

Kim Thu sờ sờ mặt mình, quả nhiên phát hiện khóe miệng cong lên, cô liếc mắt nhìn xuống, “Thực sự rõ ràng như vậy sao?”

Thế nhưng phản ứng của Vệ Thiên Hành là nhú nhú đầu mày: “Xảy ra chuyện tốt gì à?”

“Chỉ là tâm trạng tốt thôi.” Kim Thu cong khóe miệng cười, trở lại phòng làm việc của mình, Elizabeth đã quyết định ở nhà giúp chồng dạy con, trong phòng làm việc chỉ còn mình cô — đúng rồi, hôm nay có thêm một người nữa.

Bạch Tuyên đang đứng trước cửa sổ sát đất nhìn ra xa xa toàn khu thương mại phồn hoa nhất trong thành phố này, dòng người qua lại nhộn nhịp, anh nhìn một lúc lâu, sau đó đến bên cạnh Kim Thu: “Vợ à em đang bận gì vậy?”

Tuy phòng làm việc bốn bề đều là kính trong suốt, nhưng buồng rèm xuống cũng sẽ không thấy rõ tình trạng bên trong. Kim Thu có thể yên tâm nói chuyện với anh: “Em phải làm việc, anh chơi một mình đi.” Cô ném di động của mình sang cho anh, chỉ cho anh cách lên mạng.

Bạch Tuyên nghe lời, ngồi vào sofa hứng thú lướt web, trong di động cô có lưu một vài trang web, anh nhấn vào xem, liền thấy đó là mấy trang web cô thường hay dạo qua.

Một diễn đàn truyền thông, một trang ngôn tình, còn có diễn đàn thú cưng.

Trên diễn đàn truyền thông có chuyên mục tư vấn tình cảm, ví dụ như tình yêu nơi xứ lạ, tỷ lệ duyên, còn có thăm mền, Bạch Tuyên được mở rộng tầm mắt, phát hiện ra trên thế giới này lại có thể có nhiều cực phẩm như thế, thật sự phải vừa xem vừa trầm trồ.

Kim Thu thấy anh xem vô cùng nhập tâm, cũng thu lại tầm mắt, tập trung toàn bộ sự chú ý vào công việc, cô một khi chuyên tâm sẽ quên mất thời gian, lúc hoàn thành xong công việc mới nhận ra đã gần đến bữa trưa.

Cô đứng lên hoạt động gân cốt, Bạch Tuyên vội vàng ném di động sang một bên, chạy đến xoa bóp cho cô, lực tay anh rất vừa phải, Kim Thu cảm thấy thoải mái hơn nhiều, có một người bạn trai ở bất cứ đâu cũng chu đáo như vậy, cô thật sự quá may mắn.

Kim Thu vui vẻ, thừa dịp xung quanh không có ai liền hôn lên mặt anh một cái, Bạch Tuyên sững sốt, chột xấu hổ xoa mặt: “Vợ à, ở bên ngoài như vậy không tốt lắm, ngưng ngưng quá đi!”

Đã ngưng ngưng sao còn hôn lại người ta hai cái? Kim Thu không nói gì, nghĩ nếu ra ngoài ăn với Lam Như Vân thì sẽ rất kỳ lạ, cứ gọi đồ ăn đến là được, nào ngờ điện thoại còn chưa cầm lên liền thấy Lam Như Vân gõ cửa: “Kim Thu, cùng nhau đi ăn nhé?”

Cô nghĩ không ra có gì để từ chối, vì vậy chỉ có thể đáp: “...Được.”

Trong công ty có căn tin, đồ ăn ở đây cũng không tệ, Kim Thu chọn một phần ăn, tiện thể mua thêm một cốc sữa, là cốc giấy không phải cốc nhựa, vì anh không thể ăn quang mình chính đại, Kim Thu chỉ có thể mua đồ uống cho anh đỡ thèm.

Lam Như Vân không hề biết đối diện còn có một người đàn ông, lúc này đang ôm cốc sữa mà Kim Thu đặt lên bàn vui vẻ uống, thuận tiện đánh giá chị ta, Lam Như Vân nói với Kim Thu về ngày Quốc Khánh: “Hàng năm vào dịp Quốc Khánh, công ty đều tổ chức đi du lịch, em có đi không?”

Kim Thu cắn đầu đũa: “Em phải cân nhắc một chút.” Việc công ty cho nhân viên đi du lịch thật sự không tệ, nhưng Quốc Khánh chỉ có ba ngày nghỉ, nếu đi sẽ không còn thời gian nghỉ ngơi nữa, mệt mỏi mà trở lại tiếp tục làm việc.

Vậy không bằng ở nhà với Bạch Tuyên thư giãn thoải mái. Cô suy nghĩ, thuận miệng hỏi: “Chị đi sao?”

“Chị muốn đi cùng Thiên Hành.” Lam Như Vân cười ngọt ngào, Kim Thu bình tĩnh, tuy nói nhân viên đi du lịch, nhưng cấp bậc khác nhau đi những nơi khác nhau, Vệ Thiên Hành cùng Lam Như Vân đi du lịch sẽ không chỉ đơn giản là du lịch, còn để phát triển tình cảm, phần lớn thành viên đều là phó tổng, giám đốc trong công ty, bọn họ cũng có thể dẫn theo vợ con đi cùng, xem như là có liên quan đến nội bộ công ty.

Nếu Lam Như Vân đi cùng Vệ Thiên Hành, tự nhiên có thể phát triển tình cảm, Kim Thu cẩn thận suy nghĩ điểm ấy, không ngừng chúc mừng: “Chúc mừng chị, A Lan, phải nắm thật chặt cơ hội.”

Bạch Tuyên cắn ống hút, ngẩn người nhìn vào môi Kim Thu, đợi đến khi hai người ăn xong, anh nhanh chóng vươn người sang cắn lên môi cô một cái.

Kim Thu lão đạo, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, chỉ cảm thấy môi hơi đau, tức giận trừng anh, Lam Như Vân hoảng hồn: “Sao vậy?”

“Không có việc gì, em không đứng vững thôi.” Kim Thu đầu thế nói với Lam Như Vân, ban ngày ban mặt, cô bị một con ma cột nhà... Kim Thu thuận tay cầm lấy chiếc cốc giấy đã rỗng trên bàn vứt vào thùng rác, Lam Như Vân không hề để ý việc cô chưa từng uống một ngụm sữa nào mà bây giờ cốc giấy đã rỗng.

Sau bữa trưa, Kim Thu thường sẽ nghỉ ngơi ở sofa, hôm nay cũng không ngoại lệ, nhưng cô vừa đóng cửa, việc đầu tiên là lớn tiếng quát anh: “Anh vừa làm gì thế hả, dọa em giật cả mình!”

Bạch Tuyên cuộn mình trên sofa, nước mắt lưng tròng nói: “Anh không phải cố ý đâu, hơn nữa em là vợ anh mà! Hôn một chút thì sao! Cũng đâu có ai thấy!”

Anh còn dám cãi lý, Kim Thu tức giận chết, hoàn toàn không quan tâm tới anh nữa. Chiều này vừa xuất ra, Bạch Tuyên ngay lập tức trở nên suy sụp, cô ngồi trên ghế tra tài liệu, anh liền đáng thương ngồi xổm bên cạnh kéo góc váy cô, tựa như một động vật nhỏ đáng thương bị vứt bỏ.

Kim Thu không động đậy, làm như không thấy mấy hành động đáng thương của anh, Bạch Tuyên dứt khoát ngồi lên tấm thảm lót phía dưới bàn làm việc, cời giày cho cô, mùa thu đến, khí trời mang một chút lạnh, cô mang một đôi tất chân trong suốt, khi cời giày cao gót còn có thể thấy những ngón chân trắng nõn, anh xoa xoa bàn chân đau nhức cho cô, Kim Thu nhìn qua, nhìn không được nở nụ cười: “Xong chuyện chỉ biết nịnh nọt.”

“Vợ à ~” Anh nhận ra cô đã hơi nguôi giận, tiếp tục đáng yêu lấy lòng, Kim Thu bắt đắc dĩ, đá nhẹ vai anh: “Tha thứ cho anh rồi, đừng trốn dưới váy em nữa!”

Trắng trợn làm ra động tác im lặng: “Anh thực sự không thấy “chíp bông” của em là màu tím”

“...” Kim Thu cắn răng, nghiêng ra hai chữ, “Câm miệng!” Buổi sáng lúc thay quần áo, lần nào anh không nhiệt tình phản khởi xông đến nói “Anh giúp em”, sau đó sờ loạn lung tung ăn đậu hũ.

Bạch Tuyên lập tức bưng kín miệng, anh đột nhiên cảm thấy vị trí này thật sự không tệ, đối diện cánh cửa, nhưng có bàn làm việc và máy tính che khuất, không ai có thể thấy cô nói chuyện, đương nhiên cũng sẽ không thấy anh làm gì mờ ám ở dưới.

Ánh mắt anh vừa chuyển, đúng lúc có thể thấy cặp đùi tuyết trắng giao nhau của cô, lúc cô đôi tư thế có thể nhìn thấy một góc nội y, do nửa hở nửa kín, càng làm người ta mơ màng, không hồ là phong cảnh dưới váy, hết sức kiều diễm.

Ngay lúc anh đang mơ màng, Kim Thu giật một tờ khăn giấy đưa xuống cho anh, Bạch Tuyên sờ khoé miệng, yên lặng cầm lấy lau, ừm, anh lại thật sự chảy nước miếng.

Bạch Tuyên lên nhìn thoáng qua Kim Thu, nhận ra cô không tức giận, ngược lại chọc một ngón tay vào mặt anh: “Thế này liền chảy nước miếng à, thật sự không có tiền đồ.” Nói xong, trên mặt cô cũng tràn đầy ý cười, đối với loại chuyện bạn trai nhìn đùi mình chảy nước miếng này, cô có chút thỏa mãn cùng hư vinh, thật đúng là... Khụ khụ, suy nghĩ của phụ nữ.

“Sờ sờ được không?” Anh nuốt nước miếng, đưa tay lên cầu xin.

Kim Thu liếc anh: “Có triển vọng, bạn gái mình mà vẫn lên lên lút lút.” Âm cuối khó có thể che giấu ý cười, Bạch Tuyên đưa móng vuốt đến trên đùi cô, sau đó lại cảm thấy ngại, dứt khoát gãi đầu lên đùi cô, tay ôm đôi chân thon dài, lấy một loại tư thế vô cùng kỳ quái mà ngủ.

Đến khi làm xong việc cúi đầu nhìn xuống, phát hiện anh đang ngủ, vẻ mặt say ngủ điềm tĩnh đáng yêu, làm cô không đành lòng quấy rầy, động cũng không dám động một chút.

May là anh rất nhanh liền tỉnh ngủ, dụi dụi mắt, ni non gọi: “Vợ.”

“Dậy?” Kim Thu dịch lại chân, cầm lấy tài liệu đã chỉnh sửa, “Em phải ra ngoài một chút, anh đi dạo quanh một lúc cũng được.”

Bạch Tuyên che miệng ngáp một cái: “Được rồi vợ, anh sẽ nghe lời.”

Vệ Thiên Hành đang ký tên vào tài liệu, đột nhiên lên tiếng: “Đúng rồi, chuyến du lịch của công ty, cô có đi không?”

Tuy có thể đi chơi miễn phí, nhưng Kim Thu lúc này thiên vị thế giới riêng tư của cô và Bạch Tuyên hơn, đang chuẩn bị uýnh chuyển từ chối, chợt nghe Vệ Thiên Hành nói: “Tôi vừa lúc có một nơi rất tốt, đi đảo nư***, cô đi cùng làm bạn với A Vân đi.”

Cái gì, lần này đi du lịch nước ngoài, hơn nữa còn là thiên đường nghỉ mát như vậy, lại không phải tốn đồng nào, chỗ đó không phải chỗ mà nhân viên bình thường có thể đi, lúc trước cô có đi một lần, cũng chỉ được đi một nơi nhỏ trong nước, lúc này quả thật hơi lung lay.

“Hộ chiếu công ty sẽ làm” Vệ Thiên Hành nói, “Tôi chưa bao giờ bạc đãi nhân viên, cô cân nhắc kỹ một chút.”

Kim Thu ngay lập tức ra quyết định: “Tôi muốn đi.” Vệ Thiên Hành nghe vậy, lại ngẩng đầu khẽ cười với cô, thế nhưng Kim Thu đang chìm đắm trong suy nghĩ có thể mang theo Bạch Tuyên đi cùng, hoàn toàn không chú ý đến mị lực trong nụ cười kia của Vệ Thiên Hành.

Cô trở lại phòng làm việc muốn báo tin tốt này cho Bạch Tuyên, nhưng phát hiện anh không ở đây, chắc đã chạy đến chỗ nào chơi rồi, quả nhiên, sau khi cô lướt web một lúc, liền thấy anh xuyên tường đi đến — chiều này Kim Thu không thấy nhiều lắm, ở nhà anh đều dùng cửa, nếu như dựa vào năng lực này làm bậy, cô chắc chắn phải đánh anh, thế nhưng bây giờ nhìn lại thấy rất chói mắt rất cuồng phách.

“Đi đâu chơi thế?” Kim Thu pha một tách trà nóng đưa cho anh, Bạch Tuyên cầm lấy uống một ngụm, đôi mắt chợt lóe lên: “Anh phát hiện rất nhiều chuyện thị phi.”

“Hừm?”

Bạch Tuyên suy nghĩ một chút, đến gần cô kể ra: “Quản lý của một phòng làm việc đang yêu đương vụng trộm với thư ký, có hai cô gái nói xấu em trong toilet, có mấy người đàn ông tụ lại một chỗ xem phim đồi trụy...”

“Được rồi được rồi.” Kim Thu mặt đầy hắc tuyến, sao vừa nghe liền cảm thấy công ty êm đẹp nhất này lại chứa nhiều ô bản thế.

Cũng đúng, phía bên kia bức tường, không ai biết người khác đang làm gì, tốt hơn so với việc có ai biết cô lén đưa bạn trai vô hình của mình vào phòng làm việc. Ai chà, không hiểu sao lại có cảm giác yêu đương vụng trộm thế này nhỉ.

Tối hôm nay tăng ca, hơn nữa còn rất tàn nhẫn tăng đến mười một giờ, vừa đến chín giờ Kim Thu liền cảm thấy vô cùng đói, may mà trong ngăn kéo còn có một thanh Oreo, cô cắn phân nửa sau đó nhét vào miệng Bạch Tuyên.

Kim Thu nhớ đến thời gian ở đại học, trong căn tin có mấy đôi tình nhân đút cho nhau ăn, lúc đó cô chỉ cảm thấy sến súa buồn nôn, chưa bao giờ có hành động thân mật như thế với Đỗ Thiên Trạch, thế nhưng bây giờ cô lại thấy ăn như vậy lại rất ngọt ngào, không hiểu vì sao.

Vệ Thiên Hành gọi cho cô chuẩn bị một cuộc họp khẩn cấp, Kim Thu vội vàng nuốt xuống miếng bánh, đem nửa miếng còn lại bỏ vào miệng Bạch Tuyên, anh nhồm nhoàm nói: “Phá đám.”

“Không có gì làm thì ngắm cảnh đêm đi nhé.” Kim Thu nhìn xung quanh xác định không có ai, hôn lên trán anh một cái, vội vàng cầm tài liệu đẩy cửa đi ra.

Bạch Tuyên sờ chỗ cô hôn, thờ dài, nghĩ đã muộn như vậy cô vẫn phải làm việc, thật sự quá đáng thương, nhưng còn cách nào khác đâu, ăn, mặc, ở, chỗ nào không cần tiền, anh lại không thể ra ngoài kiếm tiền cho cô hưởng phúc như phần lớn những người đàn ông khác.

Ai bảo anh là một con ma chứ? Bạch Tuyên lại thờ dài.

Tài liệu Kim Thu phải chỉnh lý trên máy tính mới làm được phân nửa, Bạch Tuyên nhai Oreo, cảm thấy có vẻ đơn giản, anh thử làm những bước như cô đã làm, rất trật tự rõ ràng, không hề nhọc nhằn chút nào.

Lúc Kim Thu rời cuộc họp chuẩn bị dọn dẹp đồ đạc về nhà, liền phát hiện anh đã làm xong công việc cho cô: “Anh làm à?” Kim Thu nhìn từ trên xuống dưới, không hề có chút sai sót nào.

Bạch Tuyên gật đầu, hơi ngượng ngùng: “Anh thấy em quá vất vả, không biết làm đúng không?”

“...Tốt lắm” Kim Thu chỉ có thể đánh giá như vậy, sau đó dọn dẹp chuẩn bị về, chắc cô có thể bắt được chuyến tàu điện ngầm cuối cùng.

Vì là chuyến cuối nên người đi rất ít, phần lớn là nhân viên tăng ca giống cô, rã rời gục trên cửa kính ngủ, Kim Thu đã cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cô tìm một chỗ trống ngồi xuống, Bạch Tuyên ngồi bên cạnh, Kim Thu gối đầu lên vai anh ngủ gật, Bạch Tuyên vòng sang ôm chặt eo cô: “Ngủ đi, tới nơi anh gọi em.”

Kim Thu mờ mịt đáp lời, đầu vừa chạm vào vai anh liền ngủ, người ở bên cạnh nhìn chỉ thấy một cô gái mệt mỏi ngủ gật bình thường, bên cạnh cô trống trơn, nhưng chỉ có Kim Thu biết, cô ngủ rất an tâm, vì bên cạnh cô đã có anh, tuy rằng người khác không nhìn thấy, thế nhưng một tác cũng không rời, luôn theo sát bên bảo vệ cô.

Cô cảm thấy vô cùng, vô cùng hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Sinh Nhật

Quốc Khánh đã sắp tới, nhưng trước đó còn có sinh nhật Kim Thu, cô sinh vào tiết thu phân âm lịch, vừa lúc mặt trời gần xích đạo nhất, ngày dài bằng đêm, theo đến chính là những trận mưa thu rả rích không ngừng, từng giọt mưa là từng giọt lạnh, từng cánh hoa rơi là từng mảnh hương, vẫn khó quên như năm xưa, vẫn là một nỗi nhàn sâu không thể che giấu.

Ngày sinh nhật hôm đó, đúng dịp lại rơi một trận mưa, bởi vì hôm sau là cuối tuần, cô vẫn chưa ngủ, nghe được tiếng mưa “tí tách” liền đi lên sân thượng, chỉ nghe tiếng mưa “rào rào” rung động, đánh vào cây cỏ dưới lầu, phát ra những tiếng vang trong trẻo hoặc nặng nề, tiếng mưa rơi luôn làm người ta cảm thấy tinh mịch và yên bình, cô cũng không ngoại lệ.

Chỉ đứng ở đó nghe tiếng mưa rơi, dường như rất nhiều chuyện cũ trước kia liền ùa về, cô đột nhiên nhớ đến chuyện thời đại học, mưa rơi kết thúc buổi tự học, đứng dưới mái ô, anh ôm cô quay về ký túc xá, lúc đến mới phát hiện nước mưa đã thấm ướt một bên người anh.

Tình cảm thời thanh xuân luôn đơn thuần, mang chút tiếc nuối. Một vòng ôm ấm áp đột nhiên vây quanh cô, âm thanh rõ ràng trong trẻo của Bạch Tuyên mang theo chút ý làm nũng: “Vợ à, em như vậy sẽ nhiễm lạnh đấy, có lạnh không?”

Cô còn chưa trả lời, anh đã thắt chặt vòng ôm: “Nhưng có anh ôm em sẽ không lạnh, đúng không, em muốn đứng bao lâu cũng được, anh đứng với em.” Anh dán vào gương mặt cô cọ cọ, da mịn màng như nước, mềm vô cùng.

Kim Thu vừa chuẩn bị lên tiếng, chuông di động đột nhiên vang lên, Bạch Tuyên chạy đi lấy điện thoại đến cho cô, lại trở về ôm cô, Kim Thu nhận điện thoại, giọng nói từ bên kia truyền đến làm cô thoáng lo lắng: “Thu Thu.”

“Thiên Trạch?” Kim Thu rất ngoài ý muốn, không ngờ anh lại gọi cho cô, đặc biệt là vào đêm hôm khuya khoắt thế này.

Thanh âm của Đỗ Thiên Trạch vẫn luôn trầm thấp ôn trọng, giống như cảm giác anh mang đến cho người khác, thế nhưng lúc này mang theo ý cười nhàn nhạt: “Quả nhiên em vẫn chưa ngủ, thức đêm không tốt cho sức khỏe, em lúc nào cũng không nghe.”

Trước đây Kim Thu thích thức đêm đọc tiểu thuyết xem phim, Đỗ Thiên Trạch khuyên rất nhiều lần cô luôn luôn không nghe, khiến cho anh không biết làm sao, chỉ hận không thể mỗi ngày “ăn cần dạy bảo”, thế nhưng từ sau khi chia tay, bọn họ đã không còn những cuộc đối thoại như vậy nữa.

Nhưng kỳ quái là, Kim Thu không hề cảm thấy khó chịu hay đau lòng, cô dường như đang cùng bạn cũ nói chuyện, thoải mái tùy ý: “Đúng vậy, sao anh gọi cho em?”

“Chúc em sinh nhật vui vẻ.” Đỗ Thiên Trạch khẽ cười một tiếng.

Kim Thu càng bất ngờ hơn, cô nhìn đồng hồ, vừa qua mười hai giờ, đã đến sinh nhật cô rồi: “Cảm ơn nhé.” Trong lòng cô có chút xúc động, lúc này nhưng lại có người chúc cô sinh nhật vui vẻ, cũng xem như có lòng rồi.

Đỗ Thiên Trạch không dây dưa quá nhiều với bạn gái cũ, sau khi tán gẫu vài câu liền nói ra mục đích gọi: “Là như thế này, Quốc khánh em có rảnh không, mọi người muốn tụ tập lại một chút.”

Tuy rằng chính phủ quy định chỉ có ba ngày nghỉ, nhưng cộng thêm nghỉ bù nữa là năm đến bảy ngày, Vệ Thiên Hành lần này rất hào phóng, cô có bảy ngày nghỉ, ba ngày đầu đi du lịch, bốn ngày sau có thể ở nhà nghỉ ngơi. Cho nên cô suy nghĩ một chút rồi nói: “Chính xác là ngày mấy?”

“Ngày năm.” Đỗ Thiên Trạch giải thích, “Anh đã hỏi qua mọi người một lần, ngày năm tương đối rảnh rồi.”

“Ở đâu?” Kim Thu học đại học Hải Thành, nhưng các bạn học khác không hẳn đều ở lại Hải Thành, có người về quê cũ, cũng có người đi Bắc Kinh giống Đỗ Thiên Trạch.

“Ở Hải Thành, quán ăn là quán hải sản bên cạnh đại học của chúng ta, em thấy sao?” Đỗ Thiên Trạch không nhanh không chậm, “Tiện không?”

Kim Thu ngẫm lại, nếu chưa gặp Bạch Tuyên, cô không chừng sẽ để ý quan hệ của Đỗ Thiên Trạch và Hạ Tĩnh mà từ chối tham gia, nhưng bây giờ nghĩ lại cũng không có gì, dù sao mọi chuyện đã qua rồi, cô thật sự không hề quan tâm đến nữa.

Nên đồng ý vô cùng sáng khoái: “Được.”

Đỗ Thiên Trạch nghe thấy cũng rất vui vẻ: “Vậy được rồi, đến lúc đó gặp.”

“Được.” Kim Thu ngắt máy, vừa quay đầu lại liền thấy Bạch Tuyên đang cắn môi u oán nhìn cô, đáng vẻ cô vợ nhỏ ủy khuất đó làm Kim Thu vui vẻ: “Này, anh đang làm gì vậy?”

Lúc này Bạch Tuyên lại phát giận, buồn bã nhìn cô không nói lời nào, dường như đã bị vô vàn khi dễ, Kim Thu xoay người ôm lấy anh: “Ghen à?”

“Anh không thích bạn trai cũ của em!” Anh hờn dỗi cắn lên cổ cô một cái, “Em là của anh.”

Kim Thu xoa nhẹ khuôn mặt anh, cũng không tức giận: “Hôm nay là sinh nhật em, anh có quà không?”

Quà? Bạch Tuyên càng thêm tủi thân: “Anh là một con ma, làm sao chuẩn bị quà cho em, không có tiền không thể mua gì cả, cơ hội làm người đầu tiên nói sinh nhật vui vẻ với em cũng bị người ta lấy mất rồi.”

Giống như một bình giấm chua loét, Kim Thu cảm thấy rất buồn cười: “Ồ, nếu như vậy, anh nghĩ một lần nữa xem.” Cô véo lên eo anh một cái, “Em rất ước ao một vòng eo tinh tế thế này.”

Bạch Tuyên chu chu môi, rụt rè nói: “Vợ à, em cho anh mười phút.” Kim Thu liền thấy anh vội vàng chạy về phòng ngủ, trước khi đóng cửa còn nói vọng ra một lần, “Sau mười phút mới được vào đấy nhé.”

Anh đang muốn làm gì vậy? Kim Thu nhìn đồng hồ: “Được, mười phút sau em vào.”

Mười phút trôi qua rất nhanh, Kim Thu thấy đã đến lúc, lập tức mở cửa đi vào, sau đó thấy trong chăn phình lên, bên trên có một tờ giấy, Kim Thu cầm lên nhìn, nhìn không được phải cười:

Đây là quà sinh nhật Bạch Tuyên tiên sinh tặng Kim Thu tiểu thư, xin kiểm tra và nhận.

Đoán cũng không cần đoán liền biết phía dưới chắc chắn là anh, Kim Thu bó tay với sáng ý này của anh, xốc chăn lên: “Được... rồi.”

Cô kinh ngạc, vốn cho rằng anh hướng đầu lên gối, cho nên cũng nhấc chăn lên ở đây, thế nhưng lại lộ ra một đôi chân dài trần trụi, còn buộc một nơ bướm, không sai, nơ bướm buộc trên **, Kim Thu lại vén nốt chăn ra, Bạch Tuyên rút cuộc lộ ra đầu, bởi vì ghen quá lâu, gương mặt hồng hồng vô cùng đáng yêu, cô cúi người nheo nheo cảm anh: “Không lên tiếng là không hít thở luôn à?”

Bạch Tuyên không nói lời nào, dùng ánh mắt nói cô nhìn nơ bướm, lúc này Kim Thu mới phát hiện trên cái nơ bướm hồ cha kia còn có một tờ giấy nhỏ:

Tiểu thư xinh đẹp, đây là người máy tiểu bạch 01, để khởi động xin mở nơ bướm.

...Da mặt đâu? Giới hạn đâu? Kim Thu bị ý tưởng của anh làm cho chấn kinh, cô quay đầu nhìn Bạch Tuyên, anh mở to đôi mắt vô tội nhìn cô, sau khi yên lặng đối diện một lúc, cô nhận thua, đành nhận mệnh tháo ra nơ bướm, anh chậm chạp ngồi dậy, nghiêm trang: “Hệ thống được khởi động, xin lựa chọn hình thức phục vụ, 1, nữ vương và nô lệ, 2, công chúa và nam sủng, 3, ngự tỳ và trung khuyên. ... Xin mời chọn.”

Kim Thu nghiêm túc suy nghĩ: “Mấy cái này có gì khác nhau? Anh muốn chịu bao nhiêu ngược vậy hả?” Nghe hết một dãy lựa chọn này, tất cả đều là một dạng bị áp bức bị khi dễ, nhưng phải nói thật, đây đúng là thuộc tính của Bạch Tuyên.

Anh đáng thương hỏi: “Vợ ơi, em không thích thể này sao, chúng ta có thể đổi cách chơi khác mà, sự sinh play này, y tá và bệnh nhân này, SM cũng có thể luôn, chỉ cần em thích!”

Kim Thu thờ dãi, sờ sờ vóc người tuyệt hảo của anh: “A Tuyên à.” Bạch Tuyên lập tức nghiêm chỉnh ngồi xuống: “Có tiểu nhân.”

“Em cảm thấy,” cô vuốt ve cái bụng bằng phẳng tinh tế của anh, làm cho anh bất an giật giật, một vài chỗ lập tức có phản ứng, “Anh làm như vậy, chưa được tốt lắm”

Bạch Tuyên thất vọng cúi thấp đầu, Kim Thu vén tóc cho anh: “Anh xem anh kia, lột hết ra tới chộc em, nhưng lại không muốn làm với em, em cũng rất sâu não đấy.”

“Không phải mà.” Anh vội giải thích, “Anh cho rằng em sẽ đau, hơn nữa em đã nói muốn giữ đến đêm tân hôn,” anh rụt rè nói, “Có phải do anh làm không tốt hay không, em cảm thấy không thoải mái, vậy anh sẽ học thêm nữa, anh không muốn làm đau em”

Kim Thu suy nghĩ một chút, tìm một chỗ nằm xuống, sau đó vỗ vào bên cạnh ý bảo anh cũng đến nằm, móng vuốt của cô ngứa ngáy, cuối cùng nhìn không được xem anh là chú cún mà vuốt ve, vừa vuốt vừa nói: “A Tuyên, phụ nữ sẽ phải có một lần đau đớn, em thật sự không ngại, trước đây nghĩ lần đầu tiên hẳn là phải giữ lại đến đêm tân hôn, đây là có trách nhiệm với bản thân, cũng là có trách nhiệm với chồng tương lai, nhưng bây giờ em không nghĩ như vậy nữa.”

Bạch Tuyên lẳng lẳng nghe, Kim Thu nói: “A Tuyên, anh rất đặc biệt, chúng ta có thể sẽ không có ngày kết hôn ấy.” Cô vẫn luôn tránh nói đến đề tài này, nhưng suy cho cùng đến một ngày cũng phải giải quyết, đây là thực tế không thể thay đổi, cho nên tuy rằng Bạch Tuyên khổ sở vui đầu vào gối, cô vẫn tiếp tục nói, “Thế nhưng không sao cả, tuy rằng chuyện không kết hôn cần phải chống lại rất nhiều áp lực, có người nói độc thân sẽ rất cô đơn, thế nhưng em có không vấn đề gì cả, bởi vì tương công của em không phải không tồn tại, chỉ là người khác không nhìn thấy mà thôi, tuy bạn bè và người nhà em không nhìn thấy anh, không biết anh tồn tại, nhưng em biết, vậy là đủ rồi, em biết em không cô đơn, em biết anh yêu em, như vậy thật sự đã đủ rồi.”

Cô khẽ mỉm cười: “Từ khi em đồng ý ở bên cạnh anh, em cũng đã hạ quyết tâm, cũng đã chuẩn bị rất tốt, con đường này là do em tự chọn lựa, cho nên em sẽ kiên trì đi tiếp, anh cũng phải ôm quyết tâm đi bên em cả đời, anh không được nghĩ đến chuyện một ngày nào đó sẽ rời xa em” Cô nắm tay anh đặt lên tim, “Em có thể tiếp nhận tình trạng bây giờ của anh, không sao cả, thế nhưng nếu có một ngày anh rời xa em, em sẽ không tiếp nhận nổi, vậy nên anh phải thể với em, mãi mãi sẽ không rời xa em”

“Anh thề!” Bạch Tuyên lập tức chỉ lên trời thề, “Cả đời này Bạch Tuyên sẽ không rời xa Kim Thu, nếu làm trái với lời thề, hãy để tôi tan thành tro bụi, hồn phi phách tán.”

“Anh phải nhớ kỹ.” Kim Thu bĩu môi, “Anh phải nhớ kỹ lời thề của mình, đây là hứa hẹn của anh với em, nếu như anh muốn rời xa em, anh sẽ không được chết từ tế.”

Tính cách cô có vẻ nhu hòa, nhưng bên trong lại mang một ngọn lửa, cho nên cô có thể chịu được cuộc sống cô đơn mà người khác nhìn thấy, cô có thể không ngại ánh mắt của họ, nhưng cô không thể chịu nổi việc một ngày nào đó anh sẽ rời xa cô.

Bạch Tuyên trang trọng gật đầu: “Em yên tâm” Anh ôm chặt cô, “Anh sẽ không rời xa em, thật ra gần đây anh thấy mình tốt hơn nhiều rồi, hình như càng ở cạnh em lâu, anh càng giống một người bình thường.”

“Vậy là tốt rồi.” Kim Thu hôn lên khóe miệng anh, thế nhưng Bạch Tuyên lại nhũn mảy, lấp bắp nói: “Cũng không được vợ à, mọi người đều nói người và ma xxx... sẽ hấp thu tính khí nhân loại, rút ngắn tuổi thọ.” Anh nghiêm túc lắc đầu, “Chúng ta vẫn là không thể làm!”

Còn có chuyện này nữa sao? Kim Thu nhớ lại phim ma đã từng xem, phát hiện hình như thật sự có chuyện như vậy, nếu một ngày người sống bị ma ám liền gầy gò, trở thành người không ra người quỷ không ra quỷ... Kim Thu lắc đầu, quyết định ném suy nghĩ quỷ dị này ra khỏi đầu: “Mang bao cũng không được sao?”

“Đó là cái gì?” Bạch Tuyên ngây thơ hỏi một câu như vậy, Kim Thu kinh ngạc: “Anh không biết?” Lẽ nào trong H văn nam nữ chính không dùng biện pháp an toàn hay sao? Hình như đúng là vậy, quả nhiên không thể chỉ dựa vào tiểu thuyết mà học... Lại nghe Bạch Tuyên nói: “Anh thấy đôi trên lầu dùng dầu bôi trơn, ây da quá xấu hổ, anh không nhìn nhiều!”

Chỉ khí cương trực trong sạch đã bị mất. Kim Thu không biết đã mò đến chỗ nào của anh, nói chung là tùy tiện sờ lung tung, lập tức thấy xúc cảm quá tốt. đang chuẩn bị rút tay về, Bạch Tuyên đột nhiên rên rỉ một tiếng, cắn vành tai cô nói: “Vợ à, em sờ đến mộng anh rồi.”

Xúc cảm tốt như thế! Quả thực giống như sờ mộng trẻ con vậy, vô cùng mềm mại, Kim Thu cảm thấy hứng thú: “Qua đây cho em sờ lần nữa.”

“Đừng mà.” Bạch Tuyên đỏ mặt làm nũng, “Người ta sẽ có phản ứng”

Thế nhưng ở trước mặt Kim Thu, anh không hề có năng lực phản kháng, cô vừa nâng mảy, anh liền nằm sấp trở lại cho cô sờ, chỉ là cô sờ một cái anh liền ngậm một tiếng, nhẹ nhàng véo anh lại rên rỉ một lần, đợi đến khi Kim Thu sờ đã tay, anh đã không chịu được nữa, cầu xin cô vuốt ve.

Vì vậy lúc này, hai người vẫn chưa bước qua được bước cuối cùng như trước.

Chương 34: Đi Du Lịch

Trước khi đi đảo M**, Lam Như Vân còn cố ý nhắc Kim Thu đừng quên mang áo tắm, bởi vì quốc gia nhiệt đới kia vốn nổi tiếng nhất nhờ ánh nắng, bãi cát và sóng biển.

Cho nên trước khi khởi hành, Kim Thu lục tủ lấy ra bộ áo tắm của mình, áo ngắn và váy trắng đen, dây vai rất mảnh, váy rất ngắn, tuy kiểu dáng rất trẻ trung, nhưng một khi mặc trên người, lực công kích cũng vô cùng mạnh, chí ít nguyên buổi tối hôm nay Bạch Tuyên luôn chạy theo nói thầm bên tai cô: “Muốn nhìn.”

Kim Thu vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười: “Đến khi em mặc không phải anh được nhìn rồi sao?”

“Cái đó khác, đến lúc đó tất cả mọi người đều có thể nhìn, bây giờ chỉ một mình anh thôi!” Anh ôm eo cô liêu mạng làm nũng, “Anh cũng chỉ cho mình em nhìn thôi mà!”

Kim Thu bất lực: “Đó là vì người khác muốn xem cũng không thấy đúng không?” Cô xếp quần áo vào va li, Bạch Tuyên ngồi xổm xuống kéo góc áo cô: “Vợ à ~ nhìn một chút thôi, được không?”

Anh liên tục quần quít lấy cô, nhưng Kim Thu mất diết tại ngờ, cất áo tắm vào va li, sau đó lên giường chuẩn bị ngủ, Bạch Tuyên theo đuôi cô bò lên giường: “Vợ à.”

Sau khi có anh ở đây, Kim Thu vẫn không thể lên mạng, đọc sách yên ổn, cô bất đắc dĩ buông đi động xuống: “Sao thế?”

“Anh muốn xem riêng.” Anh rầu rĩ đem chăn che kín người, chỉ lộ ra một đôi mắt tròn xoe nhìn cô.

Kim Thu kéo chăn xuống, ấn vai anh để anh nằm thẳng, khoảng cách gần như vậy, có thể thấy đôi lông mi cong vút tự nhiên, hơi lay động, sau đó Kim Thu xoay người đè Bạch Tuyên xuống, tìm anh đập loạn xạ, chỉ cảm thấy mặt nóng lên, vô ý thức cắn môi, sau đó vênh lên chờ cô hôn.

Cô không thể đỡ được dáng vẻ này của anh, môi in lên, tạo ra một nụ hôn ấm áp nhẹ nhàng, sau đó ngẩng đầu: “Hài lòng chưa?”

Khóe miệng Bạch Tuyên cong lên, Kim Thu thấy cổ anh trắng nõn, xương quai xanh tinh xảo, xuống chút nữa là cúc áo sơ mi đang cài chặt, cô thuận thực tháo cho anh, lộ ra một chút vùng ngực, Bạch Tuyên vô cùng kích động, với tay muốn cời quần, bị Kim Thu mạnh mẽ đè lại, anh ủy khuất bĩu môi: “Được rồi, vợ thích tự mình ra tay.”

Anh nhắm mắt lại, dáng vẻ mặc người xâm lược, Kim Thu véo véo mặt anh: “Vẻ đẹp ẩn hiện có hiểu không, cứ để như vậy đi, không được cử động.”

Bạch Tuyên ngoan ngoãn nghe dạy, quả nhiên thấy cô vẫn ngắm ngực mình, hiệu quả tốt hơn nhiều so với cời sạch như lúc trước, anh thầm ghi nhớ chuyện này, điều chỉnh tư thế, để bàn tay cô thuận lợi tiến vào cổ áo xoa lồng ngực trơn nhẵn của anh.

Anh vô cùng thoải mái, cảm thấy đại não đình chỉ hoạt động, áo tắm gì đó đã sớm ném ra sau đầu. Kim Thu vuốt ve đôi mày anh, trong lòng nghi hoặc, cô cảm thấy tuổi dậy thì của Bạch Tuyên dường như đến hơi chậm, thích nhìn lên con gái tắm, hiểu kỳ với thân thể của người khác phái, cùng với lấy nội y của cô để **, đều là mấy tật xấu tuổi dậy thì thường hay mắc, hơn nữa tính cách của anh quá mức đơn thuần, không hề giống với một người trưởng thành.

“Trước đây chưa từng thích ai sao?” Cô vuốt tóc anh, hiểu kỳ hỏi.

Bạch Tuyên lắc đầu, xấu hổ trả lời: “Tuy anh không nhớ kỹ những chuyện trước kia, nhưng chắc chắn không có người yêu, hơn nữa...” Anh nắm lấy ngón tay nhỏ bé của cô, “Ngày đó, cái ngày mà em tắm trượt chân, lúc anh ôm em, đó là lần đầu tiên anh có loại cảm giác này, loại phản ứng này.”

“...Sao có thể?!” Kim Thu khó mà tin được, “Đàn ông lần đầu tiên mộng ~ là ở tuổi dậy thì mới đúng chứ.”

Bạch Tuyên nói: “Không nhớ rõ nữa, nhưng là thật mà, hôm đó anh ôm em, lần đầu tiên sờ em, lúc đó cảm thấy không nghĩ được gì cả, phía dưới vừa đau vừa ngứa, anh cũng bị dọa luôn mà.”

Kim Thu nghĩ đến chuyện hôm đó vẫn cảm thấy hoảng hốt: “Anh bị dọa, em mới là người bị anh hù chết đây này.”

Bạch Tuyên kè sát mặt cô, tiếp tục nhớ lại: “Bắt đầu từ ngày đó, anh liên tục không được muốn nhìn lên em tắm,” anh cắn góc chăn, vô cùng sinh động miêu tả cho cô, “Thấy em thay quần áo, thấy em ngủ, anh đều cảm thấy khó chịu, lúc đầu không biết làm thế nào mới thoải mái, lúc nào làm cũng đau nhức, nhưng anh không nhìn được cứ muốn làm như vậy, lúc thấy nội y của em, thật sự cái gì cũng không nghĩ đến, cứ ấn xuống dưới xoa xoa, thế nhưng rất nhanh liền thoải mái... Vợ à, lúc đó em rất ghét anh đúng không?”

Nhớ lại lúc trước, đột nhiên thấy một người đàn ông thích làm chuyện đáng ghét đó với đồ của mình, Kim Thu thật sự cảm thấy anh rất biến thái, nhưng bây giờ cảm xúc đã thay đổi, nhìn thế nào cũng thấy anh vừa ngốc vừa đáng yêu, cho nên Kim Thu véo một cái trên mũi anh, Bạch Tuyên gào khóc một tiếng: “Vợ, em đừng luôn sờ mũi anh như vậy, thật giống như đang sờ con nít.”

“Không được à, em rất thích đó.” Kim Thu lại hung ác véo một cái, cười tủm tỉm hỏi lại, “Không thể sao?”

Bạch Tuyên cời quần ra, ngoan ngoãn nằm sấp: “Không có, vợ à em sờ đi.” Vừa dứt lời, Kim Thu phát một cái vào mũi anh, “ba” một tiếng vô cùng thanh thúy, Bạch Tuyên vui mặt vào gối đầu, ưỡn khuỷu muốn vùng dậy, thế nhưng Kim Thu lại dịu dàng xoa nhẹ: “Có đau không?”

“Thương cho roi cho vọt, anh không đau tí nào, vợ à em đánh tiếp đi!” Anh một bộ hào khí tráng sĩ nói, “Nhưng phía sau sờ sờ, phía trước cũng có thể xoa xoa chứ?”

Kim Thu lúc nào cũng bị anh chọc cười, kéo cánh tay anh ý bảo anh nằm ngay lại: “Không được, như vậy không tốt cho sức khỏe.”

“Nhưng anh không thể khống chế, sẽ đột nhiên có cảm giác.” Anh nhỏ giọng cãi lại, “Bây giờ có rồi này.”

Kim Thu và anh dựa sát vào nhau như vậy, tự nhiên sẽ có cảm giác, cô suy nghĩ một chút, gắt gao ôm lấy anh, ôn nhu vuốt ve lưng anh: “A Tuyên ngoan, ngày mai chúng ta đi nước ngoài rồi, có háo hức không, có vui vẻ không?”

“Ừm, có thể ra ngoài với vợ là vui vẻ nhất.” Bạch Tuyên thì thào, tựa ở đầu vai cô, cảm xúc chậm rãi bình ổn, Kim Thu tắt đèn: “Ngủ đi.”

“Ừm.”

M** đảo là thiên đường nghỉ mát của Thế giới, vừa xuống máy bay liền sẽ thấy rất nhiều chủng tộc qua lại không ngớt, tiếng Anh tiếng Pháp tiếng Trung lẫn lộn, vốn tiếng Anh của Kim Thu đã trả lại cho thầy cô lúc tốt nghiệp rồi, bây giờ chỉ có thể đi phía sau Lam Như Vân, hai người nhỏ giọng nói chuyện.

Lam Như Vân phần lớn thời gian giới thiệu cho cô những người cùng đi, tất cả đều là phu nhân X tổng này, Y tổng kia, bởi vì là giao lưu nội bộ công ty, mọi người rất ít ý không mang theo tiểu tình nhân, chỉ đưa bà xã chính quy của mình đi xã giao.

“Phu nhân của Lưu tổng tính tình không tốt cho lắm, bà ấy là thiên kim nhà giàu, gia thế tốt nhất so với những phu nhân khác, khá kiêu ngạo.”

“Phu nhân của Vương tổng hơi lớn tuổi, thích nhất là làm mai, em hải cẩn thận đừng để bị bà ấy chụp được, nhưng bà ấy chắc chắn sẽ không quá chú ý đến em.”

“Phu nhân Triệu tổng... là người vợ dân dã, cho nên lời nói ra khá là, ừm, trực tiếp, em phải tập làm quen.”

Thời gian rất gấp gáp, Kim Thu chỉ có thể vội vàng nhớ sơ nét mặt, trong tất cả tổng tài, Vệ Thiên Hành trẻ tuổi nhất, cũng đẹp trai nhất, trên đường có không ít cô gái lên nhìn hắn, ngay cả phu nhân **x tổng cũng rất tán thưởng hắn, phu nhân Vương tổng thích nhất là mai cũng nói: “Không biết Vệ tổng có bạn gái chưa, tôi có một đứa cháu đi du học năm nay vừa về nước.”

Vệ Thiên Hành có bạn gái không? Kim Thu cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm thấy không thể trả lời, hắn và Lam Như Vân thân mật như vậy, thế nhưng thật sự là bạn gái sao, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng thừa nhận, vì vậy sâu trong nội tâm Kim Thu vẫn mang theo một chút thương cảm với Lam Như Vân, cảm thấy chị ấy quá cam chịu, đoạn tình cảm này xem ra rất khó có kết quả, đây cũng là một trong những nguyên nhân cô có thể hiểu cho việc Lam Như Vân luôn luôn cảnh giác và hoài nghi.

Nhưng Lam Như Vân vẫn đang là người trong cuộc, hoàn toàn không hề nhận ra, nghe các phu nhân nói như vậy, chị ấy vén tóc, phong tình vạn chủng tiến đến bên cạnh Vệ Thiên Hành, không biết nói gì, Vệ Thiên Hành mỉm cười, sóng vai đi cùng Lam Như Vân, thoát nhìn thật sự là một đôi trai tài gái sắc, vô cùng hài hòa.

Kim Thu yên lặng quay đầu, thấy Bạch Tuyên đứng bên cạnh cô, vẫn đang nắm bàn tay rảnh rỗi còn lại của cô, mười ngón đan vào nhau, vững vàng nắm không chịu buông, cô không khỏi mỉm cười, đuổi theo mọi người vào khách sạn.

Khách sạn cũng đã sớm chuẩn bị tốt, đẳng cấp của Vệ Thiên Hành đương nhiên là ở phòng hạng sang ngắm cảnh biển, Kim Thu và những trợ lý thư ký khác ở phòng hạng 1, thế nhưng cũng đã rất xa hoa.

Bạch Tuyên vừa vào phòng liền bận rộn sắp xếp hành lý, móc quần áo treo vào tủ, bày biện chai lọ, Kim Thu nhìn dáng vẻ người vợ hiền đó, không khỏi nhớ đến từ sau khi anh vào nhà, phòng ốc đều gọn gàng sáng sủa, đồ vật được sắp xếp rất ngăn nắp: “Lần đầu tiên đến nhà em... có cảm thấy bừa bộn không?”

Nghĩ đến lúc trước... Lúc làm việc, cô thường xuyên quên rửa bát, nội y ném trên giường hay ghé xô pha... nhớ đến thật sự cảm thấy thẹn.

Bạch Tuyên lấy móc áo treo váy của cô lên, kéo kéo: “Nghĩ cũng thật kỳ lạ, có một ngày em cời quần áo, “chíp bông” thiếu chút nữa bay vào mặt anh.”

“Có chuyện này sao?” Kim Thu kinh ngạc.

“Đúng vậy, hôm đó hình như em đang giặt dũ, cời ra như thế này này...” Anh mô phỏng động tác giặt dũ hôm đó của cô, vung ném quần áo loạn xạ, dường như đang hồn dỗi với ai, “Anh còn nhớ rõ, màu hồng viền hoa, vừa vẩy bay tới trước mặt anh.”

Kim Thu ôm mặt: “Đừng nói nữa, mắt mặt quá.”

“Meo meo, là anh chứ đâu phải người khác.” Bạch Tuyên láu cá hạ thấp người, chui xuống váy cô, đẩy cô xuống giường, “Dù sao ở đâu anh cũng nhìn thấy hết rồi, ồ, hôm nay là màu trắng.”

Kim Thu đẩy anh ra khỏi váy, anh lại chui trở vào: “Sao lại chui vào váy em?”

“Thích.” Ánh nắng rất rực rỡ, xuyên thấu qua làn váy mỏng, hai chân của cô càng trắng như tuyết, anh kéo nơ bướm trên nội y cô, “Có thể cần một cái không, anh sẽ nhẹ nhàng mà.”

Kim Thu vô cùng thẳng thắn cự tuyệt: “Không được!” Váy ngắn như thế, gió thổi qua chẳng may bị người khác thấy, cô phải giải thích thế nào về việc có ai đó cần chỗ bí mật nhất của mình, “Mau đi ra, ngay lập tức!”

Cô một khi tức giận, Bạch Tuyên tuyệt đối không dám tiếp tục xằng bậy, ngoan ngoãn lùi ra, gối đầu lên đùi cô: “Váy để anh dựa một lúc.”

“Vừa hay em đang muốn ngủ, bây giờ nắng quá.” Kim Thu cầm điện thoại đặt báo thức, cô và Lam Như Vân hẹn nhau bốn giờ mới ra ngoài, nếu không nắng chói chang như vậy, đến bãi biển sớm muộn gì cũng sẽ bị tróc một lớp da.

Bạch Tuyên vừa nghe, lập tức dịch chỗ, cùng cô gối đầu lên gối, một lúc sau anh quay sang, thấy nhịp thở của cô rất đều đặn, đã ngủ rất say, anh nhẹ nhàng hôn lên khóe môi cô, chắc chắn cô thật sự đã ngủ, liền quang minh chính đại cúi đầu nhìn xuống, váy mùa hè cổ rất thấp, vì vậy có thể thấy một khe rãnh thật sâu, anh nuốt nước bọt, vươn ngón tay sờ sờ vào giữa, cảm thấy vô cùng ấm áp mềm mại.

Anh thầm niệm: phải nhìn xuống phải nhìn xuống phải nhìn xuống! Nhìn không được nữa, từ một ngón thành hai ngón, sau đó bị Kim Thu vỗ một cái sau gáy, không đợi anh nhận sai, cô liền ấn gáy anh xuống, để mặt anh chôn trước ngực cô, Bạch Tuyên chỉ cảm thấy từng đợt hương quanh quẩn chớp mũi, lập tức sung sướng đến mức không phân biệt được phương hướng, ngoan ngoãn nằm trước ngực cô.

Kim Thu ngủ một lát liền dậy, rất tỉnh táo, thế nhưng Bạch Tuyên lại ngủ say, đáng vẻ vô cùng đáng yêu, như một đứa nhóc không biết gì đến thế sự, hồn nhiên như thế, tin tưởng cô như thế, tựa hồ chỉ cần ở bên cạnh cô liền có thể có tất cả vui sướng trên đời.

Vừa nghĩ đến đây, cô liền cảm thấy ánh nắng bên ngoài như chiếu vào lòng mình, vô cùng ấm áp, đang nghĩ ngợi, anh nhấc chân dài, gác lên người cô, tứ chi đều gắt gao bao vây lấy cô, Kim Thu bị ép tới không thở nổi: “Nặng quá nặng quá, thức dậy mau.”

Bạch Tuyên dụi dụi mắt: “Vợ à.” Âm cuối vô cùng mềm mại, đi kèm với tiếng ngáp, rất đáng yêu, “Anh buồn ngủ.”

Kim Thu ba phải mà tiếp tục kéo anh lại: “Váy ngủ tiếp đi.”

Anh trở mình tiếp tục ngủ say, “chep chep” một chút, sau đó có tiếng ngáy nho nhỏ khe vang lên, Kim Thu nhìn anh rầu rĩ — thật sự xong đời rồi, càng nhìn càng thích, trên đời này sao lại có người bạn trai đáng yêu như thế hả?

Bạn đang đọc truyện *Ly Hồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Bạch Giác

Đợi đến bốn giờ chiều, khí trời không còn quá nóng, Kim Thu chuẩn bị thay đồ ra ngoài, Bạch Tuyên gờ lơ kem chống nắng lên hỏi: “Có muốn xoa kem chống nắng không?”

“Muốn.” Kim Thu nhìn mặt trời bên ngoài, nghĩ ánh nắng vùng nhiệt đới này làm cho người sợ nóng như cô chịu không thấu, cô không thể lý giải nổi tại sao có những người thích phơi nắng trên bãi biển, biến bản thân thành tôm hùm như vậy.

Bạch Tuyên rất tích cực: “Anh đến giúp em.” Sau đó ngay lập tức kéo khóa váy phía sau của cô xuống, lộ ra tám lưng trắng nõn trơn bóng, bên trong là mảnh nội y màu trắng, bị cô vỗ một cái: “Anh bệnh hả, chỗ mặc quần áo xoa gì mà xoa!”

“À.” Anh lại kéo khóa lên cho cô, Kim Thu ngồi trên giường, Bạch Tuyên ngồi xổm dưới đất bắt đầu xoa từ ngón chân cô, một tác cũng không bỏ qua, dọc theo đôi chân thẳng tắp của cô xoa lên, lúc xoa đến hai đùi bị Kim Thu chụp lại: “Em cũng không mặc áo tắm, đổi sang cánh tay.”

Bạch Tuyên buồn rầu: “Không phải em ra bờ biển đấy chứ?”

“Không được à?” Cô nâng mi, đổi tư thế, duỗi thẳng cánh tay, Bạch Tuyên giúp cô xoa ở cánh tay và cổ, chắc chắn không còn bỏ sót chỗ nào mới lưu luyến dừng lại.

Kim Thu hơi lo lắng: “Mặt trời bên ngoài lớn như vậy, anh vẫn đừng nên đi ra.” Tuy rằng của Bạch Tuyên không giống với những hồn ma bình thường, nhưng ánh nắng mặt trời mang khí dương, cô vẫn luôn không cho anh phơi nắng nhiều, chỉ sợ gặp chuyện không may.

“Được.” Anh hiểu lo lắng của cô, cũng không nói nhiều, “Anh đợi trong khách sạn xem ti vi.”

Anh rất vâng lời, nhưng Kim Thu lại cảm thấy có lỗi: “Em sẽ cố gắng về sớm.” Để anh ở đây một mình, cô cứ cảm thấy giống như giữ vợ ở nhà một mình thui tiết vậy, ngẫm lại thấy rất hổ thẹn.

Bạch Tuyên tựa vào đầu vai cô: “Không cần, vợ cứ ra ngoài chơi cho thoải mái đi, em vui vẻ, anh cũng sẽ vui vẻ.” Ở một chỗ khổ sở trông coi như vậy, tịch tịch không, đương nhiên tịch tịch, là một người đàn ông đặc biệt như vậy, nhưng anh không muốn cô buồn, nên làm ra vẻ hoàn toàn không thèm để ý.

Kim Thu cầm túi xách đi tới cửa, nhưng bàn tay đặt trên tay nắm cửa thế nào cũng không mở được, đứng tại chỗ suy nghĩ một lúc lâu, quay đầu lại kéo tay anh, nhân tiện bật ô che nắng lên: “Ngoan ngoãn đi theo em, không được chạy ra nắng, biết chưa?”

“Anh sẽ nghe lời, chủ nhân.” Anh híp mắt, vờng vàng nắm tay cô, “Anh chỉ ở trong này thôi.”

Kim Thu hết cách với dáng vẻ này của anh, kéo anh đến nơi hẹn, Lam Như Vân đã sớm thay một bộ đồ mát mẻ, Kim Thu vừa thấy liền hít một ngụm khí lạnh, thì thào tự hỏi: “Đó là cỡ bao nhiêu vậy nhỉ, F?”

“G.” Bạch Tuyên lặng lẽ trả lời bên tai cô.

Lam Như Vân nhanh chóng trở thành tiêu điểm của rất nhiều đàn ông trong sảnh, còn có một người ngoại quốc cao lớn đến gần, Kim Thu thấy trên cánh tay anh ta có rất nhiều lông, nghĩ thầm quả thực là động vật nguyên thủy, nói liên tiếp một tràng tiếng Pháp, cô không hề hiểu một chữ, nhưng Lam Như Vân trò chuyện với anh ta rất vui.

Kim Thu chính là Kim Thu, cô cả đời cũng sẽ không thể trở thành người phụ nữ khéo léo như Lam Như Vân.

Đến khi Lam Như Vân nói gì đó, tên đàn ông kia về mặt tiếc nuối rồi đi, sau đó quay sang mỉm cười nhìn Kim Thu: “Em đến rồi, chúng ta ra biển thôi.”

Khách sạn bọn họ ở đối diện bờ biển, đến bãi cát chỉ tốn vài bước chân, ba bốn giờ chiều, nhiệt độ đã không còn quá nóng, nhưng nước biển vẫn rất ấm áp, lúc này xuống biển đúng là một dịp tốt, mấy vị phu nhân cùng tham gia đã thay áo tắm trang điểm xinh đẹp, đến khi Lam Như Vân cởi chiếc áo sơ mi trùm ngoài ra, bên trong là một bộ bikini vân báo, mấy người đàn ông trẻ tuổi đi ngang lập tức huyết vai tiếng sáo.

Vệ Thiên Hành thay một bộ quần áo thoải mái, ngồi che nắng dưới ô vẩy hai người, hân hân cười tươi, cả người liền giống một công tử đào hoa, mang kính râm, không cần phải nói có bao nhiêu tiêu sái: “Đến rồi à, ngồi xuống đây.”

Lam Như Vân thân mật ngồi xuống bên cạnh hắn: “Đến sớm thế à?”

“Hiếm khi được thả lỏng, anh đã lâu chưa được tắm nắng rồi.” Vệ Thiên Hành ngửa mặt nằm xuống, biếng nhác như một con báo, “Thật phiền phức, từ khi tới Hải Thành, anh chưa được giải trí vui vẻ lần nào.”

Kim Thu ngay ngắn ngồi bên cạnh Lam Như Vân, nghe câu này liền thấy có chút hiếu kỳ, Vệ Thiên Hành vừa nhìn ánh mắt cô liền biết cô đang suy nghĩ gì, chế nhạo nói: “Sao, rất kỳ lạ à?”

“Hoi hoi.” Kim Thu thừa nhận, cô cảm thấy dường như Vệ Thiên Hành nháy mắt liền trở thành người khác, “Có cảm giác Vệ tổng không giống ngày thường.”

Vệ Thiên Hành cười: “Cô gái ngốc, đang đi nghỉ mà, đi nghỉ hiểu không, bãi biển, mỹ nữ.” Hắn huyêt gió, nháy mắt với cô.

Kim Thu trừng lớn mắt, thế nhưng Lam Như Vân lại cười: “Xem ra tâm trạng Thiên Hành không tệ.”

“Đúng là không tệ.” Vệ Thiên Hành thích ý nhắm lại hai mắt, “Mấy năm nay vẫn bận rộn chuyện công ty, không được nghỉ ngơi tốt, anh đã rất lâu chưa ra biển rồi.”

Lam Như Vân hiểu, cũng chỉ có Vệ Thiên Hành ở Hải Thành và Vệ Thiên Hành ở biển, nên cô ta lúc này mới phát hiện, bản thân tự cho là rất hiểu Vệ Thiên Hành, trên thực tế hoàn toàn không biết gì về quá khứ của anh.

Vệ Thiên Hành ở đây oán giận: “Trước đây đi nghỉ đều là nửa năm, bây giờ thì hay rồi, chỉ có ba bốn ngày, còn phải mượn cơ Quốc khánh, thực sự là...”

Đi nghỉ một lần nửa năm? Cuộc sống như vậy, Kim Thu nghĩ cũng không dám nghĩ, cảm thấy thật sự vô cùng kỳ lạ, nghỉ đông và nghỉ hè cũng không được hạnh phúc như thế.

Quả nhiên một thường dân nhỏ như cô không thể hiểu được cuộc sống của quan lại.

Lam Như Vân không quá thích đề tài này, xoay xoay eo: “Xuống nước chưa, nếu không xuống, nước sẽ lạnh đấy.”

Vệ Thiên Hành nhìn Kim Thu: “Sao cô không mặc áo tắm?”

“Tôi không muốn xuống biển.” Kim Thu ôm đầu gối ở đó nghịch cát, “Ngồi ở đây được rồi.”

Lam Như Vân muốn kéo cô cùng đi: “Đã đến đây mà không xuống biển thì còn gì vui nữa, đi thôi, đi với chị.”

Kim Thu nói dối: “Em không tiện xuống nước.” Lam Như Vân hiểu ý câu này, ngồi trở lại: “Vậy được, chúng ta chơi bài đi.”

Cái này không thể không đồng ý, huống chi Vệ Thiên Hành có vẻ rất hăng hái, cô cũng chỉ có thể đánh bài cùng bọn họ, nhưng không biết chơi là không biết chơi, cô chỉ nhắm mắt nhắm mũi chơi một lúc, đến khi vợ chồng Vương tổng đến, cô liền hoàn toàn bị ruồng bỏ.

Kim Thu cũng biết nhìn tình thế: “Em đi mua đồ uống.” Cho dù là đi nghỉ, cho dù là đang thư giãn, nhưng chân chạy vạt vẫn là chân chạy vạt, đây cũng là chỗ bực dọc khi đi chơi cùng ông chủ, nhưng bình tĩnh giấu lại, cô cũng được lợi mà.

Đối nhân xử thế, cần gì phải tính toán chi li? Dù sao cô cũng không thích đánh bài, vừa hay được dịp ra ngoài hít thở không khí.

Cô mua mấy chai nước có ga, lúc định mang qua, đột nhiên thấy trong chiếc xe trước mặt có một người, bởi vì trời nóng, cửa sổ xe đều hạ xuống, từ góc độ này của cô có thể thấy một bên mặt người nọ.

Ấn tượng đầu tiên của Kim Thu khi vừa nhìn thấy hắn là, người đàn ông này rất tuấn tú, môi mỏng, khuôn mặt mang vẻ âm nhu, tuy rằng một trăm phần trăm là đàn ông, nhưng lại làm Kim Thu cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Đây cũng là cảm giác thôi, chỉ liếc mắt một cái cô cũng không để trong lòng, thế nhưng Bạch Tuyên vẫn đang theo sau cô đột nhiên “A” một tiếng, Kim Thu quay đầu lại, anh đang nhìn chăm chăm vào người đàn ông kia, mày nhíu lại, vẻ mặt hiếm khi nghiêm túc.

Kim Thu đi tới một nơi hẻo lánh, thấp giọng hỏi: “Sao vậy?”

“Người đàn ông lúc nãy, hình như anh đã từng gặp qua rồi.” Giọng điệu anh không quá chắc chắn, Kim Thu vừa nghe liền cảm thấy hơi quen tai, nguyên văn có phải “Cô em này, hình như tôi đã gặp qua rồi.”

Cô bị suy nghĩ buồn nôn của mình làm cho rét run, quay lại vấn đề chính: “Là người quen trước đây sao?”

“Không biết, dù sao cũng cảm thấy rất đáng ghét.” Bạch Tuyên bĩu môi.

Kim Thu không để trong lòng, nhưng không nghĩ đến sau khi ăn tối trở về, lại tình cờ gặp gỡ người kia, không ngờ anh ta là người quen của Vệ Thiên Hành, hai người đàn ông đối mặt với nhau, hai bên đều có vẻ rất bất ngờ, người đàn ông kia cười cười, thái độ rất tốt: “Vệ thiếu gia sao lại ở đây?”

Mà phản ứng của Vệ Thiên Hành cũng làm cho người ta khó hiểu: “Là anh.” Không rõ là ghét hay gì khác, dựa vào sự hiểu biết của Kim Thu với Vệ Thiên Hành, đây chắc chắn không có nghĩa là thích.

“Gặp lại không bằng ngẫu nhiên gặp, chỉ bằng cùng nhau uống một ly?” Anh ta đưa ra lời mời.

Kim Thu cho rằng Vệ Thiên Hành sẽ từ chối, không ngờ hắn đồng ý: “Được.” Sau đó đi theo người kia vào một phòng ăn riêng của khách sạn, Kim Thu vừa định trở về phòng, không nghĩ tới người đàn ông kia cũng mời cô và Lam Như Vân: “Hai vị mỹ nữ cũng đi cùng đi.”

“Không được.” Kim Thu vội nói, “Chúng tôi sẽ không làm phiền.”

Người kia mỉm cười: “Cần gì làm mất vui, chỉ là uống rượu thôi mà, mọi người chơi đùa vui vẻ với nhau.” Vừa nghe cái gì chơi đùa vui vẻ với nhau, Kim Thu liền cảm thấy da đầu tê dại, chuyện cô không giới nhất chính là chơi đùa vui vẻ, nhưng Bạch Tuyên đột nhiên nhếch môi, kéo ống tay áo cô, làm một khẩu hình: “Đi.”

Cô trong lòng cảm thấy kỳ lạ, nhưng nếu Bạch Tuyên đã hiếm khi đưa ra yêu cầu, cô cũng chỉ nghe theo, bị Lam Như Vân kéo đi.

Trong phòng ăn đã có một vị mỹ nữ đang đợi, không phải xa lạ gì, chính là Quách Quỳnh. Kim Thu ngây người, liền thấy người đàn ông kia ôm Quách Quỳnh vào ngực: “Bạn gái của tôi, A Quỳnh, em đi tiếp đãi hai vị tiểu thư này, Vệ thiếu gia, khó có dịp gặp được anh, chúng ta uống một ly.”

Lam Như Vân dường như không biết Quách Quỳnh đã từng là bạn gái của Vệ Thiên Hành, mà Quách Quỳnh cũng không biết Vệ Thiên Hành trong công ty có đối tượng mập mờ không rõ, hai người bắt tay chào hỏi, bầu không khí vô cùng hài hòa, Kim Thu nhìn qua Vệ Thiên Hành, hắn cho cô ánh mắt “cầm nói lung tung”.

Quách Quỳnh cười khanh khách hỏi hai người: “Để bọn đàn ông nói chuyện, chúng ta chơi thôi, đánh bài hay mật chược?”

Kim Thu: “Cờ tỷ phú thì sao?”

Vệ Thiên Hành vừa nghe, phì cười đầu tiên: “Cờ tỷ phú? Cô không biết chơi bài phải không, chiều nay nhìn cô thua thảm thật.”

“Tôi không biết chơi bài, chỉ biết chơi đồ xúc xắc và chơi “24 giờ” thôi.” Kim Thu bắt đầu đã ăn ngay nói thật.

Người đàn ông kia nâng mày cười: “Ồ, cô bạn gái này của Vệ thiếu thú vị nhỉ.” Lời này hoàn toàn làm ánh mắt của Quách Quỳnh và Lam Như Vân đều đổ dồn sang cô, Kim Thu sợ đến mức vội vàng nói: “Tôi là thư ký của Vệ tổng, tôi có bạn trai rồi!”

Đối với câu này, Quách Quỳnh và Lam Như Vân vừa lòng dòi đi ánh mắt, nhưng về mặt của Vệ Thiên Hành lại không rõ, người kia còn nói: “Cũng đúng, tôi cũng không nghĩ Vệ thiếu đôi khẩu vị.” Hắn nâng ly rượu, nửa trêu chọc nửa chế nhạo, “Ai không biết lúc trước Vệ thiếu đã đi qua rất nhiều bụi hoa, không dính vào một phiến lá.”

Quách Quỳnh đã ở cùng Vệ Thiên Hành rất nhiều năm, nhưng cũng không biết quá khứ của hắn, cô ta vừa đổi kim chủ không lâu, không ngờ lúc này sẽ gặp lại người cũ, tuy trong lòng là không cam cùng xấu hổ, nhưng cô ta là một ngôi sao hạng nhất, diễn xuất đương nhiên trót lọt, vì vậy hoàn toàn không nhìn ra manh mối gì: “Ồ, xin chỉ giáo?”

Người đàn ông kia liền cười nói: “Mọi người chắc không biết, những năm trước đây tiếng tăm phong lưu của Vệ thiếu vang khắp “kinh thành”.”

Vệ Thiên Hành không phủ nhận, đều đều nói: “Lúc trước còn trẻ, ai không có một thời lông bông, đúng không Bạch Giác?”

Họ Bạch? Kim Thu dường như hơi suy nghĩ nhìn thoáng qua Bạch Tuyên ngồi yên lặng bên cạnh, anh đang chống má, nghiêm túc nhìn chằm chằm Bạch Giác, nhưng Bạch Giác không nhìn thấy anh, vẫn chuyện trò vui vẻ với Vệ Thiên Hành.

“Nhắc mới nhớ, Vệ thiếu sao lại đến đây, tôi còn tưởng rằng anh trốn việc đến đây nữa chứ.” Bạch Giác nhấp một ngụm rượu, nâng ly biểu đạt ý.

Vệ Thiên Hành thân nhiên nói: “Đu lịch do công ty sắp xếp.”

“À, thảo nào.” Bạch Giác lắc lắc ly rượu, “Đã nhiều năm rồi không gặp.”

Kim Thu thấy trong thái độ của Bạch Tuyên mang theo có lẽ cùng châm chọc không rõ: “Ha ha.” Hắn đặt ly rượu xuống, “Bạch thiếu đến đây hẳn là có việc quan trọng, tôi không làm phiền nữa.”

Hắn muốn đi, Kim Thu và Lam Như Vân đương nhiên cũng phải tạm biệt, Bạch Giác cũng không giữ lại, Kim Thu đi cuối cùng, lúc đóng cửa dường như thoáng nhìn thấy về mặt mang ý cười của Bạch Giác lập tức trầm xuống, thâm độc đến mức đáng sợ, mà Vệ Thiên Hành cũng không tốt hơn bao nhiêu, vừa đi vài bước liền cười lạnh một tiếng: “Cáo mượn oai hùm, dù có mặc long bào cũng không thể giống thái tử.”

Lam Như Vân rất khó hiểu: “Bạch thiếu này có vấn đề gì sao?”

“Mọi người đều gọi một tiếng Bạch thiếu, đúng là hắn họ Bạch.” Vệ Thiên Hành lạnh lùng nói, “Chẳng qua vận khí của hắn tốt, người phía trên hắn kia... Ai, nếu không ai thêm vui vẻ uống rượu với hắn chứ, uống đến mức đau cả dạ dày luôn.”

Câu cuối cùng mang theo nét trẻ con, Lam Như Vân nở nụ cười, hai người sóng vai đi vào thang máy, vui đùa nói: “Tư lượng của Vệ tổng chúng ta đúng là giảm dần rồi.”

“Dù sao tuổi cũng lớn.” Vệ Thiên Hành vừa qua ba mươi tuổi, đã có sự nghiệp thành công, là độ tuổi huy hoàng nhất trong cuộc đời, nhưng so với thời tuổi trẻ hơn hai mươi mà nói, hắn cũng không còn là thiếu niên nữa.

Kim Thu không có tâm tình nghe bọn họ thủ thi, cô nắm tay Bạch Tuyên, ngẩng đầu lên hỏi: “Vệ tổng, Bạch thiếu vừa nãy là ai?”

Vệ Thiên Hành cũng không đa nghi, thuận miệng trả lời: “Là nhị thiếu gia của Bạch gia, nói là ở hàng lão nhị, nhưng thực tế là do tình nhân sinh.” Hắn nói đến đây, bỗng nổi lên vài phần nghi ngờ, nhũn mày, “Bạch Giác người này thoát nhìn ôn hòa, thật ra không nên ở chung, cô cách xa hắn một chút.”

Kim Thu tiếp thu lời nhắc nhở của hắn: “Tôi cũng nghĩ như vậy, cảm thấy cứ là lạ thế nào ấy.”

Vệ Thiên Hành yên tâm, thân nhiên nói: “Đương nhiên là lạ rồi.” Sau đó ý vị thâm trường nhìn Kim Thu, cũng không nói gì thêm, Kim Thu để tránh làm cho hắn sinh nghi, cũng không hề hỏi thêm gì nữa.

Nhưng trong lòng cô không nhận được cảm thấy khó hiểu, vậy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Ly Hồn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Biến Đổi

Đây rốt cuộc là chuyện gì? Bạch Tuyên cũng không thể trả lời: “Anh cảm thấy người kia... khá quen.”

“Anh họ Bạch, anh ta cũng họ Bạch.” Kim Thu chuẩn bị vào phòng tắm, Bạch Tuyên chết sống chen vào cửa không chịu đi, “Đi ra ngoài, đi ra ngoài, em muốn tắm, anh nghịch ngợm gì thế hả?”

Bạch Tuyên ôm bồn cầu không chịu buông tay: “Không đi, không đi chính là không đi.”

Kim Thu rất muốn đập đầu vào tường: “Anh có thể mất mặt được nữa không hả, mau đứng lên cho em!”

“Không đứng!” Anh ngồi xổm bên cạnh bồn cầu, như một chú cún bị bỏ rơi, ủy khuất nhìn cô, “Vợ à đừng đuổi anh đi.”

“Em muốn tắm!” Kim Thu đỡ trán, cảm thấy sắp hết kiên nhẫn, “Ai muốn đuổi anh đi, ngoan, ra ngoài chờ đi.”

Bạch Tuyên vẫn bất động như chết, lấy sức lực của Kim Thu hoàn toàn không thể kéo nổi anh: “Anh không muốn ra, bên ngoài rất nguy hiểm.”

“Nguy hiểm?” Kim Thu chống nạnh, “Bên ngoài có hòa thượng hay đạo sĩ muốn trừ yêu à?”

Bạch Tuyên hơi trầm mặt: “Là Bạch Giác, anh thấy người đó... rất nguy hiểm, anh sợ.” Đáng về cuộn mình một chỗ của anh vô cùng đáng thương, lòng Kim Thu thế nào cũng không tàn nhẫn được, chỉ có thể đóng cửa lại, tùy ý anh đi.

Đợi đến khi cô tắm rửa xong, phát hiện anh vẫn đang ngồi xổm bên cạnh bồn cầu không nhúc nhích, Kim Thu không khỏi đau lòng, kéo anh lên: “Làm gì thế hả, có gì phải sợ đâu, anh ta cũng không nhìn thấy anh.” Cô an ủi, trong lòng cũng âm thầm phỏng đoán, phải chăng có ẩn tình gì trong đó.

“Chân tê rồi...” Bạch Tuyên đáng thương tựa vào người cô, bị Kim Thu lấy ngón tay chọc chọc: “Ai bảo anh ngồi xổm, còn trông nấm nữa à, anh mau đi tắm đi.”

Bạch Tuyên làm một động tác lay động: “Anh là ma, sao phải tắm?”

Chuyện này Kim Thu không rõ ràng lắm, quần áo trên người Bạch Tuyên chưa bao giờ bẩn, sự tồn tại của anh sớm vượt qua mấy thứ tiểu thuyết kinh dị cùng khoa học viễn tưởng. Kim Thu không thể lý giải hiện tượng quý dị này, nhưng anh ở bên cạnh cô rất giống một người bình thường, nên cô liền mạnh mẽ yêu cầu anh mỗi ngày phải đi tắm.

Bạch Tuyên phản kháng vô hiệu, chỉ có thể phụng phịu đi tắm, Kim Thu vừa thoa xong kem dưỡng da, anh liền khoác áo choàng tắm đi ra, cô rất bất ngờ: “Em còn tưởng rằng anh lại muốn ôm cái mông trần trụi chạy ra chứ.”

“Không phải ở nhà, anh rất kín đáo đấy.” Sau đó “phịch” một tiếng nhảy lên giường, vô cùng nhiệt tình, “Vợ à, để anh xoa giúp em.”

“Xoa xong rồi.” Kim Thu ngồi lên giường, lộ ra đôi chân trắng như tuyết, Bạch Tuyên gối đầu lên đùi cô bảo cô vuốt ve, đây dường như đã trở thành tư thế thường xuyên khi hai người tán gẫu, “Anh nói thật cho em biết, có phải nhớ ra cái gì rồi không?”

Bạch Tuyên hừ hừ, yếu ớt nói: “Hắn không phải là người tông anh, anh nhớ kỹ lúc xảy ra tai nạn, tài xế kia là một ông chú, nhưng không biết vì sao, liền cảm thấy hắn là người xấu.”

Là một người xấu, lời nói trực tiếp mà đơn thuần như vậy chọc Kim Thu nở nụ cười, cô cố ý nói: “Em thấy anh ta rất đẹp trai, người xấu sao có thể đẹp trai như vậy?” Dựa theo tiêu chuẩn lúc còn bé khi xem kịch, người xấu đều có dáng vẻ hung ác dữ tợn.

Bạch Tuyên quả nhiên nóng nảy: “Vợ à, tri nhân tri diện bất tri tâm, hắn không phải thứ tốt, em tuyệt đối đừng để bị hắn mê hoặc.”

“Chắc, vấn đề là bộ dạng hắn khá tốt đó.” Kim Thu cười khanh khách nhìn anh, “Anh cũng biết, em đặc biệt mềm lòng với những người đẹp.” Cái rắm, Vệ Thiên Hành bày ra khuôn mặt đẹp trai suốt ngày lù lục trước mặt, cô còn không thèm chớp mắt một cái, cũng thật kỳ lạ, cô thích nhất là kiểu của Bạch Tuyên thế này, không chú ý một chút liền bị câu dẫn vào bộ dạng đáng yêu đó, thích anh muốn chết.

Nhưng cũng thích thỉnh thoảng bắt nạt anh, Bạch Tuyên đã sắp khóc: “Vợ à em đừng như vậy, hắn ta thực sự không phải người tốt.” Vành mắt hồng hồng của anh vô cùng chọc người thương yêu, Kim Thu nâng mặt anh hôn một cái: “Đùa anh thôi mà, nam tử hán đại trượng phu, đừng có hờn tí là khóc như thế.”

Bạch Tuyên thở phào một hơi: “Làm anh sợ muốn chết. Cái gì khác anh đều không sợ, chỉ sợ mất em.” Anh nghiêm túc kéo tay cô đặt trước ngực, “Chỉ cần có em bên cạnh, anh không sợ bất cứ gì cả.”

Kim Thu sờ sờ đầu anh: “Anh đã sợ, vậy em sau này sẽ cách Bạch Giác xa một chút, nói thật, người đó rất quý quái, làm em không thoải mái chút nào.”

“Ừm.”

Chủ đề này liền kết thúc như thế, thời gian vẫn còn sớm, Kim Thu thuận tay mở ti vi, sau đó bị tình tiết dang dở trên đó làm cho ngả gục.

Nước ngoài coi mở quá rồi... Hơn nửa đêm chiếu loại phim giới hạn độ tuổi này có quân tử không hả? Kim Thu vội vàng tắt ti vi, nhét Bạch Tuyên đang muốn ngóc đầu dậy vào chăn: “Anh mau ngủ đi.”

“Nóng.” Cho dù mở điều hòa, nhưng trùm chăn cũng không thể chịu nổi, Bạch Tuyên chui ra khỏi ổ chăn thở hổn hển, “Vợ à, muốn uống nước.”

Kim Thu rót cho anh một cốc nước, Bạch Tuyên ai oán nhìn nước trong cốc, lại ngẩng đầu lên nhìn cô, Kim Thu bưng bình, uống một ngụm sau đó đưa cho anh: “Được chưa?”

Vì sao chỉ những thứ cô đã ăn qua anh mới có thể ăn? Kim Thu vẫn luôn không có cách nào nghĩ ra nguyên nhân.

Bạch Tuyên ừng ực uống nước, đột nhiên nhớ đến cái gì, muốn mở miệng nói, vừa mở miệng liền sắc: “Khụ khụ, vỢ, khụ,” Kim Thu vỗ lưng cho anh: “Đừng gấp đừng gấp, từ từ nói.”

“Anh, anh đã thấy khát rồi.” Anh kích động nói năng lộn xộn.

Kim Thu phải vài giây sau mới phản ứng lại, đúng vậy, anh thế nhưng đã khát nước rồi, đây là hiện tượng không hề bình thường, lúc đầu Bạch Tuyên không khác gì một con ma cả, không đói không khát cũng không đau.

Cô mở cỜ trong bụng: “Anh sẽ biến thành người đứng không?”

“Không biết.” Bạch Tuyên thành thật nói, “Nhưng đây là chuyện tốt chứ nhỉ.”

Sẽ khát, sẽ có nhu cầu sinh hoạt, chuyện này mặc dù rất kỳ lạ, nhưng chưa hẳn là chuyện không tốt. Kim Thu nghĩ sau khi về nước phải nhớ đi tìm thăm Hồng hời thăm một chút, xem bà có biết ngọn nguồn việc này hay không.

Không biết phải chăng do trời cao tự có sắp xếp, hôm sau cô lại nhìn thấy Bạch Giác, hẳn đang nói chuyện điện thoại trong một góc hẻo lánh, ngữ khí rất xấu: “Mẹ nó lão già kia lại có mưu đồ xấu xa gì vậy, tao đã làm đến một nửa rồi ông ta còn bắt dừng lại?”

Kim Thu ma xui quỷ khiến tìm một góc đứng nghe trộm, Bạch Giác không hề phát hiện: “Lẽ nào tao không phải cháu ông ta, tên trong bệnh viện kia tính là cái quỷ gì, chắc chắn ông đây sớm muộn gì cũng giết hẳn!”

Tên trong bệnh viện? Là ai? F***, không bằng mày tìm người cho tao, thẳng thắn giết chết hẳn đi, đỡ cho lão già kia suốt ngày nhớ thương cháu trai yêu dấu của ông ta.”

“Cái gì, chuyển viện rồi, F***,” Bạch Giác giận đến mức hóa cười, “Tên kia đã trở thành thứ vứt đi, ông ta còn gắng sức bảo vệ, tao không tin hẳn còn có thể tỉnh lại, cho dù tỉnh lại cũng thành một kẻ điên, thật sự cho rằng đang diễn phim truyền hình sao...” Hẳn đi về hướng Kim Thu, cô không dám nghe nữa, vội vã đi ra ngoài, dường như không có chuyện gì tán gẫu với Lam Như Vân.

Nhưng mấy câu nói đó của Bạch Giác vẫn luôn quanh quẩn trong đầu cô, làm cô thấy vô cùng bất an, thế nhưng không thể nghĩ ra được lý do, là bởi vì Bạch Tuyên sợ hẳn? Cô cũng rất sợ hẳn, Bạch Giác làm cho người ta cảm thấy một cỗ tâm cơ âm trầm.

Cũng họ Bạch? Trên đời này rất nhiều người họ Bạch, khó mà có liên quan đến nhau đúng không, chắc chắn do cô suy nghĩ quá nhiều.

An ủi chính mình như thế, thế nhưng Kim Thu không có cách nào yên tâm, Lam Như Vân cũng vậy.

Chị ta nói với Kim Thu: “Cái cô Quách Quỳnh kia không phải bạn gái của Bạch thiếu à, sao chị thấy cô ta nhìn Thiên Hành rất nhiều lần nhỉ?”

Người ta là bạn gái cũ, Kim Thu thầm bắt quái trong lòng, cảm thấy chuyện du lịch này có quá nhiều chuyện để bắt quái của “mình cô”, lời ít ý nhiều khuyên Lam Như Vân: “Cô ta là bạn gái Bạch thiếu.”

VỢ của bạn là không thể dụ dỗ, nếu đã là bạn gái người ta, thì không hề có liên quan gì đến Vệ Thiên Hành. Lam Như Vân đã hiểu ý cô, thoải mái cười: “Em nói đúng.”

Lúc này phu nhân Vương tổng gọi hai người đến tán gẫu, bà ấy có lẽ đã năm mươi tuổi, thế nhưng bảo dưỡng rất kỹ càng, thoát nhìn giống một quý phu nhân sang trọng, không hề giống với phu nhân Lưu tổng kiêu ngạo lạnh lùng, rất nhiệt tình với họ, mời hai người cùng xuống biển.

Nước biển man mát rất thoải mái, Kim Thu nằm úp sấp hưởng thụ, Lam Như Vân hỏi: “Vương phu nhân có muốn bơi vài vòng không?”

“Tôi đâu còn bơi tốt được nữa, ở đây chơi một lúc là được.” Bà Vương đeo một chiếc kính râm, cầm một lon nước có ga uống, thanh thoi ngâm mình trong nước biển, “Đúng rồi, A Vân, cô có bạn trai chưa?”

“Có rồi.” Trong lòng Lam Như Vân không hề vui vẻ đối với việc phu nhân Vương tổng nói những lời này, người sáng suốt hẳn là có thể nhìn ra quan hệ của Vệ Thiên Hành và cô không đơn giản mới đúng, nhưng là lướt chỉ là là lướt, không chút nào biểu hiện ra ngoài.

Phu nhân Vương tổng lại nhắm Kim Thu làm mục tiêu, cô cũng cười nói: “Tôi cũng có bạn trai rồi.”

Bà tiếc nuối thở dài: “Ồi chao, tôi còn muốn giới thiệu cho các cô vài chàng trai trẻ tuổi, phẩm chất rất trung thực kiên định.”

Lam Như Vân không chịu nói tiếp, Kim Thu chỉ có thể kiên trì nói: “Bạn trai tôi cũng là người rất tốt, vô cùng thấu hiểu tôi.” Vừa dứt lời liền thấy Bạch Tuyên kéo ngón tay nhỏ bé của cô, làm cô xấu hổ cười cười.

“Vậy thì được, tìm chồng, những thứ khác không quan trọng, quan trọng nhất là đối tốt với cô, việc này không có bất cứ thứ gì có thể đánh đổi được cả.” Phu nhân Vương tổng tán thành lời nói của cô.

Kim Thu nhân cơ hội nói: “Đúng vậy, tôi nghe nói Vương tổng rất tốt với phu nhân, nếu tôi có một người chồng tốt như vậy, chắc chắn đã phải tu hết mấy đời phúc khí.”

Phu nhân Vương tổng được cô đỡ vui vẻ, kể mấy chuyện thú vị mà bà cùng Vương tổng lúc trẻ đồng cam cộng khổ, Kim Thu âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, nghĩ từ lúc mình trở thành thư ký của Vệ Thiên Hành, khả năng ăn nói ngày càng cao siêu hơn, hai mươi mấy năm trước cô không hề giỏi việc này, bây giờ thế nhưng lại biết cách vận dụng lời lẽ, thực sự là kỳ tích.

Tất cả bản lĩnh đều nên bị ép buộc ra.

Vì chiều mai đã phải về nhà, Kim Thu bỏ mọi người sang một bên, bản thân tìm một chỗ yên tĩnh vắng vẻ xem mặt trời lặn, sóng biển vỗ vào vách đá, bắn lên rất nhiều bọt nước, Kim Thu nhân tiện đi nhặt những vỏ sò trên bãi cát, có vài mảnh vỏ cũng đẹp, cũng có vài mảnh rất xấu, cô chọn những cái đẹp mân mê trong lòng bàn tay thường thức.

Cảnh biển đúng là rất mỹ lệ, nắng chiều cũng rất kinh tâm động phách, Kim Thu lẳng lặng đứng trên bờ cát nhìn phía xa, không khỏi khẽ thở dài: “Tối được vài ngày rồi, nhưng chỉ có bây giờ mới được ngắm kỹ cảnh sắc ở đây, chắc, đây đầu phải đi du lịch, hoàn toàn chỉ là cười ngửa xem hoa thôi mà.”

Bạch Tuyên sòng vai đứng bên cạnh cô, thích thú như một đứa trẻ: “Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy biển cả, thật là đẹp.”

“Người quá nhiều.” Đây là thắng địa du lịch, như vậy chắc chắn không thể thiếu người, tiếng vang của ngành du lịch ở đây cũng quá lớn, ngắm biển là phải yên tĩnh, nói như vậy Vệ Thiên Hành lúc trước muốn ngắm biển, hẳn là phải ở cùng với mỹ nhân, nhộn nhạo giữa biển khơi mênh mông sóng vỗ rì rào, vậy mới có hứng thú, Kim Thu nhỏ giọng oán giận, “Nhưng cứ xem là vậy, nếu bản thân em phải trả tiền, sợ rằng cả đời cũng không trả nổi, chỉ là chuyến du lịch này thật sự quá mệt mỏi, không có ý nghĩa, không bằng cứ đứng trên sân thượng cùng anh ngắm tà dương, ít nhất sẽ không phiền phức như vậy.”

Bạch Tuyên nhoèn miệng cười: “Vậy chúng ta về ngắm tà dương là được, chuyện này có là gì, em muốn ngắm, anh sẽ ngắm cùng em.” Anh suy nghĩ một chút, sử dụng một lời thoại cũ rích, “Anh chỉ hy vọng đến một chuyện, chính là nắm tay em chậm rãi già đi.”

Kim Thu mỉm cười: “Em chỉ hy vọng đến một chuyện, chính là anh hoa dung nguyệt mạo, em trẻ trung thanh xuân.”

Bạch Tuyên ngẩn ngơ: “... Vợ à, em đang trêu anh sao?”

“Em đang khen anh mà, từ khi em nuôi anh, em liền biết cái gì gọi là cảnh đẹp ý vui, cái gì gọi là vẻ ngoài có thể ăn được.” Cô véo véo eo lưng của mình, “Nhìn xem, mỗi ngày ăn nhiều hơn nửa bát cơm, eo cũng to như vậy rồi.”

Bạch Tuyên son sắt bảo đảm: “Không có, mỗi ngày anh đều đo qua, ngực to hơn, nhưng vòng eo không thay đổi.”

Lúc này Kim Thu thẳng thắn bật cười, cô chậm rãi đi đến chỗ mọi người, Lam Như Vân vừa thấy cô liền nở nụ cười, câu đầu tiên nói ra làm Kim Thu cả kinh: “Người đàn ông vừa nãy đứng cùng em ngắm nắng chiều là ai vậy?”

“Cái gì?” Kim Thu tưởng mình đang nghe lầm.

Lam Như Vân che miệng cười: “Chính là người đàn ông nói chuyện với em ở đó lúc nãy đó, chỉ nhìn bóng lưng liền biết đó là một soái ca rồi.”

Ngữ khí của Kim Thu liền trở nên kỳ lạ: “Phải không?”

Lam Như Vân còn nghĩ cô không chịu thừa nhận, bốn cợt nói: “Chẳng lẽ không phải điểm ngó hay sao?” Sau đó khoa tay múa chân một chút, “Rất cao này, mặc áo sơ mi trắng, chắc chắn rất đẹp trai nhỉ?”

Kim Thu “À” một tiếng: “Đúng là rất đẹp trai.”

“Có hẹn em buổi tối ra ngoài không?” Lam Như Vân trêu ghẹo hỏi.

Kim Thu bình tĩnh: “Tinh cờ gặp nhau mà thôi.” Cô nói nhưng ánh mắt lại lạc sang Bạch Tuyên bên cạnh, anh hiển nhiên cũng vô cùng ngờ vực, nhìn bàn tay của chính mình, không có gì khác biệt cả, những người khác vẫn không nhìn thấy anh như trước.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Ly Hồn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Trò Chuyện

Nhưng chuyện ngày đó dường như chỉ là ảo giác của Lam Như Vân, không có ai khác thấy Bạch Tuyên, Lam Như Vân muốn kéo Kim Thu đi khu mua sắm, cô không lay chuyển được đành phải đi theo, mua vài món đồ lưu niệm, mà Lam Như Vân vừa ý mấy mẫu hình nộm trong một cửa hàng, vô cùng tinh xảo hoàn mỹ, trông rất sống động, liền yêu thích không buông tay, tiêu một số tiền lớn mua về.

Kim Thu vẫn luôn nghĩ đến chỗ bất thường đó, không có tâm trạng đi dạo tiếp, bèn kéo Lam Như Vân về khách sạn nghỉ ngơi sớm, chuyến du lịch lần này cũng liền kết thúc.

Đến khi về nước, cô ngay lập tức đi tìm thám Hồng. Thám Hồng vẫn thu hút như trước, đứng giữa các bác gái như hạc trong bầy gà, Kim Thu thì cô đã thấy vài cụ ông nhìn trộm bà ấy, nhưng vấn đề là thám Hồng chỉ thấy ấn tượng họ biến thành màu đen.

Bà vẫn nhớ rõ Kim Thu, thấy cô liền cười tủm tỉm nói: “Lại đến thăm à, chỉ hồng dùng tốt không?”

“Thám Hồng, con có chuyện muốn nhờ thám giải đáp một chút.” Kim Thu thành khẩn nhờ vả, “Thám có thời gian không?”

Mười phút sau, hai người ngồi trong góc của một quán Pizza Hut, bởi vì không phải ăn cao lương mỹ vị, người cũng không nhiều, thám Hồng cầm ống hút uống trà sữa: “Có chuyện gì, con nói đi.”

“Con muốn hỏi, có chuyện như vậy hay không.” Cô mơ hồ nói cho bà chỗ đặc biệt của Bạch Tuyên, thám Hồng nghe xong liền sững sờ: “Không thể nào đâu.”

Bà cảm thấy rất kỳ lạ: “Không phải con nói bừa đấy chứ?”

Kim Thu nói: “Là bạn con kể như thế, cô ấy sẽ không nói dối đâu.” Cô thật sự có những người bạn cùng khu nhà, vậy nên lấy Tiểu Minh phòng sát vách làm lá chắn.

Thám Hồng suy tư nói: “Tình huống này thật sự rất ít gặp, phải về nhà xem lại sách đã.”

Kim Thu cũng không miễn cưỡng, trường hợp của Bạch Tuyên thật sự rất hiếm gặp, trong tiểu thuyết chưa từng thấy qua, cô rất muốn biết anh rốt cuộc vẫn sống hay đã chết, nếu sống thì có biện pháp sống như bình thường, nếu chết cũng có hy vọng kế hoạch khi đã chết.

Trên đường về nhà Kim Thu vẫn luôn nghĩ, cô hy vọng Bạch Tuyên sẽ như thế nào? Bình tĩnh mà nghĩ lại, tự nhiên sẽ mong muốn anh là một người bình thường, một người rõ ràng trước mắt, có thể mang anh về gặp cha mẹ, nói với bọn họ cô đã tìm được một người đàn ông tốt, nguyện ý giao phó cả đời.

Tuy rằng anh thanh thoảng sẽ ảo tưởng, thanh thoảng sẽ vờ ngốc nghếch, thanh thoảng sẽ không giống một người đàn ông, thế nhưng cô thấy anh rất đáng để tin tưởng.

Nhưng nếu không thể được, cho dù anh cứ duy trì tình trạng như vậy cũng không vấn đề gì, bởi vì ngay từ đầu, cô đã chuẩn bị tốt tâm lý tiếp nhận người bạn trai không một ai khác nhìn thấy này.

Như vậy cũng không sao cả, chỉ cần có anh bên cạnh, người khác không nhìn thấy cũng không quan trọng.

Bây giờ thân thể Bạch Tuyên đã xảy ra một sự biến hóa không thể đoán trước, ban đầu Kim Thu rất vui vẻ, anh càng ngày càng giống người, nhưng cẩn thận suy xét lại, cô liền thấy hơi lo lắng, chuyện này không biết là tốt hay xấu, cô cũng không thể chắc chắn đến cuối cùng sẽ xảy ra sự thay đổi gì khác nữa.

Chẳng may càng ngày càng gay go, vậy chẳng phải được một mất mười hay sao?

Cô ngồi trong toa tàu điện nhìn bản thân qua ô cửa sổ bằng kính, vẻ mặt sáng sủa, đây không phải hiệu quả mà trang điểm có thể làm được, đó là vì Bạch Tuyên, vì cô có anh bên cạnh.

Tình yêu là mỹ phẩm tốt nhất của phụ nữ, không thứ nào khác có thể thay thế, cô hôm nay khắp khoe mi đuôi mắt tràn ngập ý cười thoải mái, tất cả đều bởi vì anh, bởi vì có anh, cô cảm thấy cuộc đời này dần dần trọn vẹn, trái tim sẽ không tiếp tục treo trên cao, không có nơi dựa vào nữa.

Nhưng càng dễ ý, sẽ càng sợ mất đi, Kim Thu lo được lo mất, thấp thỏm không yên, luôn sợ sẽ xảy ra chuyện gì không tốt, cô cũng biết mình buồn lo vô cớ, nhưng lại không nhận được lo âu về những chuyện ngoài ý muốn sẽ đột ngột xảy ra, chỉ cảm thấy sự biến hóa của anh đã làm gọn sóng cuộc sống của hai người.

Nhưng nào ngờ Bạch Tuyên lại vô cùng vui vẻ, cô vừa về đến nhà liền nghe anh nói: “Hình như có gì đó khang khác.” Thế nhưng rốt cuộc khác chỗ nào, anh không thể nói rõ ra, Kim Thu sợ anh thất vọng, vì vậy chuyển trọng tâm câu chuyện: “Hôm nay anh cho chúng ăn chưa?”

“Quên mất rồi!” Bạch Tuyên vội vàng chạy đi lấy com, Kim Thu nhìn vẻ mặt vui mừng của anh, trong lòng liền cảm thấy lo lắng, sợ đó chỉ là ảo giác, nếu Bạch Tuyên biết chắc chắn anh sẽ vô cùng đau lòng.

Nên buổi tối, cô ôm chú cún lớn của mình vào ngực, thành khẩn nói với anh: “A Tuyên à.”

“Chủ nhân, có anh.” Sau khi ăn uống no đủ, Bạch Tuyên càng thích ra vẻ đáng yêu nghe lời, đôi mắt đen nhánh ngập nước kia vô cùng chọc người thương yêu.

“Mặc kệ anh là người hay ma, em cũng sẽ không bỏ anh, biết chưa?” Kim Thu quay người, đè anh xuống, Bạch Tuyên bị cô đè nặng, vừa hay thấy khu vực trước ngực kia của cô, đầu còn nghe được cô nói gì, ậm ừ hai tiếng liền vui mặt vào.

Kim Thu cảm thấy ngực hơi đau, tức giận đến mức muốn đánh người: “Em đang nói vấn đề nghiêm túc, anh làm gì vậy hả?”

“Đây không phải là việc nghiêm túc sao?” Bạch Tuyên ngơ ngác, vẻ mặt rất vô tội.

Kim Thu giác ngộ sâu sắc được một chuyện, năng lực chịu đựng và kiên trì của cô có bước tiến bộ rất lớn, thật sự là đáng mừng: “Sao anh ngốc thế hả.”

Cô nói những lời này không hề nặng, Bạch Tuyên lại hơi không vui, yên lặng bầu môi, chui vào ổ chăn vui đùa không chịu ra, như là một sủng vật nhỏ bị thương, Kim Thu lúc đầu không phát hiện ra, sau đó phản ứng lại, cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm thấy hơi hồ hển.

Cô chỉ mới yêu đương hai lần, lần đầu tiên là cùng Đỗ Thiên Trạch, lần thứ hai là cùng anh. Lúc yêu Đỗ Thiên Trạch rất đơn giản, cô cũng không biết làm thế nào, chỉ vô cùng hiểu chuyện, rõ ràng khi còn trẻ phải bồng bột một chút, nhưng cô lại không như thế, lần giận dữ duy nhất là khi Đỗ Thiên Trạch hẹn cô đi xem phim, để cô đợi ba giờ đồng hồ, trong mùa đông giá rét, cô đứng một mình trước rạp chiếu phim lạnh run, cốc đồ uống nóng trong tay cũng hoàn toàn trở nên lạnh buốt, cuối cùng cô ném cốc trà sữa đó xuống, một mình trở về ký túc xá, ba ngày sau không để ý đến anh.

Thế nhưng Đỗ Thiên Trạch cẩn thận nhận lỗi, chuyện đó cũng trôi qua.

Bây giờ ngẫm lại, hiểu chuyện nhu thuận như vậy, có thể là bởi vì thiếu tin tưởng, ở trước mặt Đỗ Thiên Trạch, cô vẫn cẩn thận duy trì hình tượng một người bạn gái tốt, không tùy hứng, không giận dữ vô cớ, nhưng cô chưa từng bộc lộ tính cách chân thật của bản thân trước mặt anh.

Thế nhưng đối với Bạch Tuyên thì lại khác, đáng vẻ buổi sáng cô rời giường đánh răng anh cũng đã thấy, lúc đi cả mẹ đến cô đau đến chết đi sống lại, anh cũng đã thấy... Khụ khụ, dưới tình huống như vậy tên đàn ông này vẫn si tình như thế với cô, thật sự là kỳ tích.

Kim Thu vốn đang nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng lại lạc đề, đầu tiên cười một tiếng, xóc lên một góc chăn: “Anh trốn trong đó làm gì, ra đây.”

“Không.” Bạch Tuyên bầu môi hờn dỗi, “Em nói anh ngốc.”

Như vậy mà đã tức giận? Kim Thu thầm thấy kỳ lạ, Bạch Tuyên không giống người sẽ tức giận vì mấy câu nói ngoài miệng này mà. Chỉ thấy anh cắn góc chăn, hai mắt dầm lệ: “Vợ à, có phải em chê anh ngốc không?”

“...Vậy thì có liên quan gì đến nhau?” Kim Thu dở khóc dở cười, anh không chịu ra, cô chỉ đành phải chui vào theo, “Không phải anh ngốc, mà là ngốc đáng yêu, trong ngốc là đáng yêu, hiểu không?”

Bạch Tuyên không nói lời nào, Kim Thu nghi ngờ: “Hôm nay anh sao vậy, bình thường anh sẽ không giận em mà.” Đáng vẻ đáng thương của anh hoàn toàn khơi dậy bản năng làm mẹ của cô, Kim Thu dịu dàng ôm đầu anh vào lòng: “Xảy ra chuyện gì rồi sao, hay em nói sai gì rồi?”

Qua một lúc lâu, anh lấy hết dũng khí nói: “Vợ à, anh muốn xin em một chuyện.”

“Anh nói đi.” Kim Thu thầm nghĩ, đã dùng tới chữ “xin” luôn rồi, xem ra chuyện này không hề nhỏ. Bạch Tuyên nói: “Cho dù anh có ngu ngốc đàn độn, em cũng đừng vứt bỏ anh.”

Kim Thu vô cùng khó hiểu: “Trừ lúc đầu em nói muốn đuổi anh ra ngoài, có khi nào nói muốn vứt bỏ anh đâu, anh không có cảm giác an toàn đến thế sao?” Cô cảm thấy tình huống này quá kỳ lạ, không phải chỉ phụ nữ mới thiếu cảm giác an toàn à, sao bây giờ ngược lại vậy?

“Em đồng ý với anh không.” Bạch Tuyên chột dạ không dám nhìn vào mắt cô, chỉ chăm chăm vào hoa thêu trên gối, “Anh biết anh hơi ngốc, nhưng anh sẽ cố gắng học tập chăm chỉ.”

Vấn đề này rất nghiêm trọng rồi, Kim Thu không thể cứ mặc kệ anh như vậy, bắt anh ngồi dậy, nói: “A Tuyên, anh xem, em rất thích anh, cũng biết anh rất thích em, nhưng quan hệ của chúng ta khá đặc biệt, em sống ở đâu, là người thành phố nào, làm nghề gì, thậm chí từng chi tiết nhỏ trong cuộc sống của em, anh đều biết rất rõ ràng đúng không?”

Bạch Tuyên mê mê tỉnh tỉnh: “Ừ.”

“Nhưng em không biết gì về anh hết, em chỉ biết anh tên Bạch Tuyên, nhưng không biết anh từ đâu đến, sẽ xảy ra thay đổi gì trong tương lai, thực ra lo lắng của em về anh nhiều hơn so với anh tưởng tượng không biết bao nhiêu lần, em sợ anh sẽ biến mất, sợ anh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sợ trên đường sẽ nhảy ra một tên Pháp Hải muốn nhốt anh vào tháp Lô Phong, nhưng bắt đầu từ khi em quyết định ở bên cạnh anh, em đã nghĩ tới vấn đề này rồi.”

Kim Thu nhận ra mình bình tĩnh lý trí hơn nhiều so với trong tưởng tượng, lúc trước đồng ý thoát nhìn như nhất thời xúc động, nhưng đó thực ra là kết quả mà cô đã suy nghĩ kỹ lưỡng: “Thời gian tới của chúng ta chắc chắn sẽ gặp phải rất nhiều trở ngại, bây giờ em vẫn còn trẻ, qua vài năm nữa, cha mẹ em nhất định sẽ ép em xem mắt kết hôn, đến lúc đó nếu tình cảm của chúng ta đã đến đáy vực lại là chuyện khác, nếu không, em phải nói thế nào với cha mẹ, em có thể cả đời sẽ không kết hôn, không có con, người ta vĩnh viễn sẽ cho rằng em là một bà cô không thể gả ra ngoài được.”

Bạch Tuyên nghe xong liền khiếp vía, sự ủy khuất vừa nãy đã không cánh mà bay, anh thận trọng nghe cô nói, rất sợ câu nói tiếp theo sẽ là chia tay.

May là không có.

“Tất cả những việc đó em đều muốn bỏ qua, ngay cả khi có những chuyện như vậy, em vẫn quyết định ở cùng với anh, không vì nguyên do nào khác, anh có thể cho em những gì, em thậm chí chỉ cần khoản lương của chính mình để nuôi sống bản thân, em không hề đòi hỏi gì ở anh, chỉ là anh cho em cảm giác an toàn, nghĩ anh sẽ không rời xa em, sẽ không bỏ rơi em, khi em cần nhất anh sẽ luôn xuất hiện, cho nên em mới có dũng khí bắt đầu phản tình

cảm này.” Kim Thu nói, bỗng nhiên trở nên buồn bã, “Nhưng anh đáp lại thế nào, anh đang nghi ngờ tình cảm của em với anh.”

Bạch Tuyên hoàn toàn không nghĩ nhiều như vậy, anh gấp đến độ mặt đỏ đến tận mang tai: “Anh không có, thật sự không có.” Anh lắp bắp, nói không ra mấy lời phản bác, hối hận đến mức muốn đập đầu vào tường.

Kim Thu nhìn thẳng vào mắt anh: “Anh phải hiểu, dưới tình huống như vậy, em chịu thiệt hơn anh, không chỉ bởi vì em là phụ nữ, mà bởi vì tình trạng không rõ bây giờ của anh, em thật sự cảm thấy con đường sắp tới này không hề có hy vọng, cho nên khi em và anh ở bên nhau, đều không suy nghĩ đến những việc này, thậm chí còn có cả suy nghĩ ‘hôm nay có rượu hôm nay say’, vui vẻ được ngày nào thì tốt ngày ấy, thế nhưng hôm nay em đã suy nghĩ cẩn thận, rất nhiều chuyện không phải anh không thêm nghĩ nữa thì sẽ không xảy ra, những chuyện em vừa nói đều là khó khăn trong tương lai không xa của chúng ta.”

Bây giờ nghĩ lại, nếu ngay từ đầu đuổi anh ra ngoài thì không có chuyện gì rồi, tình cảm này cũng sẽ không bắt đầu, cô cũng không đến mức vô pháp kiềm chế như vậy, thế nhưng đã không còn kịp nữa, tình cảm một khi bắt đầu, sẽ không thể kêu gào dừng lại được nữa.

Ti mi ngẫm lại, cô lúc nào cũng cảm thấy lo lắng bất an.

Bạch Tuyên hoàn toàn sợ ngây người, bật thốt lên một câu: “Vậy em muốn rời xa anh sao?” Lời này vừa ra khỏi miệng anh liền hối hận, sao lại hỏi vấn đề nhạy cảm như vậy, “Xin lỗi, anh nói bậy rồi.”

Kim Thu bình tĩnh trả lời: “Tình cảm là từ hai bên gắn bó mà bền vững, em bây giờ nghĩ lại, sợ dĩ trước đây yêu đương thất bại, có lẽ là vì em chưa dụng tâm đầu tư hết vốn liếng của mình, thế nhưng bây giờ không giống như vậy nữa, em có thể nói với anh, con đường kia em không thể đi một mình, quá mức khó khăn, trước khi gặp anh, em chỉ hy vọng khi đến đúng thời điểm, tìm một người đàn ông có điều kiện không tệ kết hôn sinh con, hoàn toàn không nghĩ đến mình sẽ tham gia vào một câu chuyện liêu trai chỉ dị.”

Bạch Tuyên trầm mặc một lúc, hỏi: “Anh khiến em phiền phức sao?”

“Phiền phức đương nhiên là có,” nhớ lại chuyện mấy tháng nay, Kim Thu bùi ngùi một tiếng, “Nhưng vui sướng nhiều hơn, ở bên cạnh anh, lần đầu tiên em biết một người đàn ông có thể đáng yêu như thế, thì ra em rất thích người như vậy, cảm thấy anh ta vờ ngốc vờ ngớ ngẩn lại thú vị như vậy, em lần đầu tiên biết cảm giác khi yêu, phải biết rằng cả đời này, người ta có khả năng sẽ không bao giờ biết được cảm giác yêu như thế nào, cho nên em đành phải làm chuyện ngu ngốc, biết rõ đây là con đường không có lối về, em cũng đi.”

Cô tựa lên đầu vai anh, chậm rãi nói: “Giống như em đã nói, con đường này rất khó đi, một mình em không thể kiên trì, cho nên nếu anh muốn chúng ta có hy vọng, thì nhất định phải ở bên cạnh dìu em, một bước cũng không được rời đi, chỉ khi có anh bên cạnh, em mới có can đảm tiếp tục bước đến, nếu không em sẽ buông tay, thật đấy.”

Khách quan mà nói, tương lai ở cùng Bạch Tuyên không bằng ở bên cạnh Vệ Thiên Hành hay Từ Triết, thứ nhất vì Vệ Thiên Hành có tiền, thứ hai đối phương là con người, tuy rằng hơi gian khổ một chút, nhưng dù sao cũng là phạm vi mà con người có thể đạt tới, Từ Triết càng không cần phải nói, là một người bạn đời rất phù hợp, nói không chừng khi chuyện thành, năm sau kết hôn, năm kế tiếp sẽ sinh con luôn.

Thế nhưng cô lại chọn Bạch Tuyên, không chừng đoạn tình người duyên ma này sẽ dở dang, Kim Thu thực sự lo lắng tiến thêm vài năm mình có thể kiên trì được phần tình yêu chần động đất trời này không.

“Anh sẽ như vậy,” Bạch Tuyên nhu thuận hứa hẹn, “Cho dù xảy ra chuyện gì, anh đều sẽ ở bên cạnh em, cứ cho là em vứt bỏ anh, anh cũng sẽ vẫn đứng bên cạnh, tựa như ban đầu chúng ta đã hứa hẹn như vậy.”

Vì thế Kim Thu liền nghĩ, được rồi, vậy thì thử xem, nếu bọn họ thực sự có một đoạn nhân duyên mỹ mãn như lời thím Hồng, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, tương lai nhất định quanh co, nhưng tự nó sẽ thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Mỗi Tình Đầu

Kim Thu phát hiện sau khi nói chuyện cùng Bạch Tuyên tối hôm đó, anh đã không giống như trước, nói như thế nào nhỉ, tuy rằng vẫn làm nũng đáng yêu như ngày thường, thế nhưng thật giống như chỉ qua một đêm anh đã hiểu chuyện hơn rất nhiều, tuy dựa theo tuổi tác của Bạch Tuyên bây giờ mà dùng từ này có hơi vi diệu, nhưng Kim Thu vẫn cảm giác như vậy.

Hình như cho đến nay, anh đều muốn quán quít lấy cô, dây dưa cô, nhưng chẳng qua tất cả việc này chỉ dựa theo suy nghĩ yêu thương trong lòng mà làm, nhưng bây giờ anh đã trưởng thành hơn.

Ví dụ như anh bắt đầu lên mạng tìm tư liệu cả ngày, từ Liêu trai đến Suru Thần ký lại đến Sơn Hải Kinh, đều đọc tỉ mỉ toàn bộ một lần, hy vọng có thể tìm được tình huống tương tự anh, thế này còn chưa nói, làm Kim Thu kinh ngạc là, tất cả những câu chuyện đã xem qua anh đều có thể thuộc lòng từng chữ, đó đều là văn bản cổ hết đấy!

Chỉ số thông minh của tên này cao bao nhiêu nhĩ? Kim Thu nói thầm trong đầu, không dám hỏi ra miệng: “VẬY CÓ TÌM ĐƯỢC KHÔNG?”

“Còn đang cố gắng.” Bạch Tuyên nhắc cuốn “Suru Thần Ký” trong tay lên, vẻ mặt nghiêm túc, vậy là được rồi, mỗi buổi tối cô có thể yên lặng xem tí vì, anh có việc để làm, không quên cô nữa.

Kim Thu cảm thấy không quen, hỏi anh: “Ngày mai em phải đi họp lớp, anh thấy em mặc gì thì đẹp?”

“VỢ MẶC GÌ CŨNG ĐẸP HẾT.” Anh ngồi khoanh chân trên giường đọc sách, cô vừa nói, anh liền đặt cuốn sách xuống nghiêm túc trả lời, làm cho người ta cảm thấy câu nói vốn khách sáo này thật sự xuất phát từ đáy lòng, không hề có lệ dù chỉ một chút.

Kim Thu rất lưu tâm, dù sao cũng là bạn trai cũ và người yêu mới của bạn trai cũ, cô mở tủ lục quần áo, từ khi làm thư ký của Vệ Thiên Hành, lúc nào cũng phải lưu ý đến thể diện của ông chủ, vì vậy quần áo của cô ngày càng đắt hơn, hầu như tiền lương mỗi tháng đều dùng hết, hoàn toàn không có tiền tiết kiệm.

“Em thấy cảm giác trên người mặc toàn hàng hiệu nhưng trong túi một đồng tiền cũng không có này quá bịp bợm.” Kim Thu lại lục tủ quần áo thêm một lần, “Thế còn chưa nói, em lại không tìm được bộ nào thích hợp để đi họp lớp cả.”

Bạch Tuyên nghiêng đầu, anh thật sự cảm thấy cô thế nào cũng đẹp, trong mắt anh giống như thiên tiên vậy, đương nhiên không mặc gì vẫn là đẹp nhất, thế nhưng anh đã biết điều, những lời này chỉ dám len lén nghĩ, không dám nói ra miệng: “À, anh thấy bộ màu vàng chanh kia rất đẹp.”

“Phải không, em thấy màu xanh lam này cũng đẹp mà.” Kim Thu nhìn tủ quần áo đau khổ suy nghĩ, suy nghĩ nửa ngày lại cảm thấy bức dọc, cô cần gì phải vất hết óc vì bạn trai cũ chứ, muốn chứng minh cái gì, mình sống có tốt không hoàn toàn không cần một bộ quần áo để chứng minh.

Nhưng nghĩ lại, Đỗ Thiên Trạch thì còn được, còn Hạ Tĩnh nữa, người này từ lúc đầu đã không vừa mắt với cô, bây giờ được toại nguyện rồi không biết muốn khoe khoang thế nào đây.

Cho nên trước sau suy nghĩ, cuối cùng cô ném quần áo sang một bên, chạy đi làm mặt nạ dưỡng da, còn ậm ờ hỏi anh: “Anh thấy em làm vậy rất ầu trĩ đúng không?”

“Không đâu.” Bạch Tuyên ném cuốn sách sang bên cạnh, ghé vào nhìn cô đắp mặt nạ, “Em thế nào cũng đẹp cả.”

Kim Thu vui mừng: “Anh thấy em không trang điểm cũng đẹp đúng không?” “Đúng đúng đúng.”

Cuối cùng hôm sau cô vẫn chỉnh trang rườm rà đi họp lớp... Vừa ra khỏi cửa liền phì nhổ bản thân, phụ nữ đúng là phụ nữ, tật xấu này là bệnh mà ai cũng có.

Cô xem là có thu nhập thấp, lần này các bạn học khác sẽ có người đi xe xin tới, có người ăn mặc trang điểm xinh đẹp tới, cũng có người đi cùng bạn trai, Kim Thu nghĩ cho dù cô có lương thấp hơn nữa cũng không thể tệ hơn bây giờ.

Đỗ Thiên Trạch là người tổ chức, đã sớm đứng nghênh đón trước cửa nhà hàng, cũng may đó là anh, mới có thể nhận ra Kim Thu chỉ bằng cái liếc mắt, hai người đã hơn một năm không gặp, còn có chuyện khó xử như vậy, Kim Thu vốn cho rằng khi gặp mặt sẽ không biết nói gì, nào ngờ lại vô cùng hài hòa: “Tất cả mọi người tới hết rồi sao?”

“Tới phân nửa.” Đỗ Thiên Trạch cười nói, “Em tới rất đúng giờ.”

Thật ra cô đến muộn ba phút, nhưng đây thật sự không tính là gì... Kim Thu thanh thanh cô hòng: “Anh dạo này có khỏe không?”

“Cũng được.” Sau khi tốt nghiệp, Đỗ Thiên Trạch liền đi Bắc Kinh làm cho một công ty có tiếng, lăn lộn cả năm nay, cuộc sống tạm thời không tệ, bởi vì phần lớn bạn học đều ở lại Hải Thành, lần này trở về chỉ để ôn lại kỷ niệm cũ.

Kim Thu gật đầu, tìm chuyện để nói: “Được rồi, Doãn Văn bọn họ tới chưa?” Cô hỏi đến là mấy người bạn thân năm xưa cùng ký túc xá với cô, một phòng bốn người, quan hệ của mọi người lúc đó vô cùng tốt, nhưng cuối cùng bọn họ, người sang Mỹ, người đi Hồng Kông, người về quê, Kim Thu liền bị kịch bị bỏ lại, một mình phấn đấu ở Hải Thành.

Đỗ Thiên Trạch nói: “Doãn Văn tới rồi, nhưng hai người còn lại không tới.” Anh rất rành rọt những mối quan hệ của Kim Thu, “Họ nói ở nước ngoài không thể về được.”

Cũng đúng, dù sao Quốc Khánh là ngày lễ trong nước, những nước khác cũng đâu được nghỉ.

Kim Thu vừa vào phòng ăn liền thấy Doãn Văn, hai người là chị em tốt đã lâu không gặp, vô cùng thân thiết, Kim Thu nhạy cảm phát hiện bụng cô nàng to ra: “Cậu có thai rồi sao?” Bỗng nhiên càng bất ngờ hơn, “Có thai trước khi kết hôn?”

“Này này này.” Doãn Văn tức giận nói, “Ai có thai trước khi kết hôn hả, mình cầm giấy chứng nhận rồi, vừa mới lấy ngay ngày Quốc Khánh một tháng mười xong, tháng sau mời tiệc, cậu đến không?”

Kim Thu thở dài: “Cậu cho mình tài khoản đi, mình gửi tiền mừng sang cho cậu.”

Doãn Văn về nhà cũ, cách đây rất xa, Kim Thu chần chẫn không xin nghỉ được: “Nhắc mới nhớ từ lúc nào vậy hả, cũng không thèm nói cho bọn mình một tiếng.”

“Mình cũng không nghĩ tới có thai sớm như vậy đâu!” Doãn Văn rất phiền muộn, “Cuối cùng vừa có liền bị hai nhà ép kết hôn, thật là...”

Kim Thu hỏi: “Hai người các cậu quen nhau thế nào vậy, cũng nhanh quá đấy.”

“Thì quen vậy thôi, thấy không tệ liền đến với nhau.” Doãn Văn vô cùng hối hận, “Mình còn chưa chơi đủ đã bị cột vào thuyền nhà người ta rồi.”

Kim Thu vừa bực mình vừa buồn cười: “Chị hai à, cậu về quê không phải muốn sống một cuộc sống như vậy sao, yên ổn bình thân.”

“Thì đúng như vậy mà.” Doãn Văn trúng tuyển chức nhân viên chính phủ ở thành phố, thu nhập ổn định, lại có chồng con, xem như một gia đình toàn vẹn rồi, sau đó cô suy nghĩ một lúc, liền đi tán gẫu chuyện của Kim Thu: “Cậu thì sao, có yêu đương gì không?”

Kim Thu sợ nếu cô nói ra Doãn Văn sẽ ầm ĩ đòi gặp, vậy cô phải biến ra Bạch Tuyên bằng cách nào, chỉ có thể nói dối: “Vẫn chưa.”

Doãn Văn rất hiểu cô, cũng không quá bất ngờ: “Cậu vẫn như vậy. À mà này, cậu gặp Hạ Tĩnh chưa?”

Thật ra khi Kim Thu bước vào, ánh mắt đầu tiên là tìm kiếm Hạ Tĩnh, nhưng lại chưa nhìn thấy: “Chưa, sao vậy.” Doãn Văn liếc cô bĩu môi, Kim Thu nhìn lại, liền thấy Hạ Tĩnh đang cười nói cùng một cô gái, da dẻ trắng nõn, vẻ mặt tinh xảo, dáng người rất tốt, không chỗ nào không chứng tỏ sự xuất chúng của cô ta.

“Đây là sự tươi tốt của tình yêu hay sao?” Cô so sánh vị mỹ nữ trước mặt này với Hạ Tĩnh trong trí nhớ, cho ra kết luận, bây giờ cô ta đẹp hơn.

Nhưng đứng trước hai vị mỹ nữ như Lam Như Vân và Quách Quỳnh, cô ta chỉ có thể xem là tiểu mỹ nhân.

Doãn Văn không có ý kiến với đánh giá của cô: “Phụ nữ một khi trang điểm đều sẽ trở thành mỹ nữ.” “Nhưng không trang điểm mới là mỹ nữ chân chính, mình đã thấy đại minh tinh Quách Quỳnh một lần, thực sự rất đẹp, giống y hệt như trên ti vi.” Kim Thu làm bảng đánh giá cho những người phụ nữ của Vệ Thiên Hành, bàn về khuôn mặt, Quách Quỳnh đứng thứ nhất, Lam Như Vân thứ nhì, Quách Đình kém hơn một chút.

Đương nhiên, cô âm thầm bổ sung trong lòng một câu, nếu bàn về khuôn mặt đẹp của đàn ông, tên đáng yêu nhà cô tuyệt đối đứng đầu bảng.

Doãn Văn liền bỏ qua Hạ Tĩnh: “Thật không, vậy cậu xin chữ ký chưa?”

“Chưa, chỉ nhìn thoáng qua từ xa thôi.” Kim Thu cũng không dám nói cô ta và Vệ Thiên Hành có “quan hệ thân thiết”, cô là một nhân viên rất có đạo đức nghề nghiệp.

Hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, thế nhưng Hạ Tĩnh lại đi đến trước: “Đã lâu không gặp.”

“Đúng là đã lâu không gặp.” Doãn Văn lên tiếng trước Kim Thu, nhưng Hạ Tĩnh lại nhìn cô: “Cậu dạo này sống tốt không?”

Kim Thu bình tĩnh hòa nhã: “Nhờ phúc, không bệnh tật không tai nạn.”

Thái độ dù gặp sóng lớn cũng không sợ hãi như vậy của cô không phải là điều Hạ Tĩnh muốn nhìn, vì vậy cô ta giả vờ thân thiết hỏi: “Có bạn trai chưa?”

“Có rồi.” Kim Thu không sợ Doãn Văn cảm thấy khó hiểu, dù sao cô ấy chắc chắn sẽ cho rằng cô “nói dối” như vậy là để đả kích Hạ Tĩnh, không ngoài dự đoán, Doãn Văn lập tức tiếp lời: “Đúng vậy, mình cũng đã gặp qua, đã cao lại còn đẹp trai, rất tốt với Thu Thu.”

Nói xong, còn giả vờ gật đầu, chứng minh chuyện mình nói là thật, Kim Thu liền nở nụ cười, ngắt lời cô nàng, nói: “Mình chỉ mới có bạn trai, cậu ngay cả cục cưng cũng có rồi, phụng tử thành hôn (1), không nên quá thời thượng như vậy chứ.”

(1)Phụng tử thành hôn: có con mới kết hôn.

“Đúng thế, bây giờ một “dẫn tiểu cầu mà chạy” (2) đang lưu hành đúng không nhỉ.” Doãn Văn dường như vô cùng hài lòng với chồng, “Anh ấy lo lắng mình ở Hải thành một mình, đặc biệt đi cùng đến, lát nữa sẽ tới đón mình, cậu muốn gặp một chút không?”

(2) Dẫn tiểu cầu mà chạy: Là cụm từ dùng trong tiểu thuyết ngôn tình, ý chỉ khi nữ chính mang thai, không lựa chọn ở lại mà mang theo tiểu sinh mệnh trong bụng mình mà rời khỏi nam chính.

“Đương nhiên.”

Kim Thu hiển nhiên muốn trấn định vì chị em tốt của mình, nhưng người tính không bằng trời tính, bữa tiệc vừa bắt đầu, cô đã bị mời rượu, Hạ Tĩnh cầm ly rượu đứng đó cười dịu dàng: “Nào, Kim Thu, mình kính cậu.”

“Mình không uống rượu.” Lần đầu tiên, cô thẳng thừng từ chối.

Hạ Tĩnh hơi không vui, nhưng vẫn tỏ ra hoạt bát khôn khéo: “Không uống thì mất vui, nào mình rót rượu cho cậu.” Cô ta chậm rãi rót một ly vang đỏ đưa cho Kim Thu, cô không chịu nhận: “Mình thật sự sẽ không uống rượu.”

Đỗ Thiên Trạch nói đỡ một câu: “Cô ấy không biết uống.”

Hạ Tĩnh lập tức không vui: “Kim Thu, có phải cô đang oán trách tôi không?”

“Hà?” Kim Thu vừa gấp một con tôm, còn chưa kịp ăn, quái lạ nhìn cô ta. Hạ Tĩnh cắn cắn môi, giọng nói không lớn không nhỏ đủ cho mọi người có thể nghe: “Tôi đã ở bên Thiên Trạch, đây cũng là chuyện sau khi hai người chia tay, cô bày vẽ mặt ra cho tôi xem làm gì?”

Cô có sao có sao có sao? Kim Thu trừng cô ta: “Này, tôi đã có bạn trai rồi, cần gì phải để ý chuyện trong quá khứ, là do cô suy nghĩ nhiều thôi.”

Hạ Tĩnh cũng không nói nhiều, nâng ly đưa cho Kim Thu: “Đã như vậy, cô uống đi, nếu không uống nghĩa là không chúc phúc cho tôi và Thiên Trạch.”

Ép buộc ghê gớm thật nhỉ? Kim Thu âm thầm căm tức, không biết lấy khí lực từ đâu, cô nhận lấy uống một hơi cạn sạch: “Tôi chúc hai người bách niên giai lão được rồi chứ, chuyện cũ đã qua rồi, tôi nếu chú ý sẽ không ngồi đây hôm nay, cô đừng dùng lời lẽ đến xem thường tôi.”

Tĩnh tình Kim Thu là ngoài mềm trong cứng như vậy, ai tới dọa nạt, cô sẽ không chịu thua: “Tôi nói cho cô biết, không phải tôi không bỏ xuống được, mà là chính cô không bỏ qua tôi, thì ra cô không tin tưởng bản thân như vậy, chắc.”

Cô bình thường không phải kiểu người biết ăn nói, hôm nay một phen như vậy làm mọi người nhìn với cặp mắt khác xưa, chỉ có Doãn Văn nháy mắt với cô: “Thật giỏi quá, mình còn tưởng cậu sẽ nén giận chứ.”

“Nếu nhịn mình sẽ phát bệnh mất.” Kim Thu thầm nghĩ, ở công ty bị khinh bỉ đã đủ uất ức rồi, cần gì phải nén giận với bọn họ nữa, nếu không sẽ trở thành đầu hủ à, dù sao mọi người thấy Hạ Tĩnh khó chịu với cô, mà những người khác tựa hồ vẫn đang chờ kịch vui, nếu không diễn tiếp thì khán giả sẽ không hài lòng.

Sắc mặt Hạ Tĩnh lúc xanh lúc trắng, vài người khác đến giảng hòa mới tính là xong, thế nhưng đợt sóng này đã bị khơi lên, sẽ không dễ dàng chấm dứt như vậy, hơn nữa Hạ Tĩnh thỉnh thoảng khiêu khích vài câu, người mời rượu cô cũng không ít, bữa cơm này còn chưa ăn xong, cô cũng đã choáng váng.

Thật vất vả mới thừa dịp nghỉ ngơi được một chút, tiếp theo sẽ đi KTV, Doãn Văn đang có thai, ăn xong liền được chồng đưa về, Kim Thu vội vàng nhìn một chút, chỉ nhớ đó là một người nhả nịch lịch sự.

Vừa bước vào phòng, mấy chai bia lẩn lóc, Hạ Tĩnh và Đỗ Thiên Trạch dưới sự cổ vũ của mọi người cùng nhau hát bài “Bởi vì tình yêu”, làm mọi người vỗ tay cười vang, Kim Thu ngồi trong góc nhìn, đột nhiên suy nghĩ lại một việc.

Lúc trước bạn bè Đỗ Thiên Trạch đều không quá để ý đến cô, tuy rằng bản thân cô không thấy mình có chỗ nào không xứng với anh, nhưng tại trong mắt rất nhiều người, lớp trưởng kiêm thành viên hội học sinh Đỗ Thiên Trạch cực kỳ xuất sắc ưu tú, rất nhiều nữ sinh trong trường thích anh.

Mà Kim Thu không có sở trường gì, đến khuôn mặt đẹp cũng không có, làm sao xứng đôi với Đỗ Thiên Trạch trong mắt mọi người. Chỉ có Hạ Tĩnh xứng đôi vừa lứa với anh mới là đối tượng đáng để bọn họ xem trọng hơn.

Cô lại nhìn Đỗ Thiên Trạch, anh rất cao, khuôn mặt tuấn tú, vẫn tỏa sáng giữa đám người, nhưng so với thời học sinh ngây ngô, bây giờ anh thành thực khôn khéo hơn, đã hoàn toàn trở thành dáng vẻ của một người đàn ông rồi.

Đỗ Thiên Trạch như thế, với cô mà nói đã rất xa lạ, vẫn là cùng một người, nhưng hình ảnh từng lưu lại trong lòng cô không như vậy.

Anh đã không còn là nam sinh luôn đứng dưới ký túc xá chờ cô đi học đó nữa, cũng không còn là người bạn trai sẽ chở cô đi khắp mọi nơi trên chiếc xe đạp đó nữa, thời gian đã mang đi rất nhiều thứ, bao gồm cả tình cảm đã từng khắc cốt ghi tâm.

Ngay trong khoảnh khắc cô vô cùng hỗn loạn, Đỗ Thiên Trạch đột nhiên quay đầu lại nhìn cô, hai người bốn mắt nhìn nhau, dường như có tia chớp lóe lên, phảng phất như thấy được những hồi ức lúc trước: lần tỏ tình bất ngờ hôm ấy, trên con đường tình nhân mười ngón đan vào nhau, lúc xem phim anh đưa một ly kem... Cuối cùng là lần chia tay không một tiếng động vào tháng tư đó.

Kim Thu mơ hồ, cô nhận ra Đỗ Thiên Trạch cũng chưa quên. Cụp mắt, tự hỏi chính mình, cô thực sự có yêu anh không? Nếu có, vì sao đến tận bây giờ cũng chưa từng quá vui vẻ hay quá đau khổ gì, cho dù chia tay, cô vẫn kiêu ngạo không chịu níu kéo.

Thế nhưng nếu không có, vì sao cho tới bây giờ, ký ức về đoạn tình cảm lúc trước vẫn còn rất mới mẻ. Cô cho rằng mình đã quên, nhưng thật ra chưa từng, trong thời khắc đặc biệt hôm nay, cô như cũ vẫn nhớ tới, không không, không phải ngọn lửa xưa lại bùng lên, mà chỉ là một loại phiền muộn không thể nói rõ.

Có lẽ thứ bản thân ta hoài niệm không phải là người kia, mà là bản thân đơn thuần lúc trước của mình, dù sao thanh xuân một khi đã đi, liền không bao giờ trở lại, tuổi trẻ vô ưu vô lo như vậy, cuối cùng đã trôi qua rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Buông Bỏ

Hôm nay, Đỗ Thiên Trạch lựa chọn ở bên Hạ Tĩnh, anh cũng có bạn gái rồi, đã như vậy, cần gì phải suy nghĩ nhiều, rất vô nghĩa.

Có thể nhớ lại nhiều chuyện trong quá khứ, đa sầu đa cảm như vậy, cô chắc chắn đã uống say rồi, mọi vật xung quanh đều chồng lên nhau. Kim Thu đối tư thế ngồi dờ ra, cảm thấy đầu nặng trĩu.

Đỗ Thiên Trạch uống rất nhiều, nhưng vẫn nhớ phải đi qua hỏi cô: “Em không sao chứ, muốn hát không, anh chọn bài cho em.”

“Đầu hơi choáng.” Kim Thu khoát khoát tay, “Không hát đâu.” Cô chỉ biết hát mấy bài từ thế kỷ trước, sao có thể nói lung tung? Cô loạng choạng đứng lên, định đi toilet rửa mặt.

Giống như mấy tình tiết cầu huyết trong phim truyền hình, cô vừa đẩy cửa buồng vệ sinh, liền thấy Hạ Tĩnh bước vào toilet nữ, chắn không cho cô ra, Kim Thu cảm thấy trên đầu bay qua vài con quạ đen: “Chị hai à, cô còn việc gì sao?”

“Tôi sẽ nói thẳng,” Hạ Tĩnh lấy chiếc mắt kính vốn không rời xuống, hôm nay cô ta đẹp hơn nhưng đồng thời cũng càng hùng hổ dọa người, “Có vẻ như cô không có ý gì với Thiên Trạch nữa, nhưng đúng như lời cô nói, tôi vẫn rất lo lắng về cô, cho nên phiền cô có thể cách xa anh ấy một chút được không?”

Kim Thu mặt không biểu cảm nhìn cô ta, Hạ Tĩnh thấy cô không có phản ứng gì, tiếp tục cười nhạt: “Sao, bây giờ không chịu đồng ý nữa à?”

“Đồ điên.” Kim Thu trầm nghĩ, vấn đề tình cảm của mình mà còn dính líu đến người khác, không phải có bệnh chứ là gì, Hạ Tĩnh không phải ông chủ của cô, cô không có nghĩa vụ giúp cô ta xử lý trở ngại chứ nhì. Cô hơi chệnh choáng, giọng điệu cũng không nhẹ nhàng như bình thường: “Tránh ra, tôi muốn ra ngoài.”

Hạ Tĩnh ngăn không cho cô đi: “Cô không dám đồng ý rồi sao?”

“Tôi cần gì phải đồng ý yêu cầu cổ tình gây sự này của cô chứ, tôi là mẹ cô hay là người đàn ông của cô sao?” Kim Thu gạt tay cô ta ra, Hạ Tĩnh dường như cũng uống khá nhiều, trực tiếp đưa tay đẩy Kim Thu ngã xuống, trán cô đập thẳng vào góc bồn rửa, trong nháy mắt Kim Thu liền tỉnh táo lại: “Hạ Tĩnh cô điên rồi hả?”

Cô xuất xoa hít hơi lạnh, khó khăn đứng lên nhìn vào gương, chảy máu rồi, nhìn y như phim kinh dị, vô cùng dọa người, mà cô vừa quay đầu lại liền thấy Hạ Tĩnh lao đảo lùi lại hai bước, sau đó tông cửa xông ra, dĩ nhiên là chạy trốn chết.

“...Mình cũng sẽ không ăn thịt cô ta, đáng sợ đến mức như vậy sao?” Kim Thu không biết nói gì hơn, xé một tờ giấy lau vết máu, ôm trán đi ra, đúng lúc đụng vào Đỗ Thiên Trạch đang đi tìm Hạ Tĩnh, anh thấy cô chật vật như thế liền vô cùng bất ngờ: “Em sao vậy?”

Kim Thu đã tỉnh táo, nghĩ mình không nên gây xích mích, vì vậy từ bi mà không nhắc đến Hạ Tĩnh: “Bị ngã thôi.”

Đỗ Thiên Trạch “ồ” một tiếng: “Sao không cẩn thận như vậy, em vẫn đi được chứ?”

Tuy rằng đầu gối cũng bị bầm, nhưng không xui xẻo đến mức trật chân như hôm đụng phải Quách Quỳnh, Kim Thu tỏ vẻ: “Không sao cả.”

“Anh đưa em về.” Đỗ Thiên Trạch nhìn cô một chút, không quá yên tâm, “Em mang giày gót cao như vậy, lại còn uống rượu, em ở đâu, anh đưa về.”

Kim Thu từ chối: “Không cần, em tự bắt xe về cũng được.”

Đỗ Thiên Trạch cau mày nhìn cô: “Vậy em gọi bạn trai đến đón đi, những người khác đều có người đến đón cả, tối như vậy đi taxi cũng không an toàn.”

Kim Thu lập tức run rẩy, tục ngữ có câu một lần bị rắn cắn, cả đời sợ dây thừng, cô nghĩ đến lần đó mình bị lừa bán đi, đúng là tai họa bất ngờ trời giáng, chuyện xúi quẩy như thế cô còn gặp phải, huống chi trên báo lại đăng đầy tin về những vụ cướp trên taxi nữa chứ.

Thế diện quan trọng hay cái mạng nhỏ này quan trọng? “Bạn trai em có việc không thể tới.” Kim Thu trầm nghĩ đến tình huống tài xế taxi chuẩn bị cướp cô, thế nhưng lại bị ma hù bỏ chạy, cảm giác đúng là vô cùng thú vị.

Đỗ Thiên Trạch nhìn đồng hồ: “Như vậy đi, anh đưa em về, dù sao anh và Hạ Tĩnh cũng ở khách sạn mà mọi người cùng đặt, cô ấy sẽ về cùng bọn họ.”

An toàn là trên hết, Kim Thu ngẫm lại, vô cùng áy náy: “Thật ngại quá.”

“Không sao đâu, một ngày vợ chồng trăm ngày ân tình, không làm người yêu được cũng có thể làm bạn bè mà.” Đỗ Thiên Trạch đỡ cô, “Em đi chậm một chút, cẩn thận đấy.”

Làm bạn bè, sao cô gần đây có thêm nhiều bạn bè như vậy? Từ Triết làm bạn, bạn trai cũ cũng làm bạn, thật không ngờ nhân duyên của cô tốt như vậy. Kim Thu tự giễu, không thể hăng hái lên được.

Đỗ Thiên Trạch vẫy taxi: “Nhà em ở đâu?”

“Tiểu khu Lệ Chi.” Kim Thu cảm thấy hơi rượu vẫn còn chưa tan, đầu hơi choáng, “Đỗ Thiên Trạch, anh đưa em về như vậy không sợ Hạ Tĩnh ghen sao?”

Đỗ Thiên Trạch quay đầu lại nhìn cô một lúc lâu, đột nhiên nở nụ cười: “Em đang quan tâm anh hay đang hả hê vậy?”

“Em chỉ sợ người ta nói em còn mập mờ với bạn trai cũ, vương vấn không dứt.” Kim Thu khẽ gạt khóe miệng, “Thật ra em không hiểu, trước đây lẽ nào em làm không tốt sao, vì có gì bạn bè anh đều không thích em chứ?”

Sau khi say rượu cô buột miệng, hỏi ra lời thật lòng, mà Đỗ Thiên Trạch nhớ tới chuyện cũ, cười khổ một tiếng: “Thu Thu, có phải đến bây giờ em cũng không biết vì sao anh nói chia tay với em đúng không?”

“Đúng vậy.” Cô thẳng thắn nói, “Em cảm thấy em làm rất tốt, chưa bao giờ ghen, chưa bao giờ gây sự vô cớ, ở trước mặt bạn bè anh, em lúc nào cũng lấy anh làm trọng, còn trước mặt bạn bè em thì tán dương anh hết lời, em làm chưa đủ tốt sao?”

Nhưng Đỗ Thiên Trạch lại hỏi: “Anh chỉ hỏi em một chuyện, lúc trước anh nói chia tay, em đau lòng không?”

“Đương nhiên!” Kim Thu giận dữ, “Anh và em yêu nhau hai năm, anh là người bạn trai đầu tiên của em, anh thấy em vô duyên vô cớ bị chia tay có thể đau lòng hay không, tim em cũng không phải làm từ đá.”

Đỗ Thiên Trạch nói: “Nếu em đau lòng, vì sao chưa từng biểu hiện ra, anh chờ em quay đầu lại, chờ em ngăn cản, chờ em khóc, chờ em nói ‘chúng ta đừng chia tay được không’, nếu em nói như vậy, anh sẽ nói ‘được’, không phải anh không thích em, nhưng anh không ngờ em tàn nhẫn như vậy, nói chia tay, cũng không thêm quay đầu lại liền đi.”

“Anh bệnh à.” Kim Thu tức giận, nói mà không thêm suy nghĩ, “Anh nói chia tay với em, còn hy vọng em đau khổ cầu xin anh đừng chia tay, em rề rúng như vậy sao?”

Đỗ Thiên Trạch trầm mặc một lúc lâu, tự giễu nói: “Thấy chưa, anh đã nói chiều này hoàn toàn không có tác dụng... Anh không hề muốn chia tay với em, anh chỉ là, chỉ là muốn em quan tâm anh hơn, muốn em cảm giác được tầm quan trọng của anh, bởi vì mọi người đều nói em ít quan tâm đến anh, em thậm chí còn không thích anh bằng Hạ Tĩnh, bọn họ đều nghĩ anh tự đưa đến trước cửa, mà em chỉ không từ chối mà thôi.”

Kim Thu quả thật cảm thấy như đang nghe chuyện trên trời: “Cái gì?” Cô nghĩ tại mình đã có vấn đề, “Anh đang muốn nói với em, lúc trước anh nói chia tay chỉ là chuyện đùa thôi sao, có làm hay không, em là con gái, em cũng chưa từng dùng chia tay để uy hiếp anh mà?”

Đỗ Thiên Trạch thở dài: “Đúng vậy, cho nên anh liền hối hận, muốn đi tìm em làm hòa, nhưng sau đó anh liền buông bỏ, em biết vì sao không, anh làm như vậy, là nghĩ em không quan tâm đến anh, đối với em anh không quan trọng, chuyện này với một người đàn ông mà nói, là một cảm giác vô cùng thất bại, hơn nữa lúc đó chúng ta phải đối mặt với rất nhiều chuyện, từ tốt nghiệp đến tìm việc làm, không có nền móng vững chắc, nên anh nói chia tay với em, đây giống như thăm dò hơn, anh muốn biết em quan tâm anh bao nhiêu, nhưng kết quả đã làm anh thất vọng.”

Kim Thu không thể tin nổi, vẻ mặt khiếp sợ nhìn anh, anh nói tiếp: “Sau khi nói chia tay với em, anh rất đau khổ, nhưng có người nói với anh, đã như vậy, chia tay sớm một chút cũng tốt, ít nhất anh có thể không chút do dự đi Bắc Kinh, mà không cần phải lo lắng bỏ em lại Hải Thành.”

Những lời này làm lòng Kim Thu hơi đau đớn, mùa tốt nghiệp vốn đầy những dạng chia tay khác nhau, có người phải về quê cũ, có người muốn ở lại, mâu thuẫn của các cặp đôi trong lúc đó cũng rất lớn, tất cả mọi người đều có áp lực, lúc đó cô cũng đã phân vân nên ở Hải Thành hay về nhà, chỉ duy nhất Bắc Kinh là không nghĩ tới, quá xa, chẳng đường tiến tới vô cùng khổ cực.

Sau khi chia tay Đỗ Thiên Trạch không hề chùn bước mà đi Bắc Kinh, cô cũng từng cho rằng anh muốn đi tìm một tương lai tươi sáng hơn, vì vậy cũng không hề giữ lại, chỉ là trong lòng có hơi khó chịu một chút, nhưng một thời gian dài trôi qua, cô còn tưởng rằng bản thân đã quên rồi.

“Anh đã từng nghĩ tới chuyện ở lại Hải Thành với em chưa?” Giọng điệu cô hơi kỳ lạ, “Lúc trước em còn cho rằng anh vì tương lai nên mới chia tay với em, em nghĩ không cần phải ngăn cản anh đi tìm tiền đồ tươi sáng của mình, hướng chỉ công việc đó của anh không tệ, em hoàn toàn hiểu lựa chọn của anh, bởi vì nếu là em, có thể em cũng sẽ chọn như thế.”

Đỗ Thiên Trạch lẳng lặng nhìn cô, nở nụ cười: “Đúng vậy, anh đã từng nghĩ qua, nhưng ngay khi em không do dự chia tay, anh liền chết tâm, anh nhận ra tình cảm của chúng ta không hề có nền móng, không có cách nào trụ được trước sóng gió, sau khi rời khỏi khoảng không gian ấm áp của sân trường, hoàn toàn không thể tiếp tục được nữa.”

Kim Thu buông bỏ: “Có thể anh nói đúng.”

“Anh cho rằng tình cảm của hai người phải kiên cố vững chắc, chỉ dựa vào một người là vô ích, hơn nữa sau khi tốt nghiệp, có rất nhiều chuyện chúng ta cần phải lo, sau đó anh nghĩ lại, thật ra cảm thấy may mắn, Thu Thu, tình cảm của chúng ta đã dừng lại tại nơi làm người ta quen luyến.” Đỗ Thiên Trạch chậm rãi nói, “Nếu anh vì em mà ở lại Hải Thành, có thể anh sẽ hối hận cả đời, lúc trước vì sao không nhận lấy công việc hiếm có như vậy, nhưng nếu anh đi Bắc Kinh rồi, em ở lại Hải Thành, vậy tình yêu cách nhau hai thành phố đã định trước sẽ không lâu dài, hai người chúng ta đương nhiên sẽ vì đối phương mà hy sinh.”

Kim Thu tự suy nghĩ hoàn cảnh như vậy, nhận ra anh nói không hề sai: “Sau đó năm rộng tháng dài, chắc chắn sẽ lạnh nhạt dần, cho dù hai người có yêu nhau bao nhiêu cũng sẽ vì cuộc sống mà đánh mất tình cảm, cuối cùng càng nhìn càng ghét, anh nói đúng, chúng ta ít nhất cũng không trở mặt thành thù.”

Nhìn Vệ Thiên Hành và Quách Quỳnh thì biết, sau khi bọn họ ở bên nhau, từng yêu nhau, từng cuồng nhiệt, thế nhưng cũng đã từng dạn vặt nhau, bây

giờ Vệ Thiên Hành cũng đã đổi người mới, Quách Quỳnh chọn một kim chủ khác, không phải đã giải thoát cho hai bên sao.

“Anh cũng nghĩ như vậy.” Đổ Thiên Trạch gật đầu, “Thu Thu, em thoát nhìn tính tình rất tốt, nhưng thực ra em cũng là một người có chủ kiến, người khác không thể nào thay đổi quyết định của em, em cũng là một người rất kiêu ngạo, em không so đo là vì không quan tâm, nhưng một khi quan tâm rồi, ai cũng không thể kéo em trở về.”

“Vậy sao?” Kim Thu khẽ cười, nói, “Thì ra em là một người như vậy à.”

Đổ Thiên Trạch thừa nhận nói: “Đúng vậy, em không giống Hạ Tĩnh, Hạ Tĩnh thích anh, cô ấy lúc trước biết anh đi Bắc Kinh, liền đi theo qua đó, nói thật đã làm anh rất cảm động, tuy cảm động và tình yêu không giống nhau, thế nhưng sau đó anh nhận ra, mình cũng là một người rất kiêu ngạo, không quá chấp nhận hy sinh cho đối phương, anh có mục tiêu của mình, Hạ Tĩnh vẫn luôn theo đuổi anh, sau khi hai người bọn anh ở bên cạnh nhau, anh cảm thấy... rất an toàn, vì người phụ nữ này mình có thể chinh phục được, có lẽ em không thích từ này đâu nhỉ?”

Không thể không nói, miễn nhau hai năm, hai người cũng đủ hiểu nhau, Kim Thu gật đầu: “Hình như đàn ông toàn thích chinh phục phụ nữ.”

“Phụ nữ như ngựa hoang, đàn ông sẽ không thể kiềm chế được muốn chinh phục, đây là vấn đề về dục vọng khiêu chiến.” Đổ Thiên Trạch nói đùa vài câu, sau đó liền quay về vấn đề chính, “Nếu anh và Hạ Tĩnh lập gia đình, cô ấy sẽ hi sinh vì anh, có lẽ suy nghĩ này rất ích kỷ, nhưng anh đã nghiêm túc cân nhắc đến chuyện này, tuy Hạ Tĩnh cũng có rất nhiều tật xấu, hôm nay cô ấy nhắm vào em, thật sự xin lỗi.”

Kim Thu cười cười: “Giữa hai người, quan trọng là cần bao dung cho nhau, cô ấy đã hy sinh vì anh, anh cũng phải tha thứ cô ấy ích kỷ, em hiểu, chúng ta trước đây chia tay là hoàn toàn đúng, chúng ta không hợp.”

Nào ngờ Đổ Thiên Trạch lại lắc đầu: “Thật ra anh rất hối hận.”

Kim Thu khó hiểu: “Anh vừa mới nói...” Đổ Thiên Trạch ngắt lời cô: “Không giống nhau, lúc trước nói chia tay là vì nhất thời nóng nảy, sau đó không quay lại là vì rất nhiều lý do, công việc, tương lai, tính cách, quan trọng nhất là vì lúc trước em không cho anh đủ cảm giác an toàn để anh kiên trì đoạn tình cảm này, sau đó... sau đó có lẽ đã bỏ lỡ là bỏ lỡ, nhưng thực sự, bây giờ ngẫm lại anh rất tiếc nuối, rất hối hận, nếu như lúc trước anh không làm vậy, nếu như lúc trước lập tức tìm em làm hòa, tuy rằng lúc đó chúng ta có rất nhiều vấn đề, nhưng chưa hẳn không thể tiếp tục.”

Kim Thu nhẹ giọng nói: “Nhưng không có hai từ ‘nếu như’ này nữa.”

“Đúng, không có ‘nếu như’ nữa.” Đổ Thiên Trạch cười thê lương, cho dù có giả dụ bao nhiêu, cũng chỉ là giả dụ mà thôi, hiện thực đã không còn khả năng như vậy nữa, duyên phận của bọn họ đã hết, nhưng trong đêm khuya tĩnh lặng, hoặc trong lúc tâm trạng không yên, anh luôn không thể nhịn được mà đặt ra hai từ ‘nếu như’ này.

Nếu như, nếu như lúc trước không đánh cược, tự mình đưa ra quyết định, vậy có phải kết quả bây giờ sẽ khác không?

Đáp án này không ai biết, nhưng Đổ Thiên Trạch hiểu, sự tiếc nuối này thật giống như ánh trăng sáng kia, như nốt chu sa đỏ thắm kia, luôn bỗng chốc dần vụt anh, để lại cho anh vô vàn mơ mộng, cùng tiếc hoài khắc sâu vào tim.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hồn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Nguồn bị nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Ly Hồn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 41: Sau Đó

Mọi người đều nói để một cô gái trở thành một người phụ nữ chỉ cần trải qua một đêm, thế nhưng từ một chàng trai trở thành một người đàn ông thực thụ là cả một quá trình rất dài.

Những lời này rất đúng, Kim Thu cảm thấy qua một đêm dường như mình đã càng chín chắn hơn, có cảm xúc sâu sắc hơn về tình yêu, cô thấy thật ra không phải lúc làm sẽ có gì vui thích, thậm chí cả quá trình này rất đau đớn, nhưng cô quan tâm đến ý nghĩa sau đó hơn.

Nhưng Bạch Tuyên thì khác, đàn ông hai mươi bốn tuổi bình thường cũng có người chưa đủ thành thực, nhưng Bạch Tuyên lại là không thành thực trong không thành thực, tính cách của anh vẫn như một thiếu niên, nếu không muốn nói là một đứa trẻ, trong sạch như một tờ giấy trắng, đương nhiên đi cùng là sự thiếu ổn trọng và thành thực, thế nhưng không thể nói là ấu trĩ, dù cho anh vẫn thường khiến cô dở khóc dở cười.

Ví dụ như chuyện tối hôm đó, anh xấu hổ, hoàn toàn không dám nhìn cô, tình trạng này vẫn liên tục duy trì đến ngày hôm sau, anh thật giống một nàng dâu nhỏ đã làm sai chuyện gì đó, thừa dịp cô không chú ý liền len lén liếc cô một cái, sau đó vội vàng cúi đầu, qua một lúc sau, lại len lén ngẩng đầu lên nhìn cô.

Kim Thu làm như không phát hiện, hôm nay là ngày nghỉ cuối cùng của cô, phải nghỉ ngơi thật tốt, nên mang cái ghế ra ban công phơi nắng, bất giác ngủ say. Lúc tỉnh dậy phát hiện trên người mình có một tấm chăn mỏng, Kim Thu ngáp một cái đứng lên, hình như thoáng nhìn thấy Bạch Tuyên đang ngồi trước máy tính của cô len lén làm gì đó.

Nếu không đủ hiểu Bạch Tuyên, hoặc sự hiểu biết của cô về anh chỉ dừng lại tại lúc hai người vừa gặp nhau, cô có thể sẽ cho rằng anh đang lén lút xem hình nhạy cảm, phim đen, nhưng bây giờ cô hoàn toàn không có suy nghĩ đó trong đầu, bởi vì Bạch Tuyên đến công ty cô rất ngoan ngoãn, đi chơi cũng ngoan ngoãn, có rất nhiều cô gái xinh đẹp ăn mặc mát mẻ, anh cũng không thèm liếc mắt một cái, dường như chỉ xem bọn họ là củ cải trắng.

Đã như vậy, anh len lén lút lút làm gì? Kim Thu cảm thấy hơi hiếu kỳ.

Thế nhưng Bạch Tuyên rất nhạy bén, vừa thấy bóng cô lộ ra, liền vội vàng chỉnh nét mặt, vờ như đang lau sàn, còn giấu đầu hờ đuôi lăm bảm “Ồ, sàn nhà hôm nay khó lau thế!”

Kim Thu nhin cười, vờ như không phát hiện, thuận miệng hỏi anh: “Thật không?”

“Ừ, nhưng anh lau sạch rồi.” Anh vội vàng lau xong bỏ chạy ra ngoài, rõ ràng có tật giật mình.

Kim thu cũng không lật tẩy anh, thậm chí để anh không nghi ngờ, cô không thèm liếc máy tính một cái, Bạch Tuyên thờ phào nhẹ nhõm, chạy đi phơi đồ, Kim Thu thấy anh không để ý, liền mở lịch sử trình duyệt — tên nhóc đáng thương này trước đây sống như thế nào vậy, không biết trên thế giới có thứ gọi là lịch sử duyệt web hay sao?

Vừa nhìn Kim Thu liền khiếp sợ, cô hoàn toàn không dám tin nhìn Bạch Tuyên đang phơi đồ ở ban công, hình ảnh cảm thấy thất bại chui vào chần hờm qua cửa anh vẫn còn rõ ràng trước mắt, nhưng hôm nay anh lại, lại muốn tìm việc làm?

Nhìn xem anh tìm cái gì, những công việc có thể làm tại nhà? Từ khóa như vậy, Kim Thu phát hiện nội dung tìm được thật sự không ít.

Gồm có thiết kế quảng cáo, thiết kế thời trang, sáng tác âm nhạc, soạn bản thảo công văn, vân vân... Vấn đề là, những việc này Bạch Tuyên biết làm sao? Anh không biết đâu!

Nhưng chuyện càng khiến Kim Thu quan tâm là, anh biểu hiện việc muốn đi làm hoàn toàn không giống với dáng vẻ nguyên bản ngây thơ vô ưu vô lo của anh.

Có khi nào do chịu kích thích gì đó rồi không? Không phải do lòng tự trọng của đàn ông đấy chứ? Kim Thu nghĩ vậy, len tắt trang web đó đi, vờ như không biết gì cả đến giá sách cầm một quyển lên đọc.

Nhưng sau khi mở sách ra cô không đọc vào đâu được chữ nào cả, lơ đãng cảm nhìn một lúc lâu, khéo mắt không biết từ khi nào liếc đến dòng chữ: “... Nữ nhân trong gian vừa nghe, lập tức vui vẻ, trang điểm thay y phục, cười mà không nói, bước ra nghênh đón, hài hòa nhập thành một thể, xiêm y trên người dường như trở nên nặng thêm”

Cô chấn động, cúi đầu nhìn kỹ đoạn chuyện xưa này, là tập truyện truyền kỳ “Ly hồn ký” trứ danh thời Đường, thảo nào, những cuốn Bạch Tuyên đọc đều là các loại Liêu trai hay Duyệt Vi thảo đường bút ký (1), hay những tập truyện kỳ thời Đường như “Liễu Nghị truyện” (2), “Cù Nhiêm khách truyện” (3).

(1) Duyệt Vi thảo đường bút ký (chữ Hán: 閱微草堂筆記) là tập tác phẩm nổi tiếng của Kỳ Quân. Tác phẩm này được ông viết khi đã nhiều tuổi, về nghỉ hưu ở quê nhà. Ngoài đề tài là ma quái kinh dị hấp dẫn, gián tiếp phản ánh hiện thực, Duyệt Vi thảo đường bút ký còn có nhiều bài phản ánh một cách trực tiếp thế lực quan trường hắc ám đời Thanh, đã kích thối đạo đức giả dối của tầng lớp nho sĩ, vì danh vì lợi có thể làm bất kì điều xấu xa, tàn ác nào. Vạch trần những gian dối trong buôn bán, nạn hàng giả, nạn lừa đảo trong thương trường cũng đã được Kỳ Quân nói đến, mang đầy màu sắc của thương trường hiện đại. (Nguồn: Wikipedia)

(2) Liễu Nghị Truyện: truyện truyền kỳ do Lý Triều Uy đời Đường ghi lại, được văn học sử Trung Hoa xếp vào loại có giá trị nghệ thuật cao và hàm chứa nhiều ý nghĩa. (Nguồn: Tài liệu của Thư Viện Việt Nam thuộc trung tâm văn hóa Việt Nam)

Nội dung: Liễu Nghị người đời Đường, thi hỏng, về nhà. Đến Đồng Dã thấy một thiếu phụ chân dê, dáng hình tiều tụy đón lại nói: “Thiếp là con gái út vua Động Đình, bị nhà chồng phụ rẫy, nên thân phải chịu cảnh gió sương. Muốn đưa tin về vua cha, mong chàng giúp đỡ.” Liễu Nghị nhận thư đưa đến Động Đình. Long vương cảm tạ tặng nhiều châu báu.

Sau Liễu Nghị đến Quảng Lăng, cưới người họ Lư làm vợ. Nhân đem việc tao ngộ ngày xưa kể lại, thì ra vợ chính là người đã nhờ chàng đưa thư.

(3) Cù Nhiêm khách truyện: là tiểu thuyết truyền kỳ đời Đường do Đỗ Quang Đình soạn.

Sau khi ly hôn, Thiên nương vẫn có thể cùng Vương Trụ yêu nhau, thậm chí còn sinh hai đứa con, tình huống như vậy chắc chắn rất khác so với những hồn ma bình thường.

Kim Thu nghĩ thầm, gấp quyển sách lại, đặt ở nơi không thể nhìn thấy, trước khi có lời giải thích chuẩn xác cùng nguyên căn rõ ràng, cô sẽ không để những mẩu chuyện này làm Bạch Tuyên hỗn loạn.

Không biết vì sao, cô càng ngày càng thấy anh vừa ngốc vừa mỏng manh, nhìn không được muốn bảo vệ anh.

Hoàng hôn, Bạch Tuyên xuống lầu cho lũ chó hoang ăn, không bao lâu sau liền hăng hái chạy về: “Vợ à, dưới lầu có một bà cụ chào anh đấy, hỏi anh chuyển đến lúc nào.”

“Người ta thật sự có thể nhìn thấy anh sao?” Đến bây giờ Kim Thu vẫn nghĩ sự biến hóa này thật sự quá lạ lùng, chẳng hiểu tại sao, anh càng giống người hơn rồi nhỉ.

Bạch Tuyên ôm cô lên xoay một vòng: “Vợ ơi vui quá, anh gần giống người bình thường rồi.”

Vậy cơ thể của anh thì sao? Kim Thu vô thức nghĩ đến vấn đề này, nhưng lại nhớ đến Thiên nương, vậy cùng lắm cũng chỉ bệnh nặng ở nhà mà thôi, hẳn là không có gì nguy hiểm đâu nhỉ... Cô thấp thòm, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra vui vẻ: “Thật không, vậy thì tốt quá.”

Bạch Tuyên quả không hổ là cái ra-đa của cô, anh lập tức nhận ra cô không bình thường, cẩn thận nói: “Vợ không thích anh đi ra ngoài cho người ta thấy sao, vậy anh không ra nữa, ở nhà thôi là được.”

Kim Thu thừa nhận cô có hơi lo lắng anh sẽ bị bắt cóc nếu chạy ra ngoài, thế nhưng nghe anh nói như vậy, cô dờ khóc dờ cười: “Ai nói vậy, em còn ước tất cả mọi người đều biết bạn trai của em rất ‘soái’ nữa đó.”

“Xấu hổ quá à.” Anh nhìn không được cong khóe miệng, “Vợ, sai này anh sẽ cố gắng trở thành người bình thường, cố gắng kiếm tiền nuôi em, mang em ra ngoài chơi, mua quà cho em, để tất cả mọi người đều hâm mộ em.”

Kim Thu nghe vậy liền ngẩn ra, cảm thấy hơi hoang đường, những lời này là hứa hẹn của mỗi một người bạn trai, nhưng từ miệng anh nói ra không hiểu sao lại làm cô hơi hoảng hốt: “Không cần đâu, đàn ông giàu có sẽ trở nên hư hỏng, anh xem, phụ nữ đẹp ngoài kia nhiều như vậy, nhờ bắt cóc mắt anh thì làm sao đây? Anh cứ giống như bây giờ là rất được rồi.”

Tiền chi cần cố gắng kiếm thì sẽ có, ánh mắt của người khác thật ra không quan trọng như vậy, chỉ có anh mới là người cô không thể mất đi nhất.

Bạch Tuyên khó hiểu nhìn cô, lúng túng nói: “Nhưng nếu không như vậy, người ta sẽ cho rằng em không gả đi được, ví như người phụ nữ ba mươi tuổi ở lâu ba, mẹ cô ta mỗi ngày đều gọi điện giục đi xem mắt, nhưng lần nào xem mắt về cô ta cũng không vừa ý.”

Anh thế nhưng còn nghe trộm việc riêng tư của người thuê phòng lầu khác sao? Kim Thu buồn cười, nhưng cũng hiểu được rằng một khu nhà nhỏ này thật ra cũng là một mô hình của Thế giới, có rất nhiều dạng người khác nhau, cùng những câu chuyện thăng trầm khác nhau.

Cô suy nghĩ một chút, quyết định không đả kích tinh thần hăng hái của anh: “Vậy cũng được, nhưng nếu anh kiếm được tiền rồi thì phải giao hết cho em, không được giấu riêng.”

Bạch Tuyên ngẩn ngơ: “Anh giấu tiền riêng làm gì?”

“Đúng, tiền riêng là vô ích.” Kim Thu nghiêm trang nói, “Toàn bộ đều phải nộp đầy đủ đấy.”

Bạch Tuyên ngoan ngoãn nói: “Đã biết.”

Nói thì nói như vậy, nhưng Kim Thu hoàn toàn không ôm bất kỳ ước vọng gì đối với việc anh có thể kiếm tiền, cô chỉ quan tâm đến vấn đề hiện ra trước mắt người khác của anh: “Bây giờ anh có thể duy trì trạng thái mà người khác nhìn thấy, hay vẫn không ổn định?”

Bạch Tuyên suy nghĩ một chút: “Anh phải tìm người thí nghiệm, biết rồi sẽ nói cho em.” Anh cũng nghi hoặc thân thể của chính mình không kém gì Kim Thu, thậm chí hoài nghi rằng lúc trước bản thân thể thốt mình chưa chết có phải hay không chỉ là một trò cười.

Chờ màn đêm buông xuống, anh một mình lặng lẽ xuống cửa hàng tiện lợi trước tiểu khu làm thí nghiệm, Kim Thu cũng không lo lắng, cô nhân cơ hội gọi cho thím Hồng một cuộc.

Ngữ khí của thím Hồng rất chắc chắn: “Chuyện lần trước con nhờ ta tìm hiểu, ta cũng đã tra qua, trường hợp tương tự thế này chỉ có ly hôn mà sách cổ đã đề cập đến, tuy trạng thái của linh hồn dưới tình huống này giống một hồn ma, nhưng không thể bỏ qua những trường hợp đặc biệt... Có điều ta cũng nói thật cho con, ta vẫn cho rằng đây chỉ là chuyện hư cấu trong tiểu thuyết, đời thực chưa từng thấy qua, người bình thường không thể nhìn thấy linh hồn, linh hồn và người vốn thuộc hai thể giới khác nhau mà.”

“Nhưng, đó là thật.” Kim Thu nghĩ thầm, anh bây giờ càng ngày càng giống người rồi.

Thím Hồng trầm ngâm một lúc lâu mới nói: “Cũng không chắc chắn, thế giới này không gì là không thể, bất kỳ dạng chuyện kỳ lạ nào cũng có thể xảy ra, đây cũng không tính là gì, con phải để ý người bạn đó một chút, nếu cô ấy không có vấn đề gì về sức khỏe hay xui xẻo gì đấy, vậy chắc chắn là vô hại, nhưng nếu ngược lại, nếu có gì khác thường, vậy phải lập tức rời khỏi linh hồn kia!”

Có lẽ do trước đây có ví dụ là Thiên Nương, thím Hồng không dám nói quá mức, lý hôn có thể tổn hại gì đến con người hay không.

Về điểm này Kim Thu đã có đáp án: “Về mặt cô ấy phần chấn, tinh thần rất tốt.” Nhìn thế nào cô cũng không có cảm giác bị yêu quái hay hồn ma hút khí dương, mà hoàn toàn ngược lại, cô cảm thấy càng ngày càng dễ chịu, khuy, không loại trừ tác dụng của âm dương điều hòa.

“Vậy thì tốt.” Thím Hồng ngất máy.

Đến khi cô sắp ngủ Bạch Tuyên mới trở về, vừa về liền bò thẳng lên giường ôm cô vào lòng hôn: “Vợ à anh về rồi.”

“Kết quả thế nào?”

“Thử một chút rồi, chỉ có thể duy trì khoảng nửa giờ, một lúc sau anh cảm thấy có vẻ không được nữa, sau đó thực sự biến mất, anh thử lại cũng không được.”

Anh vô cùng ủ rũ, nhưng Kim Thu lại rất vui vẻ: “Không tệ không tệ, ít nhất chồng em cũng được thấy trong một ngày, vui quá rồi.”

Bạch Tuyên cũng liền trở nên vui vẻ, ghé vào tai cô, xấu hổ nói: “Vậy vợ à, chúng ta có thể...”

“Không được.” Cô thẳng thắn từ chối, “Trong vòng ba ngày, anh nghĩ cũng không được nghĩ.” Để tránh cho anh suy nghĩ miên man, Kim Thu sờ sờ đầu anh, “Em còn chưa tốt đâu, phải qua vài ngày nữa.”

Bạch Tuyên hiểu chuyện gật đầu: “Anh biết rồi, vợ à anh không phải trẻ con nữa, anh đã là đàn ông rồi.”

“Ý anh là em không thể sờ đầu anh nữa sao?” Kim Thu trừng anh, tục ngữ đều nói mông phụ nữ và đầu đàn ông là không thể sờ loạn, nhưng cô không bỏ được thì thế nào?

Sách lược ứng phó của Bạch Tuyên là vùi đầu vào lòng cô để cô tiếp tục vuốt, Kim Thu hài lòng, có một người chồng như vậy còn mong gì nữa, ngay cả thú cưng cũng có thể tiết kiệm bớt.

Quốc khánh đã qua, đương nhiên là phải đi làm, nhưng mọi người dường như vẫn chưa nghỉ đủ, ngày đầu tiên đi làm vẫn có vẻ lười biếng, bao gồm cả Vệ Thiên Hành, hần cảm khái với cô: “Một khi đã vào đường cao tốc thì sẽ không hãm phanh lại được nữa.”

Từ lúc cải tà quy chính đến nay hần đều một lòng một dạ chú tâm vào việc kinh doanh của công ty, cho dù trong lúc đó có ăn chơi cũng không thể đạt được cảm giác thành tựu, hôm nay công thành danh toại, thoải mái một chút liền không nhịn được nhớ lại những tháng ngày vui vẻ đó.

Mà biểu hiện trực tiếp là... hần lại có bạn gái mới. Kim Thu đã chết lặng, Vệ Thiên Hành hoàn toàn là một tên cặn bã, cô đã không muốn nghĩ đến lúc Lam Như Vân biết chuyện nữa rồi.

Vệ Thiên Hành dường như thấy được biểu tình của cô, mỉm cười: “Cảm thấy tôi rất cặn bã?”

“À,” Kim Thu thu hồi nét mặt của mình, quy củ nói: “Đó là quyền tự do của mỗi người.”

Vệ Thiên Hành ký tên vào văn kiện, nhàn nhạt cười nói: “Tôi sẽ hết lòng với vợ tương lai của mình, nhưng quan hệ giữa bọn họ và tôi không lấy hôn nhân làm tiền đề, chỉ theo nhu cầu mà thôi.”

Kim Thu không phải người trong cuộc, vì vậy cô không có lập trường để nói, nhìn Quách Quỳnh lúc trước mà xem, sau khi xong việc với Vệ Thiên Hành không phải cũng nhanh chóng đi tìm kim chủ mới à, nhưng còn Lam Như Vân thì sao... đối với chị ấy, Vệ Thiên Hành nghĩ thế nào?

“Về phần A Vân.” Vệ Thiên Hành đặt bút xuống, “Ngay từ đầu tôi đã nói với cô ấy, chúng tôi không có khả năng.”

Lúc này trên mặt Kim Thu không khỏi xuất hiện vẻ ngạc nhiên, Vệ Thiên hành bắt đầu đi thờ dài: “Cô ấy giỏi giang hiểu thấu, có thể trở thành người cộng tác tốt nhất của tôi, tôi cũng bồi dưỡng cô ấy như vậy, nhưng trong lúc đó nếu tình cảm của chúng tôi vẫn tiếp tục, đương nhiên sẽ dẫn đến rất nhiều vấn đề, hoàn toàn không có lợi đối với sự phát triển của công ty.”

“Nhưng, cũng có rất nhiều cặp vợ chồng cùng làm việc trong một công ty mà.” Kim Thu cẩn thận thăm dò, Vệ Thiên Hành nhú mày sắc: “Cô cho rằng tôi có thể tự quyết định hôn sự sao?”

Ừm, đúng vậy, Vệ Thiên Hành trừ việc là tổng giám đốc còn là con cháu thế gia, hơn phân nửa người như vậy kết hôn đều chỉ vì lợi ích gia tộc.

Kim Thu đã hiểu ý của Vệ Thiên Hành, hần hy vọng Lam Như Vân trở thành người tài giỏi đắc lực bên cạnh, cùng hần sóng vai chiến đấu trên thương trường, bây giờ hần chưa kết hôn, hai người vẫn có thể duy trì quan hệ mập mờ, nhưng nếu một ngày hần kết hôn, hần nhất định sẽ phải có trách nhiệm với vợ tương lai, cho dù dựa vào tình cảm hay nhu cầu gì khác, đến lúc đó thân phận của Lam Như Vân cũng sẽ rất xấu hổ.

Kẻ thứ ba, vợ bé, hay tình nhân? Lam Như Vân chắc chắn sẽ không nguyện ý làm một trong những lựa chọn trên, từ các biểu hiện lúc trước của chị ấy, có thể thấy được chị ấy cũng là một người háo thắng sĩ diện.

Mà người vợ sau này của Vệ Thiên Hành chắc chắn cũng không phải đèn đã cạn dầu!

“Chuyện của Quách Đình, tôi sẽ nói cho A Vân biết,” Vệ Thiên Hành đương nhiên cũng rất đau đầu với chuyện nghĩ cách nào để khéo léo báo cho Lam Như Vân, nên tiếp tục để cô thư ký nhỏ này ra trận, “Nếu cô và cô ấy là bạn bè, vậy thì trợ giúp một chút đi.”

Kim Thu đã rất mệt mỏi, vô tình vô ý, nhưng lần này không có cách nào không quan tâm, liền phải nhặt nhều đồng ý: “Tôi sẽ làm hết sức.”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Bạt Tai

Chuyện của Lam Như Vân làm Kim Thu mặt ửng mảy châu, Vệ Thiên Hành là người đàn ông vô cùng dứt khoát, một phần tình cảm cũng không lưu lại, nhưng cô không thể như vậy.

“Anh ta vừa hy vọng chị Lam có thể lao lực cống hiến ‘bản thân’ cho mình, vừa không muốn duy trì đoạn tình cảm nguy hiểm này với chị ấy!” Kim Thu nói với Bạch Tuyên, “Từ xưa đến nay mọi chuyện đều khó có thể vẹn cả đôi đường, đâu dễ dàng giải quyết như vậy, hơn nữa anh nghĩ anh ta như thế có cần bả không?”

Bạch Tuyên hơi suy nghĩ, nhưng không đồng quan điểm với cô: “Anh ta cũng không tính là quá xấu chứ nhỉ.”

“Vì sao?”

“Ít nhất anh ta cũng không lừa gạt ai, giao dịch chính là giao dịch, anh ta trả tiền, bọn họ đưa cơ thể ra, anh nghĩ vì vậy anh ta phải nhanh chóng xác định rõ quan hệ với Lam Như Vân, có lẽ bởi vì nhận ra chị ấy cũng không phải kiểu người gặp dịp thì chơi.” Năng lực phân tích của Bạch Tuyên trong chuyện của những người khác rất mạch lạc, “Anh ta vốn cho rằng chị ấy muốn tiến lên phía trước, muốn nhận được một chức vị tốt, gặt hái được nhiều thành công, cho nên anh ta đồng ý, nhưng dần dần anh ta phát hiện chị ấy đối với mình đã thật sự trả giá bằng tình cảm, nhưng sẽ không có kết quả, cũng không phù hợp với kế hoạch ban đầu của anh ta, nên đành dừng lại thôi.”

Kim Thu vẫn đang nghe: “Là như vậy sao?”

“Anh nghĩ là vậy.” Bạch Tuyên ra vẻ nói, “Đàn ông dù sao vẫn hiểu đàn ông hơn phụ nữ, anh ta không tính là người xấu, ít nhất anh ta không muốn lừa dối và cản trở chị ấy nữa.”

Cũng đúng, nếu Vệ Thiên Hành muốn, hoàn toàn có thể lừa Lam Như Vân bán mình bán lực, vì hấn bôn ba đến chết, nhưng hấn không làm vậy, hấn hy vọng Lam Như Vân có thể nhận rõ sự thật hấn là một tên cặn bã, hy vọng quan hệ của bọn họ có thể khôi phục lại thành cấp trên cấp dưới đơn thuần như trước đây.

“Vậy sẽ rất khó.” Kim Thu nhớ tới dáng vẻ si tình của Lam Như Vân đối với Vệ Thiên Hành, lại thêm một lần đau đầu nữa.

Thì ra làm thư ký của Vệ Thiên Hành, cô không chỉ cần phải xử lý tốt công việc của mình, mà còn phải phụ trách công việc giao tiếp với mấy cô tình nhân của ông chủ hay sao? Cũng đúng, đây hình như là khả năng mà mỗi thư ký phải chuẩn bị.

Kim Thu thở dài từ đáy lòng, quyết định tạm thời án binh bất động, chờ đợi thời cơ.

Nhưng Vệ Thiên Hành là một người cương quyết dứt khoát, cô còn đang dự định hoãn lại, hấn cũng đã bắt đầu hành động, hoặc nói hấn không cần làm gì cả, chỉ cần để Quách Đình ngồi trong phòng khách chờ một lúc, sau khi ăn trưa về Kim Thu cũng đã nghe được mấy câu bàn tán.

Sự khôi phục tốc độ lan truyền bất quá mãnh liệt trong công ty của cô ngày càng tăng lên rồi. Cô vừa bước vào thang máy, một em gái lúc trước cùng phòng làm việc với cô liền thần thần bí bí sắp lại hỏi: “Kim Thu à, nghe nói bạn gái mới của Vệ tổng còn chưa thành niên sao?”

“À,” Linh hội được ý muốn của boss, Kim Thu chỉ có thể vô cùng khốn khổ mà tận lực thúc đẩy tin đồn này lan xa, “Thành niên rồi, người ta nhìn hơi nhỏ tuổi mà thôi.”

Một bác gái lớn tuổi khác cũng không chịu tỏ ra yếu kém, lặng lẽ hỏi: “Đang là học sinh sao? Nhìn qua vẫn rất trong sáng mà.”

Quách Đình vẫn luôn ở tầng cao nhất, các người đến cùng làm sao thấy được hả? Kim Thu giật giật khóe miệng: “Có lẽ vậy.”

Dường như không hài lòng với thái độ của cô, đồng nghiệp vừa tỏ ra thân thiết lúc nãy đột nhiên giã một trận pháo vào mặt cô: “Kim Thu à, có phải sau khi đến chỗ Vệ tổng cô liền cảm thấy chúng tôi không xứng làm bạn với cô nữa đúng không, đến nói chuyện cũng úp úp mở mở như vậy, cô khinh thường chúng tôi thì nói thẳng ra là được, dù sao chúng tôi cũng không có bản lĩnh lớn như cô, cô nói xem vì sao lúc trước Vệ tổng lại thăng chức cho cô hả?”

“Bởi vì tôi dùng thời gian mà cô phung phí để nói mấy lời vô ích này vào công việc thôi.” Kim Thu cười khẽ nói lại.

Sắc mặt cô gái kia ngay lập tức thay đổi màu sắc liên tục như mâm ngũ quả.

Kim Thu cười một tiếng: “Người đổ kị ta mỹ, áp ta trời sinh tiện... Cổ nhân, thật sự nói không sai.”

“Đỉnh”, thang máy đến tầng trệt, những người xung quanh đều rời đi, Kim Thu vào thang máy lên tầng cao nhất, vừa bước ra liền vừa vận thấy Lam Như Vân đi vào với vẻ mặt tái nhợt.

“Chị Lam?” Kim Thu muốn gọi chị ấy, nhưng Lam Như Vân hoàn toàn không thèm nhìn cô, tông cửa xông ra, Vệ Thiên Hành đứng cách đó không xa thở dài: “Cô đi xem giúp tôi, khuyên nhủ cô ấy một chút đi.”

Kim Thu khéo léo nói: “Tôi đi theo như vậy không được hay cho lắm, mọi người sẽ suy đoán lung tung, buổi tối ra ngoài ăn với chị Lam tôi sẽ nói.”

Vệ Thiên Hành suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Cô nói có lý.”

Một buổi chiều nhanh chóng trôi qua, Kim Thu xuống lầu hẹn Lam Như Vân đi ăn, chị ấy đang họp với cấp dưới, Kim Thu đứng bên ngoài chờ, sau khi buổi họp kết thúc cô liền mang khuôn mặt tươi cười tiến lên nghênh đón: “Chị Lam, cùng đi ăn cơm đi?”

Nào ngờ cơn tức lúc trưa tích đọng lại của Lam Như Vân liền bạo phát, nâng tay cho cô một bạt tai: “Cô cho cô là ai, cô đến cười nhạo tôi sao, tôi nói cho cô, nằm mơ đi!”

Kim Thu ngây ngốc, cô hoàn toàn không thể tin được Lam Như Vân sẽ đánh cô, dù sao quan hệ ngay từ đầu của bọn họ rất tốt, Lam Như Vân vẫn hướng dẫn chiếu cố cô, cô lúc nào cũng ghi nhớ ân tình của chị ấy, dù cho Lam Như Vân hoài nghi cô, nhưng không phải đã sớm làm sáng tỏ rồi sao?

Bạn thời đại học lúc trước cũng đã chia tách ra, mỗi người một phương, cô rất quý trọng Lam Như Vân, xem chị ta như một người bạn, nếu không cô cũng sẽ không vì chị ta tốn nhiều tâm tư như vậy, Kim Thu tự nhận mình không làm gì có lỗi với chị ta, đúng là có rất nhiều chuyện cô không thể nói cho Lam Như Vân, có lẽ bởi vì tính giữ mồm giữ miệng của cô.

Trong khoảnh khắc đó trong đầu Kim Thu xuất hiện rất nhiều suy nghĩ, cuối cùng ra khỏi miệng chỉ có một câu: “Chị Lam, chị điên rồi sao?”

“‘Chị’, ai dám nhận một chữ ‘chị’ của cô, thật không nhìn ra cô lợi hại như vậy, gây xích mích chia rẽ, bây giờ cô hài lòng chưa? Có bạn trai rồi còn chân đứng hai thuyền?” Lam Như Vân liên tục cười khẩy, những người khác thấy có kịch vui, chân cũng không bước nữa, một đám vênh tai nghe bát quái.

Kim Thu nhưng bình tĩnh lại, cô không nói hai lời liền cầm cốc nước cạnh bàn hất lên mặt chị ta, Lam Như Vân nháy mắt giận dữ: “Cô, cô dám!”

“Để chị tỉnh táo một chút.” Kim Thu lùi ra sau hai bước, để tránh Lam Như Vân xông vào đánh, “Tôi không biết chị đang nói lung tung cái gì, từ trước đến giờ tôi chưa làm gì trái với lương tâm, gây xích mích chia rẽ, tôi gây xích mích chia rẽ ai với ai, tôi có bản lĩnh lớn như vậy gây xích mích chị cùng ai, chính chị giấu lại những việc tôi đã từng làm đi, tôi đã làm gì có lỗi gì với chị chưa, chị nghĩ lại xem, nếu tôi làm vậy có ích lợi gì không?”

“Thứ hai, chân đứng hai thuyền hoàn toàn là tội danh bịa đặt, chị nói xem tôi đã mập mờ với ai?” Kim Thu hít thở sâu, cảm thấy trên mặt đau nhức, “Tôi đã cùng với người mà chị nghĩ kia ôm nhau rồi sao, hôn nhau rồi sao, hay ngủ với nhau rồi sao? Vu khống, chị có chứng cứ không, không có, bởi vì đây hoàn toàn là vô căn cứ.”

Lam Như Vân dường như thay đổi thành một người khác: “Cô cho rằng nói như vậy tôi sẽ tin sao?”

“Tôi không cần chị tin, bởi vì tôi không làm, không thẹn với lương tâm.” Kim Thu nghĩ thầm nhiệm vụ hôm nay có lẽ sẽ không thể hoàn thành, hơn nữa nhìn điệu bộ này, Vệ Thiên Hành muốn làm êm chuyện e rằng không thể rồi.

Cô lên lầu trở về phòng làm việc, Vệ Thiên Hành thấy cô ôm mặt trở lại liền vô cùng kinh ngạc: “Cô sao vậy?”

Kim Thu cười khổ kể lại mọi chuyện, trong lòng nghĩ không biết đến khi tan tầm chuyện này truyền khắp công ty, sẽ xuất hiện những phiên bản gì đây.

Điều duy nhất cô dám cam đoan là, chuyện của Quách Đình hôm nay chắc chắn sẽ không được lên đầu đề chuyên mục bát quái của công ty rồi.

Vệ Thiên Hành nghe xong, cảm thấy vô cùng lạ lùng: “Sao A Vân có thể làm chuyện này?”

“Tôi cũng không biết, tâm trạng của chị ấy rất không ổn định.” Kim Thu cũng buồn bực, Lam Như Vân tuy rằng hơi có chấp với chuyện của Vệ Thiên Hành, nhưng chị ấy không phải người không biết phân biệt đúng sai, sao hôm nay có thể âm ỉ ngay tại công ty, thật sự không hề giống phong cách bình thường chút nào.

Vệ Thiên Hành nhìn bên má sưng lên của cô, cảm thấy hơi áy náy: “Oan ức cho cô rồi, chuyện này cô không cần để ý đến nữa.”

Kim Thu tan tầm về nhà, Bạch Tuyên thấy vậy liền vô cùng đau lòng, cầm túi chườm đá giúp cô chườm, cô không sao, nhưng viền mắt anh cũng đã đỏ: “Có đau không?”

“Vẫn không sao.” Kim Thu không đành lòng để anh quá lo lắng, trái với lương tâm nói, “Anh ngồi xuống đi, em kể chuyện cho anh nghe.”

Cô kể hết mọi chuyện từ đầu đến cuối hôm nay cho anh, cuối cùng hỏi: “Anh có cảm thấy kỳ lạ không?”

Cái nhìn của Bạch Tuyên với Lam Như Vân nháy mắt liên roi xuống ba nghìn dặm, tức giận nói: “Có gì kỳ quái chứ, người phụ nữ xấu xa!” Kim Thu dờ khóc dờ cười, nhưng vẫn cảm thấy chuyện hôm nay thật sự rất kỳ quái.

Nói sao nhỉ, lúc đó không cảm thấy, nhưng bây giờ nghĩ lại, nhớ đến vẻ mặt bạo phát của Lam Như Vân, hơi mơ hồ khác với ngày thường, nhưng chính xác khác ở đâu cô hoàn toàn không biết.

Mà lúc này, Vệ Thiên Hành đang ở nhà Lam Như Vân cố gắng thương lượng: “Hôm nay em sao vậy, vì sao vô cớ trút giận lên người Kim Thu, âm ỉ ở công ty như thế có khó coi không?”

Lam Như Vân cắn môi: “Anh chỉ giới bao che cho cô ta, ngay từ đầu đã muốn chuyển cô ta qua, bây giờ dọn đường vì cô ta đúng không, anh nói không có ý gì với cô ta, có chết em cũng không tin!”

Vệ Thiên Hành tức giận: “Em có bệnh à, nếu tôi không chuyển một cấp dưới có năng lực qua, công ty cũng sẽ không chuyển nữ nhân viên khác sao?”

Hắn thật sự không hiểu, hắn đã sắp xếp chuyện Quách Đình như vậy, Lam Như Vân phát điên cái gì mới liên tưởng đến Kim Thu? Đúng, hắn thừa nhận mình cũng có cảm tình với cô, nhưng người ta đã có bạn trai rồi, hắn còn có thể chia rẽ hay sao, hơn nữa, hắn chưa bao giờ xuống tay với một cô gái như vậy, cảm giác quá áy náy.

“Vậy anh với Quách Đình kia lại là chuyện gì?” Lam Như Vân miễn cưỡng buông tha Kim Thu, nhưng hoàn toàn không nhận được con tức với Quách Đình, “Cô ta cũng đã tìm đến cửa rồi.”

Vệ Thiên Hành không nói dài dòng thêm nữa: “Em phải hiểu rõ một việc, em là gì của tôi, em có tư cách gì khoa tay múa chân với tôi? Em không là gì cả, em chỉ là cấp dưới của tôi, tôi ở bên ai không cần em đồng ý, hôm nay tôi đến để nói với em một việc, chúng ta sau này, cứ duy trì quan hệ cấp dưới thì tốt hơn.”

Lam Như Vân sững sờ: “Anh có ý gì?”

“Chính là ý mà em đã hiểu.” Vệ Thiên Hành thở sâu, bình tĩnh lại, mở cửa, “Tôi cho em một ngày nghỉ, nghỉ lại cho kỹ đi, nếu không muốn tiếp tục làm việc, cũng tùy em.”

“Rầm” một tiếng đóng cửa, Lam Như Vân đứng ngốc một lúc, sau đó ngã ngồi trên sofa, cảm thấy đầu óc rất hỗn loạn, cô nằm mơ cũng không ngờ Vệ Thiên Hành sẽ nói chia tay.

“Nhìn xem, đàn ông cũng không phải thứ tốt.” Một giọng nữ ngọt ngào ní non bên tai cô, dịu dàng như vỗ về tình nhân, “Bạn bè cô cũng vậy, trước mặt một dạng sau lưng một dạng, chỉ biết ngáng đường cô.”

Lam Như Vân trừng lớn mắt, miệng thì thảo tự nói: “Đúng, bọn họ đều không phải thứ tốt, ai cũng lừa dối tôi.”

“Nhưng cô có thể tin tưởng tôi.” Giọng nữ kiều mị kia nhẹ nhàng cười, mê hoặc cô, “Tôi vĩnh viễn sẽ không lừa gạt cô, tôi vĩnh viễn là bạn của cô.”

Lam Như Vân hơi ngửa ra sau, mặt hướng lên trần nhà, đôi mắt đảo lên, giọng điệu ngây ngốc: “Đúng, tôi chỉ có thể tin tưởng cô.”

“Như vậy thì...” Giọng nữ ôn nhu tình cảm dụ dỗ, làm cô cam tâm tình nguyện nghe theo mệnh lệnh, “Cho tôi đi, cô cho tôi thứ tôi muốn, tôi sẽ cho cô lại thứ cô muốn.”

Ngay tại lúc đó, Vệ Thiên Hành vẫn chưa đi xa, ngay dưới lầu, hắn nổi giận đùng đùng mà đi, đi được nửa đường phát hiện đã để quên di động ở đó, cái khác không nói, nhưng không mang theo di động rất phiền phức, vì vậy hắn ngồi trong xe cân nhắc một lúc, quyết định quay lại cầm về.

Hắn có chìa khóa nhà Lam Như Vân, trực tiếp mở cửa đi vào, nào ngờ vừa bước đến phòng khách, da đầu hắn liền tê dại.

Bởi vì Lam Như Vân nửa nằm trên sofa, một con dao gọt hoa quả rơi trên bàn trà, cổ tay trắng như tuyết của cô đang không ngừng chảy máu, nhiễm đỏ cả váy.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.